

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

Author
of the
New York
Times
bestseller
*The
Summerhouse*

The Awakening

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A THRILLING TALE OF WILD ROMANCE
AND ENDLESS PASSION!

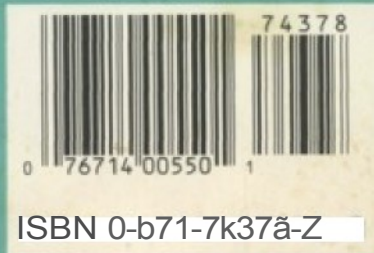
The Awakening

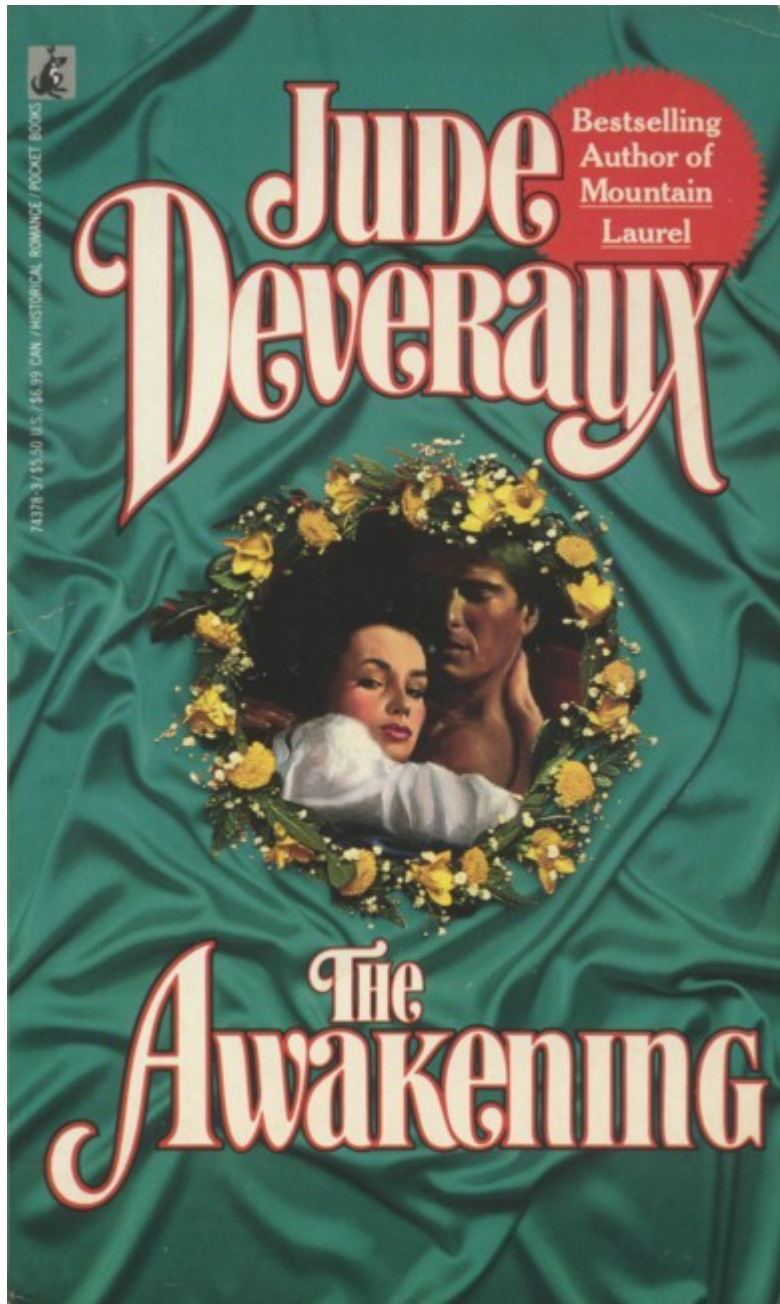
Amanda Caulden led a sheltered life on her father's California ranch—until the day Hank Montgomery stormed into town.

A hot-blooded union organizer with a taste for ladies and fine champagne, he sensed the fire that smoldered beneath her prim, virtuous beauty...and he vowed to make her his...

Hank's assault on her orderly life made Amanda furious—and all the more enticing. Slowly, he drew her into a world of sensual pleasure: of sumptuous meals and moonlit dances, carefree laughter and stolen kisses...gently stirring the sleeping embers of passion. But even as a fierce love rose between them, violent rebellion threatened to destroy the Caulden ranch—and their lives!

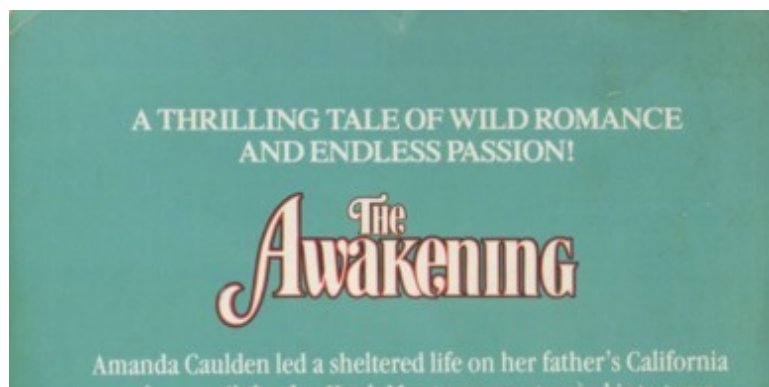
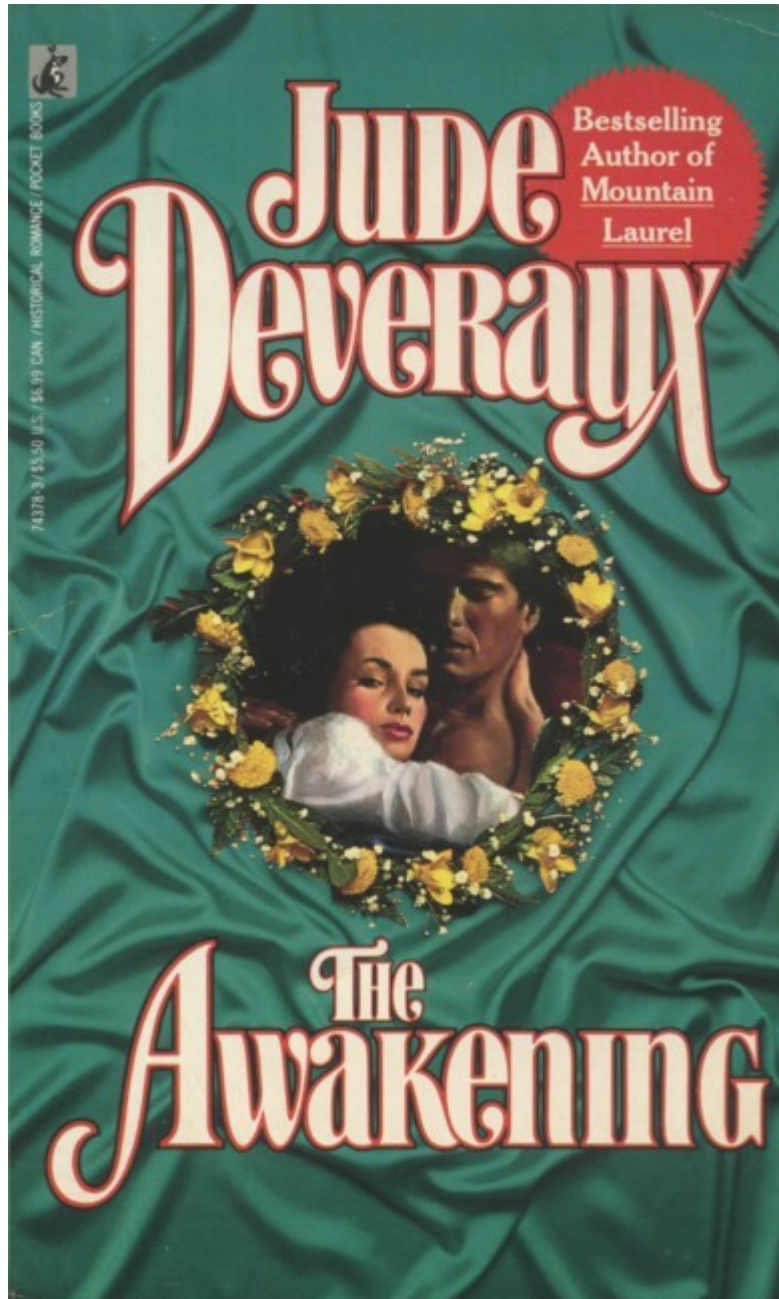
Jude Deveraux

v1.0

Mayıs 2007

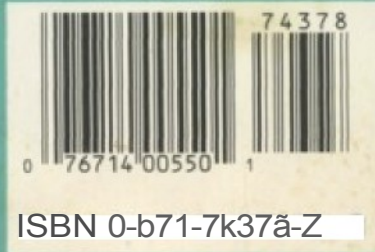

ranch—until the day Hank Montgomery stormed into town.

A hot-blooded union organizer with a taste for ladies and fine champagne, he sensed the fire that smoldered beneath her prim, virtuous beauty...and he vowed to make her his...

Hank's assault on her orderly life made Amanda furious—and all the more enticing. Slowly, he drew her into a world of sensual pleasure: of sumptuous meals and moonlit dances, carefree laughter and stolen kisses...gently stirring the sleeping embers of passion. But even as a fierce love rose between them, violent rebellion threatened to destroy the Caulden ranch—and their lives!

Jude Deveraux

Uyanış Jude

Deveraux

*Hank Montgomery Yazlık
Evin Karşısına Geçti ve
Ona Çok Yakın Durdu.
Onun kokusunu alabiliyordu.*

Hiç düşünmeden uzanıp şakağındaki saçlara dokundu. "Gitme," diye fısıldadı. "Burada benimle kal."

Amanda sertçe yutkundu. Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamış ya da onunla bu şekilde konuşmamıştı. Bu korkutucuydu ama yine de uzaklaşamıyordu.

"Saçın ne kadar uzun?" diye fısıldadı.

"Uzun mu?" diye sordu aptalca. "Belime kadar. Düzgün tutması zor."

"Düzgün olmadığını görmek isterdim. Uzun, dolgun ve kalın görmek isterim."

Amanda kendini oldukça tuhaf hissediyordu, başı dönüyor ve eli ayağı birbirine dolanıyordu. "Dr. Montgomery, sanmıyorum ki..." diye söze başladı ama o bir adım geri çekilip Dr. Montgomery öne çıkınca sözünü yarıda kesti.

"Omuzların nasıl Amanda? Yanağının derisi kadar beyaz ve pürüzsüz mü?" Parmaklarının tersiyle Amanda'nın yanağına dokundu. "O gözlerin bir erkeği canlı canlı yiyebilir," dedi, sesi sıcak, kalın ve kremsi bir şey gibi üzerine dökülüyordu. "Ve dudaklar. Öpülmek için yaratılmış dudaklar. Aşk sözcükleri fısıldamak için yapılmış dudaklar. Bir erkeğin tenini öpmek için yaratılmış dudaklar."

Aman, diye düşündü ama ağzından tek kelime çıkmadı. Aman Tanrım...

İçindekiler

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) .

Bu kitap tarihi bir kurgu eseridir. Tarih dışı figürlerle ilgili isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu tür tarihi olmayan olayların, yerlerin veya figürlerin gerçek olaylara benzerliği olaylar, yerler ya da yaşayan veya ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif hakkı© 1988 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-74378-3

İlk Pocket Books baskısı Haziran 1988

Kapak fotoğrafı: Bill Charles Photography İç
kapak resmi: Lisa Falkenstern

A.B.D.'de basılmıştır.

Birinci Bölüm

Kingman, Kaliforniya
Temmuz, 1913

Hafif **bir** esinti, Caulden Çiftliği'nin bin beş yüz dönümlük düz, zengin tarım arazisindeki otları karıştırdı. Meyve ve yemiş ağaçlarının yaprakları kımıldadı; şeftaliler, incirler, cevizler ve bademler vardı. Mısır sapları kavurucu sıcakta kurumuştı. Her zamanki gibi iki aydır bir damla yağmur yağmamıştı ve Kingman bölgesindeki herkes yağmurların şerbetçiotları çıkana kadar birkaç hafta daha dinmesini umuyordu.

Caulden Çiftliği'nin başlıca mahsulü olan şerbetçiotları olgunluklarının zirvesine , on beş ayak uzunluğundaki sııklardan sarkıyor, sararmaya başlıyor ve ıslak etleriyle patlıyorlardı. Birkaç hafta sonra toplayıcılar gelecek ve şerbetçiotu asmaları iplerinden koparılıp kurutulmak üzere fırınlara götürülecekti.

Sabahın çok erken saatleriydi, birçok daimi çiftlik işçisi daha yeni kalkmaya ve işlerine koyulmaya başlamıştı. Gün şimdiden sıcaktı ve işçilerin çoğu uzun süre tarlalarda çalışacaktı.

Güneşten hiç kurtulamayan düz dönümler. Daha şanslı bazı işçiler günü gölgeli şerbetçiotu tarlalarında geçirirdi, tepelerindeki asmalar yakıcı güneşten korunmak için bir gölgelik oluştururdu.

Çiftliğin ortasından iyi kullanılan bir toprak yol geçiyordu ve diğer yollar bu yoldan ayrılıyordu; tüm yollar devasa ahırların, işçiler için barakaların ve devasa, bacalı şerbetçiotu fırınlarının yanından geçiyordu.

Çiftliğin ortasında, kuzeye bakan büyük Caulden evi, yerel kırmızı tuğladan inşa edilmiş, iki tarafı beyaz boyalı bir verandaya sahip, ikinci kattan balkonlar çıkıntı yapıyordu. Uzun palmiye ağaçları ve yaşlı bir manolya evi güneşten koruyor ve karanlık iç mekanı serin tutuyordu.

İçeride, ikinci kattaki batı yatak odasında Amanda Caulden hâlâ uyuyordu, gür kestane rengi saçları geriye doğru düzgün bir örgü halinde toplanmıştı. Sakin, karakersiz geceliğinin düğmeleri çenesine kadar iliklenmiş, manşetleri bileklerini dikkatle örtüyordu. Sırtüstü yatıyordu, çarşaf göğüslerinin üzerinde mükemmel bir şekilde katlanmıştı, elleri göğüs kafesinin üzerinde kenetlenmişti. Yatak örtüleri çok az dağılmıştı, yatak sanki yeni devrilmiş gibi görünüyordu; yine de yirmi iki yaşında bir kadın geceyi burada geçirmişti.

Oda da yatak kadar düzenliydi. Kıpırdamadan yatan genç kadın dışında pek az yaşam belirtisi vardı. Kadın gibi pahalı ve kaliteli bir yatak, iki sandalye, şurada burada bir masa, bir dolap kapağı, üç pencerede perdeler vardı. Masaların üzerinde dantel örtüler, panayırda bir erkek hayran tarafından kazanılmış ödüller, yatağın altına aceleyle atılmış saten dans terlikleri yoktu. Şifonyerin üzerinde pudra yoktu, saç tokaları dışarıda bırakılmamıştı. Çekmecelerin ve dolabın içinde her şey son derece düzenliydi. Arkaya itilmiş, bir anlık hevesle alınmış ve hiç giyilmemiş elbiseler yoktu. Bir pencerenin altındaki kutuda hepsi deri ciltli, entelektüel açıdan büyük önem taşıyan on sekiz kitap vardı. Güzel bir genç kızın yakışıklı bir genç kız tarafından baştan çıkarılmasını anlatan romanlar yoktu.

Arka merdivenlerden telaşla, kusursuz bir şekilde temizlenmiş mavi elbisesini düzelterek Bayan Gunston çıktı. Omurgasını dikleştirdi ve

Amanda'nın kapısının önünde sakinleştikten sonra kapıyı hızlı ve sert bir şekilde vurup açtı.

"Günaydın," dedi yüksek sesle, aslında "Hemen o yataktan kalk, seni şımartmakla kaybedecek zamanım yok" anlamına gelen emredici bir ses tonuyla. Perdeleri sanki düşmanıymışlar gibi kenara itmek için odanın öbür ucuna koştu. İri yarı bir kadındı: iri kemikli, iri yüzlü, iri ayaklı, bahçe sabanı gibi elleri vardı.

Amanda uyuduğu gibi düzgünce uyandı. Bir saniye önce uyuyordu, bir saniye sonra uyandı, bir saniye sonra da yatağın yanında sessizce durmuş Bayan Gunston'a bakıyordu.

Bayan Gunston, her zaman yaptığı gibi, Amanda'nın ince narinliği karşısında kaşlarını çatı. Bu iki insanın aynı türden olduğunu düşünmek inanılmazdı, çünkü Bayan Gunston ne kadar ağır ve kalınsa, Amanda da o kadar uzun, ince ve kırılgan görünümliydi. Ama Bayan Gunston, Amanda'nın narinliğini zayıflıkla bir tuttuğu için, onun kadınsılığına bir tür öfke duyuyordu.

"İşte programınız," dedi Bayan Gunston, batı penceresinin altındaki masaya bir kâğıt parçası bırakarak, "ve şunu giyeceksiniz" -çok sayıdaki ceplerinden çıkardığı başka bir kâğıt parçasını kontrol etti-"dantel yakalı *vieux rose* elbiseyi. Hangisi olduğunu biliyor musun?"

Amanda yumuşak bir sesle, "Evet," diye cevap verdi. "Biliyorum."

Bayan Gunston, sanki bu Amanda için büyük bir başarıymış gibi, "Güzel," dedi. "Kahvaltı saat sekizde ve Bay Driscoll sizi bekliyor olacak." Bu sözlerle birlikte odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Amanda esnedi ve gerindi; sonra her ikisini de yarıda kesti ve sanki birinin onu görmesini bekliyormuş gibi suçlulukla etrafına bakındı. Ne babası ne de nişanlısı Taylor Driscoll esnemeyi onaylıyordu.

Ama Amanda'nın esnemenin ve gerinmenin onaylanmayı hak edip etmeyeceğini düşünecek fazla zamanı yoktu, çünkü kaybedecek zamanı yoktu.

Bilinçsizce zarif hareketlerle aceleyle odanın diğer ucuna geçip programına baktı. Taylor her gece yeni bir

Çünkü Taylor onun sadece kocası değil, aynı zamanda öğretmeniydi. Babası onu yıllar önce, Amanda henüz on dört yaşındayken işe almış ve Taylor'ın Amanda'yı bir hanımefendi yapacağını söylemişti. Yirmi yağına geldiğinde, Taylor onu bir "centilmen kadın" olarak adlandırılabilir kadar eğitilmiş bulduğunda, karısı olacak kadar eğittikten sonra onunla evlenmek için babasından izin istedi.

Amanda'nın babası J. Harker Caulden çok sevinmiş ve kızı için hemen kabul etmişti. Hiç kimse Amanda'ya bu kadar önemli bir soru sormaya gerek görmemişti. Bir akşam yemekte Taylor, barok sanatının günümüz dünyası üzerindeki etkisine dair heyecanlı bir sohbeti yarıda keserek ona evleneceklerini söylemişti. Amanda önce ne diyeceğini bilememişti. J. Harker biraz da tiksintiyle, artık Taylor'la nişanlı olduğunu söylemişti. Taylor gülümsemiş ve "Eğer evlenmeyi kabul edersen, tabii" demişti.

J. Harker bir kadına seçim hakkı tanıma fikrinden dehşete düşmüştü. "Tabii ki istiyor!" diye bağırmişti.

Yanakları pembeleşen Amanda ellerini sıkıca kavuşturmuş ve kucağına bakmıştı. "Evet," diye fısıldamayı başarmıştı.

Taylor'la evlenmek! Yemeğin geri kalanında hep bunu düşünmüştü. Her şeyi bilen, küçüklüğünden beri öğretmeni ve rehberi olan bu uzun boylu, yakışıklı adamla *evlenmek*! Aklından geçmesine asla izin vermediği bir hayaldi bu. Yemekten sonra başının ağrıdığını söyleyip odasına gitti. Grace Caulden hayatının büyük bir bölümünü en üst katın arka tarafındaki küçük oturma odasında tek başına uzanarak geçirdiği için babasının "Tıpkı annesi gibi," şeklindeki öfkeli mırıldanmalarını duymamıştı.

Amanda o gece uyuyamamıştı ve bu yüzden ertesi gün Taylor'ın ona verdiği I. Charles'ın Fransız politikalarıyla ilgili sınavdan kötü not almıştı. Taylor haklı olarak onu oldukça sert bir şekilde azarlamış ve Amanda onun karısı olma onuruna layık olacağına yemin etmişti. Çalışacak, okuyacak ve öğrenebileceği her şeyi öğrenecek ve bir gün ona layık olabilecekti. Elbette hiçbir zaman hayat ve dünya hakkında onun bildiklerinin yarısını bile bilemeyecekti ama o zaman da

Bir kadının bir erkek kadar çok şey bilmesine gerek yoktu. Tek istediği Taylor'ı memnun etmek ve olabileceği en iyi eş olmaktı.

Programını eline aldı. Taylor'ın kendi düzgün, düzgün, küçük el yazısıyla yazılmış listeyi görünce bir kez daha minnettarlık duygusuyla ürperdi. Her akşam, bir gün kendisine ait olacak çiftliği nasıl işleteceğini öğrenmek için yoğun programından zaman ayırıp onun ders programını yazıyordu. Bugünün programını ezberlemeye başladı.

Sabah 7:15 Kalkın ve giyinin

Sabah 8:00 Kahvaltı: üç dakikada bir yumurta, bir parça kızarmış ekmek, yarım sütlü kahve. Başkan Wilson'ın tarife revizyonlarını tartışacağız.

8:42 Fransızca düzensiz fiiller üzerine sınav için çalışma.
Püriten etiği üzerine tam bir deneme.

11:06 Bayan Gunston ile jimnastik egzersizleri

11:32 Banyo

12:04 İspinozgiller familyasından kuşların tanımlanmasına ilişkin sınav için gözden geçirme

13:00 Öğle Yemeği: Buharda pişmiş tavuk, taze meyve, limonata. Gray'in "Kırsal Bir Kilise Bahçesinde Ağıt" adlı eserindeki sembolizmi tartışacağız.

14:12 Fransızca düzensiz fiiller üzerine sınav

14:34 Sınav puanı 96 veya daha iyiye suluboya. Değilse çalışın!

15:11 Dinlenme

16:37 Bayan Gunston ile dikiş. Kesim işinde pratik.

17:39 **Akşam** yemeği için giyin. Pembe Jeanne Hallet elbisesini giy, gül kemerini unutma.

18:30 **Akşam** yemeği: iki buharda pişmiş sebze, ızgara balık, yağsız süt. Tartışmalar on dokuzuncu yüzyıl sonu edebi başyapıtlarını içerecektir.

19:38 Salonda yüksek sesle okuma; bu gecenin pasajı
Thoreau'nun *Walden* adlı eserinden. (O bölgenin
flora ve faunasını tartışmaya hazır olun.)

9:10 Yatmaya hazırlanma (nefes egzersizleri dahil) 10:00

Yatma

Sonunda, Taylor'ın kendisi için hem dolabından hem de terzisinden seçtiği zarif elbiseyi giyen Amanda, koridorun sonundaki banyoya gitmek üzere odasından çıktı. Taylor'ın evin her tarafına dağıtılması için ısrar ettiği saatlerden birine hızla baktı ve tam zamanında olduğunu gördü. Banyodaki sabah saati dört dakikaydı - Taylor ona zaman tutmuş, sonra da verimlilik adına bir dakika çıkarmıştı. Aynada saçlarını kontrol ederek saç tellerinin kaçmadığından emin oldu. Taylor dağınık saçların ahlaksız bir kadının işareti olduğuna inanırdı.

Banyodan çıktı, tam kırk beş saniye fazla mesai yaptığını gördü ve aceleyle merdivenlerden inmeye başladı.

"Amanda!"

Bu Taylor'ın sesiydi, alçak, derin ve onaylamama dolu. Merdivenlerin dibinde bir gölgenin içinde duruyordu, elinde cep saati vardı, kara kaşlarını çatmıştı. Amanda, çılgınca çarpan kalbinin duyulmamasını umarak hemen adımlarını yavaşlattı.

"Kaçıyor muydun Amanda?" diye sordu, "Kedinin kuyruğunu kesmeye mi çalışıyordun?" sorusuyla aynı tonda. Korku ve inançsızlığın bir karışımıydı.

Amanda Taylor'a yalan söylemeyi hiç düşünmemişti. "Acelemin vardı, evet," dedi usulca. "Özür dilerim."

"Güzel." Saatini, giydiği koyu renk takım elbisenin yelek cebine geri koydu. Taylor her zaman tertemizdi, üzerinde asla bir kırıksıklık ya da toz lekesi görülmezdi. Tozlu yollarda açık bir arabanın arkasına binebilir ve adımını attığı andaki kadar temiz çıkabilirdi.

arabanın içine. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, Taylor hiç terlemedi. Ayrıca hiç eğilmezdi. Sırtı düz ve sertti, omuzları herhangi bir askerinki kadar gerideydi. Uzun boyluydu, çok zayıftı (bunun insanın ilkel yönlerinden biri olan açlık üzerinde kontrol sahibi olduğunu gösterdiğini söylüyordu) ve karanlık, neredeyse yasaklayıcı bir şekilde yakışıklıydı. Amanda bazen Taylor'ın canlanmış yakışıklı bir adamın fotoğrafına benzediğini düşünüyordu.

Taylor Amanda'ya döndü ve onu inceledi. Bütün saçlarının arkaya toplandığından, elbisesinin mükemmel bir Çekilde ütülendiğinden, çoraplarının dikişlerinin düzgün olduğundan ve ayakkabılarının cilalı olduğundan emin oldu. Onun çok dik durduğunu gördü -evleneceği kadında çökme yoktu- ve göğüslerine kısa bir süre kaşlarını çattı. Omuzları böyle geride durduğunda fazla... fazla kadınsı görünüyordu.

Topuklarının üzerinde dönerek yemek odasına doğru ilerledi ve Amanda duyulamayacak kadar rahat bir nefes aldı. Teftiştten geçmişti ve dahası, o çok nefret ettiği hoyrat tavrıyla merdivenlerden aceleyle indiği için ona kızmamıştı.

Taylor yemek odasında nazıkçe sandalyesini ona uzattı, sonra da masanın başındaki yerini aldı. Her zamanki gibi annesi kahvaltısını oturma odasında yaparken, babası yemeğini erken yemişti. Amanda bazen babasının onunla ve Taylor'la birlikte yemek yemek istemediğini, belki de aydınlanmacı tartışmalarının onu rahatsız ettiğini düşünüyordu. Ne de olsa J. Harker ailesine destek olmak için sekizinci sınıfta okulu bırakmıştı ve bu yüzden kızının eğitilmiş olması ve eğitilmiş bir adamla evlenmesi konusunda bu kadar ısrarcıydı.

Hizmetçi Amanda'nın yumurtasını önüne, tek parça kuru tostunu da bir tarafa koydu ve Amanda konuşmaya kendisinin başlayacağını biliyordu. Taylor onun büyük bir zahmetle hazırladığı programı ezberlemiş olduğunu bilmekten hoşlanıyordu.

"Serbest yünün, Başkan Wilson'ın tarife reformunun, yani ithal ham yüne uygulanan verginin kaldırılmasının en önemli konularından biri olduğuna inanıyorum."

Taylor konuşmadı ama başını salladı, o yüzden haklı olduğunu biliyordu. Güncel olaylarla ilgili tüm konuları hatırlamak çok zordu.

"Üretilen yünlü mallar üzerindeki vergi de yüzde otuz beşe indirildi. Bu elbette yün satan Amerikalı çiftçilere bir yük getiriyor ama öte yandan Amerikalı üreticiler dünyanın her yerinden yün satın alabiliyor."

Taylor başıyla onayladı. "Peki ya şeker?"

"İthal şekere uygulanan vergi Louisiana kamışı üreticilerini ve Batılı pancar çiftçilerini korumaktadır."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Şeker tarifesi hakkında başka bir şey bilmiyor musun?"

Telaşla hafızasını yokladı. "Evet, şeker tarifesi üç yıl içinde kaldırılacak. Batı pancar çiftçileri diyor ki-"

J. Harker odaya daldığında ikisi de başını kaldırdı. Kısa boylu, bodur, öfkeli görünümlü bir adamdı, uzun zaman önce bir şey elde etmenin tek yolunun onu almak olduğunu öğrenmiş bir adamdı. Kendini sıfırdan dünyanın en büyük şerbetçiotu çiftliğinin sahibi haline getirmişti. Yolun her adımında kavga etmişti - kavga etmeye gerek olmadığı zamanlarda bile kavga etmişti - ve yediği her yumruk onu daha da sinirlendirmişti.

"Şuna bak," dedi Harker, Taylor'a doğru bir mektup uzatarak. Günaydın gibi bir ön nezaket gösterisinde bulunmadı, hatta kızına herhangi bir teşekkür bile etmedi, sadece mektubu dünyanın en zeki adamı olduğunu düşündüğü Taylor'a uzattı. Taylor'ın ünlü ailesi -fakir bir aile olsa da- eğitimi, görgüsü, toplum içindeki rahatlığı J. Harker'ı dehşete düşüren şeylerdi.

Taylor dudaklarının kenarlarını dikkatle silerek mektubu aldı ve okudu.

"Eee?" J. Harker açık sözlü bir şekilde sordu.

Taylor mektubu dikkatle katladı ve cevaplamak için acele etmedi. Mektup Kaliforniya valisinden geliyordu ve bu yıl göçmen işçilerle ilgili bir sorun çıkmasından korktuğunu belirtiyordu.

şerbetçiotu toplamaya geldi. ULW, yani United Laborers of the World, Kingman'a gelip işçileri şerbetçiotu yetiştiricilerine karşı greve götürebileceklerinden bahsediyordu ve Caulden çiftliği ilk toplanacak yer olduğu için vali sorunun buradan başlayacağından şüpheleniyordu.

Taylor, J. Harker'ın ters ters bakmasına aldırmadı ve konuyu düşünmeye devam etti. Bu yıl şerbetçiotu fiyatları dibe vurmuştu ve Caulden çiftliği geçinebilmek için köşeleri kesmek zorunda kalacaktı ve bu köşeleri kesmek hiç şüphesiz o çılgın işçi liderleriyle sorunlara neden olacaktı. Ama bu adamlarla başa çıkılabilirdi. J. Harker Kingman'daki çeşitli davalara şerif ve yardımcılarının biraz koruma isteyebilecek kadar katkıda bulunmamış mıydı? Evet, işçi liderleriyle çıkılabilirdi.

Taylor'ı rahatsız eden valinin mektubunun ikinci kısmıydı -Ve şüphesiz J. Harker'ı öfkeliendiren şey. Vali bir üniversite profesörünü, Göçmenlik ve Göçmen Gİgücü Genel Sekreteri olarak yeni atadığı bir adamı Kingman'a göndererek profesörün herhangi bir sorunu önleyip önleyemeyeceğini görmek istiyordu. Taylor, bu adam aptal olsaydı sorun olmazdı, diye düşündü, ama nedense Taylor aptal olduğundan kuşkuluydu. Almanya'daki Heidelberg Üniversitesi'nden ekonomi doktorası. Bu adamın hayatının son kırk yılını iGgücü sorunları üzerinde çalışarak geçirdiğine ve üniversite kampüsünden iki mil bile uzaklaşmadığına Güphe yoktu. Hiç kuşkusuz her şey işçiden yanaydı ve çiftlik sahibinin sorunlarını hiç düşünmemiş, şerbetçiotu yetiştirmenin ne kadar paraya mal olduğunu hiç hesaba katmamış, sadece "zengin" çiftlik sahibinin "açlıktan ölen" toplayıcılara fahiş ücretler ödemesini beklemişti.

Taylor başını kaldırıp J. Harker'a baktı. "Adamı buraya davet et," dedi.

"Buraya mı? Kingman'a mı?" J. Harker'ın yüzü kızarmaya başlamıştı. Hükümetin ona çiftliğini nasıl işleteceğini söylemesinden nefret ediyordu. Burası onun arazisiydi, değil mi? Toplayıcılar da özgür insanlardı, değil mi? Olan bitenden hoşlanmazlarsa gidebilirlerdi ama vali, J. Harker'a kendi çiftliğini nasıl yöneteceğini söyleme hakkına sahip olduğuna inanıyor gibiydi.

"Hayır," dedi Taylor, "yani onu buraya, bu eve davet edin." Harker itiraz edemeden Taylor devam etti. "Bir düşünün. Fakir bir üniversite profesörü, yılda belki yirmi beş yüz, üç bin kazanıyor. Acaba hiç böyle bir çiftlik görmüş ya da böyle bir evi ziyaret etmiş midir? Onu şimdi, toplayıcılar gelmeden haftalar önce buraya getirin ve bizim canavar olmadığımızı görsün, görsün-" Sözüünü keserek bakışlarını reçel kavanozuna elini uzatan Amanda'ya çevirdi. "Hayır," dedi basitçe ve Amanda suçlulukla elini geri çekti.

"Bir üniversite profesörü mü?" J. Harker söyledi. "Yaşlı adamla kim ilgilenecek? Şerbetçiotları olgunlaşmak üzereyken bir dakikamı bile ayıramam ve sana ihtiyacım var-"

"Amanda," dedi Taylor ve Amanda'nın irkilmesine neden oldu.

Kendisiyle ilgili olmadığı için konuşmaları yarım dinliyordu ve şimdi Taylor onu hayal kurarken yakalamıştı.

"Amanda onu eğlendirecek," dedi Taylor. "Onunla ekonominin çeşitli yönlerini tartışabilir ve eğer yeterince bilmiyorsa ona öğretebilir. Ayrıca ona Kingman'ı da gösterebilir. Bunu yapabilirsin, değil mi Amanda?"

Hem Taylor hem de babası, açık bir arazide koşan bir tavşanı izleyen aç şahinlerin yoğunluğuyla ona bakıyorlardı. Memnun etmeyi en çok istediği iki kişi bunlardı ama yabancılarla arasının pek iyi olmadığını biliyordu. Çok fazla insanla tanışmıyordu -nadiren programında biriyle tanışmak vardı- ve da onlara söyleyecek pek bir şeyi olmuyordu. İnsanlar Nil nehrinin taşmasına neyin sebep olduğunu tartışmak istemiyor gibiydi. Danslardan (hiç katılmamıştı), kıyafetlerden (kıyafetlerini Taylor seçiyordu), sinema filmlerinden (hiç izlememişti), beyzboldan (hiç maç izlememişti ama tüm kuralları biliyordu; o sınavdan 98 almıştı) ve arabalardan (nadiren bir yere gidiyordu ve o zaman da sadece Taylor ve bir şoförle gidiyordu, bu yüzden otomobiller hakkında çok az şey biliyordu) konuşmayı seviyorlardı. Hayır, yabancılarla arası iyi değildi.

"Amanda?" Taylor daha yüksek sesle söyledi.

"Evet, deneyeceğim," dedi içtenlikle. Belki de bir üniversite profesörüyle konuşmak diğer insanlarla konuşmaktan daha kolay olurdu.

"Güzel," dedi Taylor ve onun tereddütleri karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yemek odasının sonundaki uzun saate baktı. "Programın üç dakika gerisindesin. Şimdi git ve çalış."

Hemen ayağa kalktı. "Evet, Taylor." Babasına bir bakış attı. "Günaydın," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

Odasında tek başına küçük masasına oturdu, bir çekmeceyi açtı ve Fransızca düzensiz fiillerle ilgili notlarını çıkardı. Sabah **onda** Püriten ahlaki üzerine yazdığı kompozisyon üzerinde çalıştı. İki kez bir kelimeyi yanlış yazdı ve baştan başlamak zorunda kaldı. Taylor her ödevinin hatasız, mükemmel bir biçimde olması konusunda ısrar ediyordu.

Saat on birde Bayan Gunston onu bodrum kattaki odada bekliyordu. Amanda sadece baldırlarının ortasına kadar uzanan mavi bir jimnastik elbisesi giymişti. Taylor bu elbisenin gerekli olduğunu söylemişti ama Amanda arka merdivenlerden - görülebileceği ön merdivenlerden *değil* - bodruma inerken üzerine için mütevazı, uzun bir elbise tasarlamıştı.

Bayan Gunston, Amanda'yı otuz dakika boyunca ağır Hint sopaları ve duvara bağlı ağırlıklı makaralar kullanarak sıkı bir programdan geçirdi.

Saat 11:30'da açlık ve yorgunluktan bayılan Amanda'nın soğuk suyla dolu bir küvette on yedi dakika kalmasına izin verildi (Taylor sıcak suyun insanın cildini yaşlandırdığını söylüyordu). Her zamanki programına göre giyinmesi, yarınki sınav için çalışması ve saat tam birde öğle yemeğinde olması gerekiyordu.

Ama bugün farklıydı.

Bayan Gunston saat 12:45'te elinde bir tepsi yemekle Amanda'nın odasında belirdiğinde, Amanda hemen endişelendi.

"Bay Driscoll'a ne oldu?" diye sordu, Taylor'ın programını ancak ölümün bozabileceğinden korkuyordu.

"Babanla birlikte," dedi Bayan Gunston, "ve sana yeni bir program verdi."

Amanda gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde yeni programı kabul etti.

1:17'den 6:12'ye kadar aşağıdakileri okuyun: Veblen'in *İşçilik*
*İçgüdü*sü Hoxie'nin *Bilimsel Yönetim* Royce'un
Sadakat Felsefesi Montgomery'nin *Emek ve*
Sosyal Sorunlar

Saat 18:00. Akşam yemeği için giyin. İncili mavi şifonu giy.

18:30 Akşam yemeği: iki buharda pişmiş sebze, ızgara
balık, yağsız süt, bir santimlik çikolatalı kek
parçası.

19:30 Okuduklarınızı tartışın 21:30

Yatmak için hazırlanın

10:00 Yatak

Amanda başını kaldırıp Bayan Gunston'a baktı. "Çikolatalı pasta mı?" diye fısıldadı.

Bir hizmetçi içeri girdi, dört kitabı bir masanın üzerine koydu ve odadan çıktı. Bayan Gunston kitaplardan birini eline aldı. "Bu adam, Dr. Montgomery, bunu o yazdı ve buraya geliyor. Onunla konuşacak bir şeyler bulmalısın, o yüzden pasta hayalini bırakıp işe koyulsan iyi edersin." İşgüzar bir telaşla arkasını döndü ve odadan çıktı.

Amanda küçük, sert bir sandalyeye kaskatı oturdu ve önce Dr. Henry Raine Montgomery'nin kitabını okumaya başladı. İlk başta o kadar tuhaf bir kitap gibi gelmişti ki, ne olduğunu anlayamamıştı. Kitap, iğçilerin grevlerine aslında maden, fabrika ve çiftlik sahiplerinin neden olduğunu anlatıyordu.

Amanda tarlalarda çalışan erkekler hakkında pek düşünmemişti. Bazen kafasını kitabından kaldırıp uzakta, kızgın güneşin altında oyuncak gibi hareket ettiklerini görüyordu ama her seferinde tekrar kitabına bakıyor ve onları bir daha düşünmüyordu.

Bütün öğleden sonra okudu, listedeki kitaplardan ikisini bitirdi ve akşam yemeğinde Taylor'la iş yönetimi hakkında tartışabileceğinden emin oldu.

Onun öfkesine karşı hazırlıksızdı. Kitapları yanlış okumuş gibi . Kitapları *yönetimin* bakış açısından okuması gerekiyordu.

"Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Taylor soğuk bir sesle ona şöyle demişti.

Çikolatalı kek verilmeden odasına gönderildi ve Montgomery ve diğerlerinin kitaplarının neden yanlış olduğuna dair uzun bir kompozisyon yazması gerekiyordu.

Gece yarısı Amanda hâlâ yazıyordu ve Dr. Montgomery'den nefret etmeye başlamıştı. Sakin ev hayatını altüst etmiş, Taylor'ı ona kızdırmış, saatlerce fazladan çalışmasına ve en kötüsü de bir dilim çikolatalı pastaya mal olmuştu. Eğer *kitabının* yaptığı buysa, bu *adam* ne yapacaktı?

Yorgunluk içinde gülümsedi ve kendi kendine çok hayalci olduğunu söyledi. Dr. Montgomery gerçek dünyanın ekonomisi hakkında hiçbir şey bilmeyen, sadece kâğıttan bir dünyanın ekonomisini bilen zavallı, yaşlı bir üniversite profesörüydü. Bir masanın üzerine eğilmiş, etrafında tozlu bir kitap yığını olan kır saçlı bir adam hayal etti ve onun hiç hareketli bir film gösterisi izleyip izlemediğini merak etti. Belki ikisi birlikte Kingman'a gidip... Bu düşüncayı durdurdu. Taylor hareketli filmlerin zihin öldürücü olduğunu ve onlara gidenlerin alt sınıftan soytarılar olduğunu söylemişti, bu yüzden elbette bu üniversite profesörü böyle değersiz bir şey yapmak istemezdi.

Makalesine geri döndü ve Dr. Montgomery'nin kitabının ne kadar yanlış olduğunu yazmaya devam etti.

İkinci Bölüm

Los Angeles'tan Phoenix'e uzanan Harriman Derbisi'nin altıncı günüydü ve Stutz'daki iki adam yorgun düşmeye başlamıştı. Dinlenmek için kalan zaman, hurdaya dönmüş yarış aracını onarmak için kullanılmıştı. Bu sabah çamura saplanmışlardı ve kırmızı yarışçı - ve adamlar- şimdi kurumuş, topaklanmış toprakla kaplıydı, sadece dudakları temizdi, temiz yalamışlardı ve gözlüklerinin altındaki gözleri örtülmemişti.

Yarış yolunun işaretlenmediği ve parkur üzerindeki kasabaların sakinlerinin yaklaşan arabalar konusunda uyarılmadığı yorucu yarış olmuştu. Önceden uyarılan kasabalar daha da kötüydü, çünkü insanlar yolun ortasında durmuş arabaların yaklaşmasını bekliyorlardı. Daha önce hiç saatte 60 mil hız yapabilen otomobiller görmemişlerdi ve bunun ne kadar hızlı olduğunu anlamıyorlardı. Birçok sürücüye bir ağaca çarpıp ölme ya da seyircilere çarpıp onları da beraberinde götürme seçeneği sunulmuştu. Çoğu ağacı seçti.

Bazen seyirciler sürücülere ya da genel olarak otomobillere kızıp sürücülere taş atıyorlardı. Bazen de tebrik etmek için sürücünün sırtına vurmaya çalıştılar. Ne yaparlarsa yapsınlar, seyirciler sürücülerin hayatlarını kaybetmelerine neden oldular.

Stutz'un sürücüsü Hank Montgomery, Arizona sınırındaki küçük inek kasabasına girmek için yavaşlayıp hızını kırka düşürürken temkinliydi. Yanındaki tamirci Joe Fisher öne doğru eğilmiş ve ileride ne olduğunu görmek için geriniyordu. Hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi ve sonra, tam kasabanın kenarındaki ilk binayı geçtiklerinde, boş caddenin nedenini gördüler. Sollarında, bir binaya çarpmış olan Barney Parker'ın Metz'i duruyordu. Kazanın tozu henüz dağılmamıştı ve Barney koltuğa yaslanmış, canlıdan çok ölü gibi görünüyordu.

Joe bağıırıp işaret edince Hank vites küçültüp Stutz'u yavaşlatmaya başladı. Kızgın görünümlü bir grup vatandaş, ellerinde sopalar, sopalar ve taşlar, birkaç tüfek ve av tüfeğinden bahsetmiyorum bile, Barney'nin arabasına yaklaşıyorlardı, ama Hank'in motorunu duyduklarında Hank'in Stutz'una doğru dönmeye başladılar.

"Defolun buradan!" Joe bağırdı.

Hank'in önünde ve arkasında öfkeli, silahlı insanlar ve her iki tarafta da binalar vardı. Arabayı vitesle takıp gaza basabilir ve insanların arasına dalabilirdi ya da-

Hank o güne kadar yaptığı en hızlı düşünme hareketini yaptı ve ağır direksiyonu inanılmaz bir hızla çevirdi. Joe ona yapma diye bağıırırken bile bir ara sokağı saptı. Eğer sokak , işleri bitmişti. Belli ki burası öyle kalmak isteyen o uykulu kasabalardan biriydi ve her saat sokaklarında dolaşan, atları ürküten ve kaldırımları bile güvensiz hale getiren otomobillere kızıyorlardı. Eğer bu yarış sürücüsünü yakalarlarsa, Hank bunu anlatacak kadar yaşayamayabilirdi.

Sokağın sonunda bir ışık vardı. Çitlerle çevrili bir bahçeye açılıyordu; burada bir kadın tavuklarını besliyordu - ya da besliyordu, çünkü şimdi çitlerin arasından nefes kesici bir hızla geçen pis bir otomobili görünce felç olmuştu.

Çit arabanın ön tarafına çarptığında Hank Joe uzun süredir yaptıkları gibi hep birlikte eğildiler. Adamlar yukarı çıktıklarında ciyaklayan, uçan tavukların saldırısına uğradılar. Hank bir tavuğı kucağından düşürdü, sonra eğilip kaputtaki iki tavuğı fırçaladı. Joe döşeme tahtasından bir tavuk kaldırdı ve dışarı fırlattı.

Çitin diğer tarafına geçtikten sonra Hank yavaşladı ve dönüp arkasına baktı. Çiftlik sahibi kadın, tavukları her yere uçuşurken onlara yumruk sallıyordu ve arkasında bir grup öfkeli vatandaş koşuyordu.

"Deli misin sen?" Hank arabayı kasabaya doğru geri çevirirken Joe motorun gürültüsünden bağırdı. "Hadi gidelim buradan."

"Barney'i bulabilecek miyim diye gidiyorum," diye bağırdı Hank.

"Hayır, sen-" Joe bağırdı, sonra Hank havalanınca koltuğa çarparak geri döndü. O kim oluyordu da tartışıyordu? O sadece tamirciydi, Hank ise arabanın sahibi ve şoförüydü. Onun da boynu olmasının ne önemi vardı? Hank ne isterse onu yapardı.

Hank arabanın hızını kırka, elliye, altmışa çıkarırken Joe arabanın kenarına tutundu. Joe, Barney'nin arabasının kaza yaptığı yola geri dönen sapağı gördü ve Hank'in virajı almaya çalışmaması için dua etti.

Hank bu virajı saatte yetmiş mil hızla alırken, Joe o virajda yirmi yıl yaşlandığını biliyordu. Joe lastik kokusu aldı ve Hank, Barney'nin Metz'ine yaklaşırken frene basınca küfretti.

"Silahı al!" Hank bağırdı.

Joe, Hank'in döşeme tahtasına tutturduğu tabancaya uzanırken itaat etti ama ellerinin onu kullanamayacak kadar titrediğini biliyordu.

Arabasından topallayarak çıkan Barney'nin yanında sadece üç vatandaş duruyordu. Tamircisi iki gün önce onu bırakıp gitmişti. Barney şaşkındı ama önce Hank ve Joe'yu, sonra da arkalarından köşeyi dönen öfkeli kalabalığı görünce neler olduğunu anladı. Parçalanmış arabasına dönüp bakmadan, Hank hızla ilerlerken Joe'nun kucağına atladı.

Küçük kasabada dolaşmak, çayır köpeği çukurlarının üzerinden geçmek, kaktüslerden kaçmak, kapıları açıp kapatmak için durmak zordu. Joe, Barney'nin ağırlığından şikâyet ederken, Barney bir köpeği kaçırmak için direksiyonu kırıp binanın yan tarafına çarpmasaydı onları nasıl yeneceğini anlatıp övünüyordu.

Joe, Barney'nin o kadar da kötü biri olmadığını düşünüyordu. Barney, "Lanet olası hayvan kemikleri lastikler için cehennemdir," dedi.

Joe ve Hank bakıştılar ve bir saat sonra, başka bir küçük kasabanın yaklaşık altı mil dışında, Hank arabayı durdurdu ve Barney'ye inmesini söyledi.

"Beni burada bırakamazsınız!" Barney dedi ki. "Susuzluktan öleceğim."

Hank arabayı vitesle takıp hareket etmeye başladığında, "Sadece yürümeyi unuttuysan," dedi.

Joe arkasına yaslandı ve içini çekti. "Hayatımda hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Şimdi nereye patron?"

"Bitiş çizgisine!"

Hank Montgomery Harriman Derbisi'ni kazandı ve platforma çıkıp Phoenix Belediye Başkanı'ndan üç ayak uzunluğundaki gümüş kupayı alırken üzerindeki çamurları silkeledi.

Joe merdivenlerin dibinde durmuş onu bekliyordu. Sekiz gündür yarışıyorlardı, hiç uyumamışlardı ve Joe'nun tek istediği bir banyo ve bir yataktı. "Bize burada oda ayarladın, değil mi?" diye sordu yorgun bir sesle, onları kutlayan insanların arasında.

Hank sırtarak, "Sana bir süit, bana da Brown'ın en üst katını ayarladım," dedi.

"Top-?" Joe başladı, sonra durdu. Bazen Hank'in zengin olduğunu unutuyordu, ama sonra bunun bir insana yapılabilecek en iyi iltifat olduğunu tahmin etti. Hank zengin bir adam gibi davranmıyordu, bir üniversite öğretmeni gibi de davranmıyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum. Geliyor musun?"

"Bir süre sonra," dedi Hank, deri kasketini çıkarıp, içinde beş kilo kadar çamur olmadığında koyu sarı olan saçlarını düzeltmek için elinden geleni yaparak.

Joe, Hank'in gözlerini takip ederek kalabalığın kenarında duran çok güzel bir genç kadına baktı. "Başın belaya girecek," diye uyardı Joe, sonra omuz silkti. Hank Montgomery'nin ne yaptığı kendi bileceği işti. Joe'ya iyi para ödemiş ve kazananların cüzdanını onunla paylaşmıştı, Joe'nun tek istediği de buydu. Döndü ve kalabalığın arasından ilerledi.

Dr. Henry Montgomery kâğıtlarını ve kitaplarını topladı, ağır deri çantasına yerleştirdi ve sınıftan çıktı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı ve koyu kahverengi takım elbisesi üzerine tam oturuyor, yıllarca çalışarak geliştirdiği kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Egzersiz. Meslektaşlarından çok azı ve umduğuna göre öğrencilerinden hiçbirini onun geçmişini bilmiyordu. Onlar için o, zor sınavlar veren ve öğrencilerinden çok şey bekleyen, mükemmel referanslara sahip bir ekonomi profesörüydü. Diğer öğretmenlerden onun işgücü konusundaki fikirlerinden hoşlanmıyor ve bazı zengin mezunları kızdırabileceğinden endişe ediyordu, ancak Dr. Montgomery sessiz kaldığı ve herhangi bir skandala karışmadığı için onu kabul ettiler. Ailesinin zenginliğinden ya da tatillerinde otomobil yarışı yaptığından haberleri yoktu ve Dr. Montgomery'nin başka bir yönü olduğunu da tahmin etmiyorlardı.

Hank evine doğru bir buçuk kilometre yürüdü, sakin bir toprak yolun sonunda yer alan küçük, şirin bir tuğla bina, üzerinde yükselen ağır gölge ağaçları ve her yerde Kaliforniya güneşinde güzelce büyüyen yemyeşil bitkiler. Hank evi gördüğünde gülümsedi, çünkü evin sakinliğini ve hizmetçisi Bayan Soames'in anaç ilgisini dört gözle bekliyordu. Okuyup not vermesi gereken öğrenci kompozisyonları vardı ve işçi ve yönetim hakkındaki ikinci kitabı üzerinde çalışıyordu.

Kapıyı açar açmaz Bayan Soames odaya daldı, üzerinde ağır bir pudra kokusu bulutu dolaşıyordu, yüzü gülücüklerle doluydu - tıpkı diğer yüzünün de dolup taşıdığı gibi. Bayan Soames mükemmel bir aşçıydı ama yemekleri biraz fazla sık "tadıyordu".

"Evindesin," dedi mutlulukla, sonra ona bir mektup uzattı. "Kuzeydeki insanlardan, valinin ilgilenmeni istediği insanlardan."

"Öyle demedi," diye başladı Hank. "O-" Hank durdu çünkü ona işinin ne olduğunu tekrar açıklamamanın bir faydası yoktu. Bayan Soames orada durup izlerken mektubu açtı, ondan gitmesini istemenin bir yararı olmayacağını biliyordu.

Okumayı bitirdiğinde kaşlarını çattı. "Görünüşe göre Caulden'lar gelip onlarla kalmamı istiyor. Şerbetçiotları çıkana kadar misafirleri olmamı istiyorlar."

"Bir şeylerin peşindeler," dedi Bayan Soames kuşkuyla.

Hank ensesini ovuşturdu. "Muhtemelen sadece tanımamı ve sevmemi istiyorlar. Yönetimin lüks odalarında kalıyorsam işçilerin tarafını tutmam pek olası değil."

"Peki, onlarla kalmayı mı planlıyorsun?"

Mektubu masanın üzerine bıraktı. "Sanırım nazik tekliflerini reddedeceğim. Zaten birkaç öğrenciyle fazladan çalışmam gerekiyor, bu yüzden işçilerin şerbetçiotu toplamaya gelmesinden sadece birkaç gün öncesine kadar burada kalacağım."

"Güzel!" Bayan Soames kesin bir tavırla konuştu. "Şimdi orada otur ve dinlen. Sana güzel bir akşam yemeği hazırladım."

Onun aceleyle çıkışını izledi, sonra kendine büyük bir viski doldurdu, ceketini çıkardı ve akşam gazetesini okumak için oturdu.

Mutfaktaki Bayan Soames, Hank kadar sakın değildi. Turta hamurunu masaya çarptı ve oklavayla hamura saldırdı. Çok fazla insan Dr. Hank'ten faydalanıyordu. Onun her şeyi aynı anda yapabileceğini düşünüyor gibiydiler. O nankör öğrencilerine ders verebileceğini, unvanı her neyse onun Genel Sekreteri olabileceğini, tek eğlencesi olan arabalarını yarıştırabileceğini ve boş zamanlarında işçi grevlerini önleyebileceğini düşünüyorlardı. Bu, bir insandan istenebilecekten çok daha fazlasıydı.

Ama Dr. Hank kendisinden daha şanssız insanlara yardım etmeye inanıyordu ve onlara yardım etmek için hayatını riske atabilirdi. Ve bunun doğru olduğunu bilmiyordu! Altı yıl önce evliydi ve yaklaşık yirmi yıldır kocası olan iğrenç adamla Maine'de yaşıyordu. Adam içki içiyor, onu dövüyordu. Onun tacizlerinden dolayı yara izleri taşıyordu ama kimse ondan uzaklaşmasına yardım etmiyordu. Ailesi, iyi ya da kötü onun karısı olduğunu ve sadece daha kötüsünü yaşadığını söylüyordu. Yaralarını gördükleri için üzgündüler ama ona yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Polis yardım etmedi; bir keresinde onu neredeyse öldürdüğünde bir hafta kaldığı hastane onu ona geri verdi. Ondandır üç kez kaçmış, hatta bir keresinde iki yüz mil uzağa gitmeyi bile başarmış ama o her seferinde onu tekrar bulmuş. Dr. Montgomery arabasıyla geçerken yaşlı adamın Bayan Soames'a vurduğunu görene kadar neredeyse umudunu yitirmişti.

Dr. Montgomery arabasını durdurdu, dışarı fırladı, kocasının yüzüne vurdu ve Bayan Soames'a arabasına kadar eşlik etti. Bayan Soames önce bu yakışıklı genç adamdan şüphelendi ama sonra kendi kendine sordu: Bu adam ondan ne istiyor olabilirdi?

Onu, ailesinin Amerikan Devrimi öncesinden beri sahip olduğu uzun, geniş bir evde yaşayan ailesinin yanına götürdü. Dr. Montgomery'nin nefes kesici güzellikte bir kadın olan annesi merdivenlerden inmiş ve Bayan Soames'a tepeden tırnağa bakmıştı. "Başka bir başıboş mu, Hank?" demiş, sonra da yoluna devam etmişti.

Bayan Soames üç ay boyunca bu sevimli ailenin yanında kaldı ve Bayan Montgomery, Bayan Soames olmadan evi idare edemeyeceğini söyleyene kadar mümkün olduğunca faydalı olmaya çalıştı.

Dr. Hank, Bayan Soames'in boşanmasını sağladı ve sonra da bir daha rahatsız edilmeyeceğinden emin olmak için, ekonomi profesörlüğü görevini kabul etmek üzere ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya giderken kendisiyle birlikte gelmesini istedi. Bayan Soames bunu hemen kabul etti ve bu son beş yıl hayatının en mutlu yılları oldu.

Ama onu kurtarmasına neden olan bu özelliği aynı zamanda onu endişelendiriyordu. Kendisinden daha az şanslı insanları önemsiyordu. Kömür getiren tavşanı önemsiyor ve Bayan Soames'a onun için her zaman bir parça turta ayırıyordu. Yine de Dr. Hank'in birlikte çalıştığı birkaç adam vardı, ünlü adamlar, eğitilmiş adamlar, özellikle kibar olmadığı adamlar.

Geçen yıl büyük heyecan yaratan kitabı yayınlanmıştı. Tek bildiği, kitabın dünyadaki hizmetçilerin ve teslimatçıların tarafında olmakla ilgili olduğuydu. Bayan Soames bunun iyi bir kitap olduğundan emindi ama kesinlikle sorun yaratmıştı.

Sendika organizatörleri, hepsi gergin görünen, gözleri yerinden fırlayan adamlar onu görmeye geldiler. Onlar ayrılırken Bayan Soames gümüşleri saydı.

Turtayı fırına koydu ve ezmek için patatesleri aldı. Ve şimdi bu zengin çiftçiler Dr. Hank'in gelip onlarla kalmasını istiyorlardı. Onu yozlaştırmak, yapmak istedikleri buydu. Ona

Her yemekte şarap, Fransız sosları ve hazımsızlık.

Ve en kötüsü, diye düşündü, eziciyi masum patateslere vururken, sevgili Dr. Hank'in hayatını bu sendika serserileriyle tehlikeye atmak istiyorlardı. Sevgili, aziz Dr. Hank'in tanımadığı bir grup insan için hayatını riske atmasına gerek yoktu. Üniversitede yapacak yeterince işi vardı.

Katledilmiş patatesleri bir kenara bıraktı ve salona gitti. Kanepede sessizce , gazetesini okuyor ve viskisini yudumluyordu. Batan güneş batı penceresinden içeri giriyor ve saçlarını bir meleğinki gibi parlatıyordu. Tıpkı bir melek gibi, diye düşündü profiline bakarak. Ne kadar yakışıklı bir adam, diye düşündü. Ne kadar iyi, nazik, sevimli bir adam.

Güneş gözlerine vurmasın diye perdeleri kapatmak için odanın içinde yürürken dışarıda uzun, beyaz, üstü açık bir limuzinin durduğunu gördü. Önde tertemiz beyaz üniforması ve şapkasıyla bir şoför oturuyordu, arkada ise beyaz ipek bir elbise giymiş güzel bir genç kadın vardı, kocaman kenarlı beyaz şapkasının etrafında beyaz devekuşu tüyleri kıvrılıyor ve kadının yüzünü yumuşak bir şekilde çerçeveliyordu. Kadının saçları kızılın koyu bir tonundaydı; ne kadındaki, ne arabadaki ne de şofördeki tek renk buydu.

Bayan Soames perdeleri kapattı ve Hank'in başının arkasına bir bakış fırlattı. Dr. Hank'in o kadar da masum olmadığı bir alan vardı, o da kadınlar konusuydu. Elbette onun otomobil yarışlarında tam olarak ne yaptığını hiç sormamıştı ama iki kez bavulunda kadın iç çamaşırlarıyla dönmüştü. Bir keresinde pantolonunun paçasında siyah ipek bir çorap vardı.

Perdenin arkasından bakmak için döndü ve şoförün genç kadının arabadan inmesine yardım ettiğini gördü. Kadının elinde de -hayır!- duvar kağıdı örneklerinden oluşan bir kitap vardı.

Bayan Soames perdeyi kapattı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Yine yapmıştı. Kendisi gibi şişman ve yaşlı kadınları tatsız durumlardan kurtarmanın doğru olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama adam

genç kadınları kurtarmaya başladığında ondan bir şeyler bekliyorlardı - örneğin evlilik ve bir aile gibi.

Başının arkasına tiksinti dolu bir bakış attı. Kendini bu tür çıkmazlara sokmak için çok yaşlıydı.

Adamın önüne doğru yürüdü ve gazeteyi elinden alıp katlamaya başladı. "Bir misafiriniz geliyor," dedi sertçe. "Uzun boylu, kızıl saçlı, kınalı diyebilirim, çok güzel."

Hank viskisini bitirdi ve şaşkın şaşkın baktı. "Hatırlamıyor gibiyim..."

Erkeklerin kusurları olduğunda, onların da *kusurları* olurdu. Hayatında o kadar çok kadın vardı da bu çarpıcı kadını hatırlamıyor muydu? Gözlerini ona dikti ve boş bardağı önlüğünün cebine attı. "Bir geminin pruvası gibi göğüsleri var."

Hank hatırlayarak sırttı. "Blythe Woodley."

Bayan Soames'ın ağzında onaylamayan küçük bir çizgi belirdi. "Bir duvar kağıdı örneği kitabı var."

Hank'in yüzü rengini kaybetti. "Ön tarafta mı? Sanırım arka kapıdan çıkacağım. Söyle ona-"

"*Yapmayacağım!*" Bayan Soames öfkeyle konuştu. "O zavallı kadını doğru olmayan bir şeye inandırdınız ve şimdi onunla bir erkek gibi yüzleşmeli ve korkakça bir çıkış yolu seçmemelisiniz." Daha fazla başladı ama topuklarının üzerinde dönüp onu odada yalnız bırakırken konuşmadı.

Hank yavaşça ceketini giydi ve başına geleceğini bildiği şeyle yüzleşmeye hazırlandı. Üç yıl önce Blythe onun öğrencisiydi ve zekâsından, merakından, kompozisyonlarına verdiği önemden, sınıfta sorduğu sorulardan ve en önemlisi de muhteşem göğüslerinden etkilenmişti. Ona karşı hiçbir zaman açık sözlü olmamıştı. Dersten sonra kalıp ona sorular sorduğunda ve ilişkilerini daha kişisel bir hale getirmek için ona her fırsatı verdiğinde bile, ondan uzak durmuştu. Öğrencilerine dokunmazdı.

Bir sonraki okul yılının başında onu tekrar görmeyi umuyordu ama kampüste onu görmemişti. Sonra bir gün onu kampüste yürürken görmüş, üzerinde ders çalışmaktan çok dans etmeye uygun köpüklü bir elbise varmış. Onu durdurmuş ve nasıl sormuş. Kızın anlattıkları hiç hoşuna gitmemişti. Biraz parası ailesi -Hank'inki kadar olmasa da- onu babasının eski bir arkadaşının oğluyla tanıştırmıştı. Bütün yazı birlikte geçirmişler, olaylar birbirini izlemiş ve yaz sonunda nişanlanmışlardı. Blythe ancak nişandan sonra nişanlısının onun üniversiteye gitmesini istemediğini öğrendi. Onun, ailesinin ve nişanlısının ailesinin baskısı altında üniversiteyi bırakmış ve bir aşçılık okuluna girmişti.

Hank bu fikirden hoşlanmamıştı; bir başkasının bir başkasının hayatını kontrol etmesi fikrinden nefret ediyordu ama bu Blythe'ı mutlu edecekse onu ilgilendirmezdi.

Nişanlısıyla öğle yemeğine gittiğini ve bir anlık dürtüyle nişanlısından kendisiyle gelmesini istediğini söyledi.

Hank de içgüdüsel olarak onun davetini kabul etti. Belki içgüdüselde ama Blythe'ın sesindeki bir ton, bir tür aciliyet ve yalvarış ya da belki de gözlerindeki hüznü dokunuşu olabilirdi.

Onlarla yemeğe gitti ve durum korktuğundan da kötüydü. Blythe'ın nişanlısı belli ki kendisi kadar zeki ya da daha zeki olabilecek bir kadından ölesiye korkuyordu. Küçümseyici bir tavırla Blythe'a Fransız menüsündeki yemekleri anlattı, oysa Hank Blythe'ın akıcı bir şekilde Fransızca konuştuğunu ve yazdığını biliyordu. Hank'e kitabını sordu, sonra Hank cevap veremedi Blythe'ın elini okşadı ve onu entelektüel bir sohbetle sıkılamaları gerektiğini söyledi. Ve Blythe, geçen yıl Hank'in verdiği en zor final sınavında sadece bir soru kaçırmış olan kadındı!

Gördükleri hoşuna gitmemişti ama müdahale etmeyecekti. Güzel bir kadınla nişanlısı, kocası ya da babası arasına girdiğinizde, güzel kadınların onlarla evlenmenizi beklediğini çoktan öğrenmişti. Çirkin kadınlar ise onları özgür bıraktığınız için size çok teşekkür ediyordu.

Ama güzel kadınlar hayatınızın geri kalanını onlarla geçirmenizi beklerdi.

Bu yüzden o öğle yemeğinden ayrılmış ve hiçbir şey yapmamıştı, Blythe'a hayatını bu kendini beğenmiş genç adam için nasıl bir kenara attığı hakkında tek bir kelime bile söylememişti.

Ama sonra, en iyi planlar...

Harriman Derbisi'nin galibi olmuştu ve kazanmanın heyecanını yaşıyordu ve kendisini uzaktan yakından bir ekonomi profesörü gibi hissetmiyordu. O sadece kollarında gümüş bir kupa ve onu alkışlayan insanlarla mutlu, sağlıklı, enerjik bir genç adamdı ve orada, kenarda, beyaz bir elbise giymiş ve tüm o kızıl saçları sırtından aşağı sarkan ve kafasının etrafında kıvrılan bu ukala yeşil tüyle Blythe Woodley duruyordu. Hiç düşünmedi. Sadece boştaki kolunu uzattı ve kız ona doğru geldi, vücudunu onunkine o kadar güzel kıvırdı ki sanki kazandığı ikinci bir kupa gibiydi.

Otelde, kapı kapandıktan sonra, an için aklı başına gelmiş ve ona gitmesi gerektiğini söylemişti. Ama sonra kadın eteğini yavaşça dizinin üzerine kaldırdı ve siyah ipek çorabı ortaya çıktı. Çoğu şeye karşı koyabilirdi ama uzun, ince bacaklardaki siyah ipek çoraplar bunlardan biri değildi. Bir kadın ona güzel bacaklarını göstererek sorular sorarsa ülkesine ihanet etmiş olacağını düşündü.

Hafta sonunu birlikte geçirmişlerdi; şampanya banyosu ve bir sabah yeni temizlenmiş yarış arabasıyla Arizona çölünde çılgın bir gezintiyle geçen harika, heyecan verici iki gün, ardından bir saguaro kaktüsünün altında piknik ve sevişme. Pazartesi günü ona veda öpücüğü verip evine dönmüştü ve o da nişanlısının yanına gitmişti.

Ama şimdi, bir ay sonra, elinde bir duvar kâğıdı örneği kitabıyla kapısındaydı ve duvar kâğıdı ya da kumaş örneklerinin evlilik anlamına geldiğini biliyordu.

Viski sürahisine özlemle baktı ama kapı çalındı ve daha fazla zaman yoktu.

Bayan Soames onu sonra karanlıkta oturmuş, viskisini yudumlarırken buldu ve dehşete kapıldı, sürahinin yarısı boştu. Bir masa lambasını yaktı ve adam gözlerini kırpmak dışında kıpırdamadı. Sanki biri öfkeyle çarşafı yırtıp fırlatmış gibi duvar kâğıtları odanın her tarafına saçılmıştı - ki muhtemelen olan da buydu, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Onun orada oturup kendisi için üzülmesine izin vermeyecekti. "Bunu hak ettin, biliyorsun," dedi öfkeyle. "Bu genç kadınları yönlendiriyorsun. Onlara kendini sevdireyorsun, sonra da onlarla evlenmeyi reddediyorsun. Hazır konu açılmışken, neden onlardan biriyle evlenmiyorsun? O genç bayan, Bayan Woodley, bana son derece saygın göründü. Yirmi sekiz yaşındasınız ve yuva kurup bir aile yetiştirmeyi düşünmenin tam zamanı. Belki o zaman bu aptalca araba yarışını ve kadınları başka erkeklerden çalmayı bırakırsın."

Onun ne kadar üzgün görüldüğünü görünce tiradını durdurdu. Yanına oturdu ve elini okşadı. "İşte canım, iyi niyetliydin."

"Komik olan şu ki," dedi usulca, "evlenmeyi tercih ederim. Sadece onu henüz bulamadım. Blythe'da yanlış bir şey düşünemiyorum. O gerçekten mükemmel biri. Zeki ve ilginç, bakması göz kamaştırıcı, iyi bir arkadaş ve büyükannemi memnun edecek kadar iyi bir aileden geliyor."

"Öyleyse evlen onunla," dedi Bayan Soames. "Ya da en azından ona kur yap. Ona aşık olmak için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum."

Biraz daha viski yudumladı. "Onu asla sevemedim. Nedenini bilmiyorum ama onun doğru kişi olmadığını biliyorum. İçimde bir gün onu göreceğime ve tanıyacağıma dair bir his var." Bayan Soames'a sırtlamak için döndü. "Bu kulağa biraz metafiziksel geliyor, değil mi?"

"Bana aç karnına çok fazla viski içmiş bir adam gibi geliyor." Kendini topladı. "İçeri gel ve yemeğini ye."

Hank kıpırdamadı, sadece boş gözlerle önüne baktı. "Caulden'ın çiftliğine gideceğim," dedi. "Sanırım buradan biraz uzaklaşmak istiyorum."

Bayan Soames burnunu çekti. "Zavallı Bayan Woodley ile aranıza biraz mesafe koymak istiyorsunuz."

Hank yine üzgün görünmeye başladı. "Evliliği ima etmek istememiştim. O sadece-"

"Haydi, yemeğini ye," dedi Bayan Soames sinirlenerek. "Bu Bay Caulden'ın ezilen, baskı gören ya da başka bir şey yapan bir kızı olmaması için dua ediyorum, böylece onu kurtarmak istersiniz."

Hank çarpık bir şekilde gülümsedi ve koltuktan kalktı. "Eğer bir kızı varsa, ondan uzak duracağım, yemin ederim. Siyah ipek çoraplardan başka bir şey giymemesi ve gecenin bir yarısı odama girmesi umurumda değil, yine de ondan uzak duracağım."

Bayan Soames bu açıklamayı görmezden gelmeyi tercih etti.

Üçüncü Bölüm

Amanda bir esnemeyi daha bastırdı ve masasının üzerindeki uzun kitap yığınının dehşetle bakmamaya çalıştı. Günlerdir profesörün ziyaretine hazırlanmak için ekonomi kitapları okumaktan başka bir şey yapmamıştı. Hem babası hem de Taylor bu adamın ziyaretinin önemi ve Amanda'nın nasıl nazik bir ev sahibi olması gerektiği konusunda onu eğitmişlerdi. "Ve onu buradan uzak tut," demişti J. Harker. "Arazimin etrafında dolanmasını istemiyorum."

Taylor ona ziyaret edebileceği müzelerin ve ilgi çekici yerlerin bir listesini vermişti. Belki de onunla birlikte Terrill City'ye gidip kütüphaneyi ziyaret edebilirdi.

Orada. Amanda'nın bilgili bir tur rehberi olarak hareket edebilmesi için yerel tarihi istiyordu.

Amanda hayatındaki iki erkeği de memnun etmeyi çok istiyordu ama Dr. Montgomery'nin gelişiyile bu neredeyse imkânsız görünüyordu. Babası ve Taylor'ın ortak korkusu -Amanda'nın annesi gibi davranabileceği korkusu- Amanda'yı da endişelendirmeye başlamıştı. Hiçbir koşul altında kendini unutmamalıydı. Babasının ve Taylor'ın kendisiyle gurur duymasını sağlamalıydı. Bu profesör çok bilgili bir adamdı ve onun yanında kendini küçük düğürmemeliydi. Taylor, Amanda'nın içinde -kuşkusuz annesinden miras kalan anlamsız bir damar olduğunu ve bunun bastırılması gerektiğini söyledi. Ve sendika liderleriyle yağanların sonucunun Amanda'nın Dr. Montgomery'yi olumlu yönde etkilemesine bağlı olduğunu söyledi. Büyük ölçüde Amanda'nın Dr. Montgomery'yi entelektüel açıdan uyarmasına bağlıydı. Kitaplara geri döndü.

Hank, Sacramento'nun güneyindeki güzel Kaliforniya kırsalında araba sürüyordu, küçük Mercer'in etrafı açıktı ve çiçekleri koklamasına ve güzel kokulu esintilerin tadını çıkarmasına izin veriyordu. Küçük, güzel bir yaz arabasıydı, üstü yoktu, kapıları yoktu, sadece parlak sarı bir gövdesi, sarı tekerlekleri ve siyah deri koltukları vardı. Tam bir erkek arabasıydı, yere yakındı, itildiğinde çok , ağır direksiyonu hızlandıkça artıyordu. Arabanın frenlerinin neredeyse işe yaramaz olması gibi bir kusuru vardı, ancak hızı ve torku (dördüncü viteste çok dik tepelere tırmanabiliyordu) kötü frenleri telafi ediyordu.

Hank şerbetçiotu çiftliğinde geçireceği birkaç haftalık dinlenmeyi dört gözle bekliyordu. Caulden'ın tombul karısının sabahları sıcak bisküvi ve sos servis ettiğini hayal etti. Bir hamağa uzanıp boğucu sıcakta uyukladığını hayal etti. Kitaplardan, öğrencilerden ve not verilecek ödevlerden bir süreliğine uzaklaşmak güzel olurdu.

Sacramento'nun kuzeyinde Kingman vardı ve bakmak için yavaşladı. Beş demiryolu hattı etrafında kurulmuş orta büyüklükte bir kasabaydı ve insanların koşuşturmasından buranın gelişmekte olduğu anlaşılıyordu. Sinema filmlerinin oynatıldığı bir Opera Binası vardı.

Her Cuma ve Cumartesi gecesi ve hafta içi matineler. Büyük, bakımlı evlerin bulunduğu zengin görünümlü bir yerleşim bölgesinin yanından geçti.

Şehrin batı yakasındaki bir benzin istasyonunda Caulden çiftliğinin nerede olduğunu sordu. Görevli döndü ve ufku işaret etti. Hank'in düz arazide gördüğü tek şey uzaktaki başka bir kasabaydı.

"Şu kasabanın yakınında mı?" Hank sordu.

Görevli, "O 'kasaba' çiftlik," diye cevap verdi.

Hank bir süre durup ufuk boyunca yayılan binalara baktı ve ULW'nin neden buradan başlamak istediğini anlamaya başladı. Burada bir gürültü koparırsa dünya bu gürültüyü duyacaktı.

Tekrar Mercer'e bindi ve Caulden Çiftliği'ne doğru sürmeye başladı. Çiftliğe gittiğine şüphe olmayan birkaç yan yoldan geçti ama palmiye ağaçları ve çiçekli çalılarla çevrili geniş bir yola geldiğinde döndü. Yol yarım mil kadar ilerledikten sonra geniş, derin bir verandası olan iki katlı tuğla bir eve ulaşıyordu.

Arabasının sesini duyan kimse çıkmayınca kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Kapıyı bir hizmetçi açtı; güler yüzlü, parlak bakışlı, küçük bir kadındı ve kibarca hasır şapkasını aldı, onu karanlık panelli antreye ve büyük salona götürdü. Solda bir çift fransız kapı vardı ve hizmetçi kibarca kapıyı çaldı, sonra bir kapıyı kaydırarak açtı.

Hizmetçi, "Sizi bekliyorlar," diye mırıldandı ve Hank onun yanından geçti.

Kütüphanede, tam önünde, tavandan tabana iki pencereyle çevrili bir şömine vardı ve bu pencereler bir kış bahçesinin yeşilliklerine bakıyordu. Bu manzara karşısında hafifçe gülümsedi ve burayı keşfetmek istediğini düşündü. Sağında ikisi de kapalı iki kapı daha vardı.

Solunda insanların gözlerini hissedebiliyordu, bu yüzden yavaşça döndü ve iki adam gördü. Yaşlı olanın yüzünde istemediği bir şey yaptırılmaya çalışılan huysuz bir çocuğun kavgacı ifadesi vardı, diğeri ise bir mağaza mankeni kadar mükemmel görünüyordu. Soğuk bir balık, diye düşündü Hank ve hemen yaşlı adamı daha çok sevdi.

"Ben J. Harker Caulden," dedi yaşlı adam, sanki Hank ona meydan okuyormuş gibi. "Bu da damadım Taylor Driscoll."

Hank tokalaşmak için elini uzattı ama Caulden onu görmezden geldi ve Driscoll'a döndü. Driscoll'un eli de görünüşü kadar soğuktu ve eli Hank'inkinde kırılğan bir his uyandırıyordu.

"Bir üniversite öğretmenine benzemiyorsunuz," dedi J. Harker cesurca.

Hank konuşmadan Taylor öne çıktı. "Bay Caulden'ın kastettiği, Dr. Montgomery, sizin daha yaşlı, biraz daha olgun olduğunuzu varsaydık."

Hank sırtıttı. "Umarım bir hayal kırıklığı olmam."

"Hayır, elbette değil," dedi Taylor. "Hoş geldiniz. Öğle yemeğinden önce yerleşmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Martha size odanızı gösterecek."

Hank kovulduğunu biliyordu. Başını salladı ve odadan çıktı. Siz de benden daha fazla hayal kırıklığına uğramış olamazsınız Bay Iceberg, diye düşündü, ben de küçük, güzel bir çiftlik evi umuyordum. Neyse, bir ya da iki gün sonra gidebilirdi. Martha'yı merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

J. Harker yanmayan purosunu çiğniyor ve kütüphanede volta atıyordu. "Hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Bir üniversite profesörünün görünmesi gerektiği gibi görünmüyor. Çok genç, çok sağlıklı görünüyor. Tarlaya gidip kendi başına grev yapacakmış gibi görünüyor."

"Onu izleyebileceğimiz bir yerde tutmamız için bir neden daha. Yaşının ve görünüşünün beni bir an için şaşırttığını kabul ediyorum ama ikimizin de kabalığını telafi etmeye çalışacağım. Tarlalardan uzak tutulmalı. Bu yıl biriktirebildiğimiz her kuruşu biriktirmek zorundayız yoksa her şeyimizi kaybedeceğiz."

"Bana hatırlatmana gerek yok," dedi J. Harker acı acı. "Sadece o-"

"Görünmüyor," diye düzeltti Taylor otomatik olarak. "Bir profesörün bakması gerektiği gibi bakmıyor. Amanda-"

"Amanda! *Onunla* yalnız çıkmasına izin vereceğimi düşünmüyorsunuzdur *herhalde*.

"

Taylor'ın yüzünde çok az duygu vardı. "Onu iyi eğittim ve itaatkâr biri. Şimdi ona ihtiyacımız olduğunda bize yardım edecektir."

J. Harker damadı olacak adama dikkatle baktı. Taylor hayatında istediği her şeyi elde edeceğine dair büyük bir güven duyuyor gibiydi. Yıllar önce Harker onu Amanda'yla evlendirmeye çalışmıştı ama Taylor Amanda'nın "düzgün bir şekilde eğitilmesini" beklemek istemişti. Harker itiraz etmemişti ama şimdi Taylor'ın Amanda'yı bu yakışıklı gençle yalnız bırakarak hata yaptığını düşünüyordu. "Bence bunun için pişman olacaksın," dedi Harker. "Onda annesinin kanı var."

"Amanda'yı tanıyorum," dedi Taylor. "O adamda Amanda'nın hiç hoşlanmayacağı küstahça bir şeyler var. Bana güvenin. Bize yardım edecektir."

"Kadınlara daha çok güveniyorsun," dedi Harker purosunu sıkarak.

Hizmetçinin Hank'i götürdüğü yatak odası oldukça güzeldi. İkinci katın ön tarafındaydı, doğu ve batı pencereleriyle kuzeye bakıyordu. İki ferforje sandalyesi ve küçük bir masası olan şirin, küçük bir özel balkonu vardı. Balkonda dururken, solunda birinci kattaki verandanın çatısı, başka bir yatak odası olduğunu tahmin ettiği pencerelerin etrafını sarıyordu.

Odası karanlık ve temizdi, mobilyalar da kaliteliydi ama Hank'in Bayan Soames'tan alışık olduğu ev dokunuşlarından hiçbiri yoktu. Kitaplıktaki kitaplara baktı ve ilgisini çeken bir şey bulamayınca giysilerini asmaya başladı. Martha'nın yardım teklifini reddetmişti.

Tozlu seyahat ceketini çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı ve Martha'nın ona işaret ettiği banyoya yöneldi. Kapı kapalıydı, o da kapıyı çaldı.

"Evet?" diye bir kadın sesi geldi.

"Özür dilerim," dedi Hank, "geri geleceğim."

"Üç buçuk dakika içinde dışarıda olacağım," dedi kadın.

Hank bunu duyduğunda çoktan odasına dönmek üzereydi. Banyoda ne kadar kalacağını *tam olarak* bilen bir *kadın mı*? Hank olduğu yerde durdu ve uzun saati ve banyo kapısını görebileceği bir duvara yaslandı.

Eller üç dakikaya yaklaştığında, dakik olup olmayacağını tahmin etmek için cebinden bozuk para çıkardı.

Tam üç buçuk dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve Hank'in hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündüğü kişi dışarı çıktı. Uzun boylu, ince -çok ince- iri kahverengi gözleri aynı anda hem dikkatli, hem üzgün, hem korkmuş, hem de meraklı bakıyordu. Koyu kestane rengi saçları vardı. Kadının ne giydiğini göremedi, çünkü onu birkaç elbise içinde görüyor gibiydi: Ortaçağ kadifesi, Napolyon dönemi muslini, Viktorya dönemi taftası, Edward dönemi keteni.

Elindeki bozuk paralar yere düştü.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın vizyonu. "Ben... ah, ben..." Hank aptalca kekeledi.

Bir saniye sonra görüntü kayboldu ve tekrar görebildi. Hayır, o dünyanın en güzel kadını değildi. Çok güzeldi, doğru, ama teknik olarak Blythe Woodley kadar güzel değildi. Ama ona bakmaktan kendini alamıyordu.

"Siz Dr. Montgomery misiniz?" diye sordu.

Kendini toparlamaya başladı. "Evet, öyleyim, siz?" "Amanda Caulden. Evime hoş geldiniz."

Kadın ona elini uzattı ve adam neredeyse elini tutmuyordu. Onun nesi vardı böyle? "Çok teşekkür ederim. Baban ve damadıyla tanıştım. Evli bir kız kardeşiniz olmalı." Konuşmak için elinden geleni yapıyordu ama kızın gözlerinde kayboluyordu. Bir daha olmaz Montgomery, diye emretti, Blythe Woodley ile olanları düşünerek. Bunu aklından bile geçirme.

"Taylor benim nişanlım. Şimdi, Dr. Montgomery, izin verirsiniz, geç kaldım."

"Gidiyor musun?" dedi, sonra kendi kendine küfretti çünkü sesi annesi giden küçük bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Hayır, öğle yemeğinde size katılacağım. Paralarınızı toplamanıza yardım edeyim mi?"

"Hayır, yapabilirim," dedi hızla ve hemen dört ayak üzerine düşüp masanın altından bir bozuk para aldı, sonra dönüp Amanda'ya baktı ve başını çarptı. Amanda öne doğru bir adım attı ve bir çiçek vazosunu yere düşmekten kurtardı.

"Belki de bir hizmetçi çağırmalıyım," diye önerdi.

"Hayır, iyi olacağım," dedi ve sonra başını tekrar çarptı.

Amanda ifadesiz bir şekilde ona baktı, sonra onun odasının yanındaki odanın kapısını açtı ve içeri girerek kendini onun görüşüne kapattı.

Hank yere oturdu ve tam beş dakika boyunca küfretti ama kadının görüntüsünü aklından çıkaramadı. Onu Fragonard'ın bir tablosundaki gibi görüyordu: salıncakta, gülüyor, saten etekleri uçuşuyor, dantelli kombinezonları ve mücevherli tokalı minik ayakkabıları ortaya çıkıyordu. Onu altın buğday tarlalarında koşarken gördü, uzun saçları arkasından dökülüyordu. Onu tango yaparken gördü, daracık bir elbise giymişti.

Onu kollarında gördü.

Ayağa kalktı, gözleri Amanda'nın odasının kapısında ve bilinçli bir düşünce olmaksızın usulca kapısına doğru yürüdü ve elini kapısına dayadı.

İşte o anda Amanda odasının kapısını açtı.

-Ve neredeyse Hank'in elini suratına yiyecekti.

Gözlerini kocaman açarak ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındı.

"Ben... ah, paralar. Ben, ah..." Hank kekeledi, sonra ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Öğle yemeği vakti geldi," dedi kararlılıkla ve onu geçmek için yana döndü. Merdivenlerde durdu ve elini göğsüne götürerek kalbinin durmasını diledi. Bu adam deli miydi yoksa sadece çok mu ? Bir üniversite profesörüne benzemiyordu. Aslında, o

kafasında bir beyin varmış gibi davranmıyordu. Kadın banyodan çıkmıştı ve adam orada durmuş, sanki daha önce hiç kadın görmemiş gibi ona bakıyordu. Amanda önemli bir giysisini unutup unutmadığını anlamak için yere bakmıştı. Sonra yere para atmış ve onları almaya çalışırken neredeyse mobilyaları devirecekmiş gibi çırpınmıştı.

Kapısını açtığında ve neredeyse eline yürüdüğünde ne yapıyordu, düşünmek bile istemiyordu. Merdivenlerden inmeye devam etti.

"Amanda, geç kaldın," dedi Taylor sert bir sesle. "Ben... Ben Dr. Montgomery ile tanıştım."

Taylor onu izliyordu. "Beklediğimizden daha genç ve bu nedenle daha tehlikeli. Onu meşgul etmek gerek. Bugünkü tartışma konularına çalıştınız mı?"

"Evet," dedi uzak bir sesle. Şikâyetlerini Taylor'a dile getirmesi mümkün değildi. Dr. Montgomery'den *hoşlanmadığını*, hatta ondan biraz korktuğunu bile söyleyemezdi. Taylor onunla vakit geçirmesini istiyordu ve o da bunu Taylor için yapmak zorundaydı.

Dr. Montgomery saat biri beş geçte yemek salonuna indi. En azından bu sefer tamamen giyinikti. Taylor sekiz yıl boyunca Amanda'yla aynı evde yaGamıG, aynı banyoyu paylaGmıG olmasına rağmen, Dr. Montgomery'nin kendisine ilk görüldüğü gibi onu gömlek kollarıyla hiç görmemiGti.

Şimdi sade, fazla gündelik, taba rengi bir takım elbise giyiyordu ve sandalyesinde pek de uygun olmayan bir oturuş şekli vardı.

"Geç mi kaldım?" diye sordu. "Özür dilerim. Bütün paraları bulmam biraz zaman aldı. Maaşımla hiçbir şey kaybetmeyi göze alamam," dedi ve Amanda'ya sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi gülümsedi.

Amanda onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Acaba Dr. Montgomery, kitabınızdaki bazı konuları tartışabilir miyiz?"

Hank şaşkınlık içinde tabağına bakıyordu. Ne bir kase ne de bir tabak yemek servis edilmişti, sadece tek tek tabaklar dolusu geçersiz yiyecekler vardı: soluk, vıcık vıcık bir balık, yaklaşık altı yeşil fasulye, üç

domates dilimleri. AcıkmıŖtı ve bunlar bırakın karnındaki deliği, orabındaki deliği bile doldurmayacaktı. Taylor ve Amanda'nın aynı tabaklarına baktı - Amanda'nın tabağında daha da az Ŗey vardı. Daha sonra yiyecek bir Ŗeyler alması gerekecekti.

"Dr. Montgomery?" Taylor söyledi.

Hank ona baktı, oturuŖuna, omuzlarını geriye atıŖına, boynunu bkŖne baktı ve üzerine çok fazla yük aldığını dŖnd. O sadece bir niŖanlıydı ama baŖka bir adamın masasının baŖında oturuyordu. Ve neden Amanda'yla evlenmek için bekliyordu?

Hank, "Ah evet, sorunlar," dedi ve balığından bir ısırık aldı. Süngerimsi bir hava parçası yemek kadar lezzetliydi. "Sanırım asıl mesele toprağın kime ait olduğu? Zengin ifti mi yoksa iŖi mi? Çiftlik sahibinin iŖiye istediği gibi davranma hakkı var mı yoksa kölelik kaldırıldı mı? Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?"

Amanda'nın adamın küstahlığı ve kabalığı karŖısında nutku tutulmuŖtu ama Taylor çok yumuŖaktı. Sanki son soruyu duymamıŖ gibi davrandı.

"Buranın iftlik sahibinin arazisi olduğuna inanıyorum. IŖiler kle değil, istedikleri zaman ayrılabilirler" dedi Taylor.

"EŖleri ve çocukları açlıktan ölsün m?" Hank cevap verdi. "Bakın, belki de bu konuya hiç girmesek daha iyi olur."

"Elbette, haklısınız. Bu ğleden sonra Amanda sizi çiftlikte gezve bu büyüklükte bir çiftliğin nasıl iŖlediđini göreceksiniz."

Hank masanın karŖısındaki Amanda'ya baktı ve onunla yalnız kalmamanın daha iyi olacağını dŖnd. Saçları aıkken ne kadar uzun olduğunu merak etti. Yetersiz yemeğini çoktan bitirmiŖti, bu yüzden Amanda ve Taylor'ın tatsız yemeklerini çok yavaŖ yemelerini izledi. Çok Ŗık ve düzgün görünüyorlardı ama birbirlerine aŖıklardı ve evlenmek üzereydiler. Palmiye ağaçlarının altında tutkuyla pŖtler mi? Amanda geceleri Taylor'ın odasına gizlice giriyor muydu?

Hank, "Eğer sizin için fark etmiyorsa, bir hamak bulup öğleden sonrayı uyuyarak geçirebilirim," dedi ve sonra ikisinin ağzı açık ona baktığını gördü. Ŗimdi ne dedim ben? diye dŖnd.

Taylor önce toparlandı. "Her Gey ayarlandı ve hamak yok," dedi, sanki planlarında bağka bir değiğiklik beklemiyormuğ gibi. Hank bu küstah pić kurusuna karĖı çıkmak istedi ama Taylor güzel Amanda'yı ona zorla kabul ettiriyorsa, Hank neden ona karĖı çıksındı ki? Ayrıca, kasabaya gidip yiyecek bir Ŗeyler alabilirlerdi.

Amanda, Taylor'ın adamın öĖleden sonrasını hamakta uzanarak gećirmesine izin vereceĖini ummuŖtu ama vermemiŖti ve Amanda onun kendine göre nedenleri olması gerektiĖini biliyordu. Dr. Montgomery'nin özellikleri listesine tembelliĖi de ekledi. Zaten sakar, kötü sofra adabı olan, agresif, pasaklı giyinen biriydi. Bu Ėleden sonra kać tane daha keŖfedecekti?

Ğle yemeğinin sonunda Amanda, "Sizinle 2:15'te buluŖacaĖım, Dr. Montgomery, kuzey giriŖinde."

Gözleri parladı. "GiriŖin hangi ucunda?"

"Anlayamadım?"

Ona gülümsedi. "Tam olarak 2:15'te orada olacağım, otuz saniye sonra değil."

Ona arkasını döndüğünde kaŖlarını ćatıyordu. Nedense onu eğlendiriyor gibiydi. Hazırlanmak için yukarı ćıktı ve aŖaĖı indiğinde adam onu bekliyordu, sanki ayakta duramayacak kadar yorgunmuŖ gibi duvara yaslanmıştı. "Gidelim mi?"

"Dileğin benim için emirdir."

Nedenini bilmiyordu ama adamın her sözü onu rahatsız ediyor gibiydi. Ŗofr onları bekledi ama Dr. Montgomery Amanda'yla birlikte arka koltuğa binmeden önce tereddüt etti.

Amanda onunla elinden geleni yaptı, ne kadar uĖraŖtıysa da onu hiç dinlemiyor gibiydi. Taylor onun için ćiftliĖin etrafından dolaŖacakları rotayı gösteren bir harita ćizmiŖ ve Dr. Montgomery'ye anlatması gereken bilgileri, Caulden'larinki kadar büyük bir ćiftliĖi iŖletmenin ne kadara mal olduĖuna dair ezberlediĖi bilgileri sıralamıŖtı. Dr. Montgomery'ye arazinin yüzölçümünü, üretilen Ŗerbetiotu miktarını, beslenen ve barınan alıŖan sayısını anlattı. Ona ćiftlikte yetiŖtirilen diĖer ürünleri gösterdi: incir, ceviz, badem, mısır ve ilkbaharda ilek ve kuŖkonmaz.

Ama o sadece limuzinin arkasında oturup camdan dışarı baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ona üzüm tarlalarını ve küçük şaraphaneyi gösterdi.

"Bir şişeye ne dersin?" diye sordu, bir şişeyi tutucusundan çekerek.

"Benim ailem alkol kullanmaz," dedi. "Bu satılık." Ondan uzaklaştı ve şaraphane hakkındaki gerçekleri anlatmaya devam etti.

Arabaya geri döndüklerinde, "Sen sıradan küçük bir ansiklopedisin, değil mi?" dedi.

Amanda, başka koşullar altında, onun sözlerinin bir iltifat olduğunu düşünebilirdi, ama nedense ses tonu bir iltifat gibi değildi. Ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

Taylor'ın programında belirtildiği gibi saat 3:51'de şoför onları çiftlik evine geri götürdü, böylece tam dörtte geri döndüler.

Öğleden sonra Amanda, Dr. Montgomery'ye kütüphanelerinden yararlanmasını önermiş, ama Dr. Montgomery ona tuhaf bir bakış atmış, kendi başının çaresine bakabileceğini söylemiş ve evden ayrılmıştı. Daha sonra Amanda onun iki koltuklu, üstsüz küçük arabasının kasabaya doğru hızla ilerlediğini görmüştü.

Masasına oturdu ve Fransızca ders kitabına çalışmaya çalıştı ama elleri titriyordu. Çok tedirgin edici bir adamdı. Yabancılarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama bu adam ona kendini garip ve tuhaf hissettirmişti ve, şey, bunu düşünmek istemiyordu ama adam bir şekilde, şey, ona kızgın hissettirmişti. Tam olarak küçümsemedi, alay etmiyordu ama bir şekilde ondan gelen bir onaylamama hissediyordu. Çiftlikle ilgili bir onaylamama değil -zaman zaman şerbetçiotunun olgunlaştığında çıkardığı hışırtılı sesi dinlemek gibi şeylere biraz ilgi gösteriyordu- ama onu onaylamadığını hissetti.

Masasından kalktı ve şifonyerin üzerindeki küçük aynaya gitti. Onunla ilgili onaylamadığı şey neydi? Onu fiziksel olarak itici mi buluyordu? Aptal mı? Mümkün olduğunca doğru bir rehber olmaya çalışmış ve Taylor'ın çiftlikle ilgili verdiği bilgileri ezberlemek için birkaç gün harcamıştı ama başarısız olduğunu hissediyordu. Dr. Montgomery'nin kız öğrencileri ondan çok daha bilgili miydi ki, kıyaslandığında o bir morundu?

Yine o öfke duygusunu hissetti ama bastırdı ve masasına döndü. Yarın onu Kingman'daki bir müzeye götürecekti ve ona Digger Kızılderilileri, Donner Partisi ve bölgedeki ilk madencilik hakkında bilgi vermesi gerekiyordu. Bilgileri gözden geçirse iyi olacaktı.

Hank bir bar taburesine oturmuş, üç santim kalınlığında sığır etli sandviç yiyor ve üçüncü birasını içiyordu.

Ne kadar ukala bir kız diye düşündü. Ne kadar da kendini beğenmiş, her şeyi bilen, bilgiçlik taslayan bir ukala! Ona sanki bir ilkokul öğrencisiymiş gibi ders veriyordu. Malikânenin hanımefendisiydi ve bıçağı çataldan ayırt edemeyen eğitimsiz bir hödük olan kasabanın demircisini eğlendirmek gibi zahmetli bir görev ona verilmişti. O tatsız yemeği yerlerkızın küçük burnuyla ona nasıl baktığını görmüştü.

Hiç şüphesiz babasının işçiler hakkında düşündüğü gibi düşünüyordu onu; Caulden'lar gibi şanlı bir aile için çalıştıkları için minnettar olmalılar ve ne cüretle makul bir ücret isteyebiliyorlardı? Neden, güneşinin altında güneşlenmelerine, ekinlerine dokunmalarına izin vermesi yeterli olmalıydı. O, o kendini beğenmiş küçük Bayan Amanda, muhtemelen onlarınki gibi bir evde kaldığı için heyecanlandığını düşünüyordu. Yarın muhtemelen bana daha önce hiç sifonlu tuvalet görüp görmediğimi soracak, diye düşündü birasının kalanını yudumlarken.

Ne yapması gerektiğinden emin değildi. İçgüdüğü Caulden'ların evini hemen terk etmektir ama valiye ve en önemlisi sendikacılara karşı bir yükümlülüğü olduğunu hissediyordu. Belki onun varlığı belayı önleyebilirdi. Belki Caulden'ların evinde olursa işçilerin haklarını daha iyi koruyabilirdi. Sadece orada bulunarak bir şeyleri başlamadan durdurabilirdi. Mantıken, kalması gerektiğini biliyordu. Duygusal olarak, soğuk küçük Amanda'dan ve onun daha da soğuk nişanlısından uzaklaşmak istiyordu. Ve onu ilk gördüğünde-

Hissettiği şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama kadın onun üzerine kar yağdırmış ve tohumu öldürmüştü.

Serin, karanlık bardan çıkıp parlak güneş ışığına çıktı, ellerini ceplerine soktu ve arabasına gitti. Caulden'larda akşam yemeği vakti gelmek üzereydi. Acaba ne yiyorlardı? Haşlanmış tavuk, haşlanmış pirinç ve haşlanmış patates mi?

Amanda, Taylor'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Sana akşam yemeğinde giymeni söylediğim elbise bu değil," dedi nefesinin altından.

Amanda sırtını dik tutmaya ve ağlamamaya çalıştı. Taylor gözyaşlarından nefret ederdi. "Unutmuşum. Dr. Montgomery beni üzdü ve-"

"Seni nasıl üzdü?" Taylor mümkünse boynunu daha da uzattı. "Sana karşı açık sözlü müydü?"

"Hayır, sevmiyor... Yani, sanırım benden hoşlanmıyor."

"Senden hoşlanmıyor mu?" Taylor dehşete düşmüştü. "Amanda, sana çok şaşırdım. Senin bu kadın buharlarının üstünde olduğunu sanıyordum. Programı takip ettin mi? Çiftliğin her bölümünü ona açıkladın mı?"

"Evet, programınızda belirtildiği gibi dakikası dakikasına yaptım."

"O zaman yanlış bir şey yapmış olamazsın. Şimdi yukarı çık ve kıyafetlerini değiştir ve bana fantezilerinden daha fazla bahsetme. Evlenmek için yanlış kadını seçtiğimi düşünmeme neden olacaksın."

"Evet, Taylor," diye fısıldadı ve odasına gitti. Odasında tek başına, olabildiğince hızlı giyinirken, yine o küçük, içini kemiren öfke duygusunu hissetti. Taylor onlarla yaşamaya başladığından beri öfke hissetmemişti. O gelmeden önce sık sık öfke hissedirdi. Annesine, babasına, okuldaki arkadaşlarına kızardı.

Sonra babası Taylor'ı işe almış ve Amanda üzerinde mutlak kontrol sağlamıştı. Onu Kingman'daki okuldan almış ve özel dersler vermeye başlamıştı. O zaman işler değişmişti. Amanda kısa sürede öfke ve/veya karşı gelmenin işe yaramaz bir duygu olduğunu öğrendi; Taylor ikisine de izin vermiyordu. Amanda'yı öfkeye izin vermeyen bir programa koymuştu (16:13 öfke nöbeti). Böyle bir şey yoktu.

izin verildi. Amanda'nın söyleneni yaptığından emin olmak için Bayan Gunston'ı tutmuştu.

Derslerin yanı sıra Taylor, Amanda'nın annesinin onun üzerinde kötü bir etkisi olduğunu söylemişti. Ne de olsa Grace Caulden'ın bir "geçmişi" yok muydu? J. Harker da aynı fikirdeydi ve Grace dünyanın çeşitli yerlerindeki pahalı kaplıcalara gönderilmişti ve geri döndüğünde kızının ona sarılmasına bile izin verilmemişti. Grace en üst katın arka tarafındaki boş bir yatak odasına çekilmiş ve o zamandan beri nadiren dışarı çıkmıştı.

Amanda tekrar merdivenlerden inmeye başlarken, Dr. Montgomery'yi ve dolayısıyla Taylor'ı memnun etmek için daha çok çalışacağına yemin etti.

Dördüncü Bölüm

Hank yemeğe geç kalmıştı ve kapıdan girer girmez Taylor'ın soğuk hoşnutsuzluğunu hissetti. Bu ev bir askeri okul gibi mi yönetiliyordu? J. Harker yine ortalıkta görünmüyordu ve sadece üçü yemek yiyordu. Tabii tabaktakine yemek denebilirse. Menü konusunda yanılmıştı. Haşlanmış tavuk, haşlanmış pirinç ve haşlanmış *pancar* vardı.

Çenesini kapalı tutamadı. "Ellerini bu kadar iyi mi besliyorsun? Sendikacıların grev için sizi seçmesine şaşmamalı."

Taylor ona donup kalması için bir bakış attı. "Hafif yemek vücut için daha iyidir. Amanda ve ben sürekli oburlukla savaşıyoruz."

"Sen kazandın," dedi Hank ve tabağını . "İzin alabilir miyim? Okumam gereken bazı şeyler var."

"Amanda'nın da işi bitti," dedi Taylor. "Size badem bahçesini göstermek istiyor."

"Sorun değil. Bugün çiftlikte çok şey gördüm." Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Taylor, Amanda'ya profesörü takip etmesi gerektiğini bildiren bir bakış attı. Yarısını yediği yemeğine özlemle bakarak Dr. Montgomery'yi takip etti.

Hank onun arkasından gelen sesi duyunca durdu. "Görmemem gereken bir şey göreceğimden mi korkuyorsun?"

"Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Dr. Montgomery," dedi dürüstçe.

"Mutfağın nerede olduğunu , değil mi?"

"İçeriden," dedi, iğare ederek, sonra da onu takip etti. Yıllardır mutfağa girmemişti, Taylor onu bir gün orada süt ve kurabiye yerken bulduğundan beri girmemişti. Taylor onun yaklaşan obezitesi karşısında dehşete düşmüştü.

Büyük mutfağın ortasındaki meşe masanın üzerinde bir sürü yemek vardı: biftek, sos, en az beş sebze, mayalı ekmekler, tereyağı, meyve salatası, yeşil salata ve tezgahın üzerinde üç çeşit kek. Hizmetçiler yemeğe oturmuşlardı, Hank ve Amanda'yı görünce durduklarında yemek yarıya kadar ağızlarındaydı.

"Bayan Amanda!" diye bağırdı aşçı ve ayağa fırladı.

Hank yemeğe bakakaldı. "Size katılmamın sakıncası varmı?"

"Hayır!" Amanda, Taylor'ın hizmetçilerle oturmasına izin verirse ona çok bildiği için böyle söyledi. "Yani-"

Amanda'nın bebekliğinden beri aileyle birlikte olan aşçı, neler olup bittiğini çok iyi biliyordu. Ayrıca bu iri yarı, sağlıklı Dr. Montgomery'ye bugün ne yemek verildiğini de biliyordu. Hank'e, "Sana bir tabak hazırlayayım," dedi.

"Evet," diyebilirdi sadece, ağzı sulanmıştı. "Ve şu andan itibaren *gerçek* yemekler istiyorum."

Ona gülümsedi. "Eğer Bay Taylor izin verirse-"

"Buna izin vereceğim," dedi Hank, kadının önündeki yemek tabağını alırken.

"Bayan Amanda?" dedi aşçı, boş bir tabak uzatarak.

Amanda hayatında bu kadar çok yiyecek gördüğünü hatırlamıyordu ve bunları istediği için kendini baygın hissediyordu. Ama Taylor bunu onaylamazdı; tombul kadınları sevmezdi. Sonunda, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Pekala," dedi Hank, "beni badem bahçesine ya da oturabileceğim bir yere götür."

Amanda, Hank'in arkasından arka kapıdan çıktı, nefis kokuları arkasında bıraktı ve aç bir köpek gibi onun kokulu tabağını takip etti.

"İşte," dedi Hank, ağzı doluydu ve dolu bir çatalla küçük yazlık evi işaret etti. Bir zemini, bir çatısı, dört kafesli direği ve her tarafta iç oturma yerleri vardı.

Onu yazlık eve kadar takip etti ve karşısına oturdu ve tek fark ettiği şey yemeğin kokusuydu.

"Bunun ne zaman inşa edildiğini bana söylemeyecek misin?" Hank biftek yerken sordu. "Ya da bunun ne tür bir ahşap olduğunu?"

"1903 yılında, ben ve ailem buraya taşındıktan hemen sonra inşa edilmiş. Selviden yapılmış ve annemin bir dergide gördüğü İngiliz çardağının birebir kopyası."

"Ah. Özür dilerim. Sanırım annen hakkında konuşmayı sevmiyorsun."

Onun bilmesine şaşırmıştı. Kingman'daki diğer herkes biliyordu da bu yabancı neden bilmiyordu? Tereyağlı ekmek yiyordu. Taylor ekmeğe inanmazdı, hele tereyağına hiç. "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum. Ne zaman öldü?"

"Ölmek mi?" Amanda sordu. "Annem ölmedi."

"Ama seninle yaşamıyor o zaman?"

"Annem odasında kalıyor. Belki de Dr. Montgomery, konuyu değiştirmeliyiz."

Kadın başını çevirdi ve Hank orada oturup yemeğini yerken onu izledi. Ay ışığında onun profilini görmek, onun hakkındaki ilk izlenimini hatırlamasına neden oldu, sanki başka bir zaman ve yerden geliyormuş gibi, sanki onu daha önce tanıyormuş gibi. Ama kızın soğukluğu, kibri ve züppeliği ona yanıldığını hissettirdi. Onun ince, küçük bedeninin duyguları olup olmadığını merak etti.

Bir sesle döndü ve aşçının karanlığın içinden geldiğini ve her biri üç dilim kekle dolu iki tabak taşıdığını gördü.

"Belki başka bir şey istersin diye düşündüm," diyerek tatlıları bıraktı ve Hank'in boş tabağını alıp gitti.

Hank Amanda'ya bir tabak dolusu ikram etti ama Amanda başını salladı. "Sen bilirsin, ama bu çok güzel." Küçük namuslu, diye düşündü, bir parça pastayı bile kabul edemeyecek kadar soğukkanlı. Şeytan yiyeceği pastasına dokunursa saflığının tehlikeye gireceğini düşündüğüne şüphe yoktu. Taylor'la öpüşüp öpüşmediklerini merak etti. Muhtemelen o öğleden sonraki balık kadar tatsız bir öpücük olurdu.

Amanda pastayı yerken ona bakmaya cesaret edemedi. Midesi gurulduyor ve kokusu ağzını sulandırıyor. Ama yemeye cesaret edemiyordu çünkü Taylor nefesinde kokusunu alabilir ya da diğlerinin arasında çikolata parçaları görebilirdi. Eğer programda olmayan bir pastayı yiyecek kadar zayıf iradeli olsaydı Taylor ondan hoşlanmazdı.

"Daha iyi," dedi Hank temizlediği tabağı bir kenara bırakıp bacaklarını uzatarak direğe yaslanırken. "Yarın bizim için ne planladın? Sanırım benim günümü de planladınız."

Onun ses tonuna kaşlarını çattı ve Taylor'ın programını aktarmaya başladı. "Sabah Kingman Müzesi'ne gideceğiz, sonra öğle yemeği için eve döneceğiz, sonra da bölgede manzaralı bir tura çıkacağız. Bu bizi akşam yemeğine kadar götürür."

"Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Suluboya yapıyorum ve dikiş dikiyorum," diye cevap verdi kendi kendine gülümseyerek. Taylor ona suluboya çalışmalarında mükemmel notlar ve bu notlar iyi yapılan diğer dersler için ödül olarak kullanılıyordu.

"Bu heyecana nasıl dayanıyorsun?" diye mırıldandı. "Sen ve sevgilin geceleri şehirde ne yaparsınız?"

"Kasabaya gitmiyoruz," dedi kafası karışmış bir halde. Taylor, Kingman'ın zaman ayırmaya değmeyecek kadar taşra olduğunu, yılda bir kez giysi ve diğer gerekli eşyaları almak için gittiği San Francisco'dan daha küçük bir şehri ziyaret etmeyeceğini söyledi. O iki hafta dışında çiftlikten nadiren ayrılırdı.

"Bunun için fazla , değil mi?" Hank sordu ve çirkinleşmeye başladığını fark etti. Kadının ilkelliği, kendini beğenmişliği, bir parça çikolatalı kek yiyecek kadar bile eğilmeyi reddetmesi, içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı.

Ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. İçeri geliyor musun?"

"Evet," dedi usulca ve ikinci tabak dolusu kek olduğunu bildiği gölgeye son bir kez baktı.

Birkaç dakika sonra odasındaydı ve masasının üzerinde Kingman'ın tarihiyle ilgili, yatmadan önce hafızasına kaydetmesi gereken sayfalarca not vardı. Ağır ağır sandalyesine oturdu ve bininci kez Dr. Montgomery'nin hiç gelmemiş olmasını diledi. Nedense ondan hiç hoşlanmıyor gibiydi, her geçen dakika daha da çok hoşlanıyordu ve bu hoşnutsuzluğu kazanmak için iki kat daha fazla çalışmak, öğünleri kaçırmak ve Taylor'ın gazabına tekrar tekrar uğramak zorunda kalıyordu.

Yani bu gece geç saatlere kadar ders çalışması gerekecekti ve yarın onu müzeye götürmesi gerekecekti ve ne kadar iyi bir rehber olmaya çalışırsa çalışsın, şüphesiz onu memnun edemeyecekti. Neden *onu* memnun etmek bu kadar zordu da Taylor'ı memnun etmek bu kadar kolaydı? Eğer Taylor'ın yazdıklarını tam zamanında, tam sırayla yaparsa Taylor mutlu oluyordu. Belki de Dr. Montgomery'ye ondan ne istediğini sormalıydı. Ama hayır, bu iyi bir fikir değildi, çünkü Taylor'ın programıyla çakışırsa, Dr. Montgomery'nin isteklerini görmezden gelmek zorunda kalacaktı.

Duvardaki saate baktı ve düşünmeyi bırakıp işe koyulsa iyi olur diye düşündü.

Hank serin balkonda durmuş, yıldızlara bakıyor ve gecenin zengin kokularını kokluyor ve bir viskisi olmasını diliyordu. Onun için

Soldaki Amanda'nın odasıydı ve perdelerin arasından bir ışık görebiliyordu, hatta masasında oturan gölgesini bile görebiliyordu. Balkondan verandanın çatısına çıkabileceğini ve penceresine doğru yürüyebileceğini biliyordu.

Sonra ne olacak diye düşündü. Bayan Amanda ona balkonundan penceresine kadar kaç metre olduğunu mu söylesin? Onu öperse ne yapacağını merak etti. Ona öpüşmenin tarihini mi anlatacaktı?

Odasına geri döndü, kıyafetlerini çıkardı ve yatağına girdi. uyudu, ama birkaç saat sonra uyandı ve içgüdüsel olarak bornozunu giyip balkona çıktı. Amanda'nın ışığı hâlâ yanıyordu ve hâlâ masasının üzerinde kambur duruyordu.

Kaşlarını çatarak yatağına geri döndü. Her ne kadar namuslu bir kadın olsa da, yaptığı işte kesinlikle çok titizdi.

Ertesi sabah uyandığında saat geç olmuştu ve insanların çoktan kalkıp işe gittiğini hissetti. Aceleyle giyindi, sonra merdivenlerden aşağı koştu. Amanda ve Taylor yemek odasının kapısında duruyorlardı, Taylor cep saatine bakıyordu, Amanda da itaatkâr bir şekilde onun arkasındaydı.

"Sanırım yine geç kaldım," dedi endişelenmeden ve onların yanından geçerek yemek odasına girdi. Büfenin üzerinde çırpılmış yumurta, bisküvi, sos, jambon, dilimlenmiş ananas, waffle ve şurupla dolu gümüş servis tabakları duruyordu. "Ah," dedi lezzetli yemeklerle karşılaşan aç bir adamın ses tonuyla.

Bir tabak doldurup oturdu, sonra başını kaldırıp Taylor ve Amanda'nın kendisini izlediğini gördü. Taylor'ın soğuk ve mükemmel yüz hatlarında tiksintiyle karışık bir alay vardı ama Amanda'nınkindede... Çok kısa sürdü ama neredeyse bir özlem ya da belki de gerçek bir açlık gördüğünü sandı ama bakış anında kayboldu ve Amanda fincanındaki sulu haşlanmış yumurtaya baktı.

Kahvaltıdan sonra limuzin ve şoför bekliyordu ve Hank neredeyse inliyordu. Turlar ve konferanslarla dolu bir gün daha.

Bir saat sonra, Hank'in söyleyebildiği kadarıyla Caulden ailesine bir övgü olan Kingman Müzesi'nde duruyorlardı.

"Babam bir seferde dört çiftlik satın aldı," diyordu Amanda. "Bunlar çok ucuzdu çünkü yakınlardaki madenlerden çıkan alüvyonlar Glass Nehri'nin taşmasına ve alüvyonların arazinin üzerinde birikmesine neden olmuştu. Babam büyük masraflar yaparak alüvyonu araziden temizledi ve altındaki zengin toprağı ortaya çıkardı. Ayrıca madenciliğı de durdurdu."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı

Hank. "Sonra toprağı suladı ve-"

"Zengin oldu," diye araya Hank.

Amanda başka tarafa baktı. Yine ondan ya da ailesinden hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu.

"Baban bu müzeyi ne zaman satın aldı?" diye sordu önseziyle.

"İki yıl önce." Adamın buna neden güldüğünü anlamadı. "Hadi ama, bu kadar yeter. Dışarı çıkalım."

"Ama henüz vakit gelmedi. Burada hâlâ kırk iki dakikamız var." "Kırk iki dakikayı dışarıda eğlenerek geçirmeyi planlıyorum."

İsteksizce onu dışarı kadar takip etti. Taylor'ın müzeden erken ayrıldıklarını öğrenmeyeceğini umuyordu. Peki şimdi onunla ne yapacaktı? Bekleyen limuzine doğru ilerledi ama adam yanında değildi. Dönüp ona baktı, elleri cebinde, bir erkekten iri yarı küçük bir çocuğa benziyordu. Onun da Taylor gibi... Taylor gibi dik durmasını çok isterdi.

"Kasaba ne kadar uzakta?" diye sordu.

"İki buçuk mil," diye cevap verdi.

"Nasıl olduysa, bildiğini düşünmüştüm. Yürüyeceğim. Seninle Opera Binası'nda buluşuruz."

Amanda bir an paniğe kapıldı. Adamın Opera Binası'na asla gelmeyeceğini biliyordu ve Taylor'a Dr. Montgomery'yi "kaybettiğini" söylemek zorunda kalacağı korkunç bir hayal gördü. "Şoför-" diye başladı, sonra durdu çünkü şoför hızla kasabaya doğru yürüyordu. İç çekerek şoföre nerede buluşacaklarını söyledi ve şapkasını takarak Dr. Montgomery'nin peşinden koştu.

Araba geçip gittiğinde ve onun içinde olmadığını gördüğünde, arkasına döndü ve onun peşinden koştüğünü gördü. Sabırsızlıkla bekledi. Yanında genç ve güzel bir kadın olsun isterdim, diye düşündü. Ama Amanda bir dergi fotoğrafı kadar gerçektir. "Sanırım tek başıma güvenilmemeliyim, değil mi? Bazı sendika liderleriyle buluşup korkunç bir şey yapabilirim, değil mi?"

Amanda birden kendini çok yorgun hissetti; bu adam için bilmesi gerekenleri öğrenmeye çalışmaktan, kaçırdığı yemeklerden ve onun küçümseyici yorumlarından bıkmıştı. "Konaklamanızı keyifli hale getirmek için elimden geleni yapıyorum Dr. Montgomery. Başarısız oluyorsam özür dilerim." Omuzlarını, Taylor'ın ona öğrettiği -elik bir destek yardımıyla öğrettiği- duruşta geride tuttu.

O da yumuşadı. Belki de onun soğuk, küçük bir ukala olmaktan kendini alıkoyamadığı gibi o da kendini alıkoyamıyordu. Olmasını istediği gibi olmadığı için ona kızmak doğru değildi. Bu yüzden iki bacaklı bir demir gibi kaskatı yürüyor, saçlarını gözlerini gelecek kadar geriye atıyor, sadece gerçeklerle konuşuyor, birinin annesi gibi giyiniyor, mizahtan, sıcaklıktan, tutkudan oluyordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

"Özür dilerim Bayan Caulden, size karşı kaba davrandım. Sadece annemin evinden ayrıldığımdan beri günlerimi planlayamadım ve korkarım yeniden başlamak için çok yaşıyım. Bak, oynayan çocuklar var. Biraz oturup tabiri caizse gülleri koklayamaz mıyız?"

"Gül mü?" diye sordu. "Okul bahçesinde hiç gül yok."

İnledi, sonra dirseğinden tuttu ve onu çitlerle çevrili okul bahçesine doğru götürmeye başladı. Artık okul yoktu ama salıncaklarda ve tahterevallilerde oynayan üç küçük ocuk ve yakınlarda duran genç ve güzel bir anne vardı. Amanda'yı dev bir meşe ağacının altındaki bankın yanında bıraktı ve gruba doğru yürüdü. Dünyada şeyden çok, dost bir yüz görmek istiyordu.

"Merhaba," dedi ve kadın döndü. Gerçekten de güzeldi ve ona *gülümsedi*. Bir kadın ona gülümsemeyeli yıllar olmuş gibiydi.

"Merhaba," diye cevap verdi. "Ben-"

"Hayır, bana söyleme." Onun yanından geçip bankta kibarca oturan Amanda'ya baktı. "Sen Caulden'ların misafiri olmalısın. Öğretmen falan, değil mi?"

"Yeterince yakın," diye cevap verdi, elini uzattı ve kadın elini sıktı. "Hank Montgomery." Çocuklara doğru başını salladı. "İyi görünümlü bir grup. Babaları hâlâ hayatta mı?"

Güldü. "Bir saat önceydi." "Benim kaybım," dedi Hank iç çekerek.

Salıncaklara doğru yürüdü, küçük kızı ve Hank de onu takip etti. "Orası nasıl bir yer?" diye sordu usulca, başıyla Amanda'yı işaret ederek. "Caulden'lar sana iyi davranıyor mu? Amanda'ya öğretmek için mi buradasın?"

"Her şey yolunda ve Amanda bana öğretiyor gibi görünüyor." Bir an durakladı. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. İlkokula birlikte gittik, ama tam da erkeklerden hoşlanmaya başladığı sırada babası onu okuldan aldı, biliyor musun?"

Hank, Amanda'nın birinden hoşlandığını hayal bile edemiyordu ama başını salladı. "Ona özel öğretmen mi tutmuş?"

"Şu Driscoll denen adam. Onu sadece birkaç kez gördüm. Kingman'a gelmez ama bir arabanın arkasında geçerken görmüştüm. Benim tipim değil," dedi Hank'e daha geniş bir şekilde gülümseyerek.

Benim de değil, diye düşündü Hank. Demek Amanda öğretmeniyle evlenecekti. Küçük zihni bir bilgi kataloğundan başka bir şey olmadığı için bu mantıklı geliyordu.

Kadın daha fazla konuşmaya başladı ama küçük kız salıncaktan düşüp çığlık atmaya başlayınca kadın onu kucağına aldı. Gerçekten yaralanmış gibi görünmüyordu, sadece korkmuştu ve annesinin etrafından Hank'i gözetlemeye devam etti.

Hank kollarını ona doğru uzattı ve çocuk ona doğru gitti.

"Flört et!" dedi annesi gülerek.

Hank küçük kızı kucağına aldı ve birbirlerini incelediler. Çocukları seviyordu ve bir gün kendi çocuklarından birkaçına sahip olmayı umuyordu.

"Çocuklarını özledin mi?" diye sordu kadın bilgi almak için.

"Çocuk yok; karım yok."

"Sen ve Amanda...?"

"Olamaz!" dedi düşünmeden önce. "Yani, hocası Taylor Driscoll ile nişanlı. Kasabadaki herkesin bileceğini düşündüm. Genelde küçük kasabalarda herkes birbirinin işini bilmez mi?"

"Caulden'lar değil," dedi yine sesini alçaltarak. "Karun kadar zengin olabilirler ama satın alınamayacak bazı şeyler vardır. Benim umurumda olduğundan değil, ama annemin nesli için bu çok önemliydi."

"Ne yaptı?" Hank sordu.

Kadın onun arkasından baktı ve Amanda'nın yaklaştığını gördü. Çocuğunu aldı ve sırdaşlığını durdurdu.

"Merhaba Amanda," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdi Amanda ve boş yüz ifadesinden kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu.

"Lily Webster. Aynı okula gitmiştik." "Evet, tabii ki," dedi Amanda. "?"

"Çok çalıştım. Gitsem iyi olacak. Tanıştığımıza memnun oldum, Hank."

"Ben de öyle," dedi ve üç çocuk da etrafında dolanırken gülümseyerek uzaklaştı. Hank tekrar Amanda'ya döndü. "Gitmeye hazır mısınız?" Durakladı, çünkü Amanda sanki bir hayalet görmüş gibi kadının ardından bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Amanda kendini toparladı. "Evet, hazırım." Lily'yi hatırladı. Dördüncü sınıftayken birlikte gizlice vestiyere girmişler ve bütün giysilerini birbirine bağlayıp düğmelemişlerdi. Daha yeni bitirmişlerdi ki öğretmen onları yakalamış ve her şeyi çözdürdükten sonra iki saat boyunca burunlarını kara tahtaya dayayarak ayakta bekletmişti. Babası bunu duyduğunda dehşete düşmüştü ama annesi sevinçle gülmüştü.

Ama bu Taylor gelmeden önce olmuştu. Bazen Taylor gelmeden önce var olan hiçbir şeyi hatırlamıyor gibiydi. Sanki varlığı, gelişinden önce olan her şeyi silip süpürmüş gibiydi.

Şimdi şakacı arkadaşı Lily evliydi ve üç küçük çocuğu vardı ve Amanda kendi düğününün ne zaman olacağını bile bilmiyordu.

Dr. Montgomery'nin arkasından kaşlarını çattı. Soruları onu rahatsız etmeye başlamıştı. Taylor'ın onlar için ne planladığını merak etmesine neden . Düğünün ne zaman olacağını *biliyordu* - Taylor onun hazır olduğunu hissettiğinde, daha önce değil. Ve Dr. Montgomery ile yapmasını istediği şeyleri yapmaya devam ettiği sürece, evlenmeye *asla* hazır olamayacaktı.

Kasabaya giden yolun geri kalanında onun hemen arkasında yürüdü ve Opera Binası'nın önünde bekleyen limuzini görünce rahat bir nefes aldı. Ama ne yazık ki Dr. Montgomery arabaya doğru döndü. "İşte burada," diye seslendi, belki de görmemiştir diye umuyordu.

Adam onu görmezden geldi ve bir restorana doğru yürümeye devam etti. Amanda iki eski Ford pikaptan sıyrıldı ve onun peşinden caddeyi geçti. Öğle yemeği için çiftliğe geri dönmesi gerekiyordu çünkü öğleden sonraki programı alması gerekiyordu.

Restoranda, kapıyı onun için açık tuttu. "Öğle yemeği bizi evde bekliyor olacak," dedi.

"Neden o kadar yolu geri dönelim ki? Ayrıca, başka bir yerde yemek yemek sana iyi gelebilir." Kolundan sıkıca tuttu ve onu yılların yemek kokusunun mekâna sinmiş olduğu serin restoranın içine götürdü.

Amanda en son ne zaman dışarıda yemek yediğini hatırlamıyordu. Burada annesiyle birlikte olmuştu ve annesi beyaz eldivenler giymişti. Garson kız onlara menüleri uzattı ve Amanda dana fileto, pirzola, kuzu budu ve tavuk göğsü dolmalarını okudu. Seçenekler ağzını sulandırdı ama Taylor'ın onaylayacağı hiçbir Gey olmadığını biliyordu.

Menüyü yere bıraktı.

"Şimdiden kararını verdin mi?" Hank sordu.

"Burada yemeyeceğim."

Öfkeyle elindeki menüyü masaya vurdu. "Lezzetli yemeklerle alıp veremediğiniz nedir? Yoksa halka açık bir yerde yemek için fazla mı iyisiniz?"

İçinde yine o küçük öfke duygusu yükseldi. "İkisi de değil. Sadece şişmanlamak istemiyorum."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Şişman mı? *Zayıf* sayılman için 20 kilo alman gerekir. "Menüyü aldı ve ona uzattı. "Ben senin misafirinim ve beni mutlu etmen gerekiyor, unuttun mu? Yemek yemeni istiyorum."

Kendini çok sinirli hissediyordu. Şişmanlamaması gerekiyordu; Taylor şişman kadınlardan hoşlanmıyordu. Ama Taylor da onun Dr. Montgomery'yi eğlendirmesini istiyordu. Ama Dr. Montgomery müzeleri, çiftlik turlarını ya da sağlıklı yiyecekleri sevmezdi. Parklarda kadınlarla konuşmayı, çocukları kucağına almayı, yürümeyi ve yemek yemeyi severdi. En çok da yemek yemeyi seviyor gibiydi.

Amanda menüdeki en az şişmanlatan şeyi seçmeye çalıştı ama garson geldiğinde Dr. Montgomery onun için şunları seçti: kremalı ıspanakla doldurulmuş tavuk göğsü, baharatlı şeftaliler, adaçayı sosu, su teresi salatası, mayalı ekmekler ve tereyağı.

"Bayan Caulden," dedi, "eğer kaçmayacağıma ya da babanızın işine yemin edersem, yarın birbirimize eşlik edebilir miyiz?"

"Ben... Bilmiyorum," diye cevap verdi. Taylor ne diyecekti? Dr. Montgomery'nin nereye gittiğini görmek için onunla birlikte gidecekti. Ama aynı zamanda ona Caulden'ları *sevdirmesi* de gerekiyordu ve bu konuda pek başarılı olduğu söylenemezdi, değil mi? Taylor evlerine ve çiftliklerine hayran kalacağını söylemişti ama şu ana kadar hiçbir şey onu hayran bırakmamış gibiydi. Ne yapacağını bilemiyordu. "Kendi planların var mı?" diye sordu. Belki de evde kalmak istiyordu.

"Arabama binmek ve araba istiyorum. Ondan sonra ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok." Onu huzursuz eden bu kadından uzaklaşmak dışında.

ve onu dönüşümlü olarak gergin ve kızgın yaptı.

Amanda bir an paniğe kapıldı. Tek başına giderse Taylor çok kızacaktı. "Yarın kitap okumak ister misin? Eğer seni geri çevirirsem, eminim başka bir yerde kendimi meşgul edebilirim."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, diye düşündü. Tatlım, beni itmiyorsun. Beni deli ediyorsun. Şu saçların. O büyük, hüzünlü gözlerin. Biraz etle gerçekten güzel olabilecek o vücut. Böyle güzel bir paketin içi nasıl bu kadar berbat olabilir?

"Not vermem gereken birkaç makale ve yazmam gereken birkaç mektup var," dedi sonunda. "Yarın evin etrafında olacağım."

O kadar rahatlamış görünüyordu ki ağlayabileceğini düşündü ve bir an için istediğini yapmazsa başının belaya girebileceğini düşündü. Ama bu olamazdı. O bir buz kadındı, yoksa taş suratlı Driscoll'a aşık olmazdı. Mükemmel bir eşleşmeydiler. Belki de birbirlerine yüksek sesle aşk soneleri okuyarak sevişmişlerdir.

Garson tabaklarını masaya koydu ve Amanda'nın yüzündeki ifade Hank'i gülümsetti.

"Yemekten ziyade tapacakmış gibi görünüyorsun. . Keyfini çıkarın."

Amanda böyle bir yemek yemeyeli yıllar olmuştu. Taylor, vücudun bir tapınak olduğunu ve saygıyla muamele görmesi gerektiğini, bu nedenle sağlıklı, yağlı yiyeceklerle doldurulmaması gerektiğini söyledi.

İlk ısıırığı cennet gibiydi, mutlak, katıksız cennet. Gözlerini kapadı, çiğnedi ve lezzetin ağzında yuvarlanmasına izin verdi.

Hank tabağından başını kaldırdığında Amanda'nın gözlerinin kapalı olduğunu ve sadece sevişirken bir kadının yüzünde görebileceği bir ifade takındığını gördü. Çatalını bıraktı ve Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beğendin mi" -sesi kırıldı- "yemeği beğendin mi?" "Evet, teşekkür ederim, beğendim."

Tanrı'ya şükür gözleri açık bir şekilde yemeye devam etti ama Hank yutkunmakta biraz zorlandı. Sakin ol Montgomery, dedi kendi kendine.

O sadece güzel bir kız, hepsi bu. Buraya sendika liderleriyle konuşmaya geldin, Blythe Woodley ile yaptığın gibi başını belaya sokmaya değil.

"Bayan Caulden, bana biraz Kingman'dan bahsedebilir misiniz?"

İçine beş sent koyduğunuz küçük bir kutu gibi, gerçekleri anlatmaya başladı. Beş demiryolu hattından (bir ana ve dört yan hat) ve günde yedi posta teslimatından bahsetti. Kazıcı Kızılderilileri, İspanyol toprak bağışlarını, bakır madenlerini anlattı. Donner Partisi'nin Kingman'ın hemen doğusundaki Johnson Çiftliği'ne varışını anlattı ve kurtarma ekipleri, kurtulanların ve ölenlerin sayısı hakkında gerçekleri ve tarihleri sıraladı. Kasabanın ne zaman sular altında kaldığını ve ne zaman yandığını anlattı. İnşa edilen barajları, yapılan köprüleri anlattı. Nüfus sayılarını, okulların inşa edildiği tarihleri,...

"Dur!" dedi nefes nefese kalarak. Kız hiç bitmeyen kurmalı bir oyuncaktı ama en azından adamın ateşi sönmüştü. Taylor Driscoll ona sahip olabilirdi. O sadece görünüştü, başka bir şey değildi. "Vişneli turtanı ye," dedi ve tabağı ona doğru itti. Kızın tabağını temizleyişine gülümsedi. Şişmanlamaktan endişe eden biri için, o kesinlikle bunu paketleyebiliyordu.

Beşinci Bölüm

Taylor Driscoll kütüphanedeki masanın arkasında durmuş, pencereden evin önüne doğru dikkatle bakıyordu. Tekrar saatine baktı. 2:13. O neredeydi? Ona bir program vermişti.

sabah ve öğlene kadar dönmesi gerekiyordu, o halde neden iki saatten fazla gecikti?

Saatine tekrar baktı. 2:14. Arabadan hâlâ iz yoktu. Lanet olsun ona! diye düşündü. Kendisini böyle hissettirdiği için ona lanet olsun. Onu lanetledi ve bu kadar önemseydiği için kendini lanetledi. Uzun zaman önce başka bir kadını asla sevmeyeceğine yemin etmişti; kadınlar çok güvenilmezdi. Seni sevdiklerini söylerler ve sonra seni terk ederler.

Pencereden dışarı bakarken, pencerenin önünde durup annesinin eve dönmesini beklediği çocukluk günlerine geri dönmüş gibiydi. Merdivenlerden sendeleyerek , iki genç adam onu tutardı, kızıla boyalı saçları yüzüne dökülürdü, iri göğüsleri kabarır, dolgun kalçaları sallanırdı, bir adam arada bir dolgun kalçasını sıkar ve onu şen kahkahalarla güldürürdü. Genç Taylor, her zaman karısını bekleyen babasının ön kapıdan çıkıp içeri girmesine yardım etmesini izlerdi. Genç adamlar Bay Driscoll'a alaycı sözler söylerlerdi ama o bunları hiç duymuyor gibiydi.

Taylor pencereden çıkıp yatağına dönecekti ama o orada yatacak, küçük yumrukları iki yanında kenetlenecek ve her iki ebeveyninden de nefret edecekti: kadın şişman, gürültücü, aptal, umursamaz bir kadın olduğu için ve o da zarif, eğitilmiş olduğu ve bu değersiz kadını aptalca sevdiği için.

Taylor sahip olduğu her anı okuyarak ve ders çalışarak geçiriyor, kanepede uzanıp çikolata yiyen ve evdeki hizmetlileri idare etmek ya da oğlu olan çocukla konuşmak için parmağını bile kıpırdatmayan annesinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Taylor bazen kapıda durup annesine ters ters bakıyordu ama bu annesinin ona gülmesine neden oluyordu, bu yüzden çoğunlukla odasında kalıyordu. Kitapları onun için sevgiyi temsil etmeye başlamıştı, çünkü evde başka hiçbir yerde sevgi yoktu. Annesi, babasıyla parası için evlendiğini açıkça itiraf ediyordu ve asıl derdi zengin yemekler, volanlı elbiseler ve viski ile yakışıklı genç erkekleri içeren "iyi vakit geçirmek "ti.

Taylor'ın babasının tek derdi, karısı gibi bir kadını sevdiği için acı çekmek ve kendini mutsuz hissetmektir. Onu sevmeyi, yakalandığı tedavisi olmayan bir hastalık olarak görüyor gibiydi.

Taylor on iki yaşındayken babası ölmüştü ve annesi bir yıl içinde babasının ikisine bıraktığı her kuruşu harcamıştı. Taylor pişmanlık duymadan, kirli giysilerden oluşan bir çanta hazırlamıştı -tüm hizmetçiler aylar önce gitmişti- ve annesi sarhoşken çalmayı başardığı yüz doları yanına alarak babasının akrabalarını aramaya çıkmıştı.

Yıllarca eğitim için yalvarmıştı. Ailesinin evinde yaşarken güçlü bir gurur duygusu geliştirmişti -taciz, utanç ve aşağılanmadan kurtulmak için buna ihtiyacı vardı- ama bu akrabasından biraz, biraz isterken gururunu bir kenara bıraktı. Birkaç yıl sonra, onu bir yükümlülük olarak görmeye başladılar ve para ya da tanışma mektubu ya da Taylor'ın istediği her neyse onu göndermezlerse, Taylor'dan ve onun araya girmesini istediği diğer akrabalarından gelen mektuplarla bombardımana tutulacaklarını biliyorlardı.

Yirmi yaşına geldiğinde ve okulunu *birincilikle* bitirdiğinde, her akrabası onu okula gönderdiği ve Taylor'ın pes edeceği zamanlarda onu cesaretlendirdiği için tüm övgüleri üzerine alıyordu.

Üniversiteden sonra birbiri ardına işler denedi ama hiçbiri ona cazip gelmedi ve uzaktan kuzeni olan J. Harker Caulden'dan bir mektup aldığı anda doktora yapmak ve öğretmenlik yapmak için okula geri dönmeyi düşünüyordu. Caulden, kontrolden çıkmasından korktuğu asi bir kızı olduğunu söylüyordu. Annesi disiplin konusunda işe yaramazdı ve kendisinin de zamanı yoktu. Taylor'ın gelip evlilik çağına gelene kadar kıza özel ders vermesini istiyordu.

Taylor hemen annesini gözünün önüne getirmiş ve geceleri gizlice pencereden kaçıp partilere giden on dört yaşında bir cadaloğ hayal etmişti. Taylor onu kurtarabileceğini ve eğer yeterince katı olursa, annesi gibi başka bir varlığın gelişmesini engelleyebileceğini umuyordu.

J. Harker'ın teklifini kabul etti ve genç Bayan Amanda'yı evcilleştirmeye başlamak için Kaliforniya'ya ve büyük Caulden Çiftliği'ne gitti.

Taylor Amanda'yı gördüğünde neredeyse gülecekti. Annesinin genç bir versiyonunu bekliyordu ama onun yerine kendisine büyük, hevesli gözlerle bakan uzun boylu, çelimsiz, neredeyse güzel bir kız gördü. Ve onun mükemmel bir beyne sahip olduğunu anlaması sadece iki gün sürmüştü -öğrenmekten yoksun ama giysiler, oğlanlar, dedikodu ve diğer anlamsız şeylerle dolu bir .

Bir anda potansiyeli gördü. Bir kil parçası gibi şekillendirilebilirdi. Amanda'yı bir hanımefendiye, annesinin tam tersine dönüştürebilirdi. Ona en son danslar dışında da bir şeyler öğretebilirdi. Onu zarif, ağırbaşlı bir tarzda giydirebilirdi. Onun rehberliğinde *asla* şişmanlamazdı.

Mükemmel bir öğrenciydi, öğrenmeye çok hevesliydi, memnun etmeye çok hevesliydi. Onun günlük programlarını yazmak için harcadığı saatlere aldırımıyordu çünkü o zaman nerede olduğunu biliyordu. Amanda'nın onu terk edecek *zamanı* asla olmazdı.

Yıllar geçtikçe Amanda büyüdü ve annesine hiç benzemeyen çok güzel bir genç kadın oldu. Ve ona aşık olmaya başladı. Başta istemedi ve karşı çıktı, çünkü kadınlar onları sevdiğinizi bildiklerinde sizi kullanan sadakatsiz yaratıklardı. Bu yüzden ona olan aşkını kendine sakladı ama kaçamasın diye onu kendine bağladı ve bir gün, bu fikir onu bu kadar korkutmadığında, onunla evlenmeyi planladı. Şu anda onunla evlenirse değişebileceğinden, sarhoş, şişman, aptal annesi olabileceğinden korkuyordu.

Saatine tekrar baktı. 2:18. Ondan hâlâ bir iz yoktu. Onun o barbar Montgomery ile çıkmasına izin vermekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Montgomery çiftlikte büyük sorunlara yol açabilirdi ve uzak tutulması gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi Amanda'ydı. Çiftlik Taylor için çok önemliydi, çünkü J. Harker bir gün onun olacağını söylemişti. Amanda, Harker'ın tek çocuğuydu ve her şeyi onun aracılığıyla Taylor'a bırakmak istiyordu. Para güvencesi Taylor'ın ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Çocukluğu, özellikle de babası öldükten sonra, para, kitap, okul harcı, ayakkabı, giysi için dilenmekle geçmişti. İhtiyaçları için bile dilenerek geçirdiği yıllar gururunu derinden yaralamıştı.

Şimdi çiftlik için elinden geleni yapmakla Amanda'yı izole etmek arasında kalmıştı.

Amanda'nın Dr. Montgomery'nin kendisinden hoşlanmadığını söylediğini hatırlayınca neredeyse gülümseyecekti. Amanda'dan hoşlanmıyor muydu? Neredeyse her entelektüel konuda dört dilde konuşabilen bir kadın mı? Hiç sanmıyorum. Ama o zaman belki de bulaşıkçı hizmetçileri ve gece kulübü fahişelerini tercih eden o düşük huylu adamlardan biriydi.

Saat 2:22'ydi ve hala Amanda'dan bir iz yoktu.

Pencereden dışarı öyle bir baktı ki başı ağrımaya başladı.

Amanda'nın ayakları ağrıyordu ve programının dışına çıktığı için o kadar endişeliydi ki midesi biraz bulanıyordu. Dr. Montgomery Kingman kasabasında dolaşmak, vitrinlere bakmak, insanlarla konuşmak ve genel olarak zaman kaybetmek istiyordu. Taylor defalarca Amanda'ya zamanın ne kadar değerli olduğunu ve anlamsız şeylerle harcanmaması gerektiğini söylemişti ama Amanda burada zihnini geliştirecek hiçbir şey yapmıyordu. Ayrıca Taylor ona Kingman sakinlerinin ne kadar kötü insanlar olduğunu da söylemişti. Annesini dışlamamışlar mıydı? Caulden'ları sevmiyorlardı ve onlarla ilişki kurmaması daha iyiydi. Ama işte buradaydı, Dr. Montgomery'nin arkasında duruyor ve yoldan geçen, bazıları adını bilen insanlara başıyla selam veriyordu.

"birkaç kişiyle konuşmak sana zarar vermedi, değil mi?" Dr. Montgomery, çiftliğe dönmekten bahsettiğinde ona kızgın bir tonda konuştu.

Bu gezintiyi bu kadar tatsız kılan bir başka şey de bu yabancının ona karşı tutumuydu. Yanından geçen kadınlara gülümsüyordu ama ona ters ters bakıyor, kaşlarını çatıyor ve hiç de hoş olmayan sözler sarf ediyordu. Eve, Taylor'ın ve kitaplarının güvenliğine dönmek istiyordu.

Dr. Montgomery eczanenin önünde durduğunda neredeyse ona . Önümüzdeki Cumartesi günü bir dans düzenleneceğini söyleyen bir tabela vardı.

"Siz ve Bay Taylor gidiyor musunuz?" diye sordu ona. "Kasabayı kırmızıya boyamayı mı planlıyorsunuz?"

Argo olmasa da onun ne demek istediğini anlamıştı. "Biz danslara katılmayız," dedi sert bir sesle.

"Senin için yeterince iyi olmayan danslar mı yoksa kasaba halkı mı?"

Yine öfke hissetti. "Dans etmek zaman kaybı ve kasaba halkına gelince-" Ona annesinden bahsetmek üzereydi ama yapmadı. Sırf o öyle diye kaba davranmayacaktı. "Dr. Montgomery, artık eve dönmek istiyorum. Geç oldu ve yapacak başka işlerim var."

"Sen geri dön o zaman," dedi öfkeyle, ondan ve tüm Caulden klanından uzaklaşması *gerektiğini* düşünüyordu. Amanda ve Taylor gibi iki soğuk balık, kaba, kavgacı J. Harker ve bir yerlere kapatılmış, gizemli yarım cümlelerle konuşan anne, dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ama orada dimdik duran, ince omuzlarını geriye atmış, gözlerinde ateşten bir kıvılcım olan Amanda'ya baktığında, gidemeyeceğini anladı. Bir şey onu tutuyordu.

"Pekala," dedi, "geri döneceğiz."

Bekleyen limuzine yürürlerken Amanda rahatlayarak ağlayabilirdi. Dönüş yolunda onunla konuşmamıştı ve buna minnettardı. Taylor'la yapacağı toplantı için gücünü toplaması gerekiyordu.

Eve girdiklerinde Taylor onları karşılamak için salona geldi ve Amanda onun kızgın olduğunu anlayabiliyordu. Dr. Montgomery'nin yukarı çıkmasını bekledikten sonra onu kütüphaneye çağırdı.

Bir an için ona arkasını dönerek durdu, sonra topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti, kara gözleri parlıyordu, yanakları öfkeyle gerilmişti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Amanda. Hayal kırıklığına uğradım. Sen

Öğlen burada olacağını biliyordum ama . Hayır! Bana bahane üretme, hiçbirini dinlemeyeceğim. Görevinin ne kadar önemli olduğunun farkında değil misin? Sendikacılar buraya gelip sorun çıkarırsa, bu yılki mahsulü tamamen kaybedebiliriz. Hepsi de programa uymadığınız için."

Amanda ellerine baktı. Dr. Montgomery'yi programa *nasıl* uydurabilirdi? Bir şekilde bunu *yapmak zorundaydı*. Görünüşe göre her şey, çiftliğin tüm geleceği ona bağlıydı.

"Şimdi odana git ve yaptıklarını düşün. Bu akşam yemeğe gelme ama daha sonra salona gel ve Dr. Montgomery için kitap oku. Belki burada benimle birlikte olursan programa uyabilirsin." Ve senin için endişelenmeyeceğim, diye düğündü Taylor, Amanda'nın eğik başına bakarak. "Devam et Amanda," dedi sesindeki öfkeyi kontrol ederek.

Amanda merdivenleri yavaşça çıktı, sanki elli kilo almış gibi hissediyordu. Bayan Gunston onu bekliyordu. Amanda bodruma inip egzersiz yapacak, sonra banyo yapacak, akşam yemeği yemeyecek ve akşam da Dr. Montgomery için kitap okuyacaktı. O adamdan nefret etmeye başlamıştı!

Hank akşam yemeğine kadar odasında kaldı ve birkaç öğrencisinin kompozisyonunu okumak için elinden geleni yaptı. Bazen bir öğrenci iyi bir performans göstermiş olsa da istediği kadar başarılı olamadığında, Hank bir araştırma ödeviyle notunu yükseltmesine izin verirdi. Böylece, dönem aralarında Hank'in bazen not vermesi gereken ödevler oluyordu. Ama aklını ödevlere veremiyordu; tek düşünebildiği Amanda'ydı. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğundan emin değildi ama bir şey onu kızdırıyordu. Onun öğle yemeğinde nasıl görüldüğünü hatırladı, gözleri kapalıydı, yüzünde o yüce mutluluk ifadesi vardı. "Keşke onun da böyle görünmesini sağlayabilseydim," diye mırıldandı ve makaleye geri döndü.

Amanda akşam yemeği için odasından çıkmamıştı ve Hank bunun nedeninin onun arkadaşlığına katlanamaması olduğundan emindi. Yaşlı, katı boyunlu Taylor'ın yanında doğal olmayan bir sessizlik içinde oturmuş, Taylor haşlanmış balık yerken o da dana pırzola yiyordu. Hank, Amanda'nın ne yediğini merak ediyordu.

Taylor'ın görüş alanından çıktığında odasında. Haşlanmış balık ya da belki kızarmış tavuk?

Yemekten sonra, evin her yerinde saatler 7:15'i gösterirken Amanda salonda belirdi. Hank gazetesinin etrafına baktı, ona sertçe başını salladı ve sonra yine gazetesinin arkasına saklandı. Sevgili Taylor'ının yalnız olmadığını anladığında gidip gitmeyeceğini merak etti.

Taylor, Amanda'nın onlar için okuma yapacağını duyurdu.

"Seni durdurmama izin verme," dedi Hank gazetesinin arkasından, ama odadaki ağır sessizliğin farkındaydı ve gösteriye gereken dikkati vermesi gerektiğini biliyordu. Yavaşça kâğıdını katladı, bir kenara koydu, sonra da genç bir beyefendi gibi ellerini kucağında kavuşturarak oturdu.

Dantel yakalı, küçük mavi bir elbise giyen Amanda, ikisinin önünde dimdik duruyor ve şiir kitabını açıyordu. Tahmin edebileceği gibi, şimdiye kadar yazılmış en sıkıcı şiirleri okuyordu: William Collins'in "Akşama Övgü "sü, Shelley'nin "Entelektüel Güzelliğe İlahi "si. Okuması ona ona bakma şansı vermeseydi uyuyakalacaktı: uzun, kalın, gür kirpikler, konuşurken baştan çıkarıcı bir şekilde hareket eden dolgun bir ağız. Sesini dinledi, güzel kelimeleri okşadığını hissetti ve kendisine aşk sözcükleri mırıldanıyor olsaydı kulağa nasıl geleceğini merak etti.

Ama söylediği her aşk sözcüğü Taylor'a olacaktı. Hank Taylor'a baktı ve adamın onun okumasından zevk almaktan çok onu yargıladığını gördü. Sevdigi kadını dinleyen bir adam gibi değil, öğrencisiyle ilgilenen bir öğretmen gibi görünüyordu.

Hank, Amanda'nın okumayı bıraktığının farkındaydı ve Taylor'a doğru yürüyüp kitabı ona uzatırken onu izledi. Amanda ona yumuşak, kararsız bir gülümseme verdi ve neredeyse fısıltıyla, "Lütfen," dedi. Soğuk, gülümsemeyen Taylor kitabı ondan alırken Hank bir kıskançlık duygusu hissetti. Hank, eğer Amanda ona gülümseyip lütfen deseydi, onun da kesinlikle gülümseyeceğini, hatta istediği *her şeyi* yapabileceğini düşündü. Ama Taylor kitabı aldı, açtı ve John Milton'ın "İsa'nın Doğduğu Sabah Üzerine" adlı kitabını okumaya başladı.

Taylor monoton bir sesle okurken, Hank Amanda'yı izledi, onun Taylor'a sanki bir tanrıymış gibi, sanki yaşam ve ölüm gücüne sahipmiş gibi nasıl baktığını gördü, ancak Taylor onun hayranlığından habersiz görünüyordu. Amanda'nın bu kadar çok şey verip karşılığında bu kadar az şey alması Hank'i birden sinirlendirdi. Eğer onun olsaydı, ona verirdi. Alabileceği her şeyi ve daha fazlasını verirdi. Eğer onunla nişanlı olsaydı, akşamlarını ona şiir okuyarak geçirmez, onu yaseminlerin yetiştiği yollara götürür ve o berbat elbiseyi omuzlarından indirirken onu öperdi. O-

"Dr. Montgomery?"

Amanda'yı duymak için hayallerinden sıyrıldı. Amanda ona şiir kitabını uzatıyordu.

"Belki bizim için bir şeyler okursunuz?"

Hank oldu Yani derin içinde onun düşünceler oat önce o ne dediğini anlamadı.

"Dr. Montgomery bir ekonomist," dedi Taylor o kırılgan üslubuyla. "Şiirin ilgisini çekeceğinden şüpheliyim."

Hank kitabı almadı ama Amanda'ya baktı, gözleri de hissettikleri sıcaktı ve William Butler Yeats'ten bir alıntı yapmaya başladı.

*"Ani bir darbe: büyük kanatlar hala sendeleyeyen
kızın üzerinde çırpınıyor, uylukları karanlık
ağlar tarafından okşandı, ensesi gagasına
yakalandı, çaresiz göğsünü göğsünde tutuyor.*

*"O dehşet içindeki belirsiz parmaklar nasıl olur da
Gevşeyen kalçalarındaki tüylü ihtişam? Ve o
beyaz telaşın içinde yatan vücut,
Ama yattığı yerdeki garip atışı hissediyor musun?"*

Konuşmayı bıraktığında odada sessizlik vardı ve o sadece Amanda'nın boynuna yayılan güzel kızarıklığın farkındaydı.

yüzüne.

Taylor uzak bir sesle, "Bunun benim zevkime uygun olduğunu söyleyemem, Dr. Montgomery," dedi. "Amanda!" dedi sertçe ve dikkatini tekrar kendisine çevirmesini sağladı. "Bence başka bir seçki okumalısın."

Birdenbire Hank onlarla aynı odada bulunmaya dayanamadı. "İzninizle," dedi ve kimsenin bunu yapmasını beklemeden odadan çıktı. Dışarı çıktı, ama orada bile sanki boğuluyormuş ve yeterince hava alamıyormuş gibi sıkışık hissediyordu. Arabasının bulunduğu büyük garaja gitti ve ne yaptığını düşünmeden Mercer'e binip uzaklaştı.

Yüzüne ve vücuduna çarpan serin rüzgâr kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Engebeli toprak yolda daha hızlı ve daha hızlı ilerledi, Mercer'in sınırlarını zorladı, frenlerinin bir halta yaramadığını biliyordu ama hıza ve özgürlük hissine ihtiyacı vardı. Kendisiyle o ev arasına biraz mesafe koyması gerekiyordu. "... kalçaları okşandı," diye düşündü. "... parmakları gevşeyen kalçalarından tüylü ihtişamı itiyor."

Kızı gördüğünde araba altmışla gidiyordu. Yolun ortasında duruyordu, karşıya geçerken arabanın farlarından ürkmüştü. Hank daha önce hiçbir şeyin hareket ettiğini görmediği bir hızla yaklaşırken, kız orada öylece donup kalmıştı.

Hank bir yarış arabası sürücüsünün reflekslerine sahipti ve ona çarpmadan bir adım önce direksiyonu sağa kırdı ve bir çite çarptı, Hank tüm gücünü frene basmak için kullanırken, hızla giden arabayı durdurmaya çalışırken elli metre boyunca direkleri parçaladı. Araba nihayet durmadan önce Caulden'in şerbetçiotu bitkilerinin bulunduğu bir sıranın yaklaşık yirmi metrelik kısmını aldı.

Orada öylece oturup araba lambalarının aydınlattığı şerbetçiotu tarlasına bakarken kendini toparlaması bir saniye sürdü. Sonra hareket etmeye, kapısız taraftan çıkabilmek için etrafındaki şerbetçiotu sarmaşıklarını ve iplerini çekmeye başladı. Bacakları zayıftı ama yola geri dönmeye başladığında güç kazandılar, böylece kıza ulaştığında koşuyordu.

Karanlıktı ama onu yolun ortasında otururken görebiliyordu. Ona vurduğunu düşünmüyordu ama şimdi o kadar da emin değildi.

"İyi misin?" sordu endişeyle, önünde diz çökerek.

"Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir şey görmemiştim," dedi şaşkınlıkla.

Hank onu incelerken nefesinden içki kokusu aldı ve sarhoş olduğunu anladı. Yavaşça koluna girdi ve onu ayağa kaldırdı. "Hadi, seni eve götürelim."

Gülümseyerek, vücudu lastik gibi olan adamın üzerine yığıldı. "Caulden'larda kalan sen ?"

"Öyleyim. Benimle gel. Arabamı çıkarabilirsem seni eve götüreceğim."

"Seninle eve mi? Amanda bundan hoşlanmayacak."

"Asla fark etmez," dedi, onu destekleyip arabaya götürürken kolunu beline doladı.

Onu yolcu koltuğuna oturtacak kadar yer açmak için daha fazla sarmaşık ve ip koparmak zorunda kaldı.

"Güzel," diye mırıldandı ve deri koltuğa yaslandı.

Arabanın önünü temizlemek ve zemini incelemek için birkaç dakika daha harcadı. Kurudu ve yardım almadan çıkabileceğini düşündü. Kırık çitleri geriye doğru bükte, sonra arabaya bindi.

Tek ışık aydan ve farlardan geliyordu ama kadının genç ve karanlık, gösterişli bir şekilde güzel olduğunu görebiliyordu. Zaten belirgin olan yüzüne ağır makyaj malzemeleri sürmüştü ama kırmızı ruj dikkatini dudaklarına çekti.

Onun baktığını görünce yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Hızlı araba kullanan erkeklerden hoşlanırım."

Motoru çalıştırdı ve geri geri gitmeye başladı. "Sizi nereye götürebilirim?"

"Charlie's Roadhouse," dedi.

Hank bir an tereddüt etti ve sonra "Pekala" dedi. Biraz hayat görmek onu daha iyi hissettirebilirdi. "Sadece şiirleri yoksa

okumalar."

Charlie's Roadhouse'a daha önce birkaç kez ve orada şiir dinletisi olmadığını bildiğini hissettirecek şekilde güldü.

Onunla yol evine gitmek hoşuna gitmişti, koltukta rahat bir kadın görmek hoşuna gitmişti, kaskatı ve insanlık dışı bir şekilde oturmuyordu. Gülebilecekmiş gibi görünen bir kadın görmek hoşuna gitmişti.

Yol evi kasabanın yaklaşık beş mil dışındaydı, yolun biraz gerisinde, çakıllı bir otoparkın arkasındaydı ve şu anda orada yaklaşık üç otomobil park etmişti. Işıklar ve kahkaha sesleri Hank'i içeri çekti.

Hank onun yanına gittiğinde kız çoktan dışarı çıkmıştı. Üzerinde ucuz kırmızı saten bir elbise vardı ve ruju geniş ağzının bir köşesine bulaşmıştı ama araba kullanmak kafasını dağıtmışa benziyordu çünkü ayaklarının üzerinde daha sağlam duruyordu.

Kolunu tuttu ve vücudunu onunkine yaklaştırdı. Şimdi yuvarlak hatlı ve hoştu ama birkaç yıl sonra şişmanlayacaktı.

"Çete seni görünce kıskançlıktan yeşile dönecek," dedi. "Adın ne senin?"

"Hank Montgomery," diye yanıtladı ona gülümseyerek. "Ya seninki?"

"Reva Eiler." Adamın kolundan biraz çekti ve onu meyhanenin ön kapısına doğru yönlendirdi.

Üç tarafı kabinlerle kaplı, dördüncü duvarında uzun bir bar bulunan meyhanede sadece dört müşteri vardı. Yerin yarısını küçük masalar ve çok sayıda sandalye kaplıyordu; diğer yarısı ise dans alanı ve bando takımındaydı. Reva barın arkasındaki adamla selamlaştı ama Hank'i bir köşedeki kabine götürürken başka kimseyle selamlaşmadı.

"Bana kendinden bahset," dedi ve boncuklu küçük çantasından bir pudra çıkarıp yüzünü onarmaya başladı. İşini bitirdiğinde, çoğu aşınmış gümüş kaplama bir kutudan bir sigara çıkardı. Hank ona uygun çakmağı ondan aldı ve

ağır saçlarını geriye doğru iterken sigarasını yaktı. Saçları omuz hizasında kesilmişti ve Hank bu kadar kısa saçlı kadınları nadiren gördüğünü ve bundan hoşlandığını fark etti. Amanda'nın böyle bir saçla nasıl görüneceğini merak ediyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi. "Ben ekonomi öğretmeniyim."

Barmen önlerine iki bira koyarken "Ekonomi!" diye soludu. "Teşekkürler Charlie," diye mırıldandı. "Ekonomi öğretmenine benzemiyorsun. Amanda'yla sevgili falan olduğunuzu düşünmüştüm."

Hank birasından derin bir yudum aldı. "Amanda'yı tanıyor musun?"

Uzun bir süre ona baktı. Onda kendisine çekici gelen bir şeyler vardı. Yakışıklıydı, olağanüstü yakışıklıydı; koyu sarı saçları, mavi gözleri, ona bir prens görünümü veren burnu, dudakları. Onun dudaklarını çok beğenmişti. Ama başka bir şey daha vardı. Bu...

"Zenginsin, değil mi?" dedi dilinin ucundan bir parça tütün kopararak.

Hank irkildi ve bir an için konuşmadı.

"Merak etme, sır olarak kalmasını istiyorsan kimseye söylemem. Sadece birinin üzerinde kokusunu alabiliyorum. kadar fakir büyüyünce bu hissi geliştiriyorsun. Hayır, yok, sadece bana bir bira daha al ve Caulden'larda neler olduğunu anlat."

Hank elini barmene uzattı, sonra Reva'ya döndü. "Amanda'yı tanıyor musun? Yani Caulden'ları tanıyor musun?"

Kız ona gülümsedi. Gençti ama birkaç yıl sonra genç olmayacağını hissediyordu. Zarif bir şekilde yaşlanacağını düşünmüyordu.

"Amanda'yı kastettiniz," dedi. "O nasıl? Hâlâ bir velet mi?"

"Amanda mı?" dedi. "Amanda Caulden bir velet mi? Demek istediğin

Başka biri. Amanda mükemmel. Mükemmel yürüyor, konuşuyor, sadece mükemmel konuları tartışır; mükemmel sağlıklı yemekler yer; mükemmel bir erkeği sever. Amanda bir velet değil."

Reva ilk birasını bitirdi ve ikincisine başladı. "İlkokuldayken, sana benzeyen bir çocuk var mıydı?

Baş dūřman mı? Ne yaparsa yapsın sizi yanlış yola sürükleyen biri mi?"

"Jim Harmon," dedi Hank, gülümseyerek. "Onun doğmuş en acımasız çocuk olduğunu düşünürdüm. Sürekli kavga ederdik."

"Doğru. Amanda ve ben birinci sınıfın ilk gününden beri düşmandık. Hala hatırlıyorum. Babam üç gün boyunca sarhoştu ve annem her zaman yaptığı gibi yine kaçıp gitmişti, bu yüzden sadece ablam ve ben vardık. Annem beni elinden geldiğince giydirdi ama kıyafetlerim yırtık, kirli ve buruşuktu ve okula gittiğimde diğerk çocuklar bana güldüler. Bana gülünmesine alışkındım ve bunu anlayışla karşılıyordum ama sonra tertemiz ve bembeyaz olan küçük Bayan Amanda yanıma gelip kolunu bana doladı ve diğerklerine gülmeyi kesmelerini söyledi. Bu beni çıldırttı. Alay edilmeye dayanabilirdim ama acınmaya dayanamazdım. Amanda'yı yere ittim, üzerine atladım ve onu dövmeye başladım."

Hank bunu büyük bir ilgiyle dinledi. "Peki Amanda ne yaptı?" diye sordu, şüphesiz öğretmene ağlayarak gittiğini düşünerek.

Reva sırtıttı. "Yaptığı şey gözümü karartmaktı. Onun başı belaya girdi ama benim girmedi çünkü Amanda üzerime oturup suratıma sağ yumruğunu indirirken öğretmen dışarı çıktı. Ondan sonra sonsuza kadar düşman olduk - ta ki yaşlı Caulden onu okuldan alana kadar. O zamandan beri kimse onu pek görmedi. Sanki başka bir eyalete taşınmış gibi. Çok değişti mi?"

Hank tanıdığı Amanda'nın yumruk yumruğa kavga ettiğini hayal bile edemiyordu. Onu bu kadar büyük ölçüde değiştiren neydi? Sonunda kasabanın en zengin çocuğı olduğunu ve herkesten daha iyi olduğunu mu fark etmişti?

"O değişti," diye cevap verdi sonunda. "O zamanki Amanda değil artık. Başka bir tane ister misin?"

İstediğim şey, diye düşündü Reva, bir şişede bulunamaz. Senin gibi birini istiyorum: temiz, akıllı, güçlü, benimle birini. Amanda'yla ne kadar ilişkisi vardı? "Peki," dedi, "Caulden'larda onu mu yoksa başka birini mi ziyaret ediyorsun?"

Nedense Kingman'a geleceklerini söyleyen sendikacılardan bahsetmek istemiyordu. Kasabanın korkmasını istemiyordu; insanların sendikacıların ne olduğu ve ne yapmayı umdukları konusunda hayali fikirleri vardı, bu yüzden sessiz kalmaya karar verdi.

"Çiftlik hakkında bir şeyler öğreniyorum. Gelmeden önce J. Harker'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum. Amanda da öğretmeniyle nişanlı."

Reva bankta arkasına yaslandı ve ona tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman Kingman halkını tanımalısın. Cumartesi gecesi bir dans var," dedi ve sesinde umut vardı.

Hank Reva'nın kendi tipi olmadığını biliyordu ama son birkaç gündür, Amanda'yla tanıştığından beri, kendi "tipindeki" kadının ne olduğundan emin değildi. Amanda gibi namuslu bir kadından etkilendiğine şüphe yoktu çünkü her gün gördüğü tek kadın oydu. Sanki bir adada tek başlarına kazaya uğramış gibiydiler. Bir süre sonra *herhangi bir* kadın güzel görünmeye başlayacaktı. Belki bir dansa gidip başka kadınlar görseydi, kendini beğenmiş, sıska, küçük Amanda'yı bu kadar çok izlemezdi.

"Seni miyim?" diye sordu sonunda.

Reva genişçe sırttı ve saçlarını geriye itti. "Seninle orada buluşuruz. Saat sekizde mi?"

"Harika," dedi. "Geri dönsem iyi olacak. Caulden'lar kapıyı kilitleyebilir."

Neredeyse "benimle kalabilirsin" diyecekti ama demedi. Onu Fourth ve Front sokaklarının köşesine götürdü ve bıraktı. Nerede yaşadığını görmesine izin vermeyecekti. Adamın Caulden'ların büyük, karanlık çiftliğine doğru uzaklaşmasını izledi ve Amanda'nın bir kez daha istediği bir şeye sahip olduğunu anladı. Reva sık sık bir insana her şeyi, kendisine ise hiçbir şeyi veren doğum kazasını düşünmüş ve lanetlemişti. Amanda rahat bir hayat yaşıyordu, endişesi, kaygısı yoktu, sarhoş babası onu her gün tehdit etmiyordu, kimse ona ne yapacağını ya da nasıl yapacağını söylemiyordu, Reva'nın hayatı ise bunun tam tersiydi. Amanda her zaman iyi olan her şeye sahipti ve Reva'ya kötü olan her şey verilmişti.

Reva demiryolu raylarına doğru yürümeye başladı. Ama belki bu sefer Reva kazanabilirdi. Nasıl kazıyabileceğini planlamaya başladı.

Cumartesi gecesi için yeni bir elbise almaya yetecek kadar para topladı. *Onu* böyle biriyle görmek herkesi şaşırtmaz mıydı?

Altıncı Bölüm

Amanda evden tam olarak gizlice çıkmadı ama kesinlikle gürültü de yapmadı. Yanına defterini ve dolmakalemmini aldı ama ışık almadı. Ay ışığının yeterli olacağını umuyordu; ayrıca, takımyıldızları incelemek istiyordu ve bunu karanlıkta daha iyi yapabilirdi.

Dr. Montgomery geldiğinden beri her dakika olduğu gibi bu da tuhaf bir akşamdı. O... o Ğiiri okuduktan sonra evden çıkmığ ve küçük, Ğirin otomobiliyle uzaklağtığını duymuğtu. Daha sonra bir süre Taylor'ın söylediğı tek bir kelimeyi bile duymamıştı. Dr. Montgomery'nin o sözleri söylerken ona nasıl baktığını hatırlıyordu, kelimelerin böyle bir şekilde bir araya getirilebileceğini hiç düşünmemişti.

Ondan bu kadar nefret etmemesini ve belki de ona şiir öğretmesini diledi. Başka bir öğretmeni düşündüğü için bile Taylor'a karşı bir vefasızlık duygusu hissetti ama sonuçta amaç onun öğrenmesiydi, değil mi? Ve yeterince öğrendiğinde, Taylor onunla evlenecek ve çiftlikte sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Alt kata indiğinde, Dr. Montgomery ile birlikte oturdukları ve Dr. Montgomery'nin bir tabak dolusu yemeğini yediğı yazlık eve gitti. Amanda

Dr. Montgomery programa uymayı reddettiği için kaçırılan akşam yemeğinden dolayı midesi guruldadığı için yemek düşünmemenin en iyisi olduğunu düşündü.

Direğe yaslandı ve gözlerini yıldızlara dikti. Birkaç gecedir üst üste uyuyamamasına rağmen, bu gece uykusu yoktu. Gecenin ağır ve sıcak havası, çiçeklerin kokusu ve gökyüzünün berraklığıyla ilgili bir şey onu çok tuhaf hissettiriyordu.

O yıldızlara bakarken, bir arabanın sessiz, derin gürültüsü garaj yolundan geldi ve Amanda hemen kendini olabildiğince küçültmeye çalıştı, böylece Dr. Montgomery onu görmeyecekti. Motorun durduğunu ve ardından çakılların üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyunca nefesini tuttu. O eve girene kadar bekleyecek, sonra içeri girecekti. Onunla merdivenlerde karşılaşmak ve iğneleyici sözlerine daha fazla maruz kalmak istemiyordu.

Beklerken ve dinlerken, inanmadığı bir şekilde, adam eve doğru değil, ona doğru hareket ediyor gibi görünüyordu. Hareket etmeye cesaret edemedi.

"Birini gördüğümü sandım," dedi hâlâ ondan birkaç metre uzaktayken.

Amanda iç çekerek nefesini bıraktı. Yakalandım! diye düşündü. "İyi akşamlar, Dr. Montgomery," diye mırıldandı.

Hank yazlık eve girdi ve olabildiğince uzağa, onun karşısına oturdu. Kızın beyaz elbisesinin sadece bir köşesinin farlarına yansıdığını görmüştü. Normalde fark etmezdi ama sanki Amanda hakkında ikinci bir hisse kapılmıştı. Yatağa git, dedi kendi kendine. Çok fazla bira içtin ve arabada koştuğun için kendini çok iyi hissediyorsun ve burada onunla birlikte olmamalısın. Ama zihni vücuduna hareket etmesini söylemedi, bu yüzden orada oturmaya devam etti. "Bu gece bir arkadaşınla tanıştım."

Amanda kendisini kimin arkadaş olarak tanımlayacağını kestiremiyordu; Taylor ve ailesi dışında kimseyi görmeyeli yıllar olmuştu. "Ah?" diye sordu. Yukarı çıkması gerekiyordu. Taylor onun burada olmasından hoşlanmayacaktı. Bu programda yoktu; aslında şu anda takımyıldızları bile çalışmıyordu.

"Reva Eiler," dedi.

Amanda bir an için ismi çıkaramadı, sonra yavaş yavaş Reva ile olan kavgalarını hatırlamaya başladı. O Amanda bugün olduğu kişi miydi? Tanrıya şükür Taylor onu olduğu kişiden kurtarmıştı.

"Onu hatırlamıyor musun?" Dr. Montgomery sordu. "O seni hatırladı, morarmış gözünü ve her şeyini."

Amanda kendine rağmen gülümsedi. "Evet, onu hatırlıyorum. Onun için üzüldüm, ama o bunu durdurdu. O her zaman-"

"Ne?" diye ikna etti.

"Her zaman benim sahip olduklarımı istiyor gibiydi. Ben üzerinde küçük kalpler olan mavi bir elbise giysem, iki gün sonra o da üzerinde kalpler olan mavi bir elbiseyle gelirdi. Bir keresinde annem saçıma pembe-beyaz çizgili büyük bir kurdele takmıştı ve ertesi gün Reva da tıpkı onun gibi bir kurdele takmıştı. I..." Sesi kesildi.

"Sen ne?"

"Kurdelemi nehre attım."

Karanlıkta ona gülümsedi. "Reva'yı Cumartesi günü dansa götüreceğim," diye ağzından kaçırdı düşünmeden önce.

"Güzel," dedi Amanda. "Reva'nın hayatında çok az neşe vardı."

"Senin aksine," demekten kendini alamadı. Ay ışığında o kadar güzeldi ki, beyaz elbisesi ve soluk oval yüzüyle bir peri kızını andırıyordu, bir şekilde uhreviydi.

Kadın sertleşti. "Hayatımda çok büyük mutluluklar yaşadım. Ailem, nişanım ve kitaplarım var. İnsanın isteyebileceği her şey var"

Muhtemelen onun için yeterliydi, diye düşündü, ama çoğu kadın için yeterli olmazdı "Neden sen ve Taylor bizimle dansa gelmiyorsunuz ve bunu çifte randevu haline getirmiyorsunuz?"

"Hiç sanmıyorum," dedi ve Taylor'ın dans ettiğini hayal edemedi. Ayağa kalktı, defterini ve kalemını topladı ve kapıya doğru ilerledi. "Sanırım içeri girsem iyi olacak."

Bir kedi kadar hızlı bir şekilde onun yolunu kesti. Ona çok yakın duruyordu ve onun kokusunu alabiliyordu. olmadan

Ne yaptığını düşünerek uzanıp kızın şakağındaki saçlara dokundu. "Gitme," diye fısıldadı. "Burada benimle kal."

Amanda sertçe yutkundu. Ona o şiiri okuduğu zamanki gibi bakıyordu, kalçaların gevşemesiyle ilgili şiiri. Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamış ya da onunla bu şekilde konuşmamıştı. Bu korkutucuydu ama aynı zamanda uzaklaşmıyordu da.

"Saçın ne kadar uzun?" diye fısıldadı.

"Uzun mu?" diye sordu aptalca. "Belime kadar. Düzgün tutması zor."

"Düzgün olmadığını görmek isterdim. Uzun, dolgun ve kalın görmek isterim."

Amanda kendini oldukça garip hissediyordu. Belki de kaçırdığı yemek yüzündendi. Belki de son birkaç haftadır birkaç öğün yemek yememişti ama gerçekten de kendini sersemlemiş ve bacakları gevşemiş hissediyordu. "Dr. Montgomery, sanmıyorum ki..." diye söze başladı ama o bir adım geri çekilip Dr. Montgomery bir adım öne çıkınca sözünü yarıda kesti.

"Omuzların nasıl Amanda? Yanağının derisi kadar beyaz ve pürüzsüz mü?" Parmaklarının tersiyle onun yanağına dokundu.

Kesinlikle garip, diye düşündü, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Sözleri doğru değildi, diye düşündü ve bunları ona söylememeliydi. Belki de yardım istemek için ağlamalıydı. Ama o sadece geriye doğru bir adım daha attı ve o da ileriye doğru bir adım attı.

"O gözlerin bir erkeği canlı canlı yiyebilir," dedi, sesi sıcak, kalın ve kremsi bir şey gibi üzerine dökülüyordu. "Ve dudaklar. Öpülme için yaratılmış dudaklar. Aşk sözcükleri fısıldamak için yapılmış dudaklar. Bir erkeğin tenini öpmek için yaratılmış dudaklar."

Aman, diye düşündü ama ağzından tek kelime çıkmadı. Aman, aman, aman. Ondan korkuyordu ve bu yüzden çılgılık atmıyor ya da ondan kaçmıyordu. Sadece bu duygu korku gibi hissettirmiyordu, hissettiriyordu... Bunu tarif edecek ya da karşılaştıracak hiçbir şey yoktu.

"Amanda," diye fısıldadı ve ellerini onun boynuna koydu, başparmakları çenesinin çizgisini okşadı.

Daha önce hiç böyle dokunulmamıştı ve sanki açlıktan ölüyormuş gibiydi. Gözlerini kapattı, başını arkaya yasladı ve ellerini yüzünde hissetmesine izin verdi.

Sonra, bir dakika önce oradaydı ve bir dakika sonra gitmişti. Bir an orada, gecenin içinde yapayalnız durdu ve tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak etti, ama sonra evin kapısının gürültüsüyle kapandığını duydu ve onun içeri girdiğini anladı.

Ağır adımlarla koltuğa oturdu, başından beri sıkıca tuttuğu defteri ve kalemi kucağına düştü. Yanlış, diye düşündü. Bu kesinlikle, tamamen yanlıştı. Yaptıkları yanlıştı ve *hissettikleri* daha da yanlıştı.

Taylor'ı düşündü ve göğsü sıkıştı. Ona o kadar güvenmiş, o kadar inanmıştı ki, yine de ahlaksız bir yaratılmış gibi ona ihanet etmişti. Kendisiyle oynayan bu yabancıya karşı böyle davranırsa Taylor'a nasıl layık olabilirdi ki? Dr. Montgomery diplomaları ve diğer özellikleriyle yüksek karakterli bir adam gibi görünebilirdi ama öyle değildi. Kaba şiirlerden alıntı yapıyor, çok hızlı araba kullanıyor, tanımadığı kadınları dansa davet ediyor, sonra da nişanlı bir kadına neredeyse nişanlısının burnunun dibinde uygunsuz tekliflerde bulunuyordu. Bu, Taylor gibi yüksek ahlaki karaktere sahip bir adamın davranışı değildi. Taylor *asla* çok hızlı araba kullanmazdı (ya da hiç kullanmazdı). Taylor dans etmek gibi yakışsız eğlencelere düşkün değildi ve Taylor *asla* ama *asla* gecenin bir yarısı arabayla dışarı çıkıp Reva Eiler gibi biriyle buluşmazdı. Ve evleneceği kadına bile uygunsuz tekliflerde bulunmazdı. Taylor bir kadına dudaklarının öpmek, aşk sözcükleri fısıldamak ya da bir erkeğin tenini öpmek için yaratıldığını söylemezdi.

Bir erkeğin tenini öpmek, diye düşündü. Çıplak omzunu ya da boğazını, hatta avucunun içini ya da - Hayır! dedi kendi kendine, bu düşünceleri aklından çıkar. Ya da en azından bunları düşündüğünde, şu anda yaptığı gibi Dr. Montgomery'nin değil, Taylor'ın çıplak omzunu öptüğünü hayal etmeliydi. Ama Taylor'ı çıplak göğüslü olmak bir yana, gömlek kollarıyla bile hayal edemiyordu.

Eve doğru geri dönmeye başladığında, hayatında hiç bu kadar kafasının karışmadığını biliyordu ve bir kez daha Dr. Montgomery'nin hiç gelmemiş olmasını diledi. Şu andan itibaren ondan uzak durmak için elinden geleni yapacaktı.

Hank o gece pek uyuyamadı. Onu uyanık tutan şeyin suçluluk duygusu mu yoksa eski moda bir şehvet mi olduğunu bilmiyordu. Neden hep sahip olmaması gereken kadınları ister gibi görünüyordu? Blythe Woodley öğrencisiyken ona karşı en ufak bir ilgi duymamıştı ama başka bir adamla nişanlandığı anda ellerini ondan uzak tutamamıştı.

Şimdi Amanda karşısındaydı, hiç de büyük tutkular uyandıracak türden bir kadın değildi ama yine de ondan uzak duramıyordu. Güzeldi ama ondan daha güzel bir sürü kadın vardı. Fazla zayıf, fazla düzgün, fazla yaşlı bir hizmetçiydi. Öyleyse neden onu çılgına çeviriyordu?

Yataktan kalktı ve fikrini değiştirmeden önce giysilerini topladı. Yarın Caulden'ların evinden ayrılacak ve Kingman'a gidip orada kalacaktı. daha iyi olacaktı, çünkü sendikacılar ona orada ulaşabileceklerdi. Kingman Arms'da kalacak ve her gece farklı bir kadınla çıkacaktı, sıcak, gerçek, kanlı canlı bir kadınla, domuz pırzolası yiyen, bira içen ve dans etmenin ölümcül bir günah olduğuna inanmayan bir kadınla. *Konuşabileceği* bir kadın bulurdu.

Uykuya dalmadan önce saat sabahın üçüydü.

"Amanda," dedi Taylor sert bir sesle. Yemek salonundaydılar ve Dr. Montgomery'nin kahvaltı için onlara katılmasını bekliyorlardı. "Bayan Gunston çantasının hazır olduğunu ve bugün yola çıkacağını söyledi."

Amanda suçlulukla yutkundu. Dr. Montgomery'nin gitmesi onun suçuydu.

"Belki de bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz. Bu Dr. Montgomery pratikte bir sosyalist. Tüm yazıları, her şeyi yoksul insanlara vermeye inandığını göstermektedir. O her şeyi almak istiyor.

Evini, güzel kıyafetlerini. Amanda, senin tarlalarda çalışmanı, hizmetçi olmanı istiyor. Bunu ister misin, Amanda?"

Hizmetçilerin mutfakta yedikleri biftek ve patates püresi yemeğini hatırladı ama bu hayali bir kenara itti. "Hayır, yapmazdım," dedi ciddiyetle.

"Dr. Montgomery'nin istediği olursa gerçekleşebilir. Bu sendikacılar geldiğinde ona gidecekler ve o da onlardan yana olacak ve onları greve teşvik edecek."

Amanda ellerine baktı. Eğer böyle bir şey olursa, bu benim hatam olacak, diye düşündü ama ne yapacağını bilemiyordu. Dr. Montgomery bir an ondan nefret ediyor gibi görünürken, bir an sonra ona uygunsuz tekliflerde bulunuyordu.

"Amanda!" Taylor sertçe söyledi. "Saçların neden dağınık?"

Sıkı topuzundan bir tutam düşmüştü. Onu tekrar yerine itti. "Bu sabah acelem vardı çünkü Dr. Montgomery tuvaletteydi." Birdenbire kendini tutma çabası kırıldı. "Ah, Taylor, keşke ona bir program versen. O kadar düzensiz ki! En olmadık zamanlarda gelip gidiyor, canı ne zaman isterse tuvalete giriyor, acıkınca yemek yiyor ve canı ne isterse onu yiyor. Hayatı herkes için zorlaştırıyor."

Taylor önce onun bu çıkışına şaşırdı ve onaylamadı ama sonra gülümsedi. GÇte Amanda'nın mantıktan anlayan bir kadın olduğunun kanıtı. Hiçbir zaman ^{sabahın} ikisinde içkiden sendeleyerek eve gelmeyecek, öğlene kadar uyumayacak ya da bir seferde üç gün ortadan kaybolmayacaktı. Amanda asla çocuklarını ya da kocasını terk etmezdi.

Amanda'nın tamamen inanmamasına rağmen Taylor hafifçe eğildi ve onu alnından öptü. Onu daha önce hiç öpmemişti.

"Gel hayatım," dedi usulca. "Belki bu sabah biraz çilek reçeli istersin ve birkaç hafta sonra, şerbetçiotu toplandığında, Dr. Montgomery ve sendikacılar gittiğinde, belki evlilik planlarımız hakkında konuşabiliriz."

Amanda konuşamayacak kadar sersemlemişti. Ne söylemişti? Ne yapmıştı ki? Bir dakika önce Amanda'ya kızdığı için üzgündü.

Dr. Montgomery ile ne istediğini biliyordu ve şimdi evliliklerini planlıyordu.

Amanda masaya oturdu. Her ne olduysa, bundan memnundu. Tostunun üzerine reçel koydu ve Dr. Montgomery ile öğle yemeğinde yaptığı gibi gözlerini kapatıp tadının boğazından aşağı akmasına izin verdi.

Şoke olma sırası Taylor'daydı. "Amanda!" diye soluk soluğa kaldı.

"Ben... Ben özür dilerim," dedi gözlerini açarak. "Sadece tadı çok güzel."

Reçel kavanozunu, bir alkolikten içki sürahisini uzaklaştırır gibi masanın diğer tarafına taşıdı ve Amanda ona özlemle bakmamaya çalıştı.

Hank uyandığında kendini kötü hissediyordu, bu yüzden banyoya gitti ve küveti yarıya kadar buz gibi soğuk suyla doldurup içine oturdu. Dişleri gıcırdadı ve derisi vücudunu saran bir bandaj gibi gerildi ama bu onu uyandırdı ve Amanda'yla ilgili rüyalarını unutmasına yardımcı oldu.

Onunla bir yemek daha, diye düşündü, sonra dört kişinin yaşadığı ama sadece ikisini gördüğü bu garip evden ayrılacaktı.

Giyinerek merdivenlerden inmeye başladı ama eli parmaklıkta durakladı. Birinci kata uzanan merdiven boşluğunun karşısında Amanda'nın odasının kapısı vardı ve aralıktı. Solunda, duvarın arkasında, arka merdivenlerden inen hizmetçinin belli belirsiz adımlarını duyabiliyordu. Yukarıda yalnızdı.

Ne yaptığını düşünmeden Amanda'nın odasına doğru birkaç adım yürüdü ve kapıyı iterek açtı. Neden şaşırdığını bilmiyordu ama odanın bir dergi için çizilmiş örnek bir odadan daha az karakteri vardı. Odada yanlış bir şey yoktu; mobilyalar, duvarlarda resimler ve pencerelerde perdeler vardı ama içinde kişisel hiçbir şey yoktu. Annesinin evindeki misafir odalarında masaların üzerinde dövmeli danteller, geceleri kitap okumak istediğinizde bacaklarınıza örtbileceğiniz parlak renkli bir şal vardı. Annesi

Her sandalyenin üzerinde işlemeli yastıklar, yatağın yanında romanlar, bulabildiği her yerde taze çiçekler ve şifonyerin üzerinde küçük kokulu yastıklar.

Ama Amanda'nın odasında bunların hiçbirisi yoktu. Tüm mobilyaların yüzeyleri çıplaktı. Mavi pamuklu örtüsüyle yatak sade görünüyordu, üzerinde dantelli küçük yastıklar yoktu. Resimler gerçek olamayacak kadar mükemmel manzaraların donuk gravürleriydi. Perdeler koyu maviydi, odaya bir karakter katabilecek derin, zengin bir mavi değil, sade, sıkıcı, sıradan bir maviydi.

Odanın en ucuna, gece Amanda'yı siluet halinde gördüğü masaya doğru yürüdü. Masanın üstünde hiçbir şey yoktu. Masanın sağ tarafındaki çekmeceyi açtı ve içindekiler de dışındakiler kadar temizdi. En üstte el yazısıyla yazılmış bir kâğıt parçası vardı: Program ve onun altında da bugünün tarihi. Onun altında da Amanda'nın Dr. Montgomery'yi nereye götüreceği, onunla ne konuşacağı, hatta ona ne yedireceği ve bunu yaparken ne giyeceği dakika dakika yazılıydı.

Çekmeceyi tiksintiyle kapattı. Ne kadar kontrolcü bir kaltak, diye düşündü. Özgürlüğü olmasın diye sadece kendi hayatını mükemmel bir düzene sokmakla kalmıyor, aynı şeyi herkes için yapmak zorunda kalıyordu. Hank aniden Taylor'a sempati duymaya başladı ve neye bulaştığının farkında olup olmadığını merak etti. Amanda kocasıyken Taylor için bir program hazırlayacak mıydı? 11:01: *Dördüncü çocuk yapma denemesi*. Altı denemede de başarısız olursa onu kapı dışarı mı edecekti? Amanda'nın saat 11:01'i programına koyacağını *sanmıyordu*.

Odadan çıktı ve kapıyı açık bıraktı, izlerini kaybettirmeyi umursamıyordu. Birkaç saat sonra buradan olacaktı.

Yemek odasında Amanda ve Taylor çoktan oturmuş yemeklerini yiyorlardı ve Hank de onları selamladıktan sonra büfedeki gümüş tabaklardan kendi tabağını doldurdu. Öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama bu kolay değildi. Kendini yakalanıp hayvanat bahçesine konulmuş ve sıkı bir beslenme programı hazırlanmış özgür bir hayvan gibi hissediyordu. Ona bir program hazırlamıştı; Taylor'a da bir program hazırlamış mıydı? Eğer buna uymazsa, onun

Çiftliği kaybetme cezası mı? Benimle evlen ve ne dersem dakikası dakikasına yap, çiftlik senin olsun. Ona böyle mi söyledi?

Zavallı adam, diye düşündü Hank, Taylor'a biraz sempatiyle bakarak. Dansa ya da partilere izin vermiyordu; bir zamanlar arkadaşı olan kadınları küçümsüyordu.

"Dr. Montgomery," diyordu Taylor, "Amanda bugün Terrill City'ye gidip Öjenik üzerine bir konferans dinlemeyi çok istiyor. Tek başına gitmesi mümkün değil ve benim de yapacak işlerim var. Ona eşlik etmenizin bir sakıncası var mı?"

Hank hayır demek için ağzını açtı ama sonra etrafındaki insanları manipüle etmesi hakkında ne düşündüğünü ona söylemek istediğini anladı.

"Çok isterim," dedi, masanın karşısındaki Amanda'ya bakarken, hissettiği öfkenin her zerresi gözlerinden okunuyordu.

Amanda ona baktı ve yüzündeki öfkeyi görünce neredeyse onunla hiçbir yere gitmek istemediğini söyleyecekti ama Taylor evliliklerinden bahsettikten sonra onu kızdırma riskini göze almak için çok erkendi. Ama Dr. Montgomery'nin ona bakışındaki bir Çey ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kahvaltıdan sonra arabanın yanında onu bekledi -otuz dakika boyunca bekledi, sonunda adam dışarı çıkana kadar.

"Programınızı mı bozdunuz, küçük hanım?" dedi iğrenç bir şekilde.

Ondan uzaklaştı, ondan geldiğini hissedebildiği öfkeden uzaklaştı. "Biz... daha önce ayrılacaktık, evet," dedi belli belirsiz.

"O zaman bizi gitmekten alıkoyan ne?" Şoföre döndü. "Bugün sana ihtiyacımız olmayacak." Amanda'ya baktı, gözleri parlıyordu. "Ya benim arabamla gideriz ya da hiç gitmeyiz."

"Pekâlâ," dedi usulca ve onun güzel, açık arabasında seyahat etme fikrinden oldukça hoşlandı.

"Bu da senin programında yok, değil mi?" dedi öfkeyle, sonra onu geçip garaja doğru yürüdü.

Bir an hareketsiz durdu, onun arkasına doğru baktı. Taylor ona bugünkü programın bir kopyasını vermiş miydi? Belki de Dr. Montgomery ne kadar geç kaldığını gördüğü için ya da programda olmadığı halde tuvalete gittiği için kendisine kızmıştı.

Küçük sarı arabasını çalıştırmak için karmaşık hareketler yaptı, sonra arabayı garajdan çıkardı ve hızla ona o kadar yaklaştı ki neredeyse ayak parmaklarının üzerinden geçecekti.

"!" diye emretti.

Amanda itaat etmekten çok mutluydu. Küçük arabada harika bir şey vardı ve yolcu koltuğunun siyah derisine gömülürken gülümsedi, ardından Dr. Montgomery debriyajı bırakıp hareket etmeye başladıklarında şapkasını tuttu. Ama limuzinin hareket ettiği gibi hareket etmiyordu. Dr. Montgomery'nin vites değiştirmeye başlamasını hayranlıkla izledi. Araba hızlanmaya başladı. Daha önce hiç saatte 15 milden daha hızlı gitmemişti ve bu ona hızlı gelmişti ama şimdi, rüzgâr saçlarını ve yüzünü yırtıp geçerken, gözlerine böcek kaçmaması için hızla vururken -sürücünün önündeki camdan bir daire dışında ön cam yoktu- çok ama çok hızlı gittiğini biliyordu. Ve bundan hoşlanıyordu. Evet, çok hoşuna gitmişti; rüzgârı, arabanın açıklığını, ağaçların ve tarlaların yıldırım hızıyla yanlarından geçip gitmesini sevmişti.

Amanda'nın istediği kadar uzağa gitmemişlerdi ki yüksek bir ses duyuldu ve araba hızla sağa doğru savruldu. Dr. Montgomery'den öfkeli bir küfür duyuldu ve Amanda onun arabanın direksiyonuyla mücadele edip yavaşlatmaya başlamasını ilgiyle izledi. Gözlerini, ayaklarını ve ellerini meşgul tutuyordu ve bir kez bile kontrolü kaybettiğini hissetmedi.

Sonunda araba kontrol altına alındığında, Dr. Montgomery dönüp ona baktı, mümkünse yüzü daha da kızgındı. "Bir patlama. Bu senin küçük programını iyice altüst etmeli."

Amaç Dr. Montgomery'yi bugün Kingman'dan çıkarmak olduğu için Amanda, Taylor'ın derse geç kalmalarına aldırmayacağını umuyordu. Amanda'ya gelince, o sadece bu hızlı arabaya biraz daha binmek istiyordu.

Başını koltuğa yasladı, gözlerini kapattı ve anılarına gülümsedi.

Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam onu koltuktan tutup kollarına çekti ve sonra da öpmeye başladı. Onu sert ve tutkulu bir şekilde öpüyordu, tıpkı araba sürdüğü gibi.

O kadar sersemlemişti ki tepki veremedi. Gözlerini kapatacak zamanı bile olmamıştı ama tam kendisine ne olduğunu anlamaya başladığı ve bundan hoşlandığını düşündüğü anda, adam onu öyle şiddetli bir şekilde itti ki sırtı arabanın yan tarafına çarptı.

Elinin tersini dudaklarına götürdü ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"*Bu* senin programında var mıydı, Küçük Bayan İlkel ve Düzgün? Yolculuk seni korkuttu mu? Hız gibi bir şey senin mükemmel küçük dünyanın için çok mu fazlaydı? her erkeğe hükmedebileceğinizi düşünebilirsiniz ama yapamazsınız. Babanın çiftliğini istediği için zavallı Taylor'avucunun içine almış olabilirsin ama hepimize hükmedemezsin."

Öfkeyle arabanın arkasına doğru döndü ve iki yedek lastikten birini çekerek çıkardı ve lastiği değiştirmeye başladı.

Amanda olduğu yerde duruyordu. Adamın konuşması, öpücüğü, hatta hareketleri onun için anlaşılmazdı. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir an için ondan korktu. Kingman'ın on mil dışında, toprak bir yolda yalnızdılar ve görünürde ne bir ev ne de bir araba vardı.

Cesaret, Amanda, diye düşündü. Adamın arkasına doğru yürüdü ve kendini olabildiğince sert bir şekilde tutarak, "Dr. Montgomery, sizi bu kadar rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Programı bozmak sizi üzdüğü için özür dilerim, ama artık eve dönmem gerektiğini düşünüyorum." Arkasını döndü ve batıya, Kingman'a doğru yürümeye başladı.

Hank lastiği tekerleğe vurdu. "Eğer atlarınızı tutarsanız, sizi geri götüreceğim ve sonra değerli çiftliğinizi ve
-" Çakılların çıtırdadığını duydu ve döndüğünde onun uzaklaştığını gördü.

Yürümek onun hakkı diye düşündü. Kendisi için bir şeyler yapmak zorunda kalması ona iyi gelebilirdi. Ellerini yedek lastiğin üzerine koyarak durdu ve alnını lastiğe dayadı. Hayatında hiç bu kadar öfkeli olduğunu sanmıyordu. Onu kızdıran şey adaletsizlikti, güzel kızlar değil. İnsanlara kötü davranıldığını görmekten nefret ediyordu, zengin ev sahiplerinin kiraladığı apartmanlardan nefret ediyordu, yoksul ortakçıları görmekten nefret ediyordu, özgürlüğü olmayan herkesi görmekten nefret ediyordu.

Belki de onu bu kadar kızdıran buydu: Amanda onun özgürlüğünü elinden almaya çalışmıştı. Ona bir program hazırlamış ve tam da kendi istediği gibi yapmasını beklemişti. Tıpkı babası gibi, diye düşündü J. Harker da topraklarında çalışan herkesin hiçbir hakkı olmadığına inanıyordu.

Döndü ve uzakta gittikçe küçülen Amanda'ya baktı.

Tıpkı babası gibi, diye düşündü. Tıpkı babası gibi, her zaman insanları kontrol etmeye çalışıyordu ve Driscoll da aynı kumaştan kesilmişti. İkisi de dünyayı ve içindeki herkesi kontrol etmek istiyordu.

Hank irkilmiş gibi dimdik oturdu. "Dünyayı kontrol etmek mi," diye fısıldadı, "yoksa sadece küçük bir kızı kontrol etmek mi?"

Hemen ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Amanda, adam yolunu kestiğinde durdu ve bir darbeye hazırlanır gibi omuzlarını .

"Amanda," dedi usulca, onu korkuttuğu için kendinden iğrenerek. "Bana programından bahset."

Artık kızgın görünmüyordu ama Amanda ona güvenmiyordu. "Taylor her akşam benim için bir program hazırlıyor."

"Peki bunu ne zamandır yapıyor?" Hank nefesini tutarak sordu. Ne öğreneceğinden emin değildi ama aklına bir fikir gelmişti.

Amanda ondan çekiniyordu. Neden program gibi sıradan bir şey hakkında sorular soruyordu? "On dört yaşımdan beri. Taylor benim öğretmenim olarak işe alındı."

"Gördüğüm program günün her dakikasını listeliyor gibiydi."

Kaşlarını çattı. "Evet, tabii ki. Benim bu. Programınızda ne yapacağınız yazmıyor mu?"

Hank cevap vermedi ama nefesini bıraktı. "Ve programın ne giydiğini de içeriyor mu?"

"Evet."

"Ne yiyorsun?" "Evet."

"Banyo senin olsa bile mi?"

Yüzü kızararak başka tarafa baktı. "Evin düzenli olmasını sağlıyor."

Hank durdu ve uzun bir süre ona baktı, profiline, boynunun kıvrımına baktı. Onu ilk gördüğünde gözleri olduğunu düşünmüştü ve şimdi hüznün nedenini biliyordu. On dört yaşındayken kozadan yeni çıkmaya başlayan bir kelebektir, ama babası onu kapmış ve bir kelebek katili tutmuştu - yaşlı Taylor - onu kozaya geri itmek için. Ve orada kalmıştı.

Onu kollarına alıp sarılmak ve artık her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu ama bunun bir faydası olmayacaktı çünkü gerçek şu ki Amanda düzeltilmesi gereken yanlış bir şey olduğunu bilmiyordu.

"Amanda," dedi sabırla, utangaç bir çocukla konuşur gibi. "Tutsak olarak tutuluyorsun. Baban yanında çalışan insanlara nasıl kötü davranıyorsa, bu Driscoll da sana kötü davranıyor. Diğer insanların bir programı yok; diğer insanlar istediklerini yemekte, istedikleri zaman tuvalete gitmekte özgürler. Driscoll tüm özgürlüğünüzü elinizden aldı ve özgürlük Amerikan Anayasası uyarınca herkese tanınan bir şeydir. Şimdi benimle gel Amanda, seni buradan götüreceğim. Bir daha asla bir programa göre yaşamak zorunda kalmayacağını göreceğim." Ellerini uzattı, avuç içleri yukarı bakıyordu, ona yalvarıyordu.

Amanda o kadar şaşırılmıştı ki birkaç dakika boyunca konuşamadı. Parlak güneş ışığının altından başını kaldırıp uzun boylu, yakışıklı adama baktı.

Günahkârları kötü yollarından kurtarmak için... ve o geldiğinden beri hissettiği öfke volkanik bir kütle halinde patladı.

"Bana hayatımı anlatmaya nasıl cüret edersin?" dedi dişlerini sıkarak. "Babamı ve nişanlımı eleştirmeye nasıl cüret edersin?" Ona doğru bir adım attı ve gözlerinin içine bakarken öfkesi onu daha uzun ya da onu daha kısa yapıyor gibiydi. "Sen benim hakkımda ya da hayatım hakkında ne biliyorsun ki? Evime misafir olarak geldin ve bizi küçümsemekten ve bize tepeden bakmaktan başka bir şey yapmadın. Bilgin olsun diye söylüyorum, ben hayatımı *seviyorum*. Düzeni *seviyorum*. Bir şeyleri başarma hissini *seviyorum* ve hepsinden önemlisi babamı ve nişanlımı *seviyorum*. Ve sizin Amerikan özgürlüğünüze gelince, bunun aynı zamanda bir vatandaşın seçme hakkına sahip olduğu anlamına geldiğine inanıyorum ve ben hayatıma bir yön vermeyi *seçiyorum*. Şimdi, Dr. Montgomery, hızlı küçük arabanıza binmenizi ve tekerlekleri döndüğü kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmanızı öneririm. *Ben* evime geri döneceğim ve oraya vardığımda yapacağım ilk şey giysilerinizin size gönderilmesini sağlamak olacak."

Sırtı kaskatı kesilmiş bir halde adamın etrafından dolandı ve her adımında öfkesini belli ederek yolda yürümeye başladı.

Hank şok içinde olduğu yerde durmuş, arkasından gelen öfkeli adımları dinliyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Onu gördüğü andan beri aralarında bir şeyler olduğunu hissetmişti. Bunu göremediği için ona kızgındı. Taylor'ı kıskanmış ve onun Taylor'ı *gerçekten* sevmediğine inanmak için bir neden aramıştı. Kendini kibirli, kasıla kasıla yürüyen bir aptal gibi hissediyordu, o kadar kibirliydi ki onun kendisinden başka birini sevebileceğine inanamıyordu. Onu kurtaracağını ve büyük, kötü Taylor'dan kurtaracağını söylerkenki küstahlığını hatırladıkça yüzünün kızardığını hissedebiliyordu.

Elini yüzünde gezdirdi ve terini sildi. Amanda'yla tanıştığından beri kendinde değildi. Hoşlandığı kıza hediyeler veren ve bir saat sonra ona vuran bir okul çocuğu gibi davranıyordu. Son birkaç güne dönüp baktığında davranışlarından utanç duyuyordu. Sokaklarda yürüdüğünü ve onu geride bıraktığını, küçümseyici yorumlar yaptığını ve bazen

düpedüz kaba olanlar. Onu zorla öpmüştü, daha önce kesinlikle hiç yapmadığı bir şeydi .

Peki Amanda böyle bir muameleyi hak edecek ne yapmıştı? Kendisi olmaktan başka bir şey. Onu müzelere götürmüştü ve o da alay etmişti. Onun ilgisini çekebileceğini düğündüğü konularda onunla konuşmayı teklif etmiş, o da küçümsemişti. Hatta yemek sonrası basit bir Çiir dinletisine katılmasına izin vermiş, o da müstehcen bir Çiir okuyarak onunla alay etmişti.

Hayatında hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

Döndü ve yolda ona doğru yürüdü, önünde durarak onu durdurdu. "Bayan Caulden," dedi o daha konuşmadan, "özümlerin derinliğini tam olarak ifade edebilecek hiçbir şey söyleyemem. Bana söylediğiniz her şeyde haklısınız. Davranışlarım berbattı, her türlü terbiye seviyesinin ötesindeydi. Beni affetmenizi beklemiyorum, bu yüzden hemen evinizden ayrılacağım, ama lütfen sizi evinize bırakabilir miyim?"

Amanda'nın öfkesi artık yatışmaya başlamıştı ve Taylor'ın, Dr. Montgomery'ye hemen evi terk etmesi için bağırdığını söylediğinde duyduğu öfkeyi düşündü.

"Senden özür dilemeliyim," dedi, yalan söylediğini biliyordu ama Taylor'la gelecekteki evliliğinin bu yalana bağlı olabileceğini de biliyordu. "Benim davranışım da affedilemezdi. Lütfen gitme."

Lütfen, diye düşündü. Hüzün saçan o iri gözleriyle ona baktı ve lütfen dedi. Gitmeliydi; bunu biliyordu. Onun için iyi olmadığını biliyordu. Şişman bir insan için pasta kadar cazip, bir alkolik için içki kadar karşı konulmazdı. Yine de onu terk edemeyeceğini biliyordu. Kalacak ve onu rahat bırakmayı öğrenecekti. Sendikacılarla yapması gereken bir iş vardı ve bunu yapacaktı.

"Evet, kalacağım," dedi sonunda. "Benimle arabaya gelip ben lastiği değiştirmeyi bitirene kadar gölgede bekler misin? Seni dersin için Terrill City'ye ve söz veriyorum hızlı sürmeyeceğim."

Mırıldanarak onay verdi ve adam lastiği değiştirirken bir ağacın altına oturdu. Söylediklerinde . Her kelimesi, her hecesi doğruydu ama onun sözlerini duymaya devam ediyordu. Diğer insanların programları olmadığı doğru muydu? İnsanlar istedikleri zaman ve istedikleri şeyi yemekte özgürler miydi?

Düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Taylor'ın programını takip etmeyi *seçiyordu*.

Yedinci Bölüm

Hank saatte on mil hızla Terrill City'ye gitti. Kasaba Kingman'ın yaklaşık üç katı büyüklüğündeydi ve çok daha moderndi, birçok mağaza ve ilgi çekici yer vardı ve sokaklardaki insanlar daha şık giyinmişlerdi, kadınların birçoğu kozmetik kullanıyordu.

Bazı kadınlar Hank'e spor sarı arabasının içinde takdirle bakıyordu ama Hank onları fark edemeyecek kadar asık suratlıydı. Amanda'nın konferansının yapıldığı Masonik Salon'un önünde durdu, indi ve ona kapıyı açtı.

"Ne zaman bitecek?" diye sordu ölü bir sesle. "Birde.

Sen gelmiyor musun?"

"Korkarım Öjenik benim ilgi girmiyor."

"Kütüphane-"

"Bir matine olduğunu gördüm. Sanırım gidip ." Amanda'nın gözleri büyüdü. "Sinema filmi mi?"

Hank ellerini ceplerine sokmuştı. "Evet, tabii. Saat 1'de görüşürüz."

Amanda kaldırımında durdu ve onun uzaklaşmasını izledi. Bir sinema filmi, diye düşündü. Gerçekten de bir sinema filmi *izlemeye* gidiyordu. Ne hakkında olacaktı?

Mason salonundaki kadın konuşmacı, zeki ve mükemmel varlıklardan oluşan saf bir ırk yaratmak için insanların seçilerek yetiştirilmesinden heyecanla söz ediyordu ve Amanda'nın aklına gelen tek şey sinema filmiydi.

Daha sonra dışarı çıktı ve Dr. Montgomery arabasının kenarına yaslanmış onu bekliyordu.

"Öğle yemeği yiyip sonra eve gitmek ister misin?" diye sordu.

Amanda kabul etti ve adam onu şehrin dışındaki küçük ve şirin bir restorana götürdü. İçeri adım attıkları anda Amanda'nın ağzı sulanmaya başladı. Dr. Montgomery ile en son öğle yemeği yediğinde çok lezzetli bir yemek yemişti.

Garson sipariş için geldiğinde Amanda'nın midesi beklentiyle yuvarlandı ama Dr. Montgomery ondan önce konuştu.

"Hanımefendi özel bir diyet uyguluyor. Ona baharatsız haşlanmış patates, haşlanmış taze fasulye ve yine baharatsız balık verebilir misiniz?"

Garson kız Amanda'ya baktı ve Amanda genç kadının hayır, bu mümkün değil diyeceğini umdu ama demedi. "Elbette, eğer istediğiniz buysa. Peki ya sen?"

Hank, "Eve özel bir şeyler alacağım," dedi.

Amanda hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Yağlı, tereyağı damlayan, sos kaplı yemekler yerine iyi, dürüst, sağlıklı yemekler yemesi elbette daha iyiydi.

"Sinema filminizi izlediniz mi, Dr. Montgomery?" diye sordu.

"Elbette," diye mırıldandı, ona bakmadan. Gerçek şu ki, henüz buna çok dikkat etti çünkü tek düşünebildiği şey

Amanda. Ondan uzaklaşmak *zorundaydı*. Onu saatlerce görmeye devam etmeye dayanamıyordu.

"Keyifli miydi?" Ona yüzlerce soru sormak istedi ama cesaret edemedi. Sinema filmleri anlamsız şeylerdi, hiç de zihin geliştirici değillerdi.

"Hep aynı şey," dedi. "Kötü adam, iyi adam ve çok fazla göz makyajı yapmış masum bir kız."

"Evet," diye mırıldandı, nasıl detaylandıracağını bilmiyordu.

Yemekleri geldi ve Amanda, Dr. Montgomery'nin etrafına yayılan tabaklara bakarken gözleri doldu: çilek ve ananas salatası, tereyağında kızarmış alabalık, kremalı patates, Fransız soslu salatalık, kuşkonmaz sufle, popovers ve kahve. Kendi tabağı yavan ve tatsız görünüyordu ve aklını onun yemeğinden başka bir şeye vermezse kıskançlığını gözlerinden uzak tutamayacağından korkuyordu.

"Konuşalım mı?" diye sordu.

Hank irkilerek başını kaldırdı. Gözleri kocaman, yüz hatları yumuşaktı. Onunla bir daha hiç konuşmamak daha iyi olacaktı ama "Elbette" diye mırıldandı.

"Ne hakkında sohbet edelim?" diye sordu. "Başkan Wilson'ın yeni gümrük tarifesi reformlarını inceliyordum. Ya da belki Balkan Devletleri'ndeki ekonomik yeniden yapılanma hakkında konuşmak istersiniz?"

Ne zaman konuşsa, onun kendisine göre olmadığını anlıyordu. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Oh," dedi ve adamın alabalığı kesişini izledi. Üzerinde tereyağı parlıyordu. "Amerikan gelir vergisi mi?" diye sordu sesinde umutla. "İngiliz ve Danimarka gelir vergisini de biliyorum."

Hank daha geniş gülümsedi. "Ben değil."

Bir popover açtı ve Amanda kokusunu alabildi ve tereyağı sürdüğünde tereyağı eridi ve hamurun yumuşak küçük aktı. "Servia mı?" dedi hemen. "Adrianople? Janina? Türkiye?" Belki bir savağtan söz etmek kokuları ve manzaraları aklından uzaklaştırabilirdi.

"Hiçbiri hakkında bir şey bilmiyorum," dedi mutlulukla. Şimdi onun neyinden hoşlanmadığını hatırlıyordu. "Neden bana anlatmıyorsun?" Onu konuşturabilirse, belki de evine dönüp *çıkabilecek* kadar uzun süre hatırlayabilirdi.

O yemek yerken kadın konuşuyordu. Bulgarların üç günlük bir saldırıdan sonra Edirne'yi ele geçirdiklerinden bahsetti. Avusturya'nın ele geçirmeye tepkisinden bahsetti ve ardından Servia ve Karadağ'ın birleşip birleşmeyeceği konusunda varsayımlarda bulundu.

O konuştukça, ders verdikçe Hank kendini daha iyi hissediyordu. Bu onun küçümsediği Amanda'ydı. Bu Amanda ve Taylor'ı kolaylıkla birlikte hayal edebiliyordu. Belki de bir dizi ansiklopedi doğururlardı.

Garson kız kalın kabuklu şeftalili tarttan oluşan iki tatlıyla geri geldi. Hank ona Amanda'nın payını geri vermesini söylemeye başladı ama Amanda tabağı kaptı ve yemeye başladı. Hank'in daha önce gördüğü hiç kimseye benzemiyordu: duyusal bir şekilde, gözlerinde zevkle, sanki sevişiyormuş gibi yiyordu.

"Savaş hakkında tüm bildiğin bu mu?" diye sordu öfkeyle.

Amanda bilgisinin sorgulanmasına alışkındı ama bu şeftaliler ve bu ilahi kabuk gibi tatlar ağzındayken düşünmek zordu. "R... Rusya Avusturya'ya kızgın ve Avusturya da..." Bir an durdu ve gözlerini kapattı.

"Avusturya ne?" Hank tersledi.

"Kızgın," dedi sonunda. "Avusturya Rusya'ya kızgın."

"Güzel," dedi. "İşiniz bitti mi? Geri dönmek zorundayız. Program, hatırladın mı? Zihnini geliştirmek için bir şeyler çalışman gerekmiyor mu?"

"Evet," dedi Amanda, gerçekliğe geri dönerek. Yarın Panama Kanalı'nın tarihi ve bugünkü sonuçları üzerine bir sınavı olacaktı ve çalışması gerekiyordu. Temiz tabağa pişmanlıkla baktı. Taylor haklıydı: sağlıksız yiyecekler insana birden fazla yönden zarar veriyordu. Şeftalili tart onu daha da acıktırmıştı. "Gitmeliyiz."

Arabayı Caulden iftliği'ne çok yavaş bir şekilde geri götürdü ve Amanda saçını bile karıştırmadan çiftliğe vardı. Yapması gereken ilk şey Taylor'ı bulup ona döndüklerini söylemekti ve belki de Terrill City'den planladığından daha erken döndüğü için programını gözden geçirmek isteyebilirdi. Ama en azından çalışmasını ve bu gece geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Bir hizmetçi Amanda'ya Taylor'ın kütüphanede olduğunu söyledi.

Hank arabasını garaja bıraktı ve Amanda aceleyle içeri girerken dışarıda kaldı. Hiç şüphesiz sevgili Taylor'ını görmek için sabırsızlanıyordu, diye düşündü ve tekrar sinirlenmeye başladığını fark etti. şu anda onları birlikte görmeye dayanamıyordu.

Elleri ceplerinde, evin yan tarafına doğru yürüdü, bitkilere ve binaya boş boş baktı. Kış bahçesinin kapısı açıktı ve içeri girdi. Birkaç dakika boyunca yaseminlerin ağır kokusunun tadını çıkardı, sonra arkasından kütüphaneden gelen sesleri duydu. Gitmek istedi ama gelenlerin Taylor ve Amanda olduğunu biliyordu ve olduğu yerde kalıp dinledi.

Taylor soğuk bir sesle, "Erken döndün Amanda," diyordu. "Akşama kadar onu dışarıda tutacaktın."

"zr dilerim ama geri dönmek istiyor gibiydi."

"Onun ne istediğinin bir önemi yok. Yoksa iftliğin refahı sizin için bir şey ifade etmiyor mu? Hepimizin - benim, babanın, annenin, kendinin - hiçbir geçim kaynağı olmadan dışarı atılmamızı istiyorsun, çünkü sıradan bir işçi sınıfından bir adamla meşgul olamıyorsun?"

"zr dilerim," diye fısıldadı Amanda. "Onunla ne konuşacağımı bilmiyorum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

"Söyleyecek bir şey yok!" Taylor haykırdı. "Onunlayken öğrendiğin her şeyi unutuyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum, ama o akademik uğraşlarla ilgilenmiyor, o... o sinema filmlerine gidiyor."

"Ama adam bir niversite profesörü," dedi Taylor, sesi şaşkındı, sonra değişti. "Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalısınız."

"Ben..." Amanda tereddütle, "... onunla bir sinema filmine gitmeli miyim? Ya da dansa? Sanırım dans etmeyi seviyor."

Taylor'ın sesi kış bahçesindeki bitkileri donduracak kadar soğuktu. "Sen böyle bir kadın mısın Amanda? Ahlaksız bir kadına evlilik mi teklif ettim? Bunca yıldır benden gerçek kimliğini mi saklıyordun? Belki bir dahaki sefere odana bir şişe cin gönderilmesini istersin."

"Hayır, efendim," dedi, onun hem hocası hem de nişanlısı değil de sadece hocası olduğu zamanlara geri dönerek.

"Ya da belki kısa elbiseler giymek ve daktilo işi yapmak istersiniz."

"Hayır, efendim," dedi usulca. "Ben sadece sahip olduğum şeyi istiyorum."

"Bana pek öyle gelmedi. Amanda, ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Hayatın sana sunduğu her şeye sahipsin. Hiçbir zaman para ya da eğitim için dilenmek zorunda kalmayacaksın ama yine de her şeyi bir kenara atmaya hazırsın." Bir an durakladı. "Ya da belki de engellemek istediğin kişi sadece benim. Belki de çiftlikten gitmemi istiyorsun. Öyle mi Amanda? Benimle evlenmek istemiyorsun ve bunu bana bu şekilde söylüyorsun."

"Hayır," dedi Amanda ve sesinde gözyaşları vardı. "Seninle evlenmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyorum ama bu adamı anlamıyorum. Onu nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum."

"Beni nasıl memnun edeceğini biliyormuşsun gibi de görünmüyor." Bir duraklama daha oldu. "Odana gidebilirsin ve günün geri kalanında, akşam yemeğine kadar orada kalacaksın, kendini kitaplarına adayacaksın ve bu adamın ilgisini çekecek bir konu bulacaksın. Eğer buradan ayrılır ve sendikacılarla buluşursa bu senin suçun olacak ve itaatsizliğin yüzünden cezalandırılacaksın" -sesini alçalttı-. Şimdi gidin. Artık seni görmeye dayanamıyorum."

Hank, Amanda'nın kütüphaneden çıkan adımlarını duydu ve ilk dürtüsü Taylor'a gidip yüzüne vurmak oldu ama Hank ellerini kaldırdı ve titrediklerini gördü. Az önce duydukları midesini bulandırmıştı. Blythe Woodley'i nişanlısı ile gördüğünde kızdığını hatırlıyordu çünkü adam

Blythe'a karşı zorba davranıyordu ama Blythe'in niyetleri Taylor Driscoll'la kıyaslanamazdı. Taylor başka bir insanın hayatı üzerinde mutlak bir kontrol kurmuştu.

Hank kış bahçesinden çıkıp dışarı yürüdü, nefes alacak kadar hava almaya çalışıyordu ama yeryüzünde yeterince oksijen yok gibiydi. Amanda'nın gözlerinde gördüğü şey buydu, bu hüznün, bu kafesteki bir hayvanın bakışı -korkmuş değil ama boyun eğmiş. Taylor onun zihnine, düşüncelerine, hatta bedenine sahipti. Sanki otonom bir insan değilmiş gibi, sanki kendi yarattığı bir şeymiş gibi onu kontrol ediyordu.

Hank geldiğinden beri olanları anlamaya başlamıştı: Amanda'nın katı zaman çizelgesi. Elbette banyoda üç buçuk dakikası kaldığını biliyordu çünkü Taylor ona bu kadar zaman ayırmıştı. Elbiseleri kasvetli renklerde ve kesimdeydi, saçları da sıkıca arkaya toplanmıştı. Taylor onun olmasını istiyordu. Sadece kitaplardan öğrendiği şeylerden bahsediyordu çünkü Taylor burnunu kitaplardan çıkarmasına izin vermiyordu.

Hank, Amanda'yı gece geç saatlerde masasında otururken gördüğü zamanları düşündü. Bütün gün onu eğlendirmek, geceleri de derslerine devam etmek zorundaydı. Bu, üniversiteden mezun yaşta bir kadındı ama yine de efendisine itaat akşam yemeği olmadan yatağa gönderiliyordu.

Usta! Hank düşündü. Bu kelimededen nasıl da nefret ediyordu. Her insan kendi kaderinin efendisiydi, ama bazı insanlar zenginlikleri ya da ataları nedeniyle kendilerini diğerlerinden daha üstün görüyorlardı. Taylor, sanki Amerika'da sınıflar varmış gibi, Hank'in işçi sınıfından olduğunu söylemişti. Ve Amanda'ya sendikalar getirilirse çiftliklerinin ellerinden alınacağını söylemişti. Sendika, patronların öcüsüydü.

Hank bir an için gözlerini kapadı ve Taylor'ın Amanda'ya boyun eğdirmek, onu hizada tutmak, Tanrı vergisi özgürlüklerini inkâr etmek için yaptığı her şeyi düşündü: seçme özgürlüğü, sevmeye özgürlüğü, hoşlanma ya da hoşlanmama, gülme, kaşlarını çatma ya da ağlama özgürlüğü. Bütün bunları elinden almıştı.

iflas ve evlilikten çekilme tehditleri savurarak ondan uzaklaştı.

Hank evin önüne doğru yürüdü ve Amanda'nın penceresine baktı. Şimdi anlamıştı, ona neden ilk başta ilgi duyduğunu anlamıştı. Zulme ve adaletsizliğe duyduğu nefretti bu. Bir yanı bunu onda fark etmişti ve ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Bir başkasının sahip olduğu kadar çok hakka sahip olduğunu ve bir başkası tarafından yapılan bir programa göre yemek yemek, uyumak ve nefes almak zorunda olmadığını anlamasına yardımcı olacaktı. Ona bunları öğretecek ve işi bittiğinde Taylor Driscoll'a cehenneme gitmesini söyleyebilecekti.

Amanda'nın penceresine doğru gülümsedi. "Uyuyan Güzel," dedi, "seni uyandıracağım."

Evden uzaklaştı ve garaja doğru yürümeye başladı. Uzaklaşmalı ve planlar yapmalıydı - Bayan Amanda Caulden'ı nasıl hayata döndüreceğine dair planlar.

Hank, Caulden'ların evinin ikinci katındaki odasında durdu ve yeni aldığı kanvas sırt çantasını sırtına geçirdi. Ceketini dolapta bıraktı ve sadece kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gömleğini giydi, pantolonu askılarla tutturulmuştu. Balkona çıktı ve bir süre orada durup yıldız ışığına baktı. Solunda Amanda'nın yatak odasının perdelerinin arkasındaki ışığı ve masasının üzerine eğilmiş halinin belli belirsiz gölgesini görebiliyordu.

Mümkün olduğunca az ses çıkararak bir bacağını balkon korkuluğunun üzerinden attı ve Amanda'nın açık pencerelerinin hemen altından geçen verandanın çatısına çıktı. Çatı görüldüğünden daha dikti ve ayakkabıları kaydılar ama bir eliyle Amanda'nın pencere pervazını, diğeriyle de çerçeveyi yakaladı. Amanda başını kaldırıp onu görene kadar odanın yarısına gelmişti. Gece saat on olmasına ve odasında yalnız olmasına rağmen her zamanki gibi şık giyinmişti, her düğmesi ilikli, saçları yerli yerindeydi.

Amanda ekonomi tarihi kitabından başını kaldırdığında Dr. Montgomery'nin pencereden içeri girdiğini gördü. Şok kelimesi doğru değildi.

hissettiği şey için. İlk düşüncesi, Taylor'ın bundan hoşlanmayacağı oldu.

Ayağa kalktı, vücudu inançsızlıkla kaskatı kesilmişti ve yine o yükselen öfke duygusu. "Dr. Montgomery," dedi, "odama girmeniz mümkün değil."

"Şşşş," dedi içeri girerken. "Herkesi uyandıracaksın." Odanın ortasındaki çıplak zemine doğru başıyla işaret etti. "Burası iyi bir yere benziyor. İşte, al bunu." Sırtındaki kanvas çantayı çıkarıp ona uzattı.

Amanda'nın tamamen inanmamasına rağmen yatağa gitti ve örtüyü kaldırdı. "Dr. Montgomery!" diye nefes nefese kaldı. "Yapamazsınız-"

"Gerçekten herkesi uyandıracaksın." Örtüyü kaldırdı, havada dalgalanmasına izin verdi, yere serdi ve üzerine oturdu. Sırt çantasını uzatması için ona doğru uzandı ve Amanda izlerken çantadan yiyecek çıkarmaya başladı.

Marul ve ıstakoz ya da yengeç etine benzeyen bir salata, bezelyeli doğranmış tavuk salatası, küçük sandviçler, zeytinler, kereviz dolması, turşular, çilekler ve güzel küçük beyaz kekler vardı.

Dr. Montgomery kalın, kırmızı bir sıvı şişesini havaya kaldırdı. "Çilekli kek için çilek sosu."

Amanda olduğu yerde durmuş, şaşkınlıkla yemeğe bakıyordu.

"Aç değil misin? Akşam yemeğini özledim ve senin de özlediğini düşündüm, bu yüzden bunu paylaşabileceğimizi umdum. Burada birlikte yemek yemekle yemek odasında yemek arasında bir fark göremiyorum, ya sen? Eğer öyleyse, aşağı inip hizmetçileri uyandırabiliriz ve onlar da senin için beyaz bir şeyler kaynatabilirler. Belki Taylor'ı uyandırırız ve o da bize katılır."

Amanda hızla, "Hayır," dedi ve Taylor'ı uyandırma irkildi. Yemek kokuları ona doğru geliyor ve dizlerinin bağı . Bir generalin kılıcını düğmanına teslim ederken diz çökmesi gibi o da diz çöktü.

"Sandviç mi?" diye sordu, küçük kabuksuz sandviçlerle dolu tabağı ona uzatarak. "Jambon kıyması ve biraz hardal var."

Amanda sandviçi aldı ve bir ısırık attı, sonra tamamı ağzında kayboldu. Ekşimsi ve tuzlu tadı çok lezzetliydi.

Hank gülümseyerek ona küçük, güzel bir porselen tabak uzattı. "Buyurun. Fazla bir şey değil ama bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi bu. Umarım ıstakoz seviyorsunuzdur."

"Evet, ne olursa," diye mırıldandı, yemeğe uzandı ve çok hızlı yedi, ama her şeyin tadı çok güzeldi ve hepsinin elinden alınacağı hissine kapıldı.

"Ders mi çalışıyordun?" diye sordu.

"Ekonomi tarihi," diye mırıldandı, ağzı zengin, kremalı mayonezle yapılmış tavuk salatasıyla doluydu.

"Ah, evet, sanırım burada olduğum için. Yoksa hep ekonomi mi okudunuz?"

"Bunun üzerinde sohbet edebileceğimiz bir şey olacağını düşünmüştüm. Fark etmemiştim-" Durdu çünkü onun hızlı arabalara, sinema filmlerine ve yolun yanlış tarafından gelen kadınlara daha çok ilgi duyacağını fark etmediğini söylemek istiyordu.

"Ama ekonomi hakkında konuşmak için fazla zaman , değil mi?" dedi. "Ya da başka bir şeyden konuşarak. Size karşı çok kaba davrandım Bayan Caulden, umarım beni affedersiniz. Biraz daha ıstakoz salatası?"

"Evet, lütfen," dedi. Biraz rahatlamaya başlamıştı. Bu adamın gecenin bu saatinde yatak odasında olması elbette çok çirkindi ama kesinlikle tehlikeli görünmüyordu ve geçmişteki davranışlarından dolayı gerçekten pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Ekonomiyi kadar çok seviyorsunuz ki çalışmak için yemekleri mi kaçıırıyorsunuz?"

"Hayır, Taylor-" Ona gerçeği söylemeye başladı ama kendini tuttu. "Burada kalıp ders çalışmam daha iyiydi."

"Adanmışlığınıza hayranım. Yıllarca okuldaydım ama bir kitaba gömülürken bir öğünü bile kaçırdığımı sanmıyorum. Acıkıyorum ve

Yemek istiyorum. Sizin yediklerinizi de yiyemem. Muazzam bir öz disipline sahipsiniz Bayan Caulden."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı ama şu anda kendini pek disiplinli hissetmiyordu. Bir tabak dolusu çilekli kurabiye için ruhunu satabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Ne zaman mezun oluyorsun?"

"Mezun mu oldun?" diye sordu çileklere bakarak.

"Evet, kaç yaşındasın? Yirmi üç, yirmi dört? Çoğu kadın şimdiye kadar okulu bitirmiştir ama senin hâlâ bir öğretmenin var."

"Evlendiğimde bitireceğim," dedi ve bir çileğe uzandı. Hank tabağını kek ve çileklerle doldurmaya başladı, hepsini kalın çilek sosuyla ıslatarak. "Evlendiğinde Taylor, ? Bana düğün planlarınızdan bahsedin."

"Henüz hiçbir şey yapmadık."

"Bu alışılmadık değil mi? Ne zamandır nişanlısınız?"

Amanda aniden yarısı yenmiş yemek tabağını yere bıraktı ve ona ters ters baktı. Şimdi onun ne yaptığını ve neden odasında olduğunu anlamaya başlıyordu. Şeytan insanları nasıl ayartıyorsa, o da onu öyle ayartıyordu. "Dr. Montgomery, hakkımdaki düşüncelerinizin aksine ben aptal değilim. Lütfen odamı terk eder misiniz ve eşyalarınızı hemen yanınıza alır mısınız?"

"Daha çok çilek var."

"Daha fazla çilek istemiyorum," dedi yalan söyleyerek. "Şimdi lütfen gider misin?"

Onun kimseyi aramayacağını bildiği için olduğu yerde oturdu. Kızdığı zaman gözlerindeki sessiz hüznün kayboluyordu. "Yarın nereye gidiyoruz?"

"Sanırım ikimiz bir yere gitmeyeceğiz. Burada yapmam gereken şeyler var." Taylor'a yarın Dr. Montgomery'yi meşgul etmeyeceğini söylemeyi düşünürken boğazında bir korku yumrusu oluştu.

"Taylor beni evden uzak tutmanı istiyor. Beni sendikacıların bulamayacağı bir yere götürmeni istiyor, değil mi?"

Tereddüt etti. "Ben sadece bir misafirin rahat etmesini sağlamak için buradayım." "Hı-hı," dedi Hank, bir çileği mideye indirirken.

Kadın adama ters ters bakarken, elindeki yarısı yenmiş çilekli kurabiye de ona ters ters bakıyordu. "Dr. Montgomery, gitmelisiniz."

"Yarın için ne planladığınızı söyleyene kadar olmaz."

Ona bilmek istediği şeyi söylemezse utanç verici bir şey yapacağından korkuyordu. Taylor'ın ^{akşam} sekizde kendisine verdiği programı almak için masasına gitti. "Yarın Terrill City'deki Pioneers Müzesi'ne gideceğiz."

"Kulağa gülünecek bir şey gibi geliyor. İspanyol-Amerikan Savaşı'nın tarihlerini ezberlemek için kütüphaneye gitmediğime sevinmeliyim."

Gözlerini ona dikti. "Doktoranızı nerede yaptınız, Dr. Montgomery mi? Posta siparişi kataloğundan mı?"

Kıkırdadı. "Hayatta ders çalışmak dışında bir şeyler yapmaktan hoşlanıyorum, hepsi bu ve bir kitabın içinden başka bir şeye bakmak sana iyi gelebilir. Uzlaşabilir miyiz? Öğleden sonra istediğim yere gidersen ben de seninle müzeye gelirim."

"Zamanımı sinema filmleriyle harcamıyorum," diye tersledi onu. "Zihnimi geliştirmek istiyorum ve-"

Ayağa fırladı. "*Hayatını* iyileştirmeyi denemelisin."

Bir an birbirlerine ters ters baktılar, sonra Amanda ondan uzaklaştı. Çocukluğundan beri kimse onu kızdırmamıştı ama bu adam kızdırmıştı. Ama adamın masmavi gözlerine bakarken başka bir şey daha vardı, hiç anlamadığı bir şey, içinde derinlerde hissettiği bir şey.

"Lütfen git," diye fısıldadı.

Kadına arkasını döndü ve yemek artıklarını ve tabakları sırt çantasına tıktırmaya başladı. Haklıydı, diye düşündü. Buz kutusu dış görünüşünün altında bir yerde bir kadın vardı. Onu kızdırabilirdi ve bu doğru yönde atılmış bir adımdı ve az önce onun gözlerinde başka bir şey görmüştü. İlk kez onu bir *erkek* olarak gördüğünü düşünmesine neden olan bir şey.

Yarısı yenmiş kurabiye'nin bulunduğu tabağı aldı ve masasının üzerine koydu.

"Al ," dedi. "İstemiyorum. En başta seninle yemek yememeliydim."

"Bütün yemeklerini Taylor'a mı ayıracaksın? Birlikte yemek yiyebileceğin tek kişi o mu?"

"Onunla aynı masada oturmaya uygun değilsin."

"Bu yıl duyduğum en iyi iltifat bu. Yarın sabah görüşürüz ve unutma, öğleden sonra benim." Sırt çantasını sırtına geçirdi ve pencereden onun odasını terk etti.

Amanda yatağa oturdu, o adamla karşılaşmasından sonra vücudu ağır ve halsiz hissediyordu. Ne kadar tuhaf birkaç gün , her şey alt üst olmuştu. Taylor onu görmeye dayanamadığını söylüyordu ve bu korkunç adam, Dr. Montgomery, Amanda'nın yeniden bir kız öğrenci gibi davranmasına neden oluyordu. Sanki ona Taylor'la geçirdiği onca yıllık eğitimi unutturuyordu. İki kez ders çalışırken kafasını kaldırıp yemek düşünürken yakalamıştı kendini; iyi bir yemek değil, Dr. Montgomery'nin onu zorladığı türden bir yemek.

Düşünürken odanın öbür ucunda, masasının üzerindeki çilekli kurabiye'ye baktı. Kendi kendine onu yemeyeceğini söyleyerek yanına gitti ve tabağı eline aldı. Çatal yoktu ama buna rağmen, kendine hayır demesine rağmen, yapış yapış pastayı eline aldı ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi yemeye başladı.

Bitirdiğinde dehşet içinde sakızlı ellerine baktı ve ne yaptığına inanmayı reddederken bile parmaklarını yalamaya başladı. İşini bitirdikten kendine inanamayarak iç çekti ve kapıya gidip sessizce açtı. Taylor'ın kendisini duymayacağını umarak mümkün olduğunca az ses çıkararak loş koridordan banyoya doğru ilerledi.

Dışarı çıktığında endişeyle Taylor'ın kapısına baktı ama ışık yoktu. Babasının ya da Dr. Montgomery'nin kapısının altında da ışık yanmıyordu. Amanda döndüğünde, annesinin günlerini geçirdiği boş yatak odasının kapısının altından bir ışığın parladığını gördü. Çünkü

Amanda bir an için annesinin gecenin bu saatinde ne yaptığını merak etti. Yıllar önce Taylor, Grace Caulden'ın kızı üzerinde kötü bir etkisi olduğunu düşündüğü için Amanda'nın annesiyle yalnız vakit geçirmesini yasaklamıştı. Grace de kısa sürede kızının hassas hareketlerini öğrenmişti, bu yüzden birbirlerini nadiren görüyorlardı.

Amanda başını salladı. Düzenli hayatını bozduğu için bu da Dr. Montgomery'nin suçuydu. Annesi onun üzerinde kötü bir etkiye sahipti, tıpkı Dr. Montgomery'nin onun üzerinde korkunç bir etkiye sahip olması gibi. Ama şerbetçiotları hasat edilene ve grev tehlikesi geçene kadar ona katlanmak zorundaydı. Bu iş bittiğinde normal hayatına dönebilecekti. Bir kez daha Taylor'la birlikte yemekten sonra salonda oturup akıllıca ve anlamlı şeyler konuşabileceklerdi. İnsan vücuduna iyi gelen yemekler yiyebileceklerdi. Ve bir gün boyunca neler olacağını bilecekti. Artık hızlı arabalara binmek ya da gece pencerene bir adamın tırmanması gibi şeyler olmayacaktı. Ve içinde artık öfke olmayacaktı. Taylor'la birlikteyken sakin ve sessizdi ama Dr. Montgomery ile birlikteyken sürekli öfkesini bastırmak zorunda kalıyordu.

Odasına döndüğünde geceliğini giydi, örtüyü tekrar yatağın üzerine koydu ve Dr. Montgomery'nin bıraktığı kirli tabağı sakladı. Bayan Gunston'ın sabah onu bulması iyi olmazdı.

Masasının üstünü temizledi çünkü Bayan Gunston her gün odasının durumunu Taylor'a rapor ediyordu. Amanda daha fazla ders çalışmadığı için kendini biraz suçlu hissediyordu ama karnı tok olduğu için kendini çok yorgun ve uykulu hissediyordu ve ayrıca ders çalışmanın ne faydası vardı ki? Dr. Montgomery hiçbir zaman akıllıca bir şey konuşmazdı. Sadece yemek yer ve küçük arabasını rüzgârdan daha hızlı sürerdi. Her ikisinden de nefret ettiğini kendine hatırlattı.

Yarın bugün yaptığından daha iyisini yapacaktı. Yarın sanki Taylor yanında duruyormuş gibi davranacaktı. Konuşmalarını zekice, aydınlatıcı konulara yönlendirecek ve Taylor'ın yapabileceği hiçbir şey ona olan öfkesini göstermesine neden olmayacaktı.

Ve onun yemeğini de yemezdi! Ve hızlı sürdüğünde, talep ederdi. Onunla sert bir şekilde anlaşmak zorunda kalacaktı.

Ona gerçekten de kendi hayatının efendisi olduğunu gösterdi. Ezildiğini söylemeye nasıl cüret eder! Ona kendi kararlarını verebilme yeteneğine sahip olduğunu gösterecekti.

Uykuya daldı ve rüyasında kremalı mısır, şekerleme ve biftek gördü; uyandığında çok açtı ve tek bir haşlanmış yumurta ve kuru bir parça kızarmış ekmek düşüncesi onu tiksindirdi. Ama bu duyguyu bastırdı, böylece Bayan Gunston onu uyandırmaya geldiğinde tekrar kontrolü ele aldı.

Sekizinci Bölüm

Hank ertesi sabah uyandığında kendini harika hissediyordu. Dün gece Amanda'yla tam da yapmak istediği şeyi yapmıştı: Onun duygularını göstermesini sağlamıştı. Öfkesini uyandırabilirse, ondaki diğer duyguları da uyandırabilirdi ve duygu, onun bir başkası tarafından kontrol edildiğini fark etmesini sağlamanın anahtarıydı.

Kahvaltıya indiğinde ısıklık çalıyordu ve Taylor Driscoll tarafından kaşlarını çatarak karşılandı. "Günaydın," dedi Hank neşeyle. "Jambon ve yumurtadan oluşan doyurucu bir kahvaltıya daha hazır mısın?" Gülümseyerek Taylor'ın yanından geçti ve yemek odasına gitti. Amanda nasıl olur da bu sert adam karikatürünü sevdiğini düşünebilirdi?

Yetersiz kahvaltısının ardından çoktan masaya oturmuş olan Amanda'ya sıcak bir şekilde gülümsedi ve büfeye giderek oradaki ziyafetten kendine de pay çıkardı.

Taylor odaya girmeden önce Amanda'ya "Pastırma mı?" diye sordu. "Çok güzel."

"Vücudunuz için de kötü," dedi soğukkanlılıkla.

"Seni yerken yakalamasından mı korkuyorsun? Merak etme, öğle yemeğinde telafi edebilirsin. Sana iyi bir şeyler yedireceğim."

Amanda bu adama sert bir şeyler söylemek istiyordu ama Taylor yemek odasına geldi. Dr. Montgomery'den gerçekten nefret etmeye başlamıştı. Kibrinin sonu yokmuş gibi görünüyordu. Dünyadaki herkes için neyin iyi olduğunu bildiğini sanıyordu.

Taylor'dan Dr. Montgomery'ye baktı. Her ikisi yakışıklı adamlardı ama Taylor'ın esmer yakışıklılığını Dr. Montgomery'nin sarışın çocuksu yakışıklılığından daha çok beğenmişti. Taylor'ın dik oturuşunu, yemek yiyişindeki titizliği ve temizliği seviyordu. Dr. Montgomery çok fazla hevesle yemek yiyordu ve tembel, kambur bir oturma şekli vardı. Çok iriydi, çok... çok erkeksiydi. Evet, Taylor'ın çekingen gücünü kesinlikle seviyordu. Taylor hayatta tam olarak ne istediğini bilen ve bunun peşinden giden bir adamdı. Ve Amanda Taylor'ın kendisinden ne istediğini , oysa Dr. Montgomery... Şey, ne istediğini tam olarak bilmiyordu ama her neyse, bunu ondan alamıyordu.

Sessiz yemeğin sonunda Amanda, Dr. Montgomery ile birlikte arabasına gitti. Ona limuzine binmeyi teklif etme zahmetine bile girmede. Hemen ona doğru yürümeye başladı. "Aç mısın?"

"Bir yerde durup yemek yemek ister misin?"

"Müzeye gitmektense yüzmeye gitmeyi mi tercih edersin?"

"Driscoll bu sabah sana bir test yaptı mı?"

"O elbiseyi sana Driscoll mu aldı?"

"Kendinize yeni kıyafetler seçmek ister misiniz?"

Adam konuşmaya devam etti ama Amanda sinirlenmeyi reddetti. O aptal, bencil, zorba, herkesin hayatı hakkında her şeyi bildiğine inanmayı seven bir adamdı ve kızmaya değmezdi.

Arabayı Terrill City'ye doğru yavaşça sürdü ve Amanda bu süreyi onun vites değıştirme şeklini izlemek için kullandı. Müzeye vardıklarında adamın ne zaman vites değıştireceğini tahmin edebiliyordu. En azından *bir şeyler* öğreniyordu, diye düşündü, bu anlamsız adamla zamanını boşa harcamak yerine.

Öncülerin Müzesi'nde kaba ve sabırsızdı. Ona müzede temsil edilen Donner Partisi'nin trajedisini anlatıyordu. "İşte o zaman kurtarıcılar diğerlerinin kalıntılarını buldular," diyerek yamyamlığı ima etti ama doğrudan bundan bahsetmek istemedi.

"Sanırım ayakkabı derisinden daha iyi," dedi saygısızca. "Bak, bu öğleden sonrayı ayarlamak için bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Beni burada bekle."

Başkalarının bana emir vermesinden ama o bana emir vermekte tamamen özgür, diye düşündü. Meydan okurcasına müzeden çıkıp dışarıdaki verandanın serin gölgesinde durdu. Verandanın bir tarafını kaplayan begonvil asmasından parlak fuşya renkli çiçekler sarkıyordu. Birdenbire masasına, kitaplarının başına dönmek için bir özlem dalgası hissetti. Bu adam bu öğleden sonrası için ne gibi korkunç bir şey planlıyordu?

"İşte buradasın," dedi arkasından. "Burayı yeterince gördün mü? Hadi yiyecek bir şeyler alalım. Ben acıktım."

"Bu sizin için olağan bir durum gibi görünüyor. Söyler misiniz Dr. Montgomery, doktoranızı nasıl kazandınız? Diğer öğrencileri yiyerek mi?"

Ona düşmanca bir bakış attı. "Bütün kız öğrencileri hamile bıraktım ve benden kurtulmak için bana doktora verdiler." Kız arabaya binerken koluna girdi, sonra oturduğunda ona döndü. "Bak, kaba olmak istemem ama kitaplarda yazarlar dışında hiçbir şey hakkında konuşmuyorsun. Dışarıda koca bir dünya var," dedi eliyle işaret ederek, "ve bence birazını görmelisin."

"Neden aptal olduğumu düşündüğünüzü anlamıyorum, Dr. Montgomery. Dünyanın neye benzediğini bilecek kadar çok şey gördüm. Pis, öfkeli insanlarla dolu, pis ve öfkeli bir yer."

"Peki bunu sana kim söyledi?"

"Taylor dedi ki-" dedi ama durdu. "Bu benim kendi gözlemim."

"Doğru, ben de Kristof Kolomb'um," dedi ve arabayı dışlı. "O evin dışında yeterince uzun kalmadın. dünyanın bir yer olduğunu."

Eğer dünya onun gibi insanlardan oluşuyorsa, kesinlikle daha fazlasını görmek istemediğini biliyordu.

Bir restoranın önünde durdu ve bir dakika sonra arabanın arkasına, yedek lastiklerle benzin deposunun arasına bağladığı büyük bir karton kutuyla çıktı.

"Pikniğe gidiyoruz," dedi, sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi, sonra arabayı vitesine taktı ve yola çıktı.

Yine zaman kaybı, diye düşündü. Derslerinde o geri kalacaktı ki Taylor onunla asla evlenemeyecekti.

Kırsal kesimde, Sierra Nevada dağlarına doğru, çiftlik evlerinin, meyve bahçelerinin ve ekili tarlaların yanından geçerek sık bir ağaç korusuna doğru ilerledi. Ağaçların ortasında güzel bir gölet vardı ve arabayı yakınlardaki gölgeye park etti. Ağaç çemberi tarafından özel hale getirilmiş izole bir yerd, içine sadece bir inek yolu giriyordu.

Amanda etrafına bakındı ve yabani çiçekleri ve kuşları tanımaya çalıştı. Eğer Taylor ona ne çalıştığını sorarsa, ona anlatabilirdi.

"Güzel, değil mi?" Hank kutuyu arabanın çıkarırken sordu. "Restoranda bana bundan bahsettiler. İşte, bunun ucunu al."

Amanda onun tuttuğu bezin diğer ucunu aldı. Buranın güzel olduğu aklının ucundan bile geçmemişti ama öyleydi. Burada çimler güneşin altında olduğundan daha yeşildi, su maviydi ve böceklerin vızıltısı hoştu ve- Kendini toparladı. Taylor yanındaymış gibi davranacaktı, hatırladın mı?

"Nemli zeminde mi oturacağız?" diye sordu.

"Hayır, kuru bezin üzerine. Biraz nem sana zarar vermez. Deri bunun için var, sizi korumak için." Konteynerleri boşaltmaya başladı

Yemek.

Amanda kendi kendine o kutudan ne çıkarsa çıksın yemeyeceğine yemin etti. Onunla yemek yemeye devam ederse bir hafta içinde şişmanlayacak ve Taylor onu hor görecekti. Önüne serilen yiyecekleri izlemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Altın soslu tavuk göğsü şeritleri, soğuk kızarmış gine tavuğu, ekmek çubukları, greyfurt ve hindiba salatası, soğuk, baharatlı haşlanmış patates, sote patlıcan, çilek ve tapyoka, güzel küçük bezeler ve muhteşem bir çikolatalı pastanın üzerinde şekerlenmiş bademler vardı. Büyük, buzlu bir kavanozdan bardak bardak limonata doldurdu.

Amanda yutkundu ama başını başka yöne çevirdi.

"Nereden başlamak istersiniz?" Hank ona bir tabak uzatarak sordu.

Tabağı aldı, sonra üzerine küçük bir porsiyon patates koydu ve küçük lokmalar halinde yemeye başladı. Limonatayı bile almadı çünkü içinde şeker olduğunu biliyordu.

"Bu mı?" Hank ona ters ters baktı.

Onun sözlerini ve ses tonunu duymazdan geldi. "Dr. Montgomery, yeme alışkanlıklarımın daha az kişisel bir konuyu tartışabilir miyiz? Neden bana sendikaların iyi bir şey sizi inandıran şeyin ne olduğunu söylemiyorsunuz? Aileniz belki de göçmen işçi miydi?"

"Hayır, değillerdi. Bu boyunduruğunuzu yemek yemediğiniz noktaya kadar taşıyacak mısınız?"

Vücudunun önündeki yemeğin iştah açıcı aromasını görmezden gelmesini umarak küçük bir parça patates yedi. "Sanırım beni göçmen işçilerinizle karıştırdınız. Ben zengin zorbalardan biriyim, hatırladın mı? Onlara iş veren ve böylece muazzam miktarda acı ve sefalet çekmelerine neden olan benim gibi insanlardır." Çikolatalı pastaya bakmaya devam etti. Pastanın kreması sadece üstteydi ve yanlardan aşağıya doğru damlıyor, kalın, zengin, bitter çikolata kremasıyla bir araya getirilmiş yedi kat pastayı ortaya çıkarıyordu.

"Sen neden bilmiyorsun," dedi Hank. "Hiç hasat zamanı tarlalarda bulundunuz mu? Tarlalarda çok fazla

çiftçilerin işçilere içme suyu *sattığını* biliyor muydunuz? Yüz on derece ve su bile alamıyorlar."

"Eminim abartıyor olmalısınız. Elbette işçiler kendilerine yapılan muameleden hoşlanmazlarsa başka bir yere gidebilirler. Burası özgür bir ülke ama siz sanki efendilerinin köleleriymiş gibi konuşuyorsunuz." Pastaya bakıyor, ışığın kremaya verdiği parıltıyı izliyordu ve Hank'in gözlerinin tehlikeli bir şekilde karardığını görmedi. Onun için en önemli olan şey hakkında konuşuyordu.

"Sizin gibi insanlar," dedi yumuşak bir sesle, "sendikayı gerekli kılıyor. İşçiler basit insanlar. Bir hevesle iş değiştirebilecek eğitim ve kaynaklara sahip değiller. Beslemeleri ve giydirmeleri gereken çocukları var ve bir işi bırakmayı göze alamazlar. Bu yüzden sıcakta çalışıyorlar ve su almayarak üç kuruş tasarruf ediyorlar ve sıcaktan bayılıyorlar."

Amanda onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Adamın çizdiği tabloyu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Taylor ne derdi? diye sordu kendi kendine. "Dünyadaki tüm yoksulluktan ben sorumlu olamam, Dr. Montgomery. Ailem sadece iş imkanı sunuyor. Eğer işçiler koşulları beğenmezlerse başka bir çiftliğe gidebilirler."

Hank'in içi öfkeyle doldu. "Seni kendini beğenmiş küçük ukala," dedi nefesinin altında. "Orada ipek elbisenle oturmuş, etrafın yemeklerle çevriliyken ve başkaları bir somun ekmek alacak kadar para kazanmak için savaşıırken sen onları yiyemeyecek kadar iyisin. Senin gibi insanlar beni o kadar kızdırıyor ki-" Sözüünü kesti, o kadar öfkeliydi ki artık konuşamıyordu. Ne yaptığını düşünmeden sağ elini Amanda'nın büyülenmiş gibi baktığı pastanın içine soktu ve dörtte birini kaptı, sonra da yemeğin üzerine atılarak pastayı Amanda'nın suratına çarptı. "İşte!" diye bağırarak krema, kek ve çikolata dolgusunu Amanda'nın suratına fırlattı. "Sen yiyebilirsin ama yemeyeceksin. Onlar yemek istiyor ama yiyemiyorlar."

Öfkeden tir tir titriyordu. Amanda'nın yüzü ve saçlarının çoğu çikolatadan simsiyah olmuştu, gözleri dehşet içinde açılmıştı.

"Seni uyandıracağım Amanda Caulden," diye bağırdı ona. "Ne kadar zor olursa olsun seni o kozandan çıkaracağım."

Savaşmak zorundayım."

İnsanın yüzü çikolatalı pastayla kaplıyken saygınlığını koruması çok zordu ama Amanda elinden geleni yaptı. "Bazılarımızın bu halimizden mutlu *olduğu* hiç aklına gelmedi mi?" dedi, öfkesi onu titretiyordu. "Kendini tanrı yerine koyup beni değiştirmeye, işçileri değiştirmeye karar veriyorsun ama belki de biz olduğumuz halimizden *memnunuz*. Eğer uyuyorsam, erkeklerin kadınları yiyecek bombardımanına tuttuğu bir dünyaya katılmaktansa uykuda kalmayı tercih ederim." Bununla birlikte ayağa kalktı ve yüzünü yıkamak için havuza gitti.

Ağlamak, çığlık atmak istiyordu. Ama en çok da Taylor'ı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Onu şimdi görse tarif edilemeyecek kadar dehşete düşerdi. Dr. Montgomery'nin arkasından yürüdüğünü duyunca döndü.

"Bana bir şey daha yaparsan suç duyurusunda bulunacağım," dedi, ondan uzaklaşarak.

Yüzünü buruşturdu, sonra temiz bir mendil uzattı. "Bunu kullanabileceğini düşündüm."

Bezi adamın elinden kaptı ve yüzünü sildi. Çoğunu çıkardığını sanıyordu ama bezin üzerinde siyah lekeler belirdi. Taylor onu *öldürecekti*. Bir ay boyunca akşam yemeği yemeyecekti. Yerin yarılmasını ve cehennem alevlerinin Dr. Montgomery'yi yutmasını ne kadar isterdi!

"İzin ver," dedi Hank, onun yanında diz çökerek. "Sakın bana dokunma," dedi kadın öfkeyle.

Mendili ondan kaptı ve havuzda yıkadı. "Amanda, durumdasın. Yüzün, saçın, hatta kıyafetlerin bile pasta içinde."

Amanda yüzündeki rengin azaldığını hissedebiliyordu. Taylor'ı gerçekten kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı ama eve bu halde gelirse Taylor ne yapardı?

Hank'in yüzü ona bakarken değişti. "Korkuyorsun, değil mi?" diye sordu usulca. "Seni dövüyorlar mı?"

"Tabii ki kimse beni yenemez," dedi ama ses tonundan emin olmadığı anlaşılıyordu.

Ayağa kalktı, sonra kızın elinden tutup onu yukarı çekti. "Pekâlâ, her şeyi düzelterek. Saçını ve elbiseni yıkayacağız ve biz dönene kadar her şey kurumuş olacak. Yeni gibi olacaksın."

"Elbisemi yıkamak mı?" diye dehşete kapıldı. "Saçımı mı?"

"Elbette," dedi. "Ya öyle yaparsın ya da eve, sevgili Taylor'ının yanına bu halde gidersin."

Bir an için sonuçlarını tarttı ve her şeyin Taylor'ın onu bu şekilde görmesinden daha iyi olacağına karar verdi.

Hank onun yüzündeki duyguları izlerken, sorun çıkarmamak ile bir sendikaya üye olup protesto etmek arasında kalan göçmen işçileri hatırladı. Amanda gerçekten Driscoll'dan bu kadar korkuyor muydu?

Hank onun yerine karar verdi, jartiyerini çıkardı, düğmelerini çözdü ve gömleğini çıkarıp ona uzattı. "Şuradaki ağaçların git ve elbiseni çıkarıp bunu giy. Çikolatayı yıkarız ve kısa sürede kurur."

Amanda, üzerinde geniş omuzlarını ve kaslı kollarını ortaya çıkaran bir atletle duran adama baktı. Düşündüğünün aksine, adam itici ya da korkutucu görünmüyordu. Aslında, oldukça hoş görünüyordu.

"et," dedi ve sesi her biraz daha kısıktı.

Amanda ayağa kalktı ve göletin etrafından dolaşarak ağaçların derin gölgesine doğru yürüdü. Üzerinde çocuksu kesimli, sert, düz bir takım elbise vardı ve şu anda eteğini üzerinde bırakabilmek için iki parça olmasını diliyordu, ama değildi. Eteği çıkarınca, ekru Chantilly dantelinden geniş kenarlıklarla süslenmiş ten rengi şifondan, ayak bileğine kadar uzanan bir elbise ortaya çıktı. Uzun kollu ve yüksek yakalı olmaması garip hissettiriyordu ama aynı zamanda serin ve kısıtlayıcı da değildi. Eteğine baktı ve dantele kaşlarını çattı. Etek dizlerinden aşağıya kadar yarı şeffaftı, siyah ipek çorapları arasından görünüyordu. Bir kez daha, çikolata kaplı bir takım elbise ve yüzle eve gelirse Taylor'ın gazabına uğrayacağını hatırladı.

Saçındaki tokaları çıkardı ve beline kadar sarkmasına izin verdi, sonra salladı ve gülümsedi. Bazen saçları o kadar sıkı toplanırdı ki başı ağrırdı.

Saçları serbest kaldığında Dr. Montgomery'nin gömleğini eline aldı ve bir an için onu tutup baktı. Bildiği kadarıyla daha önce hiç bir erkeğin gömleğini tutmamıştı ve ne kadar büyük olduğuna şaşırdı. Taylor'ın gömleğinin de bu kadar büyük olup olmadığını merak etti.

Saçma! dedi kendi kendine ve aceleyle gömleği giydi. Bir dahaki sefere Taylor ve Dr. Montgomery'yi karşılaştıracaktı. Gömlek sadece dizlerine kadar uzanıyordu ve onun da altında siyah, ipekli bacaklarını gösteren birkaç santimlik dantel vardı.

Tereddütle açıklığa doğru yürüdü, takım elbisesi kolunun üzerindeydi.

Dr. Montgomery masa örtüsünün üzerine uzanmış, üzerinde hâlâ sadece atleti ve pantolonu vardı. Ağaçlara bakıyor, yarı uykulu görünüyordu. Tembel, diye düşündü. Adam tembeldi. Ama bunu öfkeyle düşünmedi.

"Hazır mısın?" dedi ve ona doğru döndü.

Yüzünde daha önce hiçbir erkekte bir ifade vardı. Taylor da ona hiç böyle bakmamıştı. Onun bakışını anlamıyordu ama bu yüzünün kızarmasına neden oluyordu.

"Sanırım çikolata... kolayca çıkacak," dedi tereddütle, çünkü adam ağzı açık ona bakıyordu. Adam doğruldu, sonra yavaşça ona doğru döndü, ona bakarken gözleri zar zor kırışıyordu.

"Amanda, çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Güzellik önemli değildir. Önemli olan kişinin zihnidir," dedi ve sonra iç çamaşırlarıyla orada durup ona ders vermenin biraz saçma olduğunu hissetti. Ama duygularına hâkim oldu. Görünüşü kızarmasına neden olabilirdi ama az önce yüzüne pasta çarpmış bir adamdı.

Ondan uzaklaşarak topuklarının üzerinde döndü ve pastayı takım elbisesinden ve saçlarından temizlemek için gölete gitti. Takım elbise kolaydı ve kek lekeleri takım elbisenin kahverengi dimi ile karıştığında kendini birkaç kilo hafiflemiş hissetti. Saçları ise başka bir meseleydi. Neyin yıkanması gerektiğini görmek için bir aynaya ihtiyacı vardı.

"İzin verin," dedi Hank arkasından ve Amanda'nın sıçramasına neden oldu.

Ona güvenmiyordu. "Eğer seninle aynı fikirde olmazsam, başımdan aşağı tapyoka dökülür mü?"

Yanında diz çöktü ve mendiliyle saçındaki keki temizledi. "Benimle aynı fikirde olmadığın için değil-"

"Evet?" diye sordu. "Bu aşağılık şeyi sana ne yaptırdı?"

Elini kızın çenesine koydu ve yıkamayı bırakıp kızın ağzına baktı, sonra başparmağını alt dudağının kıvrımında gezdirdi.

Amanda'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bunu yapmasına izin vermemelisin, diye düşündü ama hareket etmedi. Adam onun ağzını izlerken "Sendikalar," diye fısıldadı.

Adam tekrar kızın gözlerine baktı ve kendini toparlamış görünüyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Sadece babanı ve sevdiğini sandığın o adamı papağan gibi tekrarlıyorsun."

"Sevgiler, Dr. Montgomery."

Ellerini kızın yüzünden çekti ve bezi duruladı. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kumaşı adamın elinden kaptı. "Benim ne bildiğim hakkında hiçbir fikrin yok. On dört yaşımdan beri Taylor'a aşık olduğum için aşk hakkında çok şey biliyorum. Bu sonsuz ve kalıcı bir aşk."

"İkinizi birlikte gördüm. O *öğretmenin*, sevgilin değil. Sana kaç kez güzel olduğunu söyledi? Kaç kez tutkuyla kendinden geçip onu odanızdan kovmak zorunda kaldınız?"

"Taylor bir beyefendidir. Tabii ki onu hiç odamdan kovmak zorunda kalmadım. Bu kadar... bu kadar... bir adam istemiyorum."

"Tutkulu mu?" Hank sordu. "Dur, ben yapayım." Artık kurumuş olan pastayı saçından almak için bezi kullanmaya başladı ama işe yaramadı. "Oldukça iyi durumda. Al, şuraya uzan, başını kayanın üzerine koy, ben de durulayayım."

Amanda bu fıkirden hoşlanmadı ama itaat etti. Hank cam yemek tabaklarından birini boşaltmaya gitti ve geri döndüğünde Amanda yatıyordu.

Gölgede çimenlere uzanmış, başı bir kayanın üzerinde, saçları etrafına dağılmıştı. Yüksek sesle inledi ve kızın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Sizi temin ederim ki kendi saçımı kendim yıkayabilirim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı.

"Hayır!" dedi hızla. Kabı suyla doldurdu, sonra kızın yanına diz çöktü ve saçlarına su döktü. Bir yanı yaptığına inanmıyordu. Geçmişte kendini iç çamaşırları ve ipek çoraplarıyla uzun, güzel bacakları olan genç bir kadınla yalnız bulduğunda, bunun nedeni onunla sevişmek için giysilerini çıkarmış olmasıydı. Ama burada masumca saçlarını yıkıyordu.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" diye sordu. Belki konuşmak ona *bakmayı* bırakmasını sağlardı.

"Her zamanki gibi bana hakaret ediyordun," dedi ama sesinde öfke yoktu. Gözlerini kapattı ve adamın ellerini saçlarında ve başında hissetti. Bütün gün berbat geçmişti elbette, tam bir zaman kaybıydı. Dr. Montgomery müzeyi umursamamış ve bunu ona kabaca belli etmişti. Sonra ona bağırması ve yüzüne kekle vurmıştı - gerçekten berbat bir gündü, ama şu anda buradan başka bir yerde olmak istemiyordu, saçlarına dökülen ılık suyla uykulu sıcakta.

Dr. Montgomery'nin onu öpmesi dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Gözlerini açmadı, sadece onun sıcak dudaklarının kendi dudakları üzerindeki hissinin tadını . Elini başının arkasına koydu. Dilinin ucu onunkine değdi ve bu çok tatlıydı. Adam elini göğsüne koymasaydı sonsuza kadar orada yatabilirdi.

Bu his o kadar şaşırtıcıydı ki, gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu itti ve ıslak saçları gömleğinin omuzlarına yapışarak doğrulup oturdu. "Bu ne cüret!" diye haykırdı.

"Oldukça kolay," dedi sırtarak, "ve büyük bir zevkle. Senin de aynı zevki aldığını eklemeliyim."

"Bana saldırdın!" dedi, ayağa kalkarak.

Adam ona öyle bilmiş bir şekilde sırttı ki, yüzü kıpkırmızı olan kadın başını çevirdi. "Beni eve götürmek zorundasın," dedi sertçe.

Hank ayağa kalktı. "Elbette. Ben gömleksiz, sen iç çamaşırınla, benim gömleğimle ve saçların ıslakken arabayla gideriz."

Amanda, Taylor onu görürse ne olacağını hayal bile edemiyordu. Onu terk eder, çiftliği terk ederdi. Kendi hayatını mahvederdi ve babası Taylor'ın gitmesine neden olduğu için ondan nefret ederdi. Amanda bazen babasının Taylor'ı kendi kızından daha çok düşünüyordu.

Amanda ağır ağır çimlerin üzerine oturdu. "Hayır," dedi usulca, "elbisem ve saçım kuruyana kadar beklemem gerekecek."

Hank, sevdiğini söylediği adamdan duyduğu korku hakkında ona tek kelime daha etmektense arkasını döndü. Korku ve aşkın bir arada olamayacağını ona nasıl anlatabilirdi?

"O küçük çantanda bir tarak var mı?"

"Evet," diye mırıldandı ve adam arabaya doğru yürüdü. Şu anda kafasının çok karışık olduğunu hissediyordu ve bir kez daha Dr. Montgomery'nin hayatına hiç girmemiş olmasını diledi. Ondan uzaklaşmak zorundaydı. Bu akşam Taylor'a profesörün imkânsız bir adam olduğunu ve onunla daha fazla zaman geçirmek istemediğini söyleyecekti. Taylor anlayacaktır. Anlayacak ve izin verecekti.

- Hayır! Kendi kendine söyledi. Onlar aşıktı, öğrenci ve öğretmen değil, bu yüzden bu durumu tartışacaklardı ve-

Hank, "Kıpırdama," dedi ve onun arkasında diz çökerek saçlarındaki düğümleri nazikçe taramaya başladı.

"Dr. Montgomery, bana dokunmaya devam edemezsiniz," diyerek ondan uzaklaştı.

"Çünkü bu senin sevgilinin hakkı? Bak, pasta için özür dilerim ve bu da benim özrüm, tamam mı? Şimdi arkanı dön ve kıpırdama. Ayrıca, nişanlın bunu yapmaz, değil mi?"

Amanda arkasını döndü ve Taylor'ın saçını taraması ona harika, rahatlatıcı ve nazik geldi. Hayır, diye düşündü, Taylor onun saçlarına hiç dokunmamış, çenesini ellerinin arasına almamış ya da dudaklarını öpmemişti. Yine de biliyordu ki

onu sevdiğini söyledi. Aşk sadece dokunmak değildi. Aynı zamanda saygı duymak ve sevdiğin kişiyi örnek alabilmektir. Ve bu özelliklerin ikisi de Dr. Montgomery'de yoktu.

"Evli misin?" diye sordu aniden, kendini şaşırtarak. "Hayır, ne nişanlıyım ne de aşığım."

"Ah, demek ki aşık olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Sen de öyle, sanırım bu eşitiz."

"Taylor ve ben-" diye başladı. "Oh, ne faydası var? Sen kararını vermişsin ve benim söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremez. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşmalarınızdan birini mi kastediyorsunuz? Dış politika hakkında şeyler ya da Amerika Birleşik Devletleri arasındaki savaşın nedenlerinin bir listesi mi?"

"Bu çok iyi bir konu. Elbette köleliğin çeşitli nedenlerden yalnızca biri olduğunu biliyorsunuz. Bir ekonomi profesörü olarak-"

"Sessiz ol, yoksa seni tekrar öperim."

Amanda buna neredeyse gülümseyecekti ama kendini kontrol etti. "Botanik hakkında bir şey biliyor musun?"

"Annen hakkında bir şey biliyor musun?" diye karşılık verdi.

Amanda ondan uzaklaşmaya başladı ama adam Amanda'nın saçlarını ellerinin arasına aldı ve Amanda hareket edemedi. "Bunun kişisel olduğuna inanıyorum, Dr. Montgomery."

"Sana limonlu turta ile rüşvet verebilir miyim?" diye sordu, iri elleri uzun, kalın saçlarındaki karışıklıkları nazikçe tararken.

Kendine rağmen, küçük bir gülümseme verdi. Şu anda Taylor'ı hatırlayamıyor gibiydi. Üzerinde bir erkek gömleği, saçlarında bir erkeğin elleri, çimenlerin üzerinde otururken Taylor ve babası çok uzakta görünüyordu. Amanda usulca, "Annem saçlarımı tarardı ve birlikte limonlu pasta yerdik," dedi. Son iki yıldır annesini pek sık düşünmemişti.

"Peki ne zaman durdu?" Hank saçlarını okşamaya devam etti, tarağı saçlarında gezdirdi, çıplak kollarına dolanmasına izin verdi. Sadece ona dokunmak istiyordu. Kollarını ona dolamak, boynunu öpmek, gömleğini omuzlarından kaydırmak ve-

"Bana söylendiğinde-" dedi, "yani annem hakkındaki gerçeği öğrendiğimde. Benim üzerimde iyi bir etkisi olmadı."

Hank onun sesindeki özlemi duyabiliyordu. Demek Taylor onu saçlarını tarayan ve ona lezzetli yemekler yediren bir anneden uzaklaştırmıştı. "Benim de öyle bir kuzenim vardı, yani beni kötü etkileyen bir kuzenim. Bana viski ve sigara verdi, beni... şey, asi kadınların evine götürdü, bana bir sürü küfür öğretti, nasıl çok hızlı araba kullanacağımı öğretti. Sağlığım için kötüyse ya da beni öldürebilecekse, yaşlı Charlie bana bunu yaptırdı. On altı yaşıma kadar yaşamış olmam bir mucize. Sanırım annen de öyleydi, ha? İçki içer miydi? Uyuşturucu kullanmazdı, değil mi? Afyon batakhaneleri? Ya da erkeklerle? Senin önünde sevgilisi oldu mu? Ya da-"

"Kesin şunu!" Amanda öfkeyle konuştu. "Annem hayatı boyunca hiç böyle bir şey yapmadı. Bana karşı harikaydı. Bütün kıyafetlerimi o dikerdi, yakaları işlemeli güzel elbiseler, bana harika parlak ayakkabılar alırdı ve her Cumartesi beni Kingman'a götürüp dondurma alırdı ve-" Aniden durdu çünkü acının farkındaydı. Dr. Montgomery'nin neden olduğu daha fazla acı diye düşündü.

"Anlıyorum," dedi, sesi alaycıydı. "Kulağa korkunç bir etki gibi geliyor."

Ondan uzaklaştı, sonra saçlarını onun ellerinden çekip aldı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şeyi yargılıyor ve mahkûm ediyorsun."

"O zaman bana açıkla Amanda," dedi, ilk kez onun ilk adını kullanarak.

Ellerini şakaklarına götürdü. "Kafamı karıştırıyorsun. Sana neden bir şey açıklayayım ki? Seni tanımıyorum. Sen bir yabancısın. Birkaç gün içinde gideceksin, o zaman neden sana bir şey anlatayım?"

"Bu kadar mı yoksa bana söylemeye korkuyor musun? Annenin ne iğrenç bir şey yaptığını söyle ki ben de ondan nefret edeyim. Baskıdan nefret ederim. Kendilerinden daha zayıf olanlara zarar veren zorbalardan nefret ederim. Annenin sana ne yaptığını söyle ki ikiniz aynı evde yaşayın ama birbirinizi hiç görmeyin."

"Bana *hiçbir* şey yapmadı," diye yarı yarıya ağzından kaçırdı Amanda. "Hayatında hiç kimseye zarar vermedi ama eskiden... *dans ederdi!*" Dr. Montgomery'ye meydan okurcasına baktı. Artık biliyordu.

"Oh," dedi uzun bir aradan sonra. "Profesyonel olarak mı? Kıyafetli mi kıyafetsiz mi?"

Amanda ona sadece bakakaldı. Ona kendisiyle ilgili bu derin, karanlık sırrı, Taylor'ın kanını lekelediğini ve Amanda'yı pek de "iyi" yapmadığını söylediği bir sırrı anlatmıştı ama Dr. Montgomery buna hiç aldırmamıştı. Çok kalın kafalı bir adamdı! "Giysileriyle tabii ki," diye tersledi Amanda. "Anlamıyor musunuz? O *sahnedeydi.* "

"İyi miydi?"

Amanda yarı öfke, yarı hüsrana dolu bir ses çıkardı ve ayağa kalkıp arabaya doğru yürümeye başladı. Adamda bir kayanın hassasiyetleri vardı!

Kolundan tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi. "Hayır, anlamıyorum. Belki sen bana açıklayabilirsin. Tek duyduğum annenin seni sevdiği ve senin de onu sevdiğin, sonra birinin sana onun dans ettiğini söylediği ve birden ondan nefret ettiğin."

"Ondan nefret etmiyorum, ben-" Kollarını adamın ellerinden çekti. Adam onun kafasını çok karıştırmıştı. Doğru bildiği şeyleri sorgulamasına neden oluyordu.

Hank onun yüzündeki acı ve ıstırapı gördü ve sakinleşti. "Biliyor musun, hiç yemek yemedin. Neden buraya gelip yemiyorsun ve bana annen hakkında bir şeyler anlatmıyorsun? İyi bir dinleyici olabilirim ve bazen bir şeyler hakkında konuşmak yardımcı olur."

Amanda itaatkâr bir şekilde onu, yere serilen örtünün ve yiyeceklerin beklediği yere kadar takip etti. Birdenbire ona bir şeyler açıklamak istedi. Adam onu kınamaya devam ediyordu ama hikâyenin tamamını dinlerse belki anlayacaktı ve anlarsa belki de sinsî imalarıyla onu kızdırmaktan vazgeçecekti.

Ona hâlâ soğuk olan limonatadan bir bardak doldurdu ve bir tabak dolusu yemek koyup uzattı. "Ye ve konuş," diye emretti.

"Annem çocukken bana karşı çok iyiydi," diye söze başladı, ağzı yarı doluydu, "ama benimle bu kadar çok vakit geçirmesinin nedeninin Kingman'daki diğer kadınların onunla hiçbir şey yapmak istememeleri olduğunu bilmiyordum."

"Dansçı olduğu için mi?"

"Evet. Babam onunla evlendiğinde geçmişi hakkında hiçbir fikri yoktu. Annem ünlü bir aileden geliyor. *Mayflower* gemisiyle gelmişler ve babam annemle iyi niyetle tanışmış."

"Yani onun saf ve masum olduğunu ve kendisiyle tanışana kadar gizli tutulduğunu mu düşünüyordu?"

Amanda kaşlarını çattı. "Öyle bir şey işte. Ancak daha sonra, evlendikten sonra biri annemi tanıdı. Sanırım bu kişi, anneme karşı ileri giden bir adamdı, annemin tiksindiği bir adam. Kingman'daki herkese anlatmış." Amanda gözlerini kaçırdı. "Annemin... taytlı bir fotoğrafı vardı." Sonuncusunu neredeyse fısıldayacaktı.

"Peki sonra ne olacak?" Hank sordu. "Bütün kasaba onu dışladı mı?" "Evet," dedi Amanda yumuşak bir sesle ve tekrar yemeğine baktı. "Ne zaman ben üçüncü sınıftayken bir kız çok iyi olduğumu düşündüğümü söyledi çünkü Annem *Mayflower*'a bindi ama o sadece ucuz bir dansçıydı."

Hank çok şey anlamaya başlamıştı. "Kasaba halkına annenin geçmişini kim anlattı?"

"Babam karısıyla çok gurur duyardı."

Hank onun başını eğerek sessizce yemesini izledi. Demek J. Harker saf, masum ve mavi kanlı olduğunu düşündüğü bir kadınla evlenmişti ve daha sonra onun ruhu ve kişiliği olduğunu öğrenmişti - ve muhtemelen kızıninki kadar iyi bacakları vardı, diye düşündü gülümseyerek.

"Dr. Montgomery, bunun eğlenilecek bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Yani baban herkese karısının herkesten daha iyi olduğuyla övünüyordu, sonra karısının sahneye çıktığını ve çok ileri giden genç erkeklerin tekliflerini geri çevirdiğini öğrendi. Yani kasaba ona sırtını döndü, öyle mi? Eminim öyleydiler."

önce kendilerini küçümseyeceğinden korktukları birini küçümsemekten mutluluk duyarlar. Annen ne yaptı?"

Amanda kasabanın yanlış olduğunu düşünmemiştir, sadece annesinin skandal yaratan davranışlarını düşünmüştü. On sekiz yaşındayken, kendisinden on beş yaş büyük bir adamla nişanlandıktan hemen sonra ailesinden kaçmış ve babası onu iki yıl boyunca bulamamıştı, bu süre zarfında Grace San Francisco'da sahnede yedi genç kadınla birlikte bir koroda dans ederek geçimini sağlamıştı. Grace'babası onu zorla evine geri göndermiş ve altı ay sonra Grace, J. Harker Caulden ile evlenmişti - Grace ile aynı sosyal geçmişe sahip olmayan bir adam, ancak Grace'in babası, Grace gibi düşmüş bir kadın için sadece varilin dibinin yeterince iyi olduğuna inanıyordu.

"Annem evde benimle kaldı," diye yanıtladı Amanda. "Bebekleri birlikte giydirdik, bana hikayeler okudu, takılarını denememe izin verdi ve-" Durdu çünkü sözleri içinde bir sızıya neden oluyordu. Annesinin yumuşak, pudralı kokusunu, annesinin iyi geceler öpücüklerini, kötü bir rüyadan uyandığında annesinin yanına gelip ona sarıldığı zamanları hatırladı.

"Yani Taylor Driscoll hayatınıza girdi ve size annenizin kötü bir etkisi olduğunu söyledi ve o zamandan beri ondan uzak durdunuz. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Amanda usulca, hâlâ annesini düşünüyordu.

"Sanırım annen seni sahneye çıkman için cesaretlendirdi," dedi Hank. "Taytını denemene izin verdi mi? Peki ya sahne hayatı hakkındaki hikâyeleri? Göz kamaştırıcı mıydılar?"

"Bana sahnede geçirdiği zamandan hiç bahsetmedi. Ve kesinlikle onun yaptığı gibi beni evden kaçmaya ikna etmeye çalışmadı."

" zaman söyleyin bana Bayan Caulden," dedi Hank yumuşak bir sesle, "sizi nasıl kötü etkiledi?"

Dokuzuncu Bölüm

"Artık annem hakkında konuşmak istemiyorum, Dr. Montgomery," dedi Amanda sert bir sesle.

Hank onu izliyordu. "Seni suçlamıyorum. Korkunç biri olmalı. Evleneceğin zaman gibi hoş bir şeyden konuşalım."

"Yakında," dedi tabağındaki yemeği bitirirken.

"Kek?" diye sordu. "Yoksa yeterince yedin mi?" Gözleri parlıyordu.

Amanda, adamın ikram ettiği pastayı reddetmesi gerektiğini düşündü ama .

"Tarafsız bir şeyler konuşalım," dedi. "Aşk, kur yapma ve yaşlı Taylor'la düğün geceniz gibi."

Amanda boğuldu.

"Limonata?" diye sordu masumca, bir bardak uzatarak. "Ama sanırım seks hakkında her şeyi biliyorsun, senin gibi bir annen ve yaptığın tüm o çalışmalarla. Söylesene, Taylor sevişmeyi programınıza koyuyor mu yoksa kendiliğinden yaptığı bir şey mi?"

"O-" dedi öfkeyle, sonra durdu. "Taylor bir centilmen."

"Eminim düğün gecenizde de öyle olacaktır. Hiç düşündün mü kadar kadar kadar kadar seviyor eğitilmiş kadınları o gidiyor için olmak

Evliliğin fiziksel yönü hakkında çok az şey bilen bir gelinle hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Taylor benim öğretmenim ve bilmem gerekenleri bana öğreteceğinden eminim."

"Yani evlendikten sonra bile öğretmeniniz olacak mı? Törenle bitmeyecek mi? Hayatınızın geri her gün size bir program mı verilecek?"

Amanda aniden ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Çok aşığıksınız, Dr. Montgomery."

Hank gözlerini Amanda'nın bacaklarına dikmiş oturuyordu - siyah ipek çoraplı uzun, ince bacaklarına. "Amanda," diye fısıldadı, elini uzatarak baldırına dokundu.

Ama Amanda hâlâ nemli olan elbisesini almak için gölete doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Birkaç dakika içinde elbisesini giymiş ve ıslak saçlarını sıkı bir düğümle geriye toplamıştı. Yemeğin ve Dr. Montgomery'nin yayıldığı örtüye doğru yürüdü. "Artık eve gitmek istiyorum," dedi olabildiğince soğuk bir şekilde.

Kızgın gözlerle ona baktı. "Eve, seni seven adamın açık kollarına mı?"

"Dr. Montgomery, benim hayatım sizi ilgilendirmez. Bunu anlamanızı nasıl?"

Tek bir hareketle ayağa kalkıp kadının önünde durdu, yüzü yakındı. "Bunun senin hayatın *olduğunu* gördüğümde anlayacağım. Şu anda tek gördüğüm bir kukla, bir kadın değil ve Taylor sana ne isterse için iplerini çekiyor."

"Bu çok saçma! Kendi hayatımı kontrol ediyorum. I-"

"!" Hank tersledi. "Bana Taylor'ın sadece babanın çiftliğini değil, seni de istediğini kanıtla, ben de seni rahat bırakayım."

Geriye doğru bir adım attı. En gizli korkusunu yüksek sesle söylemişti. "Elbette beni istiyor," dedi fısıltının biraz ötesinde bir sesle. "Taylor beni seviyor ve bunu her gün kanıtlıyor. Her gece programımı o yazıyor. Ne yediğimle, ne giydiğimle ilgileniyor; öğrenmemi o yönlendiriyor, o-"

"İşine devam ediyor," dedi Hank, çenesini sıkarak. "Sana öğretmenlik yaptığı sürece baban onu görevden alamaz. Yirmi iki yaşındasın Amanda. Ne zaman mezun olacaksın? Ne zaman iplerini koparıp özgür olacaksın?"

Hem kafasını karıştırıyor hem de onu kızdırıyordu. "Başımı ağrıtıyorsunuz, Dr. Montgomery. Lütfen beni eve götürün."

"Sevdiğini söylediğin otomatın evi mi? Benim *arabam* Taylor Driscoll'dan daha hisli."

Kafa karışıklığı Amanda'yı terk etmeye başlamıştı ve geriye kalan tek şey öfkeydi. "Hangi kanıtı ihtiyacın var?" diye çıkıştı ona. O anda onu kızdırmaktan vazgeçirmek için her *şeyi* yapabileceğini hissetti. "Taylor'ın sevdiğim adam olduğunu sana kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Tutku," dedi Hank çabucak. "Adam tutkudan yoksun. Onunla evlensen bile kız kurusu olarak ölürsün. Ona tutkulu biri olduğunu kanıtla."

Yüzü kızardı, utancı öfkesinin önüne geçti. "Ona soracağım-"

"Hayır, ona hiçbir şey *sorma*. Onu odana davet et. Kendini ona doğru at. Kucağına otur ve ellerini saçlarında gezdir."

Amanda bir süre ona baktı, Taylor'ın kucağında oturduğunu hayal etmek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Dr. Montgomery'den uzaklaştı ve arabaya doğru yöneldi. "Sen anlamsız bir adamsın," dedi nefesinin altında.

Hank onu kolundan tutup döndürdü ve kendine doğru çekti. Ağzı açlık ve öfke karışımıyla kızın ağzına indi.

Belki de Amanda'nın öfkesi de ona karşılık vermesine neden olmuştu ama kollarını göğsüne dolayarak onu kendine çekti ve ağzı onunkinin üzerinde açıldığında Amanda onun dilinin baktı. Göğüsleri adamın göğsüne, kalçaları da adamın kalçalarına bastırdı. Adamın dizi bacaklarının arasına girdi ve Amanda vücudunu yukarı doğru kaydırды,

Sadece sol ayağının baş parmağı yere değecek şekilde ağırlığını desteklemesine izin verdi.

Hank dudaklarından çekildi, ağzı kızın boynuna doğru ilerledi.

Amanda'nın tüm vücudu zonkluyor ve çarpıyordu, kalbi çılgınca atıyordu, ama ondan uzaklaşmayı başardı. "Tutkudan kastınız bu mu Dr. Montgomery?" diyebildi bir şekilde.

Gözlerindeki öfke bir insanı öldürmeye yeterdi. Bezin kenarlarından tutup tabakları ve yiyecekleri bir araya getirmeye başlarken hiçbir şey söylemedi, ardından karton kutuya boşalttı ve Mercer'in arkasına bağladı.

Arabanın kapısını açık tutarken, "Bin," diye emretti ve Amanda itaat etti.

Arabayı Caulden Çiftliği'ne doğru çok hızlı sürdü, sonra da frenleri tutturmakta . Garajda Amanda arabadan inmeye başladı ama onu durdurdu. "Bir bahse girmiştik, hatırladın mı?"

Amanda ona bakmak istemiyordu. Elleri, dudakları, yemekleri, sözleri hayatını cehenneme çeviriyordu.

"Taylor'ın tutkusunu göstermesini sağlayacaksın," dedi. "Dr. Montgomery, sanırım-"

"Ben Hank," diye tersledi. "Benimle bu kadar samimi olabileceğini düşünüyorum."

Dosdoğru önüne bakmaya devam etti, adamın hayatından çıkıp gitmesini ve böylece bildiği ve anladığı şeye geri dönebilmeyi diledi. "Anlık söylenmiş bir şeydi ve sanmıyorum-"

"Eğer kazanırsan, Kingman'dan ayrılacağım."

O zaman dönüp ona baktı ve gözlerindeki umut onu daha da öfkeliendirdi.

"Eğer kazanırsam, bu gece benimle dansa geleceksin."

Seninle ve Reva Eiler'le, diyecekti neredeyse ama dansı düşünmek için bile bir neden yoktu çünkü kaybetmeyecekti. Kaybedecekti.

İğrenç Dr. Montgomery'den kurtulmak için her erkeğin kucağına atlamaya hazırды. "Peki ya sendikacılarınız?"

"Başka birini göndereceğim, Caulden'ın güzel kızını daha az önemsemeyen birini, hayatını bir kenara atmanın önemli olmayacağı birini."

"Ne kadar ," dedi öfkesini gizleyerek. "Söyle bana, bu aptalca bahsin galibini nasıl tespit etmeyi planlıyorsun? Kapının arkasına saklanıp bizi gözetlemeyi mi planlıyorsun?"

"Sözüne güveneceğim. Taylor'ı bir tür ilkel gösteriye ikna etmek için bu akşam 7:30'a kadar vaktin var ya da-"

"Seninki gibi mi?" diye araya girdi.

"Ya da benimle dansa gelersin," dedi onu görmezden gelerek. "Toplansan iyi olur."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Bu gece için sana bir elbise almak üzere kasabaya gidiyorum. Driscoll'un sana tango gecesi için uygun bir şey aldığından şüpheliyim."

Arabadan dışarı çıktı. "Umarım bunu giyebilecek başka birini tanıyorsundur, çünkü buna ihtiyacım olmayacak." Kapıyı kapattı ve ona kötü niyetli bir gülümseme verdi. "Sizinle tanışmak ilginçti Dr. Montgomery, hoş değil ama ilginçti. Sizinle 7:30'da çardakta buluşacağım ve bavulunuzun yanınızda olmasını bekliyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve araba arkasından uzaklaşırken eve doğru yürüdü.

Amanda merdivenlerden çıkıp odasına girene kadar cesaretini korudu, ama kapıyı arkasından kapattığında tüm gücü tükendi ve gözleri kapalı bir şekilde kapıya yaslandı. Ormanda, o korkunç adamla baş başa kaldığında bambaşka birine dönüşmüştü; gerçek Amanda'ya hiç benzemeyen, kasıla yürüyen, cesur bir genç kadına.

Sakin, düzenli, renksiz odasına baktı ve bunun gerçek Amanda olduğunu anladı. Masaya doğru yürüdü ve Taylor'ın yeni programını aldı. Çoktan rotasından çıkmıştı ve kâğıda dokunduğu anda Taylor'ın onun üzerindeki gücünün geri geldiğini hissetti.

Ağır ağır sandalyeye oturdu. Ne yapmıştı böyle? Taylor'ı *baştan* mı çıkaracaktı? Taylor'a uygunsuz tekliflerde mi bulunacaktı? Yanan kömürlerin üzerinde yürümeyi tercih ederdi.

Ama bunu yapmazsa, dansa gitmek zorunda kalacaktı. Elbette her zaman Dr. Montgomery'ye şaka yaptığını söyleyebilirdi. O da medeni bir adam olduğu için hiç şüphesiz onu omzuna atar ve kapı dışarı ederdi. O zaman Taylor'la aralarındaki her şey gerçekten bitmiş olurdu.

Dirseklerini masasına dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Dr. Montgomery'nin lanetini hak edecek ne kadar kötü bir şey yapmıştı ki? Tanrı Mısırlılara on iki belayı vermişti ve ona da Dr. Montgomery'yi vermişti. Eyüp *bu* adamla uğraşmak zorunda kalsaydı havlu atardı.

Programa tekrar bakmak için gözlerini açtı. Dr. Montgomery'nin yanına geç dönmüştü ve şu anda Yunanlılar ve Bulgarlar arasındaki güncel savaşı incelemesi gerekiyordu, böylece bu akşam Taylor'la yemekte tartışabilirdi - tabii yemekte hâlâ hayattaysa. Dr. Montgomery'nin onu denemesi için kışkırttığı şeyi yaparsa Taylor onu öldürebilirdi.

Keşke konuşacak biri olsaydı. Taylor gibi bir adam *nasıl* baştan çıkarılabilirdi? Dr. Montgomery'nin yanında tek yapması gereken bir ya da iki dakika aynı yerde durmaktı ve o da baştan çıkıyordu. Amanda'nın aklı öğleden sonraya gitti. Sıcak hava, kuşlar, yemek, Dr. Montgomery'nin dudakları ve elleri, hepsi tek bir uzun, lezzetli hissin içinde toplanmış gibiydi.

Hayır! Kendi kendine bu düşünceleri durdurmasını söyledi. Dr. Montgomery, Taylor'ın çizmelerini temizlemeye uygun olmayan, zorba bir alt sınıf moronuydu Ama kesinlikle ona kendini-

Anne, diye düşündü birden. Annesi ne yapacağını bilirdi.

Amanda ne yaptığını düşünecek zaman bulamadan odasından çıktı, koridordan aşağı indi ve Grace Caulden'ın fiilen yaşadığı odanın kapısını çaldı.

Grace hizmetçi olduğunu düşündüğü kişiye, "İçeri gel Martha," diye seslendi.

Amanda kapıyı açtı ve kalbinin sanki çok yanlış bir şey yapıyormuş gibi çarptığını fark etti. Annesi küçük bir masada oturmuş, kalemi bir kâğıt parçasının üzerinde hızla hareket ediyordu ve sırtı Amanda'ya dönüktü. Amanda elbette annesini son birkaç yıl içinde görmüştü ama her zaman gözlerini kaçırmıştı. Taylor onu annesiyle konuşurken yakaladığında oldukça sert olabiliyordu.

"Benim," diye fısıldadı Amanda.

Grace sandalyesinde döndü, gözlerini kızına dikti ama ona doğru hareket etmedi. Amanda'yı kollarının arasına alma isteğini bastırmak kolay değildi.

"Bir şey oldu," dedi Grace yumuşak, dikkatle telaffuz edilmiş bir sesle. Koyu renk saçları ve gözleriyle kızı kadar güzeldi ama gözlerinde hüznün yoktu. Kendi ailesi tarafından neredeyse dışlanmış bir kadın için oldukça mutlu görünüyordu.

Amanda annesinin odasında olduğu için kendini çok suçlu hissetti ama aynı zamanda çok da iyi hissetti. Bu karışıklığın Dr. Montgomery'nin suçu olduğunu biliyordu. "Biraz tavsiyeye ihtiyacım var," dedi Amanda usulca.

Grace kalemini bıraktı ve tüm dikkatini kızına verdi. "Elimden geleni yapacağım."

"Ben... Ben çok aptalca bir şey yaptım." Amanda ellerine baktı.

Grace, "Güzel!" deme dürtüsüne direndi ama Amanda orada durup kıpırdanırken öylece bekledi. Berbat, şık olmayan, kutu gibi elbisesi lekeli ve buruşuktu, saçları da dağınıktı.

Amanda, "Bir bahse girdim," dedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde açıklamaya devam etti.

Sözlerini bitirdiğinde Grace'in ağzı açık kaldı. "Dr. Montgomery..." diye devam etti.

"O korkunç bir adam! Kazanırsam Kingman'ı terk edecek olması dışında bu saçma bahsi düşünmezdim. Taylor'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

yoksa onunla vakit geçirmemi istemezdi."

Hızlı hızlı düşünmeye başlayan Grace'in gözleri parladı. "Yapman gereken şey bu bahsi kazanmak. Çiftlikteki herkesin iyiliği için kazanmalısın. Şimdi kendini düşünmenin zamanı değil. Kendini Taylor'a teslim etmeli ve doğanın akışına bırakmalısın. Eminim Taylor anlayacak ve karşılık verecektir. Ne de olsa o normal, sağlıklı bir adam ve sen de genç ve güzel bir kadınsın. Evlenmek üzere nişanlandığınıza göre sorun yok. Bahse girerim Taylor size dokunmaktan kendini alıkoymak zorunda kalmıştır. O sadece saygılı davranıyor."

"Çok... çok ileri gidersem Taylor'ın benden hoşlanmayacağını düşünmüyorsun değil mi?"

İleri gelen kadınlardan hoşlanmıyor gibi görünüyor."

"Sana söyledim, sana saygı duyuyor. Ona biraz daha az saygıya ve biraz daha fazla sevişmeye ihtiyacın olduğunu göster ve sadece bahsi kazanmakla kalmayıp muhtemelen bir evlilik tarihi belirleyeceksin ve korkunç Dr. Montgomery'den kurtulacaksın. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Amanda annesine gülümsedi. "Sanırım haklısın. Teşekkür ederim." Gitmek için döndü ama Grace ona seslendi.

"Amanda," dedi usulca. "Bana gelmene ne sebep oldu?"

"Dr. Montgomery bana senin hakkında sorular sordu ve ben, şey... sanırım ben..."

"Anlıyorum. Şimdi gidin. Bahsi kazanmak için sadece iki buçuk saatiniz var."

Amanda annesine gülümsedi ve odadan çıktı.

Grace sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Lütfen Tanrım," diye dua etti, "Yardıma ihtiyacım var. Taylor Driscoll'dan bu kadar nefret ederken cennete nasıl gideceğimi bilmiyorum."

Odaya dönüp baktı ve gülümsedi. Eğer Amanda o soğuk balığa yaklaşırsa dehşete düşecekti. Dr. Montgomery haklıydı: Taylor'da hiç tutku yoktu. Grace, Amanda'nın kendini ona atmasını ve Taylor'ın nişanı bozacak kadar, belki de çiftliği terk edecek kadar iğrenmesini umuyordu.

"O piç bunu asla yapmaz," diye mırıldandı Grace. Taylor çiftliği o kadar çok istiyordu ki Amanda'ya boyun eğdirecek, Grace'i sürgüne gönderecek ve

Harker bu yabancı olmadan çiftliği yönetemeyeceğini düşünüyordu.

Dr. Montgomery, diye düşündü Grace yazısına dönmeden önce, bu genç adama biraz dikkat etmesi gerekecekti.

Amanda durmuş dolabına bakıyordu. Ėki buçuk saat diye düğündü ve doğru elbiseyi seçmek için on beğ dakikasını harcamığtı bile. Taylor ona ne giyeceğini söylediğinden beri kendi kıyafetlerini seçmeye alışık değildi. Kendi baştan çıkarıcılığı için ona ne giyeceğini sorabileceğini sanmıyordu.

Sonunda düz pembe bir elbise aldı, çünkü elindeki kırmızıya en yakın şey pembeydi ve giyinirken bu iğrenç bahsi kazanmanın ne demek olduğunu merak etti. Dudaktan bir öpücük, diye düşündü. Tek gereken buydu. Bir an durakladı ve Dr. Montgomery'nin öpücüklerine bu kadar hararetle tepki veriyorsa, sevdiği adamın öpücüğüne nasıl tepki vereceğini düşündü. Bunu düşünmek bile kollarının tüylerini diken diken etti.

Giyindikten sonra, planlanmamış bir şekilde tuvalete gitti ve Taylor'ı aramak için aşağıya indi. Hizmetçi onun kütüphanede olduğunu söyledi. Amanda kapıyı çalmadan önce durakladı ve derin bir nefes aldı. Bunu çiftlik için yaptığıı kendine hatırlattı.

Taylor'ın "Girin" demesi üzerine kapıyı geri kaydırırken eli mandalın üzerinde titriyordu.

Taylor masadan başını kaldırdı, belli ki onu gördüğüne şaşırmıştı, sonra soğukkanlılıkla vücuduna baktı. "Senin için seçtiğim elbisenin bu olduğuna inanmıyorum."

"Bir kaza oldu," diye cevap verdi, sanki yalan söylemeye alışkınmış gibi. "Müzedede bir çocuk elinde bir parça kekle üzerime düştü. Çikolatalı pasta."

"İğrenç," dedi. "Günümüz çocukları hiç terbiyeli değil."

Amanda bir nefes aldı. "Bizim çocuklarımız gibi değiller."

Taylor onun sözleri karşısında şok olmuş görünüyordu ve Amanda onun üzerinde bu kadar etkili olduğu için küçük bir güç dalgası hissetti. "Neden ders çalışmıyorsun?" diye sordu usulca.

Masaya birkaç adım daha yaklaşırken, "Seninle konuşmak istiyordum," diye cevap verdi. "Düşündüm de..." Tereddüt etti. "Belki evlilik planlarımız hakkında konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Taylor'ın kendine gelmesi biraz zaman aldı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Amanda'nın kütüphanede olmaması gerekiyordu; o elbiseyi giymemesi gerekiyordu; ve kesinlikle onunla evlilik ve... ve çocuklar hakkında konuşmaması gerekiyordu! Bunu durdurmak zorundaydı. Eğer istediği zaman istediği yere gitmeye başlarsa, bir sonraki durağı neresi olacaktı? Ayağa kalktı.

"Amanda, sen-"

Amanda hızla, "Evliliğimiz hakkında konuşmak istiyorum," diyerek onun sözünü kesti. Titreyen ellerini arkasına sakladı.

Taylor masanın etrafında yürüdü ve sırtı kaskatı kesilmiş bir halde ona baktı. "Evliliğimizi *ben* söylediğim zaman ."

Amanda hayatında ilk kez Taylor'a öfkelenildiğini hissetti. O iğrenç, her işe burnunu sokan Dr. Montgomery yüzünden, diye düşündü. Düşüncelerini çarpıtıyor, doğru bildiği şeylerden şüphe etmesine neden oluyordu. "Ben yirmi iki yaşındayım, bir *kadınım*, küçük bir kız değil," dedi on yaşındaki bir çocuğun sesiyle.

"Sorumlu bir yetişkin gibi davranmıyorsun," dedi, çenesi sertleşmişti. "Talepkâr, sızlanan, kontrolcü bir cadaloz gibi davranıyorsun. Hiçbir erkeğin eş olarak isteyeceği bir kadın gibi davranmıyorsun."

Amanda annesinin sözlerini hatırladı: Taylor'ın sadece kendisine saygılı davrandığını ve normal, sağlıklı bir adam olduğunu söylemişti ve bahsi de hatırladı. Cesaretini kaybetmeden hemen parmak uçlarında durdu ve dudaklarını Taylor'ınkilere bastırdı.

Hiçbir şey olmadı. Belki de Dr. Montgomery'nin barbarlığı onun hayata bakışını bozuyordu ama ne zaman ona bir metre yaklaşsa, elleri vücudunun üzerindeydi. Ama Taylor eğilmedi, karşılık vermedi, hareket etmedi. Dudaklarını biraz araladı ama yine de hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açtı ve ona baktı, onun kendisine öfkeyle baktığını gördü. Ondan uzaklaştı. Adam . Yüzü kıpkırmızıydı, alnında bir damar atıyordu ve Amanda korkmuştu. Kadın

Dr. Montgomery'nin "Seni dövüyorlar mı?" sözlerini hatırladı. Orada felç olmuş bir halde durmuş, ona bakıyordu.

Taylor'ın konuşacak kadar kendine gelmesi bir an aldı. Gerçekten ama gerçekten dehşete düşmüştü. O kadar özenle eğittiği kadın, tıpkı annesi gibi bir fahişeye dönüşüyordu. Bütün kadınlar aynı mıydı? Kadınlar sadece tek bir şeyle mi ilgilenirdi?

"Bitirdin mi?" Taylor sonunda, nefesini buz gibi gösterecek kadar soğuk bir sesle konuştu. "Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun? Halinin üzerinde çiftleşelim mi? Peşinde olduğun şey bu mu?"

"Hayır," diye fısıldadı. "I..."

"Seni yanlış mı değerlendirmişim Amanda? Bunca yıl senin farklı olduğunu, sevgiye layık bir kadın olduğunu, hayatta sadece üremekten daha yüksek hedefleri olan bir kadın olduğunu düşündüm ve şimdi senin de farklı olmadığını görüyorum. Söyle bana, bana hep yalan mı söyledin? Hiç öğrenmekle ilgilendin mi?"

"Tabii ki var," dedi ve kendini bir fahişe gibi hissetti. "Öyle demek istemedim-"

"Ne demek istemedim?" diye tersledi. "Varoşlardan gelen bir kadın gibi davranmak istemedim mi? Ne tür bir kadın kendini bir erkeğin önüne atar?"

"Ama biz nişanlıyız," dedi yalvarırcasına. "Nişanlı çiftlerin birbirlerine sevgi göstermesi gerekmez mi?"

"Sana şefkat göstermedim mi? Derslerini planlamamın, birlikte geçirdiğimiz zamanın, sana bakması için Bayan Gunston'ı işe almamın sevgimin bir göstergesi olmadığını mı?"

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı. Hayatında hiç bu kadar aşağılık hissetmemişti. Nasıl bu kadar kaba davranabilmişti? "Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak. Özür dilerim."

"Özrünüze inanmakta güçlük çekiyorum. Belki de sana uygun adam ben değilim. Belki de çiftlikten ayrılmalı ve-"

Amanda'nın kafası kalktı. Çiftliği onu istediğinden daha fazla istemiyordu. Neredeyse gülümsüyordu. "Hayır, lütfen gitme. Uslu duracağım; endişelenmene gerek yok. Bir daha asla böyle yüzünüzce bir şey yapmayacağım."

Lütfen beni affet. Şimdi yukarı çıkıp akşam yemeği yemeden bütün gece çalışacağım ve yarın benimle gurur duymanı sağlayacağım."

"Bu zor olacak."

"Yapacağım, göreceksin," dedi Amanda, kapıya doğru geri çekilerek. "Bu bir daha olmayacak, söz veriyorum." Kütüphane kapısından içeri süzüldü ve merdivenlerden yukarı koştu.

Kütüphanenin içinde Taylor ağır ağır oturdu ve titrediğini fark edince dehşete kapıldı. Neredeyse her Çeyini kaybetmişti: çiftliği, Amanda'yı, gelecek güvencesini, her Çeyi. Ama onu rahatsız eden bir şey daha vardı: Amanda'nın öpücüğü onu hiç de cezbetmemişti.

Ayağa kalktı. Bu tamamen doğruydı. Evlenene kadar onu öğrencisi olarak görmekten başka bir şekilde düşünmemeliydi. Yine de bütün bu olay onu sarsmıştı. Çiftliği kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken Amanda'nın, güvenilebileceği tek kadının, bir sokak kadını gibi davrandığını görmek, ayaklarının altındaki temelin yıkıldığını hissetmesine neden olmuştu.

Hayatında ilk kez J. Harker'ın viski sürahilerine gitti ve kendine iki parmak derinliğinde bir viski doldurdu, sonra da kana kana içti. Boğazının yandığından emindi ve sıcak sıvı midesine ulaştığında gözleri yaşardı ama hesap defterlerine geri döndüğünde kendini daha iyi hissetti. Amanda'nın içine ne girmişti? Belki de çok fazla boş zamanı vardı. Belki de dersleri yeterince zor değildi ve onun aktif zihnini yeterince zorlamıyordu. Programını sıkılaştırmak ve onu meşgul edecek bir şeyler vermek için çalışacaktı.

Amanda soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama başaramadı. Odasına girdiğinde kendini yatağına attı ve sanki hayatı sona ermiş gibi ağlamaya başladı. Neredeyse Taylor'ın onu terk etmesine neden oluyordu.

Yumruklarını yatağına vurdu ve topuklarını tekmeledi. Dr. Montgomery'den nefret ediyordu, nefret ediyordu, *nefret* ediyordu. Hayatındaki her şeyi mahvediyordu. Neden geldiği yere geri dönmemişti? Neden onu rahat bırakmıyordu?

Kapısı alınana ve kapıyı Bayan Gunston'a açana kadar neredeyse otuz dakika boyunca ağladı. Amanda, kadının ağladığını görmemesi için gözlerini kaçırdı.

"Bunu sana o gönderdi," dedi iri kadın, kendini beğenmiş ve bir şeyden memnun görünüyordu.

Amanda kitabı ve kâğıdı aldı ve kapıyı neredeyse kadının yüzüne kapattı.

"*Beginning Calculus*," yüksek sesle okudu, sonra yeni programa baktı. Bu kitaba çalışacaktı ve ertesı sabah saat altıda ilk dört bölümden bir sınav olacaktı.

"Ama yarın Pazar," diye fısıldadı, sonra kitabı karıştırırken omuzları çöktü. Son derece karmaşık görünüyordu ve eğer başarılı olmak istiyorsa bütün gece uyumaması gerekecekti. Ve iyi yapacaktı! Taylor'ın anlamsız ve asi bir kadın olmadığını görmesini sağlayacaktı.

Masaya gitti ve kitabın birinci sayfasını açtı.

Kalkülüsün temel prensiplerini anlamaya o kadar dalmıştı ki, Hank'in pencereden odasına girdiğini duymadı ve o konuştuğunda yerinden sıçradı.

"İddiayı kaybettin, değil mi?" Hank onun arkasından konuştu.

Amanda ona doğru dönerken elini kalbine götürdü. "Gerçekten, Dr. Montgomery, bir hırsız gibi sinsice dolaşmak zorunda mısınız? Kapıya gelip eğitilmiş ve terbiyeli bir insan gibi kapıyı alamaz mıydınız? Belki de çok şey istiyorum. Belki de diğer hayvanlarla birlikte bir ahırda büyümüşsünüzdür."

Hank ona sırttı. "Seni o kadar kötü geri çevirdi ki, küstahlaştın, değil mi?"

Ona öldürmek için baktığını umduğu bir bakış attı. Ama adam sırtımayı bile kesmedi. Kitabına geri döndü.

"Gitmeye hazır mısın? Sana yeni bir elbise aldım. Genç bir bayanın gece boyunca tango yapabileceği en son şey olması gerekiyor."

Dişlerini sıktı ve yüzünü kitabına doğru çevirdi. "Korkarım bir işim . Ben gidemem." Onun gelmesini bekledi.

Patlama oldu ama o kadar uzun süre ses çıkmadı ki arkasını döndü. Adam yatağın üzerine yayılmıştı, uzun vücudu tüm yatağı kaplıyordu. Bir an için oldukça çekici göründü ama bu düşüncesinden vazgeçti.

"Eee?" dedi. Tartışmayı bitirse iyi olacaktı. "Peki ne?"

Tavana bakmaya devam etti.

Bir insanı kızdırmak için çoğu insanın kafasındaki saç telinden daha fazla yöntemi vardı. Ayağa kalktı, yumruklarını iki yanında sıkıyordu. "Dr. Montgomery, odamı terk etmenizi ve bir daha asla girmemenizi istiyorum. Ayrıca, hayatıma karışmayı bırakmanızı istiyorum. Bu öğleden sonraya , ben... şey, kendimde değildim ve kastetmediğim şeyler söyledim. Eğer yanlış anladıysan ve seninle dansa gitmeyi kastettiğimi düşündüysen çok özür dilerim ama yapmam gereken işler var ve evden ayrılamam."

Elleri başının arkasında, tek kelime etmeden öylece yatıyordu.

"Sana gitmeni söyledim!"

"Ne tür bir iş?" diye sordu sonunda.

Öfkeyle iç çekti. "Eğer bilmen gerekiyorsa, *Calculus'a Başlangıç* ve yarın sabah erkenden bir sınavım var, bu yüzden her dakikamı çalışmak için kullanmalıyım."

Yataktan yuvarlandı ve kadının önünde durdu. "Demek ceza , öyle mi? Pazar sabahı erkenden bir test. Ne yaptın peki? Onu yere mi serdin? Onunla birlikte küvete mi girdin?"

"Odamdan çık."

"Yoksa sadece onun soğuk elini mi tutmaya çalıştın?" Gözlerini ondan kaçırdı.

Ona doğru eğildi, dudakları kulağına yaklaştı. "Yoksa onu öpmüş olabilir misin?"

Amanda sandalyeye çöktü. "*Lütfen* gider misiniz?" diye fısıldadı.

Ellerini onun omuzlarına koydu ve yüzüne bakması için yukarı kaldırdı. "Haklı olduğumu kabul etmeye hazır mısınız? Senin Taylor'ın damarlarında hiç kan yok. Tutkuya benzeyen herhangi bir şeyden aciz."

Onun elinden kurtulmaya çalıştı. "O iyi bir adam ve onu memnun etmek istiyorum."

"Neden kendini memnun etmiyorsun?"

Ona sahte bir gülümseme verdi. "geri *beni* memnun eder. Ayrıca odamdan çıkmam da beni memnun eder. Daha da iyisi, Amerika'yı terk etmen beni memnun eder."

Yeleğinin cebinden saatini çıkardı. "Geç kalacağız. Reva'yla sekizde buluşmam gerekiyor, yani giyinmen için on dakikan var. Sana aldığım bu elbiseyi seveceksin."

"Korsesi var mı? Yoksa etek kısmı eksik mi? Dr. Montgomery, sizinle ve aynı derecede iğrenç arkadaşlarınızla gürültülü, bira içilen bir partiye gitmeyeceğim."

Ona sıırttı. "Bugün zaten bir bahis kaybettin; bunu da kaybedeceğine dair bahse girmek ister misin?"

Onuncu Bölüm

Hank dansa her iki yanında birer kadınla girdiğinde, bir manastıra girmeye hazırdı. Reva randevularına başka bir kadınla geldiği için, Amanda da onunla dansa gitmek zorunda kalana kadar onu tehdit ettiği için kızgındı. Buna bir de iki kadının doğal düşman olduğu ve Mercer'in yolcu koltuğunu paylaşmak zorunda kaldıkları gerçeği eklenince Hank, Amanda'nın şu önerisi hakkında hoş şeyler düşünmeye başlamıştı

Ülkeyi terk eder. Belki bir gemide uzun bir yolculuk. Belki bir donanma gemisinde aylarca sadece erkekleri göreceği bir yolculuk.

"Bir masa var," dedi Reva ragtime müziğinin gürültüsü arasında. "Tabii ki sadece iki yer var." Amanda'ya alaycı bir bakış attı. Reva şu anda Amanda'yı seve seve öldürebileceğini düşündü. Sonunda Dr. Montgomery gibi güzel, zengin, eğitilmiş, saygın ve hepsinden önemlisi zengin bir adamla birlikte olma şansını yakalamıştı ve Amanda'dan başka kim ortaya çıkabilirdi ki? Daha da kötüsü, Amanda'nın üzerinde kristal boncuklardan bir saçakla süslenmiş, eğik kesimli, beyaz saten, göz alıcı bir elbise vardı. Reva böyle elbiselerin varlığından haberdar değildi ve bu elbise ona bir haftalık maaşına mal olan fırfırlı mavi elbisesini ucuz ve şatafatlı gösteriyordu.

"varmış gibi görünmüyor," dedi Amanda. "Siz ikiniz . Başka bir masa bulacağım."

Hank'in eli onun üst kolunu sıkıca kavradı.

"Belki de giden ben olmalıyım," dedi Reva, sonra Hank onun da koluna girdi ve iki kadını da küçük masaya doğru çekmeye başladı.

Kokteyl servisi yapılmıyordu ama bira ve şarap boldu, bu yüzden Hank masaları için bir şişe şampanya sipariş etti. Üçü sessizce oturdular, etrafta kahkahalar yükseliyordu, müzik çalıyordu, çiftler dans ediyordu ve şarabı beklediler. Şarap geldiğinde Reva ve Hank açgözlülükle içtiler ama Amanda kadehini görmezden geldi.

"İç," diye emretti Hank ona.

"Eğer beni küçük düşürmek için ne yapacaksın?"

"Seni benimle dans ettireceğim," dedi sadece onun duyabileceği şekilde.

"Bundan kaçmak için şişeden içeceğim," dedi ve kadehini kaldırdı. Şarap cennet gibiydi, ekşi, efervesan, soğuk. Kadehini boşalttı ve garson yeniden doldurdu.

"Sarhoş olmak zorunda değilsin. Sevmediğin bir yemek var mı?" "Sadece sevmediğim *erkekler* var."

"Affedersiniz," dedi Reva, "ama burada bana ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. Orada tanıdığım bazı insanlar var. Sanırım onlara katılacağım."

"Bekle," dedi Hank, "hadi dans edelim." Reva'nın elini tuttu ve ayağa kalkarken Amanda'ya baktı. "Gidersen pişman olursun."

Üçüncü kadeh şampanyasına baktı ve gülümsedi. "Ve şu şeyi yavaşlat."

Hank Reva'yı dans pistine götürdü ve Reva ona olabildiğince yaklaştı ama Hank'in onun farkında olduğunu sanmıyordu. Adam sürekli Amanda'ya bakıyor ve kaşlarını çatıyordu. Reva onun çenesini avucunun içine aldı ve o güzel mavileri kendisine bakacak şekilde çevirdi. "Neyin var senin?" dedi. "Ona aşık falan mısın?"

Hank dehşet içinde, "Tanrım, hayır," dedi. "Toplumsal bir vicdanla lanetlenmişim. Başka birinin egemenliği altında olan birini görmekten nefret ederim."

"Amanda'yı mı kastediyorsun? Ne hükümdar ama, onca parası var, büyük bir evi var. Sadece üzerindeki o elbise bile bir kadına sahip olduğunu düşündüğü tüm sorunları unutturmaya yeter."

"Öyle mi? Bu elbiseyi beğendin mi? Amanda bunun bir salon kızının giyebileceği bir şeye düşündü."

"Yalan söylüyordu. İnanın bana, yalan söylüyordu." Bu sözler Hank'in hoşuna gibiydi ve ona biraz daha yaklaştığında Reva gülümsedi. Mükemmel bir dansçıydı ve ellerinin altındaki tüm o kasların ve bacaklarının kendisinininkilere dokunuşunu hissetmek hoşuna gidiyordu. Amanda bu adamı elde etmek istiyorsa onun için savaşıması gerekecekti.

Amanda, gerginlik vücudunu terk etmeden önce dördüncü kadeh şampanyasını içmeye başlamıştı. Ya da belki gerginlik doğru kelime değildi. Belki de hissettiği şey dehşetti. Dr. Montgomery, Amanda onunla dansa gitmezse profesörün gelişinden beri aralarında geçen her şeyi Taylor'a anlatmakla tehdit etmişti. Amanda, Dr. Montgomery anlatırsa Taylor'ı kesinlikle kaybetmekle ya da biri odasını kontrol edip gittiğini anlarsa onu kaybetme olasılığıyla karşı karşıyaydı. Yarınki sınavda notunun ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Şarabından bir yudum daha aldı ve odayı incelemeye başladı. İlk başta düşündüğü kadar gösterişli değildi ve müzik ilk başta kulağa geldiğinden çok daha güzeldi.

"Amanda?"

Başını kaldırdığında, üzerine eğilmiş, son derece yakışıklı bir adam gördü. Elbette Taylor ya da hatta Dr. Montgomery kadar yakışıklı değildi ama koyu kahverengi saçları, koyu kahverengi gözleri ve dolgun bir bıyığın altında güzel dolgun bir alt dudağıyla çok hoş biriydi. Adam yanına otururken o alt dudağa bakmaya devam etti.

"Sensin Amanda. Seni yıllardır görmemiştim. Beni hatırladın mı? Sam Ryan."

Tekrar onun gözlerine baktı. "Sam Ryan, tüm ilkokulun aşkı. Sen geldiğinde biz kızların sırayla bayıldığımızı hatırlıyorum." Amanda böyle bir şey söylediği için şok olmuştu ama kendini o kadar rahatlamış hissediyordu ki bunun pek bir önemi yoktu.

Sam utanç içinde başını eğdi. "Bunların hiçbirini bilmiyorum ama harika görünüyorsun. Elbiseni beğendim."

"Öyle mi? Yıllardır içiyorum." Sihirli içkiden aldığı her yudumda daha iyi görünüyordu.

"Dans etmek ister misin?"

"Korkarım nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Oh." Ona gülümsedi ve öne doğru eğildi. "Burada yalnız mısınız? Yani, birlikte geldiğin adam senin mi yoksa Reva'nın mı?"

"Reva'nın!" diye bağırdı neredeyse. "Onun benimle bir ilgisi yok. O sadece arabayı sürdü. O Reva'nın, başka kimsenin değil. En azından benim değil. Onu çok az tanıyorum. Tanımak da *istemiyorum*." Sustu.

Sam bir süre ona baktı. Saçları yüzünün etrafında yumuşacık, güzel beyaz omuzları elbisesinin şeffaf kollarının altında açıkta, güzel bir kadın olmuştu. "Burası çok gürültülü, sence de öyle değil mi? Neden bir yerlere gidip bir şeyler yemiyor ve eski günlerden konuşmuyoruz?"

"Yemek çok güzel olurdu," dedi, o iğrenç adamla yaptığı felaket piknikten beri bir şey yemediğini düşünerek. Ne zaman ki Amanda

Ayağa kalkmaya başladı, neredeyse düşüyordu ama Sam'in güçlü kolu onu yakaladı ve sanki hayatını kurtarmış gibi ona gülümsedi. Sam'in gözlerinde Dr. Montgomery'nin gözlerinde birkaç kez gördüğü bakışı gördüğü için çok mutluydu. Taylor'ın ona nasıl baktığını düşünmek istemiyordu. Bugün onu reddetmesi kabul etmek istediğinden daha fazla canını yakmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ona tutunarak ve gözlerindeki sıcaklık arttı. Adam ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Adam onu kapıya doğru götürürken kadın sanki bir hastaymış gibi adamın koluna

Tango sona erdi ve Hank, Amanda'yı bıraktığı yere doğru döndü. Masa, boş bir şampanya şişesi ve üç bardak dışında boştu. Telaşa etrafına bakınırken Amanda'nın iri yarı, atletik görünümlü bir adamın kolunu tuttuğunu ve kirpiklerini kırıştırarak ona baktığını gördü. Hank'in tepki vermesi bir an sürdü, sonra adam yürüyüp gitti ve Reva'yı tek başına bıraktı. Amanda ve aşırı büyümüş erkek arkadaşı çoktan dışarıdaki merdivenlere çıkmışlardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Hank elini Amanda'nın koluna sıkıştırarak talep etti.

Sam, Amanda'yı kendisine doğru çekerek, "Bir dakika bekleyin bayım," dedi.

"Kavga etmeyi hep sevdin, değil mi Amanda?" Reva merdivenlerin tepesinden seslendi.

Amanda hepsine gülümsedi ve hayatının geri kalanında her gün şampanya içmeye karar verdi.

Hank Sam'in gözlerinin içine baktı. Aynı boydaydılar ama Sam daha kiloluydu ve yüzünde Hank'inkine benzer bir zekâ yoktu. Hank, sanki aptal öğrencilerinden biriyle konuşuyormuş gibi, "Bu kadın benim korumam altında," dedi. "Onun biriyle kaçmasına izin veremem-

"Sadece bir dakika!" Sam dedi ki. "Amanda'yı hayatı boyunca tanıdım ve Reva'nın seninle çıktığını sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Reva.

"Öyle," dedi Amanda gülümseyerek.

"Sarhoşsun," dedi Hank tiksintiyle ve Amanda'yı kendine doğru çekti. "Seni eve götürüyorum."

Ondan uzaklaştı. "Sarhoş olmak *istiyorum*. Sam'le kaçmak *istiyorum*. Amaç bu değil mi, Dr. Montgomery? Bana istediğimi yaptırmak mı?"

"Evet, sarhoş olmanı istememiştim."

Sam ilerlemeye başladı ama Amanda elini kaldırdı. "Sadece istediğin şeyi yapmamı istedin, değil mi?" Hızla topuğunun üzerinde döndü ve dudaklarını Sam'in dudaklarına dikti. Öfkeden başka bir şey hissetmiyordu ve Sam'in elleri belini kavradığında onu itti ve Hank'e baktı.

"İşte! Bu J'nin yapmak istediği bir şeydi. Şimdi Sam ve ben yiyecek bir şeyler almaya gidiyoruz."

Reva, Hank'in kolunu tuttu. "Bu harika, çünkü dansa gidiyoruz." Reva kolunu çekti ama Hank kıpırdamadan Sam ve Amanda'nın caddede yürümeye başlamasını, sokak lambalarının onları yalnız ve samimi göstermesini izledi.

"Sanırım acıktım," dedi Hank ve Amanda ile Sam'in peşinden gitti.

Reva dişlerini sıkarak onu takip etti. "Amanda'nın senin için bir şey ifade etmediğini söylediğini sanıyordum."

"Sadece bir sorumluluk," dedi Hank, sonra Amanda ve Sam'in arkasından lokantaya döndü. "Size katılmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu, Amanda'nın karşısındaki kabinin diğer tarafına geçerken, Reva da onun yanındaydı.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Sam sordu. "Kim bu adam?"

"Bunun cevabını bilmek isterdim," dedi Amanda. "Siz kimsiniz, Dr. Montgomery? Ve beni neden yetiştirmeye götürdünüz?"

"Güzel soru," dedi Reva.

Hank bir menü aldı ve yüzünü menüye gömdü. "Burada ne yenir? Amanda için fark etmez; bir vagon dolusu her şeyi yer."

Herkes bir an sessiz kaldı, üçü de Hank'e bakıyordu ama garson gelene kadar başını kaldırmadı. Hangisinin onu daha çok öfkелendirdiğini bilmiyordu; küçük Amanda'nın bu mankafayla kaçması mı, yoksa kızın ona davetkâr bir şekilde gülümsemeye devam etmesi mi? Bir uçtan diğerine gidiyor gibiydi: Her şeyi öğrenen ve fiziksel olarak hiçbir şey yapmayan Taylor'dan, muhtemelen beyin yerine kasları olan bu ahmağa.

"Sam ve ben yürüyüşe çıkıyoruz," dedi

Amanda. "Cesedimi çiğnemen gerek," dedi

Hank hoş bir ifadeyle.

"Belki bu ayarlanabilir, Doktor, yaşlı bir adamdan faydalanmaktan nefret etsem de."

Hank bunun üzerine neredeyse yerinden fırlayacaktı ama Reva elini onun koluna koydu. Hank'ten her geçen dakika daha çok hoşlanıyordu. Onu Amanda'dan uzaklaştırabilseydi.

"Bence yürüyüş harika bir fikir," dedi Reva. "Hepimiz gideriz. Müzeye doğru yürürüz." Bu uzun, karanlık bir yoldu ve bir tarafında şerbetçiotu tarlaları vardı ve belki Hank'i karanlık sıraların altında onunla birlikte yürümeye ikna edebilirdi.

"Belki Amanda müzeyi bizim için açtırabilir," dedi Hank. "O zaman bizi gezdirebilir."

Amanda ona soğuk bir bakış attı ve koltukta Sam'e yaklaştı. "Bu gece eğlenmeyi tercih ediyorum. Amaç bu, değil mi?"

Hank, Sam'in Amanda'ya baktığına ve elindeki çatalın nasıl eğildiğine baktı.

"Kendini incitmemeye dikkat etsen iyi olur, Doktor," dedi Sam. "Senin yaşında iyileşmek daha uzun sürer. Hadi Amanda, buradan ayrılmaya hazır mısın?"

"Evet," dedi Hank'e kötü niyetle gülümseyerek.

Hank hesabı ödemek zorunda kaldı ve sonra Reva tuvalete gitmek istedi ve kendini o kadar kötü hissettirdi ki onu bekledi ve

Amanda'yı ve o okul çocuğunu neredeyse kaybediyordu.

Hank sabırsızlıkla Reva'ya, ", " dedi.

Yürümeye başladıklarında Reva, "Bu şimdiye kadar çıktığım en kötü randevuya dönüşüyor," diye mırıldandı. Hank'i karanlık şerbetçiotu tarlalarına sokmak için elinden geleni yaptı ama Hank onun ne yaptığının farkında bile değildi.

Sonunda kendini onun karşısına dikti. "Bak, neler olduğunu bilmek istiyorum. Beni dansa davet ediyorsun ama senin için bir hiç olduğunu söylediğin başka bir kadınla geliyorsun, sonra ben bir dans ediyorum ve sanki hayatının aşkıymış gibi Amanda'nın peşinden gidiyoruz. Sadece nerede durduğumu bilmek istiyorum. Eğer Amanda'yı istiyorsan, *beni* davet etme." Onu kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu ama şu anda dans etmek için yapılmış ayakkabıların içindeki ayakları umursamayacak kadar acıyordu.

"Amanda hayatı boyunca cam bir kutunun içinde yaşadı. Erkeklerin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok ve bütün gece kendini o futbolcuya atıp durdu."

"Sam iyi bir adam. Amanda onunla iyi olacak."

"Hah!" Hank dedi ve tekrar yürümeye başladı. "O benim sorumluluğumda. Bu gece dışarı çıkmasını ben sağladım ve ona bir şey olursa asla kendimle yaşayamam."

"Hepsi bu kadar emin misin? de onunla ilgilenmiyor musun?"

"Sadece öğrenci olarak. Benim tipim değil."

Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. "Kanıtla," dedi cesurca.

Hank bir an durdu ve ay ışığında ona baktı. Makyajı çok ağırdı, giydiği elbise ucuzdu ve Servia'da neler olup bittiğine dair bir fikri olup olmadığından şüpheliydi ama şu anda çekici görünüyordu. Ellerini kadının omuzlarına koydu ve hızlı, üstünkörü bir öpücük için onu kendine çekti. Aklı tamamen Amanda'yı bulmaktaydı.

"Sanırım onu kaybettik," dedi Amanda, Hank'ten kaçmak için koşmaktan nefesi kesilmişti.

"O senin bekçi köpeğın mı?" Sam sordu. "Doğru olan *bir şey* var. Bana sahip olduğunu sanıyor."

"Ama seninle birlikte yaşayan bir adamla nişanlandığını duydum."

Belki de şarabın etkisiydi ama Amanda'nın aklına Taylor'la kütüphanede yaşadıkları aşağılayıcı sahne geldi. Eğer o kırmızı kanlı normal bir erkekse, belki de onun midesini bulandıran sadece kadındı. Dr. Montgomery onu fiziksel olarak itici bulmuyor gibiydi ama o zaman da bütün kadınlardan hoşlanıyor gibiydi. Parkta Lily Webster ile flört etti, Reva'yı dansa götürdü. Hoşlanmadığı bir kadın yok gibiydi.

Sam'e doğru biraz eğildi. "Söylesene, okuldayken beni hiç fark ettin mi?"

"Elbette. Sen Caulden'ın kızıydın. Okuldaki en zengin çocuktun."

"Oh," dedi düz bir şekilde. "Dansta bu yüzden mi yanıma geldin? Babamın parası mı?"

Gülümseyerek elini tuttu ve onu yolun kenarına götürdü. "İlk başta kim olduğunu bilmiyordum. Sadece yıllardır gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı ona, gözleri kocaman açılmıştı. Eğer güzelse, Taylor neden ona dokunmak istemiyordu? Onu öperse Sam'in iğrenip iğrenmeyeceğini merak etti. Yüzünü Taylor'ın yüzüne doğru çevirdi ve Sam'in nefesini sertçe içine çektiğini duyunca memnun oldu.

"Hadi gidip ay ışığında şerbetçiotu tarlalarına bakalım," dedi ve onu arkasından çekti. Çitin yanına geldiklerinde onu kollarına aldı ve kaldırdı.

Ani hareket Amanda'biraz başının dönmesine neden oldu ama ay ışığı, bu iri, yakışıklı adam, şarap ve adamın ona olan bariz ilgisi teninin parlamasına neden oluyordu. Adamın çitin üzerinden tırmanışını izledi ve kalçasında belirginleşen büyük bir kas gördü. Adamın yüzüne baktığında, bakışını gördüğünü fark etti.

"Hadi şekerim," dedi usulca ve kızın elini tutarak onu şerbetçiotu sarmaşıklarından oluşan üst perdenin altına götürmeye başladı.

Amanda onu takip etti, iyi hissediyordu, bir kez olsun ucube olmadığını düşünüyordu. Burada ondan *hoşlanan* bir adam vardı, ona bir şey öğretmek ya da test yapmak istemeyen bir adam. Burada, onu memnun etmediği için kızgın olmayan bir adam vardı.

Sam aniden döndü ve onu kollarının arasına alarak öpmeye başladı. Öpülmek çok iyi hissettiriyordu. Öpücüklerinden nefret eden Taylor değildi; onu sadece ona bir şey kanıtlarken öpen Dr. Montgomery de değildi.

Parmak uçlarında durdu ve kollarını boynuna dolayarak onu öptü.

Dudakları onun yanağına, kulağına, boynuna gitti. Elleri vücudunun her yerinde dolaşmaya başladı, kalçalarını kavradı ve kalçalarını onunkilere doğru sıkıştırdı.

"Ah evet, tatlım, ver bana," diye mırıldandı, ağzı kadının omzuna doğru iniyordu.

Adamın elini elbisesinin omzunda hissetti, sonra küçük bir gözyaşı duydu.

"Sam," dedi, onu iterek, ama adam yerinden kımıldamadı. Ağzı omzunu ıslatıyordu ve kalçalarını onunkilere sürmesi canını acıtmaya başlamıştı. "Sam, lütfen bırak gideyim."

"Henüz değil, tatlım. Söz verdiğin şeyi alana kadar olmaz."

Amanda endişelenmeye başlamıştı. Kolları sıkılaşıyor, elleri hareket ediyordu. İri bir el göğsünün yan tarafını kavradı.

"Hayır!" diye bağırdı ama adam ağzını tekrar onunkinin üzerine koydu. Onun öpücüklerinden hoşlanmamıştı. Dr. Montgomery'nin öpücükleri gibi güzel değillerdi. Başını uzaklaştırdı. "Kes şunu! Eve gitmek istiyorum."

"Evindesin, kızım."

Bir kolunu onun dizlerinin altına koydu ve yere çökerken onu kaldırdı.

Artık korkmuştu ve ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı ama adamın yarı ağırlığındaydı ve gücü üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Hayır!"

diye bağırdı, onu itti, yumruklarıyla vücudunun ulaşabildiği her yerini yumrukladı.

Adam kızın kolunu tuttu ve kız kumaşın yırtıldığını hissederken adam kızın ön tarafına sıcak öpücükler kondurmaya başladı. Yardım çığılığı atmak için başını arkaya eğdi ama adam başparmağını nefes borusuna dayadı.

"Yaygara koparmana gerek yok bebeğim," dedi. "Sadece bütün akşam istediğin şeyi veriyorum sana."

Ağzı göğsüne yapıştı ve Amanda'nın tek yapabildiği hava almak için mücadele etmek oldu. Bilincini kaybetmekte olduğunu biliyordu.

Sonra aniden başparmağı çekildi. Gözlerini açtığında Dr. Montgomery'nin Sam'i saçlarından tuttuğunu gördü.

"Seni piç," dedi Hank, öfkeyle. "Tam da düşündüğüm gibiymişsin."

Sam Hank'in elinden kurtuldu. "Bunu o istedi. Bütün gece bunu istedi. Sana vermediği için kızgın mısın?"

Bir saniye sonra Sam sırtüstü yatıyordu, Hank'in vurduğu yerden yarılan üst dudağından kan akıyordu.

"Seni katledeceğim ihtiyar, sonra da onu alacağım," dedi Sam, ayağa kalkıp Hank'e doğru koşmaya hazırlanırken.

"Sen ve hangi ordu?" Hank, Sam'in baş aşağı saldırısını savuşturmadan önce yumuşak bir sesle konuştu. Parmaklarını birleştirdi ve iki yumruğunu da Sam'in başının arkasına indirdi.

Sam bir saniye devam etti, sonra bir şerbetçiotu bitkisinin içine yüzüstü düştü.

Hank, Sam'in hareketsiz bedeninin üstünden, "Yaşlı adamlar için çok fazla," dedi ve sonra Amanda'ya bakmak için döndü. Yüzü elbisesinin ipeğinden daha beyazdı ve elleriyle korsajı bir arada tutuyordu.

"Hadi, gidelim," dedi elinden geldiğince nazikçe, onun boynunu kolayca sıkabileceği gerçeğini göz önünde bulundurarak. Elini ona doğru uzattı ama küçük burnu havada yanından geçip gitti. Pekâlâ, eğer istediği buysa, alabilirdi. Onu teselli etmek istedi ama teselliye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Baygın futbolcuya bakmadı ama ağrıyan ellerini ovuşturdu ve Amanda'yı yola kadar takip etti.

Reva onları bekliyordu ama Amanda onun yanından kasabaya ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Sam mi yaptı bunu?" Reva, Amanda'nın yırtık elbisesini kastederek sordu. "Evet," diye mırıldandı Hank, Amanda'nın ilerleyişini izlerken.

"Sanırım randevumuz sona erdi," dedi Reva. "İlginç olduğu kesin."

Hank onu dinlemiyordu. Amanda'nın hayır ılığını zar zor duymuştu. Eğer iki hop sırası daha uzakta olsaydı, onu duyamazdı. O pisliğin vücudunun Amanda'ya sarıldığını düşündükçe geri dönüp onu öldürmek istiyordu.

Amanda, Hank'in Mercer'ine gelene kadar durmadı, sonra içeri girdi, oturdu ve dosdoğru önüne baktı.

"Kenara çekil ve Reva'yı içeri al," dedi Hank, kastettiğinden daha büyük bir öfkeyle.

"Hayır, teşekkürler," dedi Reva. "Sanırım dansa geri döneceğim. Ama çok teşekkürler, Doktor. Belki bir ara tekrar bir araya gelebiliriz." Neredeyse koşarak caddenin karşısındaki Opera Binası'nın merdivenlerine gitti.

Hank arabayı çalıştırdı, sürücü koltuğuna oturdu ve Amanda'ya tek kelime etmeden Caulden Çiftliği'ne doğru döndü, ama dönüş yolu boyunca sessizce ona lanet okudu. Ne erkekler hakkında, ne de başka bir şey hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği kitaplar ve programlardı. Neden Sam gibi şehvetli bir genç adamla başa çıkabileceğini düşünüyordu ki? Ve Hank, Amanda'nın kendisini ona atma şeklinden sonra Sam'i gerçekten suçlamıyordu.

Tam yanlarından başka bir araba geçerken ona doğru öfkeli bir bakış attı ve Amanda'nın yüzünü gördüğünde öfkesi onu terk etti. Ölümüne korkmuş görünüyordu, sanki hayatı sona ermiş gibiydi. Arabayı bir yan yola çekti, bir meşe ağacının altında durdu, sonra arabanın yanına gitti.

"Çık dışarı," dedi.

"Eve gitmek istiyorum," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

Elini kızın koluna koydu ama kız ürkerek ondan uzaklaştı.

"Dokunma bana!" dedi tiz bir yarı ılıkla. "Amanda, ben tecavüzcü değilim ve böyle düşünmene izin verirsem lanetleneceğim. bütün erkekler öyledir." Bir kolunu kızın arkasına, diğerini de altına koydu.

dizlerinin üzerine çöktü ve onu koltuktan kaldırıp kollarına aldı.

Ona dokunduğunda canlanıyor, göğsüne vuruyor, tekmeliyor, saçlarını çekiyordu. Ama Hank onu sıkıca tuttu, sadece hassas bir noktaya dokunduğunda birkaç kez homurdandı. Uzun bir süre sonra kız ağlamaya başlayınca Hank onunla birlikte ağacın altına oturdu ve kız ağlarken onu kendine yakın tutup saçlarını okşadı.

"Yaralandın mı?" diye sordu usulca.

Amanda iyileşmeye başlamıştı. "Gururum."

Hank ona bir mendil uzattı. "Başka bir şey yok mu? Sadece yırtık çirkin bir elbise mi?"

"Çok güzel bir elbise. Danstaki en güzel elbise." "Öyle mi düşünüyorsun?" Hank mutlulukla söyledi.

Amanda tekrar burnunu sümkürdü. "Ne oldu bilmiyorum. Dansta çok nazikti. Ve bir erkeğin beni öpmek istemesi güzeldi."

Hank kendini kişisel olarak aşağılanmış hissetti. "Seni öpmeye devam ediyorum ve sen bunun pek de hoş bir şey olduğunu düşünmüyorsun."

"Evet, ama sen sadece bana bir ders vermek istiyorsun. Kendimi olmamı istediğin şeye dönüştürmemi istiyorsun ve Taylor ne isterse o olmamı istiyor. Sam sadece benim... güzel olduğumu düşünüyordu."

Hank onun sözlerinde kabul istediğinden daha fazla doğruluk payı olduğunu biliyordu. "Ama onunla flört ettin ve senin kolay biri olduğunu düşünmesini sağladın."

"Sadece istediğimi hissetmek istedim."

"Anlıyorum. Bugün Taylor'la aranızda neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Kütüphanedeki sahneyi hatırlayınca ürperdi. "Hayır, hatırlamıyorum."

"kadar kötüydü, değil mi?"

Kız onun kucağına oturdu ve temalarının tüm samimiyetine rağmen bir salonda sandalyelerin üzerinde oturuyor da olabilirlerdi.

"Bilmek istediğim bir şey var: Madem bir erkeğin seni arzulanır hissettirmesini istiyordun, neden bana gelmedin?"

"Sen mi?" diye sordu. "Ama sen beni çekici hissettirmiyorsun. Beni aptal gibi hissettiriyorsun. Yaptığım her şeyin yanlış olduğunu hissettiriyorsun. Bana bağıryorsun, benimle alay ediyorsun, beni tehdit ediyorsun, bana hayatın ya da aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylüyorsun. Taylor beni bir *femme fatale* gibi hissettirmiyor olabilir ama benim zeki olduğumu düşünüyor."

Taylor'ın indi, ayağa kalktı ve elbisesinin yırtık parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. "Taylor benim kıyafetlerimi seçiyor; sen de benim için bir dans elbisesi seçiyorsun. Taylor'ın bunu bağırmadan yapması dışında gerçekten bir fark göremiyorum. Yine de söylemeliyim ki, Dr. Montgomery, sizin yemeklerinizi Taylor'ınkilerden daha çok seviyorum, ama günlük temasa gelince, Taylor'ın sessizliğini tercih ediyorum ve bu geceden sonra onun benim için doğru erkek olduğuna daha da ikna oldum. Söylesene, randevular hep bu kadar eğlenceli midir? Sakıncası yoksa bir dahaki sefere evde kalacağım. Şimdi, güvende olduğum evime dönebilir miyiz?"

Arkasını dönüp arabaya bindi ve Sam'in saldırısı yüzünden vücudunun hâlâ titrediğini gizlemeye çalıştı. Taylor'ın öğretmenliğinde evde kaldığı yıllar boyunca eğitiminin bir kısmını kaçırmış gibiydi. Taylor onu hiç öpmemişti ama sonra Dr. Montgomery geldi ve öptü. Yine de Dr. Montgomery onu hırpalamamış ya da incitmemişti, elleri de Sam'inki gibi teninde balçık gibi durmuyordu.

Yüzünü rüzgâra çevirdi ve ağlamamaya çalıştı. Bininci kez Dr. Montgomery ile hiç tanışmamış olmayı diledi. Taylor onu nadiren öpmüş olsaydı da fark etmezdi çünkü Dr. Montgomery ile tanışmamış olsaydı öpüşmeyi, hızlı küçük arabaları, dansı ya da lezzetli yemekleri asla öğrenemeyecekti. Ve bütün akşam ona hançer gibi bakan Sam ya da Reva ile yeniden tanışamayacaktı. Hiç gelmemiş olsaydı hayatı ne kadar farklı olurdu.

Ve şimdi onu eskiden olduğu yere geri götürmesi gerekiyordu. Eve gitmeli, gizlice eve girmeli (o gelmeden önce hiç yapmadığı bir şey) ve sabahki sınavını geçebilmek için matematik kitabına ulaşmalıydı.

Hank arabayı evden biraz uzakta durdurdu, böylece kimse ışıkları görmeyecek ya da motoru duymayacaktı. "Amanda," dedi, dönerek.

"Bu gece olanlar için beni gerçekten suçlayamazsın." "Tabii ki suçlayamam. Senden beni dansa götürmeni istemiştim. Hatta bana yarısı şeffaf bir elbise alman için sana yalvardım. Ve Küçük pikniklerinizi ve benim için planladığınız diğer tüm eğlenceleri ne kadar çok sevdiğimi size söylemiştim. Geldiğinizden beri başıma gelen korkunç şeyler için neden sizi suçlayayım ki? Nişanlım beni görmeye zor dayanıyor; eski bir dostum tarafından saldırıya uğradım. Ama eminim ki hepsi benim hatam, sizin değil."

Hank ona cevap vermedi ama döndü ve onunla birlikte eve doğru yürümeye başladı. Yaptığı şeyin doğru olduğunu biliyordu ama bazen kız kendisinden şüphe etmesine neden oluyordu. Belki de onun sözüne inanmalı ve onu yalnız bırakmalıydı.

Yatak odasının kapısında Hank Amanda'nın elini tuttu ve avucunu öptü. "İyi geceler Bayan Caulden," dedi usulca, sonra da Amanda konuşmadan odasına girdi.

O gece iyi uyuyamadı ama Amanda'nın, onun hayatına müdahale etmeye hakkı olmadığına dair sözlerini tekrar tekrar duymaya devam etti. Başına gelen tüm kötü şeylere onun neden olduğunu söylerken haklıydı. Bu gece neredeyse tecavüze uğruyordu ve eğer uğramış olsaydı, bu onun hatası olacaktı. Onun yardımını istememişti ama o kendisini ona zorla kabul ettirmişti.

Sabahın üçünde yataktan kalktı ve dışarıdaki balkona doğru yürüdü. Amanda'nın ışığının hâlâ açık olduğunu ve masasının üzerine eğilmiş gölgesini görebiliyordu. Hiç şüphesiz matematik çalışıyordu ve sevdiği adamı memnun etmek için elinden geleni yapıyordu.

Hank odasına geri döndü ve eşyalarını toplamaya başladı. Amanda'yla neyi kanıtlamaya çalıştığından emin değildi ama şu anda kendini tam bir başarısızlık içinde hissediyordu. Hawaii'ye giden misyonerler haklı olduklarını düşünmüşlerdi ama sonuçta Hawaiililere hastalık ve yıkım getirmişlerdi -tıpkı Amanda'yı yok ettiği gibi- Durdu. Amanda hakkında ne hissettiğini bilmiyordu ama onu incitmeden önce her şeyi yapabileceğini biliyordu. Belki de tüm bunlar boşunaydı, onu Taylor Driscoll'dan uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağını görmek içindi. Peki ya o ? O da başka bir Blythe mı olacaktı?

Woodley, onunla evlenmesi gerektiğini kim düşündü? Amanda da duvar kağıdı örneklerini yırtıp ona atar mıydı? Taylor'la olduğu yerde daha iyiydi ve hayatının her dakikasının bir programa bağlanmasını istiyorsa, bu onun seçimiydi.

Bay ve Bayan Caulden'a misafirperverlikleri için bir teşekkür notu yazdı, onu hiç görmemiş ve nadiren görmüş olmasına rağmen, sonra Amanda'ya yazmaya çalıştı ama yazamadı. Ne ki? Kontrolü başkasına vermişken hayatının kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını için beni affet mi?

Saat 5:30'da üst katta bir hareketlilik duydu ve Amanda'nın ceza sınavı saatinin yaklaştığını anladı. Böyle bir adaletsizlik karşısında öfkesini yuttu ve bavulunu kapattı. Bu artık onun sorunu değildi. -aslında hiç olmamıştı- ve aşağı indi. Teşekkür notunu koridordaki masanın üzerine bırakırken, kütüphanede bir ışık yandığını ve sürgülü kapıların tam olarak kapanmadığını fark etti.

Kendi kendine bunun onu ilgilendirmediğini söyleyerek içeri baktı. Küçük ve kırılğan görünen Amanda devasa masanın arkasında oturuyordu, önünde bir kâğıt ve kalem vardı. Ama başı masanın üzerindeydi, elleri avuçlarının içindeydi. Uyuyan bir çocuğa benziyordu.

Bir vicdan azabı hissetti. Onu geç saate kadar dışarıda tuttuğu için uyuyordu ve gecenin geri kalanını ders çalışarak geçirmişti. Sessizce bir kapıyı kaydırarak açtı, sonra kapıyı kapattı ve yanına gitti. O kadar derin bir uykudaydı ki onu duymadı ve masadan sınav kağıdını alıp bakarken kıpırdamadı. Zor ve karmaşık bir sınavdı ve Hank bir kez daha Driscoll'a lanet okudu.

Hank'in ne yapacağına karar vermesi bir dakika bile sürmedi. Amanda'nın kalemini, Caulden'ın pahalı kırtasiye malzemelerinden birkaçını karalama kâğıdı olarak aldı, deri bir koltuğa oturdu, masa yerine bir kitap aldı ve problemleri çözmeye başladı. Otuz dakika sonra bitirmişti ve Amanda yerinden kıpırdamamıştı. Kâğıdı bulduğu gibi masanın üzerine koydu, sonra da içinden gelen bir dürtüyle Amanda'ya kısa bir not yazıp kucağına bıraktı. Yine içgüdüsel olarak parmak uçlarını öptü ve bir kez daha sıkıca geriye çekilmiş olan saçlarına dokundu. "Hoşça kal Uyuyan Güzel," diye fısıldadı ve odadan ve evden ayrıldı.

On Birinci Bölüm

"Evet, Amanda," dedi Taylor yüksek sesle ve Amanda'nın neredeyse sandalyeden düğmesine neden olacak onu uyandırdı. "Görünüşe göre ödevlerim seni sıkıyor, sanki bir sınavı geçip geçmemen umurunda değil. Belki de senin için önemli olmayan benim."

Amanda'nın nerede olduğuna ve neler olduğuna alışması bir an aldı, sonra bir panik duygusu hissetti. Bu sınavda başarılı olmayı o kadar çok istemişti ki, bütün gece uyumayıp ders çalışmış, bu da sınava girmek için oturduğu anda uyuyakalmasına neden olmuştu.

Yumruklarını iki yanında sıktı ve Taylor'ın öfkesinin Dr. Montgomery'den kaynaklandığını bir kez daha anladı. Kingman'a hiç gelmemiş olsaydı, ne bir dansa gidip neredeyse tecavüze uğrayacaktı, ne de Pazar sabahı saat altıda sınava girecekti. Ne de Taylor'ın boş sınav kağıdını aldığını görmek zorunda kalacaktı.

"Açıklayabilirim," diye başladı, sonra sustu. Nasıl açıklayacak? Umutsuzca düşündü, gerçek hikayeden başka bir hikaye uydurmaya çalışıyordu. "I..."

Taylor şaşkın gözlerini ona çevirdi. "Çok iyi iş çıkarmışsın," dedi sessizce. "Matematikte bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum." Taylor ona hiç matematik dersi vermemişti, sayılarla arası iyi olmadığı için değil, kendisi de bu konuda hiç başarılı olamadığı için. Sanat ve edebiyatı daha çok tercih ederdi. İğrenç cinsel gösterisi yüzünden ona o kadar kızmıştı ki, ona mümkün olan en zor ödevi vermek istemişti. Çalışma ödevi başlangıç seviyesindeki bir kalkülüs kitabından alınmıştı ama sınavı üçüncü sınıf kitabından yapılmıştı, yine de cevap kâğıdına göre her cevabı mükemmeldi. Bu teste göre, onun matematik bilgisini çoktan geçmişti.

"İyi mi?" Amanda aptalca sordu. "Ama soruları anlamadım bile."

Ona soğuk bir bakış attı. Onunla dalga mı geçiyordu? "Demek istediğinizi kanıtladınız," dedi. "Şimdi git ve elbiseni değiştir. Leylak rengi ipeği giy. O elbiseyi hiç sevmedim. Saçını da düzelt. Çözülüyor. Kahvaltıdan sonra dikişlerini kontrol edeceğim."

Sınav kâğıdını masanın üzerine koydu, sonra arkasını döndü ve kütüphaneden öyle ani bir şekilde çıktı ki Amanda onun uyumasından başka bir şeye kızdığını düşündü. Boş sınav kâğıdı hakkında tek kelime etmemişti.

Masanın üzerinden uzanıp test kâğıdını aldı ve şaşkınlıkla kâğıda baktı. Her bir soruyu kendi el yazısı gibi görünen bir yazıyla, düzgün ve kısa bir şekilde yanıtlamıştı. Beşler bile onun yaptığı gibi yapılmıştı. Soruları uykusunda mı cevaplamıştı?

Bunu düşünürken bile bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Şaşkınlık içinde teste bakarken kucağındaki katlanmış kağıdı gördü. Kağıdı açtı.

Sevgili Bayan Caulden,

Hayatınıza müdahale ettiğim için beni bağışlayın; yanılmışım. Bu test benim varsayımımı hiçbir şekilde telafi edemez ama umarım yardımcı olur.

Size ve nişanlığınıza gelecekte en iyisini diliyorum.

Saygılarımla, Henry

R. Montgomery

Not: Doktoramı bir posta siparişi kataloğundan almadım.

Amanda'nın, Dr. Montgomery'nin kendisini Taylor'la birlikte kurtardığını ve mektubun tonundan onun gittiğini anladığını fark etmesi birkaç dakika sürdü. Bir anda büyük bir rahatlama hissetti. Dün geceki dehşet için kendini bir şekilde affettirmişti ama hiçbir şey son günlerde ona yaptıklarını tam olarak telafi edemezdi.

Bir an için sandalyesinde arkasına yaslandı ve rahat bir nefes aldı. Artık hayatını eskiden olduğu gibi düzenli ve sakin bir düzene sokabilirdi. Artık Taylor'ın kendisiyle evlenmek istemesini sağlayabilirdi. Onun talimatlarına uyacak, programına uyacak ve durmadan çalışacaktı ve çok geçmeden tekrar evlilikten bahsedecekti ve evliliklerinden sonra... Ne? diye düşündü. Taylor'ın programını izlemeye devam mı edecekti? Sonsuza kadar ders mi çalışacaktı? Sabah bebeği doğacak ve öğleden sonra Fransızca sınavı mı olacaktı?

Kes şunu! Kendine emretti. Yapacağı şey Taylor'la evlenmek ve sonsuza dek mutlu yaşamaktı. Ve hemen şimdi yukarı çıkıp elbisesini değiştirerek ve saçlarını yerine toplayarak işe başlayacaktı.

Dr. Montgomery'nin notunu cebine attı ve yüz parçaya bölüp çöpe atmak istedi ama odasında yalnız kaldığında kendini notu dikkatlice katlarken ve iç çamaşırlarıyla birlikte üst çekmecesinin en arka köşesine koyarken buldu. Kendi kendine, gerekirse bunu kanıt olarak kullanabileceğini söyledi. Neyin kanıt olduğunu bilmiyordu ama mektubu yine de sakladı.

Dolabına gidip leylak rengi elbiseyi çıkardı ve kaşlarını çattı. Bu onun sevmediği bir renkti. Soluk mavimsi mor, tenini solgun ve gözlerini renksiz gösteriyordu. İçinden gelen bir dürtüyle dolabın üstünden bir şapka kutusu indirdi ve dün gece giydiği boncuklu beyaz saten elbiseye ulaşana kadar kağıt mendil çıkardı, sonra aynada kendini görmek için elbiseyi önüne tuttu. Dans etseydi boncukların saçakları çok hoş olurdu.

Bayan Gunston formaliteden kapıyı çalıp içeri girdiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Amanda elbisesinin içinde duruyordu ve boncuklu elbisesini aceleyle arkasına itti.

Bayan Gunston şaşkın bir ifadeyle, "Giyinmemişsiniz," dedi. "Üç dakika önce aşağıda olmanız gerekiyordu."

"Meşguldüm," dedi Amanda, beyaz elbiseyi dolabın içinde kol mesafesinde tutarken. "En kısa zamanda aşağıya ineceğim."

"En kısa zamanda-" Bayan Gunston'ın nefesi , çirkin yüzü daha da çirkinleşti. "Programa uygun değilsiniz. Efendi bunu duyacak

Bu." Topuklarının üzerinde döndü ve neredeyse kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

"*Efendi* mi?" dedi Amanda, sonra kendini toparladı. Aşağıya kahvaltıya inmek için hazırlanmalıydı ve programa geri dönmeliydi. Sonra o sabah programına hiç bakmadığını hatırladı.

Hızla giyindi, programı ezberlemeye ve bir an önce aşağı inmeye çalıştı ama bir şey onu yavaşlatıyor gibiydi. Belki sıcaktan, belki de pazar gününden kaynaklanıyordu ama bir şey onu geciktiriyordu.

Taylor yemek odasının kapısında durmuş, cep saatini çıkarmış, kaşlarını çatmıştı. "Çok geç kaldın, Amanda."

"Evet, biliyorum ama bütün gece ders çalıştım ve o zamandan beri her şey kapalı. Kahvaltıda ne var?" Kız onun yanından geçip gitti ve adamın onu izlerken ağzının nasıl açık kaldığını görmedi.

Taylor ağzını kapattı. Dün öpüşmüşlerdi ve şimdi de programın dışına çıkmıştı. Onu tekrar kontrol altına almak zorundaydı.

Amanda haşlanmış yumurtasına ve kuru tostuna baktı ve neredeyse geri çekiliyordu. Çok ama çok acıkmıştı ve bu bir tavşanın karnını doyurmaya yetmezdi. Ama güvenli küçük dünyasına geri dönmek istiyordu ve bu yetersiz kahvaltı da bunun bir parçasıydı. Kaşığını eline aldı.

"Pekala Amanda, bu sabahki konuşmaya sen mi başlayacaksın yoksa ben mi başlayayım?"

"Özür dilerim, ne dediniz? Oh evet, konuşma. Korkarım programda ne olduğunu unuttum. Çok telaşlı bir sabah oldu." Hizmetçiler Dr. Montgomery'nin kahvaltısı için birbiri ardına kapaklı tabakları getirip büfenin üzerine koyarken başını kaldırıp baktı. Amanda'nın midesi yemek için duyduğu özlemi belli ediyordu. Gümüş tabaklara özlemle baktı.

"Amanda!" Taylor söyledi. "Bu sabahki programı okumadım da ne demek?"

"Okudum; sadece hatırlamıyorum. Belki bana ne planlandığını söylerseniz konuşmaya başlayabilirim."

Taylor'ın şaşkınlığını atlatacak zamanı olmadı çünkü J. Harker ağzının köşesine sıkıştırdığı purosuyla odaya daldı.

Harker selam vermeden, "Gitmiş," diye duyurdu. "O profesör ve süslü arabası gitmiş."

Hem Taylor hem de J. Harker, gözleri suçlayıcı bir şekilde Amanda'ya döndü.

"Elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi. "Günlerinin onun için planlanmasından hoşlanmıyordu."

Harker Taylor'a döndü. "Onu o lanet programlarından birine mi koydun? Ne yaptın? Kapısına mı yapıştırdın? Ne zaman işeyebileceğini sen mi söyledin?"

Taylor sırtını dik tuttu. "Ben yapmadım. Amanda onunla kalacaktı, hepsi bu. Ben sadece onlar için birkaç eğlence önerdim."

J. Harker purosunu ağzının diğer tarafına götürdü. Taylor'ın eğitimine her zaman hayranlık duymuştu ama şu anda 'ın beyninin içinde hiç sağduyu olmayan bir kitap olup olmadığını merak ediyordu. "Ne tür eğlenceler? Kütüphaneler mi? Müzeler mi? Amanda'nın gerçekleri sıralamasını dinlemek zorunda mı?"

Bunun üzerine Amanda'nın yüzü kızardı ama iki adam da ona bakmadı. "Dr. Montgomery bir profesör. Eminim hoşuna gitmiştir."

"Keyif aldım, lanet olsun!" J. Harker tükürdü. "Bu konuda sana güvenmeye korkuyordum. Ne yaptığını bildiğini sanmıyordum. Sana Amanda'yı onunla göndermemeni söylemiştim. Montgomery büyük, güçlü bir aygır, kırık dökük yaşlı bir iğdiş değil. Lanet olsun! Sana neden güvendim ki? Şimdi gitti ve onu bizim tarafımıza çekmek yerine, muhtemelen sendikacılara koşacak."

"Bundan şüpheliyim. Ona her türlü misafirperverliği gösterdik. Sohbet edebileceği zeki biri vardı. Daha bu sabah Amanda matematik testinden tam puan aldı."

Harker bir an için sadece kekeleyebildi. "Montgomery gibi genç bir hayvanın güzel bir kızla oturup... kitap öğrenmek hakkında konuşmasını mı bekliyordun? Damarlarında buzlu su mu var?"

Tanrı aşkına, Amanda gibi küçük bir iffet abidesinin yanında on dakikadan fazla duramıyorum ve o benim öz kızım, Montgomery gibi ateşli bir adamın ona dayanabilmesini nasıl bekleyebilirim?"

Amanda'nın yüzündeki kanın nasıl aktığını kimse görmedi.

"Eminim Amanda her çabayı Dr. eğlendirmek için göstermiştir.

Montgomery. Belki de ailevi bir acil durum onu uzaklaştırmıştır."

"Evet, sıkıntıdan ölme korkusu gibi bazı acil durumlar." Harker purosunu parmaklarının arasına aldı ve Taylor'a doğrulttu. "Bunu istiyorsun

Ranch, evlat, kızımın hayatını yönetmekten başka bir şey yapmalısın. O sendikacılar bana bir kuruş bile kaybettirirlerse seni buradan tek başına gönderirim. Anladın mı beni?" Hışım la odadan çıktı.

Taylor olduğu yerde dururken Amanda oturduğu yerden boş fincanına bakıyordu. Şimdi Dr. Montgomery babasının onun hakkında bu korkunç şeyleri söylemesine neden olmuştu. O adam geldiğinden beri geçen kısa süre içinde Taylor ona karşı hiçbir fiziksel arzu duymadığını göstermiş, babası da ona yakın olmaya dayanamadığını itiraf etmişti. Bir yanı babasının neden Taylor ve onunla birlikte kahvaltı etmediğini ya da akşam yemeğinden sonra neden salonda onlara katılmadığını merak ediyordu. Ama bunun babasının ona yakın olmak istememesinden kaynaklandığını hiç düşünmemişti.

Felçli bir halde kapıya bakan Taylor'a baktı. Harker'ın kızına söylediklerinden dolayı üzgün müydü? Amanda öyle düşünmüyordu. Yüzündeki korkunun, çiftliği kaybetme korkusu olduğunu biliyordu.

Ama Dr. Montgomery, J. Harker'ın kızı hakkındaki sözlerine kızacaktır, diye düşündü, sonra bu düşünceyi bastırdı.

Ayağa kalktı. "Odama gidiyorum," dedi usulca ve kapıya doğru yöneldi ama Taylor ondan önce davrandı.

Kapıyı kapattı, sonra da sırtını kapıya dayayarak onları içeri kapattı. "Onu kızdıracak ne yaptın? O neden gitti?"

Amanda'nın kafası cevaplarla doluydu. Taylor'ın yapmasını istediği şeyleri yaparak onu gücendirdi. Dr. Montgomery'yi sadece programda olmayan şeyleri yediğinde, programda olmayan yerlere gittiğinde memnun ediyordu.

ve bir dansa katılmak gibi skandal şeyler yaptı. Ama bunların hiçbirini Taylor'a söyleyemezdi.

Taylor, "Bekliyorum Amanda," dedi.

"Programa uymak için elimden geleni yaptım ama Dr. Montgomery müzeleri sevmiyor."

Taylor'ın gözleri soğuk ve öfkeliydi. "Belki de bu ziyaretleri onun için ilginç hale getirmediğiniz. Belki de ziyaretleri ilginç kılacak kadar çalışacak kadar çiftliğin refahıyla ilgilenmediğiniz."

Her şey çok adaletsizdi. Taylor onu seviyorsa, babasının az önce ona ne söylediği umurunda değil miydi? Dr. Montgomery gelmeden önce odasından çıkmasına nadiren izin veriliyordu ve sonra ona sormadan onu üzerine salmışlar ve bacaklarına bakan, onu öpen ve suratına çikolatalı pasta tıktıran bir adamla nasıl başa çıkacağını bilmesini beklemişlerdi. Bir ömür boyu süren eğitim onu bu adama nasıl hazırlayabilirdi ki?

"Tembelliğiniz bize çiftliğe mal olacak," dedi Taylor. "Sendikacılar çiftliği elimizden alacaklar. Şerbetçiotları, onları toplayacak kimse olmadığı için tarlalarda çürüyecek ve hepsi sizin suçunuz olacak."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım." Amanda'nın gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları aktı. Dr. Montgomery'nin arabasıyla uçurumdan yuvarlanmasını ve kimsenin onu bir daha görmek zorunda kalmamasını umuyordu.

"Elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi," dedi Taylor dudağında yarı alaycı bir ifadeyle. "Bütün günü odanızda geçirmenizi istiyorum. Yarın sabaha kadar dışarı çıkma, ben de neden olduğun bu duruma bir çare bulmaya çalışayım. Kalkülüsü bu kadar kolay bulduğuna göre, Yunancayı ne kadar iyi hatırladığını görelim. *Moby Dick*'i Yunancaya çevirmeye başlamanı istiyorum." Kapıdan uzaklaştı. "Şimdi git ve yirmi dört saat boyunca seni bir daha görmeme izin verme."

Amanda gitti ama pişmanlık duymak yerine kızgın hissetti. Taylor hiç de adil davranmamıştı. Dr. Montgomery'nin nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Amanda'nın o korkunç adamla neler yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bekle! dedi kendi kendine. Taylor iyiydi; yanılmıyordu. Ona verdiği görevde başarısız olmuştu. Başarısız olmasının nedeni ne olursa olsun, sonuç aynıydı ve onu cezalandırmaya hakkı vardı.

Odasına gittiğinde Taylor'ın kesinlikle haklı olduğuna kendini ikna etmişti ve babasının söylediklerini düşünmemek için elinden geleni yaptı. Ama gün ilerledikçe, ilk inancının bir kısmı onu terk etti. Odası sıcaktı ve ağır ipek çuhadan elbisesi sertti ve onu daha da sıcak yapıyordu. Öğle yemeği vakti gelip geçmişti ve o çok acıkmıştı. Sanki Dr. Montgomery'nin elinde yiyecek dolu bez torbalarla odasına gelmesini bekliyormuş gibi iki kez pencereye doğru baktı. Ama ev sessizdi ve kimse çalışmasını bölmeye gelmedi.

Saat ikiye doğru açlıktan bayılmıştı ve garip bir şekilde huzursuzdu. Aklını çeviride tutamıyor gibiydi. Onun yerine dün geceki dansı hatırlayıp duruyordu. Müziği, şampanyayı, dans eden çiftleri hatırladı. Sandalyesini geriye itti ve dansçıların adımlarını taklit etmeye çalıştı. Tek başına ya da bir kadınla dansa gitse ve orada Dr. Montgomery ile karşılaşsa ne düşünürdü acaba? Son derece iğrenç bir adam olmadığı zamanlarda son derece yakışıklıydı. Ona dans teklif eder miydi? Onunla sadece üzerinde çalışılacak ve değiştirilecek bir numune olarak değil de bir kadın olarak ilgilenir miydi?

Odada dönüp durdu, sonra başının döndüğünü hissedip yatağa oturmak zorunda kaldı. Baş dönmesi geçince bir an için elini başına götürdü. Bu çok saçma, diye düşündü. Dr. Montgomery'nin dediği gibi, yirmi iki yaşındaydı ve hâlâ bir kız öğrenciymiş gibi cezalandırılıyordu.

Başını dik tuttu ve odasından çıkıp merdivenlerden yemek salonuna inerken çarpan kalbini görmezden geldi. Belki de kendisine bir sandviç getirmesi için bir hizmetçi bulabilir ve onu odasına gizleyebilirdi. Babası yemek masasının başında tek başına oturuyordu ve önünde biftek, yaklaşık sekiz sebze, bir domuz turtası, üç çeşit ekmek ve iki salatadan oluşan kocaman bir yemek vardı. Amanda o kadar uzun süre yemeğe baktı ki, daha önce uzaklaşacak zamanı olmadı.

J. Harker onu görmüş.

"Eee?" Harker kavgacı bir tavırla konuştu.

"Size katılabilir miyim?" dediğini duydu, sonra o cevap veremedi masaya doğru süzüldü. Bir hizmetçi onun önüne bir tabak ve mutfak eşyaları koydu.

"Açıklamaya mı yoksa özür dilemeye mi geldin?" diye sordu.

"Sadece yemek yemek istedim," dedi Amanda tabağını doldururken. Elleriyle tabaklardan yemek istedi ama kendini kontrol etmeyi başardı.

Harker bir süre onu izledi ve yıllar sonra ilk kez kızına bir insan olarak baktı. Genelde çok bilmiş gibi davranırdı ve bu ona ihmal edilmiş eğitiminin her yılını hissettirdi. "Peki profesör neden gitti?"

Amanda şekerlenmiş havuçlara yumuldu. "Bir programa bağlanmayı sevmezdi. Sinema filmlerini, dansları ve piknikleri severdi. Müzeleri ya da öjenik üzerine konferansları sevmezdi. Evimizin ya da arabalarımızın büyüklüğünden de etkilenmedi." Amanda babasıyla bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu ama belki de asıl ilgi duyduğu şey lezzetli yemekleriydi.

Harker bir an için bunu düşündü. "Ve onunla dansa gitmeyi kendine mi?"

"Ben nişanlı bir kadını ve ayrıca müzeleri diğer çalışmalarımın arasına sığdırmakta yeterince zorlandım." Küçük inci soğanlı bezelyeler harikaydı.

Harker onu izliyordu. Genelde yediği yemekler küçük ve son derece iştahsız olurdu ama bugün bir katır treni sürücüsü gibi yiyordu. Taylor, Montgomery'nin gidişinden Amanda'yı sorumlu tutmuştu ama şu anda Harker, genç profesörün bu kadar uzun süre kalmasından Amanda'nın sorumlu olup olmadığını merak ediyordu. Çocukken tıpkı annesi gibi dik başlı ve inatçıydı ama Taylor'ı işe almış ve birkaç ay içinde Amanda durulmuştu. Harker ilk başta rahatlamıştı ama yıllar geçtikçe ve Amanda'nın küçük bir makineye dönüştüğünü gördükçe, onun bir eşek şakası yapmasını dilemeye başladı. Ama bir kızın eğitimiyle ilgilenemeyecek kadar çok işi vardı. Bu sadece

Yirmi yaşına geldiğinde ve hala on yaşında bir çocuk gibi ayetler okuduğunda, onu görmeye dayanamadı.

Şimdi onun bir tarla işçisi gibi yemek yemesini izlerken, bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Genellikle ondan vebadan kaçır gibi kaçır ve Taylor geldiğinden beri ondan neredeyse nefret eden Grace bu sabah ona gülümsedi. Ve Harker son zamanlarda Taylor'a daha farklı bakıyordu. Artık Taylor'ın eğitimine hayranlık duymuyordu ve adamın ikisinin de sandığı kadar çok şey bilip bilmediğini merak etmeye başlamıştı. Yıllar önce Grace, Harker'dan Taylor'dan kurtulmasını talep ettiğinde, Harker başka hiçbir neden olmasa bile sırf prensiplerinden dolayı bunu reddetmişti. Kararını vermişti ve buna sadık -doğru ya da yanlış- ve Grace, Taylor gidene kadar onunla yatmayı reddetse bile, bunun onu etkilemesine izin vermeyecekti. Ama bu sabah Grace ona gülümsediğinde, onun ne kadar yakışıklı bir kadın olduğunu hatırladı ve Taylor'ı güzel bir eşe nasıl tercih ettiğini düşündü.

Harker hizmetçiye, "Şu şeftalili turtadan biraz getir," dedi. "Kızım acıktı."

Amanda ona zayıf bir gülümseme verdi. "Şişmanlamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Kemiklerinde biraz et olan kadınları severim."

"İşte bu... Yani..." diye tökezledi, Doktor'un ne dediğini hatırladı. Montgomery şöyle demişti. "Teşekkür , biraz turta istiyorum."

Amanda istemsizce karşısındaki boş koltuğa baktı ve onu özlediğini düşündü. Kendi kendine bunun aptalca ve tamamen yanlış bir düşünce olduğunu söyledi ama üst kattaki ceza işini hatırladı ve Dr. Montgomery ile pikniğe gitmeyi diledi. Hayır! Taylor'la, diye kendini düzeltti.

Taylor'ı yerde bir bezin üzerine uzanmış olarak hayal etmeye çalıştı, onun Mercer gibi bir araba kullandığını hayal etmeye çalıştı. Taylor'ın saçlarını yıkadığını, sonra da onu öptüğünü düşünmek istedi ama hiçbirini aklına gelmedi.

J. Harker onun bir hayalet görmüş gibi boş sandalyeye baktığını gördü. "Şu profesörden hoşlandın mı?"

Amanda sandalyesinde doğruldu. "O bir-" Onun anlamsız bir adam olduğunu söylemeye başladı, ama onu önemsemişti ve matematik sorularını yanıtlama şekli eğitimsiz olmadığını gösteriyordu. "Sıra dışı bir adamdı," dedi sonunda. "Tamamen öngörülemezdi. Bir andan diğerine ne yapacağını asla bilemezsiniz."

"Program yok, ha?" J. Harker onu izleyerek sordu.

Amanda sevinçle gülümsedi. "Dr. Montgomery program kavramını bile anlamıyor. Herkes için kişisel özgürlüğe inanıyor."

O böyle gülümsediğinde Harker'a Grace'i o kadar güçlü bir şekilde hatırlatıyordu ki, dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissediyordu. Karısına karşı o kadar uzun zamandır kin besliyordu ki, onu neredeyse unutmıştı. Ona kimi işe alıp alamayacağını söylemeye nasıl cüret ederdi! Özellikle de evlenmeden önce dansçı olduğunu söylemeyerek ona ihanet ettikten sonra. Bütün kasabaya ailesinin *Mayflower*'la nasıl geldiğini anlatıp övünmüş, sonra da herkes ona gülmüştü.

Ama şimdi Amanda'ya bakarken, Grace'in yatağındaki zayıf, sıkı vücudunu hatırladı. Yatakta harikaydı ama Taylor'ı kovmasını istediğinde bundan vazgeçmişti. Şu anda inatçı gururunun ona karısına ve kızına mal olduğunu hissediyordu.

"Annenin bu öğleden sonra nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu aniden.

"Neden, hayır, onu çok sık görmüyorum." Taylor'ı öptüğümde ondan tavsiye istediğimden beri görmedim, diye düşündü ve bu anı yüzünü pembeleştirdi.

J. Harker sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Sanırım gidip onu bulacağım." Kapıya doğru ilerledi, sonra döndü. "Belki bu akşam benimle yemek yersin."

"Evet," dedi şaşkınlıkla. "Bunu çok isterim."

Odada yalnız kaldığında, boş sandalyeye şaşkın bir bakış attı. Bir şekilde bu davete Dr. Montgomery sebep olmuştu. Neredeyse tecavüze uğramasına neden olmuştu, doğru, ama

Ayrıca babasının annesini aramasına ve babasının kızını yemeğe davet etmesine de neden olmuştu. Elbette, diye düşündü yüzünü buruşturarak, *Moby Dick*'i Yunancaya zorunda kalmasına da o sebep olmuştu. En azından şimdi, karnı tokken bir şeyler yapabilirdi. Yavaşça üst kattaki sıcak odasına çıktı.

"Ve bunu onun odasında mı buldunuz?" Taylor, yırtık beyaz saten elbiseyi elinde tutarken Bayan Gunston'a sordu, kristal boncuklar güneş ışığında parlıyordu.

"Bir şeyler sakladığını biliyordum," dedi Bayan Gunston kendini haklı çıkarırcasına. "Kolunu dolabın içinde gördüm, o yüzden aşağı indiğinde aradım. Elbiseyi kağıt mendile sarmış ve bir şapka kutusunun içine saklamıştı. Ona aldığınız bir elbise değil ve ön tarafının yırtık olduğunu görebilirsiniz. Yapmaması gereken bir şey yapıyordu ve tahminimce bunun Dr. Montgomery ile bir ilgisi var. O geldiğinden beri bu evde garip şeyler oluyor. Odasında saklanmış kirli bir tabak buldum ve bir gün
."

"Bu kadar yeter!" Taylor sert bir sesle elbiseyi ellerinin arasına aldı. "Artık gidebilirsin."

"Ama dahası da var."

Taylor onun sinsi yöntemlerinden bıkmaya başlamıştı. "Hepsi bu kadar. Şimdi git."

İri kadın yüzünü tiksintiyle buruşturarak Taylor'ı kütüphanede yalnız bıraktı ve çıktıktan sonra kapıyı sürgüyle kapattı.

Taylor uzun bir süre hareketsiz durup pencereden dışarı baktı ve tüm eski korkuları geri geldi. Sanki uğruna çalıştığı her şey başına yıkılıyordu. Harker onu çiftlikten atmakla tehdit ediyordu; Amanda gizlice bir şeyler yapıyordu, muhtemelen başka bir adamla.

Saten elbiseye baktı. Ne zaman? Nasıl? Nerede? Ne yapmıştı? Daha önce ondan uzaklaşmak isteyecek kadar mutsuz muydu?

Dün onu öpmüştü ve o da buna çok kızmıştı ama bugün kızması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Belki de onun bir

ona gösterdiğinden daha farklı bir ilgi. Belki de ona kur yapılmasına ihtiyacı vardı.

Amanda mantıklı bir genç kadındı ve Dr. Montgomery gibi birinin kabadayılığına asla kanmazdı ama ne de olsa o bir kadındı ve kadınlar bu tür şeylerden hoşlanırdı.

Ne tür bir şey? diye sordu kendi kendine. Bir kadına tam olarak nasıl kur yapılırdı? Çiçek ve şekerle mi? Yutkundu. Kesinlikle Yunanca çeviri ödevleriyle değil. Montgomery ona kur mu yapıyordu? Beyaz elbise kur yapmasının bir parçası mıydı? Belki de Amanda onu parçalara ayırmış, sonra da atacak zaman bulana kadar saklamıştı.

Kur yapma konusunu düşündükçe, bunu yapması gerektiğinden daha da emin oluyordu. Aslında bunu uzun zaman önce yapmalıydı. Amanda'ya birkaç hafta kur yapacaktı -çiçekler, Çekerler, el öpmeler falan- sonra da evlilik tarihini belirleyeceklerdi, bu da mümkün olan en kısa sürede olacaktı. Evlendikten sonra çiftlik güvenli bir şekilde onun olacaktı ve Amanda da onun olacaktı. Onu her zaman izleyebileceği odasında tutacak ve asla başka erkeklerden boncuklu elbiseler alamayacaktı.

Yumruğunu elbisenin etrafına sardı ve gerginliği vücudunu terk etmeye başladı. Amanda zaten onunla nişanlı olduğu için kur yapmayı planlamamıştı ama şimdi erkeklerin kadınlara kur yapması gerektiğini hatırlıyor gibiydi, belki de Amanda bunu yapmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Nişanı düşündüğünde, ona hiç yüzük almadığını hatırladı. Elbiseyi masanın alt çekmecesine koydu, sonra da garaja gitti. Şoför onu Kingman'a götürecek ve Amanda'ya bir elmas alacaktı, şatafatlı bir şey değil, zarif ve şık bir şey.

Reva Eiler hâlâ dans hakkında için için yanıyordu. Görünüşe göre Amanda Caulden bu dünyaya onun hayatını zindan etmek için gelmişti. Reva'nın Hank Montgomery gibi bir rüya görme şansı vardı ve Hank'le dansa gitmek bile istemiyormuş gibi davranan Malikânenin Hanımefendisinden başka kim ortaya çıktı? Ha! Reva düşündü. Amanda

onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapmıştı, örneğin kendini sarhoş bir Sam Ryan'ın üzerine atmış, sonra da Sam ona saldırmaya çalışıyormuş gibi davranmıştı. Sevgili Hank bunların hepsine kanmıştı.

Reva caddeyi geçmeye başladığında Caulden limuzinlerinden birinin kuyumcunun önünde durduğunu ve şoförün inip arka kapıyı açtığını gördü. Amanda'nın nişanlı olması gereken adam dışarı çıktı - Hank'in peşinden koşmadığı zamanlarda, diye düşündü Reva acı acı. Uzun boylu, zayıf, esmer adamın kapısını denemesini ve kilitli olduğunu görünce şaşkınlıkla bakmasını izledi. Bay Robbins'in hafta boyunca mücevherleri sergilediği boş vitrine bakmaya gitti. Adamın çok yakışıklı olduğunu düşündü Reva ve Amanda'nın erkek zevkine isteksizce hayran oldu.

Reva hızla caddenin karşısına geçti. "Bugün Pazar," dedi ve adam dönüp ona baktı. Reva sırtından aşağıya doğru hafif bir ürperti hissetti. Mağrur görünümlü bir adamdı, sanki omurgası etten ve kandan değil de çeliktenmiş gibi, ama içinde Reva'nın benzer bir ruh olarak tanıdığı başka bir şey de vardı. Dışarıdan soğuk görünüyordu ama içinde tutku olduğunu hayal etti. Adam onun parlak rujuna ve taktığı parlak turkuaz şapkaya burun kıvrırmak için elinden geleni yapıyordu ama Reva onun kendisine olan ilgisini hissediyordu. Erkek arkadaşıyla bir kaçamak yapması Amanda'nın işine gelmez miydi?

Reva tekrar, "Bugün Pazar ve dükkân kapalı," dedi.

"Evet, elbette," dedi Taylor ve gözlerini kadından kaçırdı. Kadın kendisini oldukça tuhaf hissetmesine neden oluyordu. Arabaya doğru geri dönmeye başladı.

"Bay Robbins bir blok ötede oturuyor ve şimdi kiliseden eve dönmüş olacak. Sizi ona götürebilirim, belki dükkânı sizin için açar." Başını kaldırıp ona baktı. "Yani, önemli bir şey almak istiyorsan, mesela elmas bir nişan yüzüğü, belki." Amanda'nın yüzük takmadığını fark etmişti ve Amanda'nın dün gece eve geliş şeklini gördükten sonra kendi markasını ona takmak istemesi mantıklı geliyordu. Reva o karanlık gözlerde bir titreşim gördü ve doğru tahmin ettiğini anladı.

"Bana yolu tarif ederseniz," diye başladı Taylor.

"Hayır, yürüyeceğiz. Şoförünüze bir gün izin verin. Ayrıca, yüzüğü denemek için birine ihtiyacın olacak. Amanda ve ben hemen hemen aynı bedendeyiz."

Taylor kaşlarını çattı. Bu genç kadın fazla gösterişliydi, fazla cafcaflıydı ve belli ki onun sınıfından değildi, ama kuyumcunun evine doğru götürülmesine izin verdi. Yüzüğü almak geleceği için çok önemliydi.

İki saat sonra kuyumcudan çıktığında gülümsüyordu. Bayan Eiler gerçekten de kaba, gürültücü, eğitimsiz biriydi ama onda bir şeyler vardı...

"Yiyecek bir şeyler almak ister misin?" Reva söyledi. "Belki özgür bir adam olarak son gününü kutlamak için? Lokantada Pazar geceleri her zaman kızarmış tavuk bifteği olur."

Taylor dehşet içinde itiraz etmeye başladı ama kelimeler ağzından çıkmadı. "Kulağa çok lezzetli geliyor." Kolunu ona uzattı ve birlikte caddenin karşısına geçtiler.

On İkinci Bölüm

Amanda karanlıkta çardağın koltuğuna oturdu ve gecenin sesini . Babasıyla lezzetli bir akşam yemeği yemişti ve ikisi de fazla konuşmasa da keyifli geçmişti. O sabah babasının kendisini çok sıkıttığına dair söylediklerinden sonra ağzını açmaya korkuyordu. Nedense Başkan'ın yeni gümrük vergisi yasalarını tartışmak isteyeceğini düşünmemişti. Yemek ilerledikçe

Dr. Montgomery'nin orada olmasını diledi. Ne hakkında konuşacağını bilirdi. Amanda'nın yaptığı gibi cirrostratus bulutlarını cumulonimbus bulutlarıyla karşılaştırmadan hava durumu hakkında konuşabilirdi. Sonunda Amanda sadece "Hava çok sıcak," demiş, J. Harker da "Kesinlikle öyle," demişti. Ama sohbet etmeden bile babasıyla oturmak ve gerçek yemek yemek güzeldi.

Akşam yemeğinden sonra Yunanca çeviri yapmak için odasına gitmemiş, onun yerine giderek artan karanlıkta dışarı çıkmıştı ve şimdi çardakta oturmuş yıldızları seyrediyordu. Dr. Montgomery ile burada oturduğu zamanları hatırlamaya başladı. Onu üç dilim pasta yerken izlediğini hatırladı; onu öptüğünü ve saçlarını açmasını istediğini hatırladı. Bir gece eve döndüğünde elbisesinin sadece gölgesini gördüğünü ama yine de ona nasıl geldiğini hatırladı.

Bankta doğruldu ve kendine Dr. Montgomery'yi değil Taylor'ı düşünmesi gerektiğini söyledi ama şu anda tek düşünebildiği Yunanca çevirinin adaletsizliği idi. Taylor, Dr. Montgomery'nin açıklama yapmasına izin vermeden onu terk etmesinden onu sorumlu tutmuş ve söylediklerine inanmamıştı.

Garaja bir araba girdi ve Amanda bir an için nefesini tuttu. Dönen elbette Dr. Montgomery değildi ve kesinlikle onun dönmesini istemiyordu ama belki de, belki *de* oydu.

Çakılların üzerinde beş ayak sesi duyduğunda bunun Taylor olduğunu anlamıştı. Dr. Montgomery'nin ayak sesleri daha ağır, daha... daha yırtıcıydı, Taylor ise hafif ve hızlı yürüyordu, sanki koşuyormuş gibiydi.

Görmeyeceğini bildiği için onu görmedi ve eve doğru ilerledi. Odasında olması gerekiyordu, bütün gün sadece bir öğün yemek yemişti ve *Moby Dick*'in derinliklerindeydi, ama onun yerine dışarıda sessiz karanlığın tadını çıkarıyordu.

Evin içindeki kapıların açılıp kapanmasını dinledi ve yokluğunun fark edildiğini anladı. Tanrıya şükür kimse

Dün gece danstayken onu istemişti.

Bir süre sonra ev sessizleşti, arka kapı açılıp kapandı ve Amanda Taylor'ın çakıl taşları üzerindeki ayak seslerini duydu. "Amanda?" diye seslendi çekingen bir tavırla.

Nedense Amanda neredeyse ona cevap vermeyecekti. Kendi kendine bunun Taylor'a haksızlık ettiği için olduğunu söylüyordu ama bir yanı da Taylor'ın bir kadının yıldızların altında birlikte oturmak isteyeceği türden bir adam olmadığını söylüyordu. Bu duygunun Dr. Montgomery'nin hatası olduğunu kendine hatırlattı. Eğer o gelmeseydi.

"Buyurun," diye seslendi Taylor'a, sonra onun yaklaşmasını izledi. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi ve sonra açıklamaya başladı. "Odam o kadar sıcaktı ki düşünemiyor gibiydim. Sadece mola veriyordum." Ayağa kalktı. "Şimdi işimin başına döneceğim."

"Bekle," dedi ve kadın kapıda duraklayınca devam etti. "Amanda, belki bu sabah biraz sert davrandım. Sana verdiğim her görevde elinden gelenin en iyisini yaptın ve sanırım Dr. Montgomery de farklı değildi. Korkarım başkalarına olduğu kadar kendime de kızdım ve hıncımı senden çıkardım."

Amanda olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Taylor daha önce hiçbir hatasını kabul etmemişti. "Anlıyorum," diye fısıldadı. "Dr. Montgomery hepimizi gerdi."

"Sanırım seni onunla gönderdim çünkü açıkçası ona tahammül edemiyordum."

"Öyle mi?" Amanda çardağa doğru döndü. Taylor daha önce ona karşı hiç bu kadar kişisel davranmamıştı.

"Ne kadar küstah, tembel bir adam. Belli ki hiç beş parası olmamış ve sanırım babanızın güzel evinde bulunmasına içerledim. Beni affedebilir misiniz?"

"Neden, evet, kesinlikle." Tereddüt etti. "*Moby Dick*'ten daha fazla çeviri yapmam gerekiyor mu?"

Taylor yüzünü buruşturdu. "Hayır." Bir süre sessiz kaldılar. "Amanda," dedi Taylor sonunda, "sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Amanda artık matematik dersi olmaması için dua ediyordu. Sınavda %100 aldığı için Taylor'ın tam zamanlı olarak matematiğe isteyeceğinden korkuyordu.

"Sanırım evlilik hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

"Ah," dedi Amanda, bunu beklemiyordu ve kapının diğer tarafındaki banka ağır bir şekilde .

"Artık genç bir kadın oluyorsun ve ne zaman evleneceğimizi ciddi olarak düşünmenin zamanı geldi. Bu konuda biraz düşündüm ve bugünden itibaren iki ay içinde evlenmemiz gerektiğine inanıyorum. Tabii bu senin için de uygunsa."

Amanda'nın kafası allak bullak olmuştu. Bu sabah babası Taylor'ı çiftlikten atmakla tehdit etmişti ve bu gece de çok yakında evlenmelerini teklif ediyordu. Bunun çiftlikteki yerini sağlamlaştırmak için bir girişim olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Amanda neredeyse bunun kendisine bağlı olmadığını söyleyecekti. "Bana uyar."

Taylor karanlıkta kaşlarını çattı. Öğleden sonra Bayan Eiler'la birlikte niÇan yüzüğünü seçtiklerinde çok mutlu olmuşlardı. Amanda'nın ne kadar sevineceğini ve Taylor gibi biriyle evlendiği için ne kadar Çanslı olduğunu söylemişti ama Çu anda Amanda hiç de sevinmiÇ görünmüyordu. Bir nefes aldı. "Amanda, belki de benimle evlenmek istemiyorsun."

Amanda düşünmesine fırsat vermeden ağzından kaçırıldı: "Beni mi istiyorsun, çiftliği mi?" Kadın dehşet içinde elini ağzına götürdü.

"Demek öyle," dedi ve sesi rahatlamış gibi çıktı. "Bu Montgomery denen adam aklına böyle düşünceler mi soktu?"

"Özür dilerim efendim, çok kötü bir şey söyledim. Elbette ne zaman sizinle evlenmekten büyük mutluluk duyarım. Bana bir tarih vererseniz hazırlıklara başlayacağım, yoksa hayır, bunu siz yapmak isteyeceksiniz. Ama damadın gelinliği önceden görmemesi gerekiyor, o yüzden başkası seçse daha iyi olur, ama isterseniz siz seçebilirsiniz. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Derslerim beni meşgul ediyor ama-"

"Amanda!" Taylor sertçe konuştu. "Elbette kendi düğününü planlayabilirsin. Bazen bana kendimi bir gardiyan gibi hissettiriyorsun, seni kilit altında tutuyormuşum gibi. Ben sadece sana bir eğitim vermek için elimden geleni yaptım. Kendini bir mahkûm gibi hissettiysen özür dilerim."

Sadece Dr. Montgomery geldiğinden beri, diye düşündü ama mırıldandı, "Tabii ki tutsak değildim."

Taylor ceketinin cebine uzandı ve küçük yüzük kutusunu çıkardı. "Sol elinizi alabilir miyim?"

Amanda'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Avucunda bir cetvel olmasından korkuyordu, bu yüzden üçüncü parmağına bir yüzük taktığında nutku tutuldu. Elmas ay ışığında parlıyordu. Ona sadece boş boş bakabildi.

"Oldu mu?" diye sordu endişeyle. "Bedenini doğru ayarlamaya çalıştık." "oturdu." Amanda hala zar zor konuşabiliyordu. Bu bir nişan yüzüğü. Artık her şey resmileşmişti ve Taylor'la evlen. O halde neden koşup sevinç çığlıkları atacak gibi hissetmiyordu? "Biz' kim?" diye sordu boş boş, zaman kazanmaya çalışarak.

"Bir arkadaşınız, Reva Eiler, seçmeme yardım etti. Aslında o olmasaydı yüzüğüm olmayacaktı. Pazar günüydü ve kuyumcu kapalıydı ama Bayan Eiler beni kuyumcunun evine götürdü ve yüzüğü açtırdı. Bayan Eiler yüzüğün uyacağını söyledi."

Amanda'nın tek yapabildiği yüzüğü elinden çekip almamaktı. Ondan önce başka bir kadın nişan yüzüğünü ! Reva'nın Dr. Montgomery'ye sahip olması yeterli değil miydi? Taylor ve Amanda'nın yüzüğünü de mi istiyordu? "Ne kadar da yardımsever," diyebildi Amanda ve yüzüğe bakmayı bıraktı. Onu karanlık geceye fırlatmak istiyordu.

"Amanda," dedi Taylor bir süre sonra, "dün akşam hakkında, sen... beni öptüğün zaman."

Aniden ayağa kalktı. "Özür dilerim. O zaman da özür dilemiştim, şimdi de özür diliyorum." Sinirlendiğini hissediyordu ve yüzük parmağını yakıyordu.

Taylor da ayağa kalktı. "Kastettiğim bu değildi. Sadece bazen seni bir yetişkin olarak düşünmekte zorlanıyorum. Seni hâlâ ilk tanıştığım o çelimsiz kız olarak hatırlama eğilimindeyim."

Amanda biraz rahatlamaya başladı. Bu mantıklı geliyordu. Belki de ona o kadar da itici gelmiyordu.

"İzin verirseniz?" dedi ve kollarını ona uzattı.

Amanda tereddütlüydü ama ona doğru gitti ve yanağını göğsüne dayadı. Adam zayıftı ve kalbinin yüzüne çarptığını duyabiliyordu ve anında onu Dr. Montgomery ile kıyaslamaya başladı. Dr. Montgomery daha iri ve güçlüydü, kolları ve vücudu Amanda'yı sarmalıyor gibiydi ve Çimdiye kadar elleri Amanda'nın her yerindeydi, dudakları saçlarında ve boynundaydı, ağzına doğru ilerliyordu.

Taylor ondan uzaklaşarak ona baktı ve sonra dudaklarını onunkilere bastırdı.

Hiçbir şey, diye düşündü. Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum. Sıcaklık, ilgi ya da daha fazlasını yapma isteği hissetmiyorum. Bir heykeli öpüyor da olabilirdim.

Taylor uzaklaşıp ona baktı. "İşte, bu seni çiftliği değil de seni istediğime ikna etti mi?"

Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. Onun nesi vardı ki? Bu Taylor'dı, sevdiği adam. Belki onu tekrar öpmeyi denerse, bu sefer bir şeyler hissedebilirdi. Parmak uçlarında durdu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı, ama Taylor geri çekildi ve onu çileden çıkaran küçük bir kıkırdama .

"Bence bu başlangıç için yeterli, sence de öyle değil mi?" Kollarını onun üzerinden çekti. "Çok fazla heyecanlanırsan uyuyamazsın."

Öfke Amanda'yı boğduğundan konuşamadı ama öpücüklerinin onu kesinlikle heyecanlandırmayacağını söylemek istedi.

"Amanda, artık yatma vaktin geldi. Yarın iş günü ve tarih sınavın var. Umarım bunun için çalışmışsındır. Yarın, belki tekrar konuşabiliriz." Ona gülümsedi, sonra da

parmağının ucunu kızın burnuna götürdü. "Ve eğer iyi bir kız olursan belki daha fazla öpücük olur. Ve en iyisi, şerbetçiotları gelir gelmez düğünümüzü planlamaya başlayacağız. Bu seni gülümsetmeli."

Amanda ağzından çıkacaklardan korktuğu için ağzını açmaya cesaret edemiyordu. Şimdi *Taylor* ona kendini aptal gibi hissettiriyordu. Bütün erkekler bir noktadan sonra patronluk taslayan, küstah, çokbilmişlere mi dönüşüyordu? Her erkek onun için neyin doğru olduğunu tam olarak bildiğini düşünüyor gibiydi. Babası onu okuldan almış ve bir öğretmenle evde tutmuştu. Özel öğretmeni onu annesinden uzaklaştırdı ve bir programa bağladı. Sonra Dr. Montgomery geldi ve onun ders çalışmayı bırakıp yemek yemeye başlamasını sağladı.

"Evet, yatmaya gidiyorum," dedi Amanda ve Taylor'a ödevine öpücüklerle not verip sormak gibi korkunç bir şey söylemeden önce hızla arkasını döndü: I. Edward'ın İskoçya seferiyle ilgili dört soruyu kaçırdın ve sana öpücük yok Amanda.

Odasına girdiğinde gözyaşlarına boğuldu. Nişan yüzüğünü parmağından çıkarıp komodinin üzerine fırlattı, sonra kendini yatağa atıp çaresizce ağladı. Hayatındaki her şey çok karışık. Bir ay önce hayattan istediği şeyi biliyordu. Taylor'dan başka bir şey istemiyordu. Ama şimdi Dr. Montgomery ile tanışmıştı ve hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu. *Her şeyden* hoşnutsuzdu. Çalışmalarıyla kendini eğitiyormuş gibi hissetmek yerine, Dr. Montgomery onu yaşılanan bir kız öğrenci gibi hissettirmişti.

Gece yarısına doğru kalktı, geceliğini giydi ve yattı ama fazla uyumadı. Keşke ne *yapacağına* dair bir fikri olsaydı. Keşke aklındaki karmaşadan kurtulmanın bir yolu olsaydı.

Sabah olduğunda Bayan Gunston Amanda'ya Taylor'ın son programını verdi, ama Amanda programa neredeyse hiç bakmadı. Ve Bayan Gunston'ın tavrından da hoşlanmadığını fark etti. Sonuçta kim işveren, kim çalışandı?

Amanda, Taylor'la paylaştığı yetersiz kahvaltıdan ve aynı derecede yetersiz öğle yemeğinden hiç hoşnut değildi. Onu evine geri gönderdi

Öğle yemeğinden sonra takmayı unuttuğu nişan yüzüğünü almak için odaya gitti. Saat ikide tarih sınavını zar zor geçmişti ve Taylor hiçbir şey söylememişti. Soğuk sessizliği onu azarlamasından daha kötüydü. "Sanırım bu artık öpüşmek yok demek," diye mırıldandı nefesinin altından, kâğıdını düşük notuyla geri verirken.

Odasına dönüp programının geri kalanına bir göz attı ve içini büyük, ağır bir batma hissi kapladı. Eğer bir mahkûm değilse bile, kendini kesinlikle mahkûm gibi *hissediyordu*.

Saat 3:30'da pencereye doğru yürüdü ve annesinin iki badem ağacının gölgesinde oturmuş gazete okuduğunu gördü. Amanda ne yaptığını bile düşünmeden, programında Vermeer'tablolarını çalışacağı belirtilen saatin tam ortasında odasından çıktı ve aşağıya, annesinin yanına indi.

"Merhaba," dedi Amanda yumuşak bir sesle.

Grace gazetesinden başını kaldırdı ve kızının ağladığını ve şişmiş yüzüne bakarak epeyce ağladığını hemen fark etti. O piç Taylor Driscoll'un şimdi ona ne yaptığını merak ediyordu.

"Oturun," dedi Grace, "limonata da soğuk."

Amanda kendine soğuk bir bardak limonata doldurdu, oturdu ve yudumladı. Bir yığın kurabiye de vardı ve konuşmadan önce iki tanesini yedi. "Hiç ne yapacağınızı bilemeyecek kadar kafanızın karıştığı oldu mu?"

"Günlük, ama neden bana kafanı karıştıran şeyin ne olduğunu söylemiyorsun? Tabii Latince fiiller değilse. Okul ödevlerinde hiç iyi değilimdir."

Amanda gözyaşlarını tutamayarak, "Erkekler," dedi. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Amanda nereden başlayacağını bilemedi. "Korkarım o korkunç Dr. Montgomery hayatımı mahvetti."

Grace'in gözleri büyüdü ve ilk torununun evlilik dışı doğduğunu hayal etti. Amanda'yı İsviçre'ye götürecekti. O-

Amanda, "Beni huzursuz ediyor gibi görünüyor," diyordu. "Taylor'ı seviyorum, hep sevdim ve onunla evlenmek istediğimi biliyorum. Dün gece bana bir nişan yüzüğü verdi. Kahretsin! Yine yukarıda unutmuşum. Her neyse, Taylor'ı sevdiğimi biliyorum ama Dr. Montgomery geldiğinden beri hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Derslerim artık benim için daha zor. Aklım sürekli dolaşıyor."

"Bu kulağa normal geliyor," dedi Grace.

"Normal mi? Nişanlı bir kadının başka bir erkeği düşünmesi normal mi?"

"Evet, tabii ki. Asıl ihtiyacın olan şeyin Dr. Montgomery'yi sisteminden çıkarmak olduğunu biliyorsun. Görüyorsun, o senin için bir yenilik, hepsi bu. Bir çocuğun ilk kez dondurma yemesi gibi. Çocuğun kendini hasta edene kadar yemesine izin verilmeli, sonra bir dahaki sefere biraz muhakeme kullanır ve tıka basa yemez."

"Sence Dr. Montgomery'den *daha fazla* mı almalıyım? O gittiğinde benim için en iyisinin bu olacağını düşünmüştüm."

"Tam tersi," dedi Grace. "Onu büyülenecek kadar gördün. Ne de olsa oldukça korunaklı bir yaşam sürdün ve bu tür bir adam ilgini çekecek kadar farklı. Eğer onunla daha fazla zaman geçirseydin, Taylor'ın yarısı kadar bile bir adam olmadığını görürdün. Birkaç gün süren partiler, danslar ve gençlerin bugün yaptığı diğer şeylerden sonra, Taylor'a ve her zaman sevdiğin yaşam tarzına aç olarak buraya geri dönersin."

Amanda'nın tek istediği bu karmaşanın sona ermesiydi. Boş bir sandalyeye bakıp Dr. Montgomery'nin orada olmasını dilemek istemiyordu. Taylor'ı başka bir adamla karşılaştırmak ve Taylor'ın kaybetmesini istemiyordu.

"Dr. Montgomery uçarı bir adam," dedi Amanda. "Konferanslar yerine sinema filmlerine gider ve müze pikniğe gitmeyi tercih eder."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Grace, gözleri parlayarak. Artık cennete girme şansını kaybettiğinden emindi.

"Ama onu tekrar nasıl görebilirim? Onu yemeğe davet etmeli miyim? Taylor'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Ve Taylor her zaman yatıştırılmalıdır, diye düşündü Grace, tıpkı eski bir aç tanrı gibi. Gazeteyi tekrar katladı. "Bugünkü gazetede bir ilan dikkatimi çekti." Gazeteyi Amanda'ya uzattı ve işaret etti.

Çevirmen Aranıyor. Mümkün olduğunca çok dilde konuşması ve/veya yazması gerekiyor. Gelen şerbetçiotu toplayıcılarına yardım edecek biri aranıyor. Günlüğü 5 dolar. Kingman Arms'a başvurun. Dr. Henry R. Montgomery.

"Kaç dil biliyorsun canım?" Grace sordu.

"Dört," diye yanıtladı Amanda, "ve üç tane daha yazıyorum. Anne, sence iş başvurusunda bulunmalı mıyım? Taylor'ın bunu onaylayacağını sanmıyorum-"

"Ama bunu Taylor *için* yapıyor olacaksın. Bu ayaktakımıyla biraz zaman geçirip dünyadaki diğer insanların ne kadar savurgan bir hayat sürdüğünü gördüğünde, inan bana, Taylor'la yaşamamanın huzuruna koşarak geri döneceksin. Bir programa geri döndüğünüz ve bir anlamı olan bir şey çalıştığınız için *mutlu* olacaksınız. Ve o zaman, Taylor'a olan aşkınızdan da emin olacaksınız. Bu huzursuzluk hissini kanından çıkaracaksınız. Yuva kurmaya hazır olduğunda daha iyi bir eş ve anne olacaksınız."

Amanda annesine inanmak istiyordu çünkü iş fikri onu heyecanlandırıyordu. Ayrıca annesinin söyledikleri de mantıklıydı. Dr. Montgomery'yi aklından çıkarırsa daha iyi bir insan olacaktı. Hal böyleyken, Taylor'a karşı her geçen saat daha da sabırsızlanıyordu.

İç çekti. "Babamın ya da Taylor'ın bunu yapmama izin vereceğini sanmıyorum."

Grace yumruklarını sıktı. Yıllar önce Taylor'a yenilmişti, kocasını ve kızını o adamın sahip olma ihtiyacı yüzünden kaybetmişti ama tekrar kaybetmeyecekti. Bu sefer kanlar içinde kalana kadar savaşıacaktı. Amanda onu yeniden sevmeye, Taylor'ın egemenliğinden çıkmaya başlamıştı ve Grace buna izin vermeyecekti.

Dönüşüm durdu. Teşekkür ederim, Dr. Montgomery, diye düşündü, evimizin üzerindeki büyüğü bozduğunuz için teşekkür ederim. "Ben ilgileneceğim," dedi Grace, "baban da Taylor'la ilgilenecek."

"Emin misin?" Amanda hayretle fısıldadı.

Grace öne doğru eğildi ve kızının elini kavradı. "Çok eminim."

"Bir iş mi?" Taylor'ın nefesi kesildi. "Amanda evinin dışında mı *çalışacak*? Şu... şu... için çevirmen olarak mı?" Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

J. Harker purosunu çiğniyordu. Bir saatten kısa bir süre önce Grace ona gelmiş ve Amanda'nın Dr. Montgomery için çalıştığından bahsetmişti. Grace banyodan yeni çıkmış gibi çok güzel ve çok güzel kokuyordu. "Profesörün burada kalmasını sağlayamazsak, ona göz kulak olabiliriz, Amanda'yı oraya gönderebiliriz."

Taylor kulaklarına gelen sesleri duyar gibi oldu ve bunun, hayatının yapı taşlarının etrafına yıkılmasından başka bir şey olmadığını anladı. Montgomery adını hiç duymamış olmayı diledi. Ve düşünmek için! En başta Caulden Çiftliği'ne gelmesini isteyen oydu. "Ama *saha* çalışanları," dedi Taylor tiksintiyle. "Amanda'nın hassasiyetlerine sahip bir kadın böyle adamlarla başa çıkamaz."

"Kızımın içinde düşündüğümünden daha fazla ben olduğunu düşünmeye başlıyorum. Profesör ne yapıyorsa onu görmeye gidecek ve geri dönüp her şeyi rapor edecek. Sendikacılardan her zaman iki adım önde olacağız. Şerbetçiotlarımı toplayacağım ve sendika sorunum olmayacak. Sabah ilk iş o işi almaya gidecek." Harker, arkasını dönmeden önce Taylor'a cevap verecek zaman bırakmadı. "Ve sabah benimle kahvaltı edecek. Yarın biraz güçlü olmasını istiyorum." Odadan çıktı.

Taylor oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Amanda hayatında hiç bu kadar gergin olmamıştı. Babasının yemesi için ısrar ettiği muazzam kahvaltıdan dolayı sessizce geçirdi.

ve arabanın camından dışarı baktı. Taylor'ı dünden beri görmemişti ve onun yokluğunun yaptığı şeyi onaylamadığı anlamına geldiğini biliyordu. Bunu her ikisinin de iyiliği için yaptığını ona açıklamak isterdi ama ona hiç fırsat vermemişti.

Yine de babası kesinlikle memnun görünüyordu. Ona gülümsemiş ve her şeyden ikinci porsiyonu vermişti. Belki de annesi Amanda'nın ne yaptığını açıklamıştı.

"Geldik hanımefendi," dedi şoför.

Amanda pencereden dışarı baktı ve Kingman Arms'ın önünde duran uzun insan kuyruğunu gördü. Daha önce şoförle yol tarif etmek dışında hiç konuşmamıştı (Taylor çok gerekli olmadıkça altındakilerle konuşulmaması gerektiğini söylerdi) ama şimdi neredeyse bir arkadaş gibi görünüyordu. "Bütün bu insanlar neden orada?" diye sordu.

"Günde beş dolar çok para ve çok sayıda insan birden fazla dil konuşuyor."

Amanda, onun tam olarak neden orada olduğunu biliyor gibi görünmesine şaşırılmıştı.

"Sizi sıranın başına alayım mı, bayan? İçeri girip Dr. Montgomery'ye işi istediğinizi söyleyebilirim. Eminim size verecektir."

Amanda o kadar emin değildi. Adam onun parası ve züppeliği hakkında çoktan kötü şeyler söylemişti. "Hayır, teşekkür ederim, diğerleriyle birlikte sırada bekleyeceğim." Bunun üzerine yüzünü buruşturdu çünkü sıradaki insanların çoğu sanki hayatları boyunca banyo yapmamış gibi görünüyordu. Ön dişi eksik olan bir adam sırttı ve ona göz kırptı.

"Ben burada sizi bekleyeceğim hanımefendi ve size bir zarar gelmemesi için nöbet tutacağım."

"Çok teşekkür ederim, uh..."

"James, bayan."

"Teşekkür ederim, James." Şoför gelip ona kapıyı açana kadar bekledi, sonra indi ve sıranın arkasına doğru yürüdü.

Kuyruktaki insanlar ona pek hoş davranmadılar ve kıyafetleri, geldiği araba ve işe ihtiyacı olup olmadığı hakkında kaba şeyler söylediler.

Amanda'nın arkasındaki boyalı genç kadın, "*Hanımfendi* bize geldi," dedi. "İpek bir elbisenin sana işi getireceğini mi sanıyorsun, tatlım?"

Amanda hiçbir şey söylemedi. Bunu yapmak istediğini ona düşündüren neydi?

"Belki de istediği yakışıklı bir üniversite profesörüdür," dedi bir başka kadın sırtarak.

Amanda alay eden kadınlarla yüzleşmek için döndü. "Kaç dil biliyorsunuz?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Bu seni ," dedi ilk kadın.

"Dört kelime biliyorum ve üç tane daha yazabilirim," dedi Amanda oldukça yüksek sesle, böylece sıradaki insanların çoğu onu duyabiliyordu. Arabada bekleyen James ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Bu da ne?" dedi elinde not defteri olan ve sırada ilerleyen genç bir adam. "Burada biri dört dil konuşabildiğini mi söyledi?" Amanda'ya ve diğer üç kadına baktı.

"," dedi Amanda.

Genç adam onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Nedir bunlar?"

"Fransızca, İtalyanca, İspanyolca ve Almanca. Yunanca okuyup yazabiliyorum, Rusça ve Latince."

O konuşurken yazıyordu ama Latince'nin üstünü . "Herhangi bir Doğu dili? Hindu dili?"

"Çinceyi çok az biliyorum ama korkarım ki akıcı konuşamıyorum."

Adam ona tuhaf bir bakış attı. "Başka 'ilkel tanıdıklar' var mı?"

"Biraz Japonca, biraz Macarca."

Sıradaki insanlar Amanda'ya kötü niyetli bakışlar atarak ayrılmaya başlamıştı.

"Benimle gel tatlım," dedi adam ve Amanda'nın kolundan tutarak onu otelin içine doğru çekmeye başladı.

Lobi karmakarışık, insanlar her yere koşuşturuyor, bağırıyor ve her boş yere oturuyordu. Duvarlar boyunca yığılmış bohçalar ve valizler vardı. Çocuklar çığlık atıyor, erkekler sigara içiyor ve kaşlarını çatıyordu; kadınlar bitkin görünüyor, kocalarının ve çocuklarının taleplerini görmezden geliyordu. Hava dumanla maviydi; gürültü sağır ediciydi ve havasız odada sıcaklık yüz yirmi derece olmalıydı.

Genç adam Amanda'ya, "Tam orada dur," dedi. "Ve sakın ayrılma. Ne yaparsan yap, sakın gitme."

Joe Testorio sıradaki insanları iterek geçti ve Dr. Montgomery'nin yatak odası olması gereken odaya girdi. Hank, terden ıslanmış gömlek kollarıyla, birbiri ardına başvuranlarla mülakat yapıyordu. Sekreteri Reva Eiler onun arkasında duruyordu - ya da belki de havada asılı durmak daha iyi bir kelimeydi.

"Onu buldum," dedi Joe, başını Hank ile başvuru sahibinin arasına sokarak. "Dört dil biliyor, üç dili okuyup yazabiliyor ve üç dilden de 'biraz' anlıyor."

"Öyle mi?" Hank söyledi. "Peki nerede o? Kaçmasını engellemek için onu kapıya ."

Joe lobiye geri koştu. Amanda uzaklaşmakla kalmamış, kılını bile kıpırdatmamış gibi görünüyordu. Emirlerle uyabilir, diye düşündü.

"Seni bekliyor," dedi Joe Amanda'nın koluna girerek onu otel odasına sokmak için insanları kenara itmeye başladı.

Amanda, Dr. Montgomery'nin bazı kâğıtların üzerine eğilmiş, gergin ve kirli küçük bir adama sorular sorduğunu görünce nefesi kesildi. Onu görmeyeli yıllar olmuş gibiydi.

" burada, Doktor," dedi Joe.

Hank başını kaldırdı ve gübre yığınının çıkan bir bahar çiçeğini andıran Amanda'yı gördü. Havalı, taze, güzel ve harika bir şekilde arzulanır görünüyordu. "Hayır," dedi Hank ve sonra tekrar

masanın diğerk tarafındaki adam. "İtalyanca ve İngilizce dışında ne konuşuyorsunuz?"

Adam ağır bir aksanla "İngilizcem pek iyi değil ama İtalyancam çok iyidir," dedi.

"Ama *başka* hangi dilleri konuşuyorsun?" Hank öfkeyle sordu, öfkesinin Amanda için olduğunu çok iyi biliyordu. Neden hayatından tamamen çıkıp gitmiyordu ki?

Hayır, diye düşündü Amanda, buraya gelebilmek için yaşadığı onca şeyden sonra onu öylece kovmayacaktı. İşi alamazsa anne ve babasıyla yüzleşme fikrine katlanamıyordu.

"Ama Doktor," diye feryat etti Joe.

Amanda bir adım öne çıktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Reva'nın gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu ama yenilmesine izin vermeyecekti. Mükemmel bir İtalyanca ile küçük adama, "Dr. Montgomery İtalyanca ve İngilizce dışında bir dil bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyor," dedi.

Sonunda birini anlayabildiği için minnettar olan Amanda'sorunlarını döktü: Beslemesi gereken yedi çocuğu olduğunu, bir işe ihtiyacı olduğunu, günde beş doların çok büyük bir para olduğunu ve işi bulabileceğini umduğunu ama sadece İtalyanca ve çok az İngilizce bildiğini söyledi.

Amanda ona teşekkür etti ve hem ona hem de ailesine iyi dileklerini iletti. Hank'e döndü. "İngilizce ve İtalyanca, hepsi bu. Sıradaki Meksikalı aileye yardım edeyim mi?"

"Hiç yardım edemezsin. Joe, Bayan Caulden'ı buradan götür."

"Caulden?" Joe soluk soluğa kaldı ve Amanda'ya sanki şeytanın ta kendisi. ", gidelim."

Amanda Joe'dan uzaklaştı ve ellerini Dr. Montgomery'nin masasına koydu. "Yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Eşitliğe ve adalete inandığınızı sanıyordum ama sanırım adaleti hak etmek için fakir olmanız gerekiyor. için bir dizi kanun varken fakirler için başka bir kanun var. Affedersiniz, anlamadım." Doğruldu. "Keşke

Dr. Montgomery, her ne yapmaya çalışıyorsanız bol şans." Kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Hank onun gidişini izledi ve birisinin çevirisine yardım etmesini istemekle Amanda'yı bir daha asla görmek istememek arasında kaldı. Evinden ayrıldığından beri ondan başka bir şey düşünmemişti. Onu görebiliyor, hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu.

Joe, "Haklısın Doktor, Caulden'ın bizim için çalışmasına ihtiyacımız yok," dedi. "Muhtemelen bütün sırlarımızı babasına verir."

"Ne sırrı?" Hank mırıldandı ve sonra onun peşinden koşmaya başladı. Otelden çıkmadan önce ona yetişti, kolundan tuttu ve onu gördüğü ilk kapıdan içeri çekti; bu kapı, üzerinde çıplak, zayıf bir ampul bulunan küçük, pis kokulu bir süpürge dolabıydı.

"Dr. Montgomery," dedi Amanda kolunu ovuşturarak, "nerede olsa tutuşunuzu bilirdim."

"Ne istiyorsun Amanda?" Hank talep etti.

"Bir iş. Gazetede ilanınızı gördüm ve biraz dil bilgim var. Dil konusunda her zaman oldukça iyi olmuşumdur. Elbette hayatımı kitapların içindekileri öğrenerek harcamak yerine en son dansları öğrenerek geçirmeliydim, ama şimdi bilgi ile lanetlenmiş gibiyim, bu yüzden bunu kullanabileceğimi düşündüm."

"Ve bir sendika kurmama yardım mı edeceksin? İnsanların ULW'ye katılmalarını sağlamaya çalıştığının farkında mısınız? Daha iyi çalışma koşulları talep etmek için bir araya gelmelerini istiyorum. Düşmanımız baban gibi insanlar."

"Onlara bunu mu söylüyorsunuz? Toprak sahibi olan herkesten kişisel olarak nefret etmelerini mi? Babam olmasaydı işleri olmazdı."

Hank onun tavırlarından nefret ediyordu. Yoksulluğun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi kendine dayattığı açlık dışında, yemeksiz kalmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. "Taylor sana başvurman için izin verdi mi?"

"Ben ona sormadım," Amanda dürüstçe cevap verdi.

"Dr.

Montgomery, işi aldım mı almadım mı? Değilse, eve gitmek istiyorum." "Bir gün bile dayanamazsın," dedi Hank.

"Peki, uzun süre dayanacağıma ve iyi bir iş çıkaracağıma dair nasıl bir bahse girmek istersiniz?"

"Amanda, bugünü atlatırsan benden ne istersen alabilirsin."

"Öyle mi?" dedi, tek kaşını kaldırarak. "Bunu kabul edeceğim ama istediğim şeyin silahlar, bıçaklar ve yangın bombaları içereceğinden endişelenmelisin."

Süpürge dolabının kapısını açtı. "Şansımı deneyeceğim," dedi usulca. "Ama öğleden sonraya kadar dayanamazsın."

Neredeyse haklıydı. Amanda gün içinde birçok kez eve gitmek istedi. Ona aynı anda elli iş veriliyordu. Aynı anda hem çeviri yazacak hem de sözlü çeviri yapacaktı. Kingman'a trenlerle her saat daha fazla insan geliyordu ve Dr. Montgomery trenleri karşılayacak ve onlara sendikanın ne olduğunu anlatabilmesi için kendisine gelmelerini söyleyecek insanlar tutmuştu.

Saat on birde Kingman Arms'tan çıkıp Joe'nun kiraladığı bir eve taşındılar. Evin önünde buranın sendika merkezi olduğunu büyük tabelalar vardı.

Amanda tüm gün boyunca insanlara hakları olduğunu, birbirlerine bağlanırlarsa barışçıl bir şekilde değişiklikler yapabileceklerini anlattı. Anahtar kelimenin barış olduğunu fark etmeye başlamıştı. Taylor ve babası sendikacıların yakmak ve öldürmek istediklerini söylemişlerdi ama Amanda hiçbir yerde şiddetten söz edildiğini duymamıştı.

Saat üçe doğru çok yorulmuştu, banyo yapmak ve soğuk bir şeyler içmek istiyordu ama devam etti. İki kez Dr. Montgomery'ye baktı ve o da kendisinden daha yorgun görünüyordu.

İnsanlar ona kendini berbat hissettiriyordu. Gözleri aç ve yorgundu. Bir kadının bebeği açlıktan ağlıyordu ve Amanda çantasını kadına elindeki azıcık harçlığı verdi. Başka bir kadına saçındaki emaye tıraşı verdi. Saat dörtte Joe'yu şoförünü çağırması için gönderdi, sonra James'i lokantaya gönderip üç yüz sandviç ısmarlamasını ve bunları dağıtmasını ve hesabı babasına göndermesini istedi.

Defalarca Dr. Montgomery'nin gözlerini üzerinde hissetti ama gözlerini kaçırdı.

Onu en çok üzen şey çocuklardı. Yeni yürümeye başlayan çocuklardan nasıl tarlada ot toplamaları beklenebilirdi? Onları aç görmeye nasıl dayanabilirdi? Çocuklar ona dokunmak istiyordu çünkü o çok temiz ve güzeldi ve birkaç kez Amanda bir babaya sendikanın ne olduğunu anlatırken bir bebeği kucağına aldı. İki bebek onun altını ıslattı, biri omzuna kustu.

Akşam ev boşaltılmaya başlandı. İşçiler yol kenarlarında ya da bulabildikleri her yerde kamp yerleri bulmaya başlamışlardı.

Amanda kâğıt ve kalemlerle dolu küçük masanın arkasındaki sandalyesine oturdu ve dalgın dalgın etrafına baktı. Hiçbir şey düşünüyor gibi görünmüyordu. Bugün cehennemi yaşamış ve geri dönmüştü ya da belki de tam olarak geri dönmemişti.

"Hadi bir şeyler yiyelim," Reva'nın Dr. 'a dediğini duydu.
Montgomery.

Amanda bilinçli bir düşünceye kapılmadan ayağa kalktı. Eve, diye düşündü, sıcak bir banyo ve sıcak bir yemek için eve.

Hank Amanda'yı izliyordu ve onun ne hissettiğini biliyordu. Saha işçileriyle ilk kez çalıştığında o da aynı şekilde hissetmişti. Yoksulluk baş döndürücüydü ve buna Amanda o da hazırlıklı değildi. Belki de Amanda hakkında ilk hissettiği şey buydu, onun *önemseyen* bir insan olduğu. Taylor'ı önemsiyordu; babasını, annesini önemsiyordu. Kendini savunmuyordu çünkü diğer insanların kendisinden daha önemli olduğuna inanıyordu.

Hank Reva'ya, "Sen Joe'yla git," dedi. "Benim yapmam gereken bir şey var."

Reva onun Amanda'yla bir ilgisi olduğunu kastettiğini biliyordu. "Zengin bir babam olsaydı sandviç gönderebilirdim," dedi acı acı. "O sadece hepimizin yapmak istediği şeyi yapacak paraya sahip."

Hank, "Üzerinde hiç çocuk kusmuğu görmüyorum," dedi ve Amanda'ya doğru yürüdü. Elini onun koluna koydu. "Benimle gel."

"Eve gitmem gerek," diye fısıldadı ona bakmadan. "James beni bekliyor olacak."

James, diye düşündü, "benim şoförüm" ya da "benim arabam" değil.

"Ona gitmesini söyleyeceğim. Sana bir özür borçluyum ve özrü dilemek istiyorum."

Ona baktı ve gözlerinde anlayış gördü. Başını salladı. "Temiz ve sessiz bir yere gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Onun elini tuttu, resmi bir şekilde koluna girmedi ama daha samimi bir şekilde avuçlarını ve parmak uçlarını birbirine doladı ve onu arabasına götürdü. Günün büyük bölümünü arabada oturup onu bekleyerek geçiren şoförüne eve gitmesini ve Bayan Caulden'ın daha sonra döneceğini söyledi.

On Üçüncü Bölüm

Hank, Amanda'yı pikniğe götürdüğü küçük göletin etrafındaki ağaçların arasındaki تنها alana götürdü. Onu neredeyse arabadan çıkarmak zorunda kaldı, sonra öylece durdu.

"Amanda," dedi ama Amanda yanıt vermeyince iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Konuş benimle, Amanda. Hiç böyle bir yoksulluk görmedin, değil mi? Güzel evinde yalnız ve onlar gibi insanların varlığından hiç haberin olmadı. Onlar senin masana yemek koyan ekinleri toplayan insanlar. Sırtınıza ipek, parmaklarınıza elmas takan bu insanların alın teridir."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o ellerini tuttu. "Eve gidip kıyafetlerimi yakmak istiyorum ve programımı geri istiyorum." Gözlerinden yaşlar geliyordu. "Bırak beni dedim! Eve gitmek istiyorum!"

Amanda çırpınırken, adam onu kollarının arasına aldı. "Devam et ve ağla, Amanda. İstedğin kadar ağla. Bunu hak ediyorsun."

Ona karşı savaştı. Ağlamak istemiyordu ve onu bir daha görmek istemiyordu. "Bırakın gideyim. *Eve* gitmek istiyorum!"

"Sanırım belki *de* evdesin," dedi, onu kendisine doğru tuttu, mücadele ederken kollarını sıkıştırdı. Karşı koyacak gücü yoktu ve bir süre sonra ona sarıldı. Adam çok sağlıklı görünüyordu. Bugün hasta insanlar görmüştü, doktora gidecek parası olmayan insanlar. Kollarında ağlamaya başladı ve adam sırtını bir ağaca dayayarak oturdu ona sarıldı.

Gözyaşları arasında, "Onlar açken ben sınav sonuçları için endişeleniyorum," dedi.

Saçlarını çözdü ve sırtından aşağı sarkan saçlarını okşadı. "Kendini suçlayamazsın."

"Ama babam-"

Onu sakinleştirmek için dudaklarını onunkilere dokundurdu ve her ikisini de hayrete düşüren bu hareket bir bombanın patlaması gibiydi. Amanda ağzını onunkinin altında açtı ve vücudunu onunkine bastırdı. Hank'in eli Amanda'nın göğsünü arayıp bulduğunda ikisi de düşünmedi ve Amanda Hank'in elini hissettiğinde vücudu Hank'in kollarında gevşeyerek kendini ona açtı.

"Amanda," diye fısıldadı Amanda'nın dudaklarına, "durmalıyız yoksa yapamayacağım."

"Lütfen durma," dedi umutsuzca. "Başka bir adam beni geri çevirirse buna dayanamam. Benimle seviş. Kendimi bütün ve temiz hissetmemi sağla ve sanki bir test puanından daha değerliymişim gibi hissettir."

Hank hayır demeye başladı. Üzgündü ve duygusal olarak tükenmişti ve sabaha buna pişman olabilirdi.

"Lütfen, Hank," diye fısıldadı. "Lütfen."

Bir keresinde Amanda ondan "lütfen" derse, istediği her şeyi yapabileceğini düşünmüştü. Doğru tahmin etmişti. Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi ve tüm mantıklı düşünceleri uçup gitmişti.

Onu kollarına alarak ayağa kalktı ve kaynakla beslenen gölete doğru yürüdü. "Banyo yapmaya ne dersin, bebeğim?" Giysileri, ayakkabıları, cüzdanı ve üzerlerinde ne varsa onunla birlikte gölete doğru ilerledi.

Soğuk su Amanda'yı ayılttı. "Dr. Montgomery," dedi endişeyle, "biraz önce söylediklerimle ilgili olarak-"

Onu öptü. "Benimle dövüşebilirsin ya da bana yardım edebilirsin, ama sonuç aynı olacak. Bu gece buradan ayrıldığında aynı olmayacaksın, Amanda."

Dibinde duruyordu, su beline kadar geliyordu ve adamın gözlerindeki ifadeden ona doğruyu söylediğini anladı. Onu ilk gördüğü andan beri isteyip istemediğini merak ediyordu. Bu gece yapmak istediği şeyi yapacaktı. Bu gece ona nasıl davranması gerektiğini söyleyecek bir programa ya da başka birine bel bağlamayacaktı.

"Evet," diye fısıldadı ve kirli elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Hank onun ellerini itti ve düğmeleri ustalıkla açtı, sonra elbiseyi omuzlarından sıyırdı. İçinde bir yoğunluk vardı. Gözleri bir bıçak gibi adamın içinden geçiyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyi şu anda seni istediğim kadar istemedim, Amanda," dedi ve onu kendine çekti, ayakları havuzun dibinden çıktı. İkisi de elbisesinin su alıp battığını fark etmedi.

Hank, Amanda'nın ağzını neredeyse yutana kadar açtı, elleriyle iç çamaşırının askılarını omuzlarından itti ve kaymayınca yırtarak çıkardı.

Amanda düşünemeyecek kadar şaşkındı. Hayatında tutku eksikliği vardı ve ona tüm bastırılmış arzularıyla karşılık verdi. O, şimdiye kadar kaçırdığı her flört, her dans, her sosyal etkinlik, okumadığı her romantik romandı; o, hiç deneyimlemediği her kek parçası, her kadeh şampanya, her el tutuşmaydı. "Evet, ," diyebilirdi sadece, başı geriye yaslanmış, elleri adamın gür saçlarında.

Göğüsleri çıplak kaldığında, ağzını pembe uca yapıştırdı ve onu ağzının sıcak, ıslak boşluğuna çekti.

Amanda'nın dizlerinin bağı çözüldü ve adam bir eliyle Amanda'nın sert, yuvarlak kalçalarını kavrayarak ona destek oldu. Onu kaldırdı ve bol, yırtık giysileri suya düştü. Üzerinde sadece siyah ipek çoraplar ve siyah, dantelli jartiyerler vardı.

Hank onun bacaklarını beline doladı, elleri kalçalarını kavrarken ağzı göğsünde kaldı, emdi, dili sert ve sıkı bir şekilde sert meme ucunda gezindi. Onu çimenlere yatırdı, sırtı bir toprak tümseğine doğru açılı duruyordu. Dilini karnında gezdirdi, göbeğinin etrafındaki etli kısmı güçlü dişleriyle ısırды.

"Bakalım hepinizin tadı nasılmış?" dedi ve dilini kadının en mahrem yerine gömdü.

Amanda'nın gözleri açıldı; başının saçını tuttu ve onu itmeye başladı, ama sonra dili hareket ediyor, dudakları emiyordu. Sırtını dikleştirdi ve ipekli dizleriyle adamın kulaklarını kavradı. Adamın elleri göğüslerini kavramak için yukarı , başparmakları sert ve hassas olan göğüs uçlarını okşuyordu.

Tam öleceğini düşündüğü anda, adam ağzını kalçalarına doğru kaydırды ve elleri tenine sürtünerek tenini daha sıcak, daha sıcak ve daha sıcak hissettirdi. Adam ellerini bacaklarının üzerinde, çoraplarının ipeğinin üzerinde gezdirirken kadın onun altında inledi. İpek ve ten.

Ellerini kadının ayak bileklerine durakladı, sonra ellerini kadının vücudundan çekti.

Amanda dehşet içinde gözlerini açtı. Her şey bitmiş miydi?

Hank onun aklından geçenleri okuyarak boğuk bir sesle, "Sadece biraz ara ver, bebeğim," dedi. Giysilerini çıkarıyordu ve Amanda başını başka yöne çevirdi.

"Hayır değilsin," dedi ve ona doğru eğildi, vücudu bükülmüş bacaklarının arasındaydı. Yüzündeki kendi kokusunu alabiliyordu ve bu onu itmek yerine daha samimi görünmesini sağladı. "Bana sırtını dönmüyorsun," dedi. "Benim sana baktığım gibi sen de bana bakıyorsun. Benim seni öptüğüm yerden sen de beni öpüyorsun."

Amanda buna hayır demek için ağzını açtı, ama adam dilini Amanda'nın ağzına soktu, dişlerinin üzerinde gezdirdi ve dilini kendi dilinin içine çekti.

Ağzını. Onun söylediği hiçbir şeye hayır demeyecekti.

Adam kıyafetlerini çabucak çıkardı ve Amanda daha önce öleceğini düşündüyse de adamın çıplak tenini kendi teninin yanında hissetmek onu neredeyse öldürecekti. Göğüslerini bir kez daha öptükten sonra yukarı doğru çıkmaya başladığında kaburgaları kalçalarının arasındaydı. Dudaklarını, çenesini, boynunu, köprücük kemiğindeki yumuşak noktayı öptü; sonra göğsündeki kıllar yüzüne geldi ve yüzünü ileri geri çevirdi, onun erkekliğini hissetti, onu kokladı. Güçlü kolları başının yanındaydı, onu ezecek kadar büyüktü. Kendisini çok küçük ama bir o kadar da güçlü hissetmesine neden oluyordu çünkü kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Adam yukarı doğru hareket etti ve kızın ağzı adamın sert, düz karnına doğru açıldı. Erkekliğinin boğazını zorladığını hissedebiliyordu, o kadar pürüzsüz, o kadar güçlüydü ki. Ve sonra ağzına geldi.

"Hayır," diye fısıldadı ve yüzünü başka yöne çevirdi.

"Çifte standartlara inanmam," dedi gırtlaktan. "Tat beni, Amanda."

Onu ellerinin arasına aldı ve boğazına kadar emdi. Sıcak mermer gibi sert ve pürüzsüzdü ve derisi neredeyse çıkana kadar onu emdi.

Adam kendisinden uzaklaştığında inledi ama onun çılgınlığını da kendi çılgınlığı gibi hissetti.

Adam içine girdiğinde Amanda ıslaktı, ıslak ve hazırды ve adam bir elin bir eldivene girmesi gibi onun içine kaydı. Amanda onun altında kıpırdandı ama adam kendini tutarken onu sakinleştirdi. Kıpırdamaya cesaret edemedi çünkü patlayacak kadar olgunlaşmıştı.

Amanda ritmini buldu ve yavaşça hareket etmeye başladı, o ise onun üzerinde duruyordu, kollarından destek alıyordu, gözleri kapalıydı ve güzel yüzünde acı-zevk ifadesi vardı. Amanda yeni ve harika bir oyuncağı olan bir çocuk gibiydi, aşağı yukarı kayıyor, girip çıkıyor, kayıyor, ipek ve saten, sert ve yumuşak.

Ve sonra vücudu kasılmaya başladı ve parmakları onun sırtını pençeledi ve onu kendine doğru çekti. Onun kendisine daha da yaklaşmasını istiyordu. Onun sıcak, esmer, erkek tenini kendi teninin yanında istiyordu. O

Bacaklarını adamın beline doladı, siyah ipek adamın tenine değdi ve onu daha da içine çekti.

Çekingenliği onu terk etti ve bir hayvana dönüştü: vahşi, vahşi, akılsız bir hayvan, sanki hayatı ona bağıymış gibi ona sarıldı. Sahip olması gereken şeyi ona sadece o verebilirdi.

Kör edici, zayıflatıcı bir parıltıyla boşaldı ve sanki parçalanacakmış gibi ürperdi ve Amanda onu kendisiyle birlikte kaldırırken ona sarıldı. Onlar bir bütündü.

Amanda'nın kendine gelmesi uzun, çok uzun anlar aldı. Kollarıyla, bacaklarıyla onu şiddetle tuttu, bu gece yeni keşfettiği kaslarıyla onu içinde tuttu. Yüzünü onun boynuna gömdü, ona olabildiğince çok dokundu.

Hank ona aynı sıklıkla sarıldı. Daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Hiçbir kadın onu bu kadar sert boşaltmamıştı, sanki tüm vücudu onun içine akıyordu. Kadın onu tutuşunu gevşetmeye başladığında, Hank onu bırakmaya dayanamadı. Kadının bacaklarını kendi bacaklarının yanına itti ve içinde kalmak için elinden geleni yaparak sırt üstü döndü ve onun sıcak, lezzetli bedenini kendi bedeninin üzerinde tuttu. Ayağının vücudundan sarkmasına bile izin vermedi. Onun her şeyini, her saç telini, her gözeneğini istiyordu.

Belki de uyuyakalmıştır diye düşündü. Doymuş bir kadın kadar gevşekti ve sanki tek bir et parçasından oyulmuş ve bir şekilde yanlışlıkla ayrılmışlar gibi vücudunun her düzlemine uyuyordu. Ama şimdi yine birlikteydiler.

Şakağındaki saçlarını okşadı ve uyumasına izin vermek için olabildiğince hareketsiz yattı. Dinlenmeyi hak eden biri varsa o da oydu. Onunla tanıştığından beri gözlerini etrafındaki dünyaya açmak istemişti ama bugün, gözlerinin açıldığını gördüğünde, onu o pis, küçük kiralık evden çıkarmak istemişti. İnsanların yoksulluğu karşısında dehşete düşmüştü. Ve kendini nasıl suçladığını görmüştü. Neden dünyadaki kötülüklerin *kendi* suçu olduğunu düşünüyordu? Neden Driscoll'a istediğini vermenin kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyordu? Ya da Caulden'a? Hiç *kendi* istediğini yapmaz mıydı?

Onu kendine çekti, bir *bebek* gibi yanına sokulduğunu hissetti - bebeği, değerli, sevgili bebeği.

Amanda uyandı ve başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım uyuyakalmışım."

Başını tekrar omzuna doğru itti. "İstediğin kadar uyu."

Amanda, kör bir tutku makinesine değil, Amanda olmaya geri dönüyordu. Ayrıca yaptıklarının bir kısmını hatırlamaya başlamıştı. "Dr. Montgomery, ben-"

"Hank," dedi ve başını eğdi. Bu anı asla bozmak istemedi. Buradan asla ayrılmak istemedi. Olması gereken yer burasıydı, asla ayrılmak istemediği yer.

Amanda usulca, "Sanırım eve gitmeliyim," dedi.

"Henüz değil," diye cevap verdi ve bacağını onun bacağının üzerine koydu ve o anda en samimi yakınlaşmaları bozuldu.

Amanda ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Bir yere gitmeli ve bu gece başına gelenleri düşünmeliydi. Nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda utanmaya başlamıştı.

Ondan uzaklaştı ve göğüslerini onun görüş alanından saklamak için sırtını döndü. "Sanırım giyinmeliyim."

Hank için büyü bozulmuştu. O yine Bayan Caulden'dı. O resmi oynamak istiyorsa, Hank de oynayabilirdi. "Giysilerinizi son gördüğümde göletin dibine doğru gidiyorlardı."

Amanda ertesi sabah kendini biraz eğlence düşkünü gibi hissetti. Şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Babasının evine çırılçıplak mı girecekti? Dr. Montgomery ile konuşuyorduk ve bir şey diğerine açtı, derdi. Çimlerin üzerinden gömleğini aldı ve geçirdi. "Şimdi ne yapacağım?" dedi, çoğunlukla kendi kendine.

Hank oturduğu yerden kalktı, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Tek endişesi, yaptıklarını Driscoll'dan nasıl gizleyecekti. Başka birine sempati duymak bir yere gidiyordu. Amanda'nın kendi adına düşünmesi gereken bir zaman gelecekti, *benim* istediğim bu demek zorunda kalacağı bir zaman. "Seni eve götüreceğim," dedi açıkça. "Dans gecesi yaptığımız gibi seni gizlice içeri sokarız."

"Benimle kal," diye d    nd   Amanda. Sevgi s  zc  kleri yok. "Hayatımın geri kalanını seninle ge  irmek istiyorum. Sadece bir hayvan   iftle  mesi, sonra da eve gidecekti. Bunu hak etmi  ti, de  il mi? Onun pe  inden gitmi  ti, onu aramı  tı. Adam Caulden   iftli  i'nden ayrılmı  tı ama kadın onu takip etmi  , arabasına binmi   ve kendisiyle sevi  mesini istemi  ti. O eski deyi   neydi? "Ne istedi  ine dikkat et, ba  ına gelebilir. Pekala, istedi  ini almı  tı ve   imdi bedelini   demek zorundaydı.

Aya  a kalktı. "Beni evime geri g  t  r  rseniz minnettar olurum," dedi so  ukkanlılıkla. G  zya  larına   ok yakla  mı  tı.   imdi Reva'ya mı d  necekti yoksa bug  n bakarken g  rd     o k    k, g  zel İtalyan kızını mı ziyaret edecekti? Onun g  zlerine bakmaya dayanamıyordu. Amanda'nın t  m katı yeti  tirilme tarzına ra  men, kasabanın kenarında ya  ayan kadınlardan daha iyi oldu  u s  ylenemezdi. "İ  eri girmenin bir yolunu bulaca  ım."

Onu sessizce evine geri g  t  rd  , ikisi de konu  madı, her de kendi d    nceleriyle me  gul d  , ikisi de kızgın ve kırıgındı.

Amanda arabanın yolcu tarafına oturdu,   zerinde onun g  mle  i ve dizlerinin hemen   zerinde biten siyah ipek   orapları vardı.

"Burada dur," dedi Caulden'in uzun araba yolunun sonunu g  stererek. "Ben y  r  yece  im."

Kadının kendisinden bir an   nce kurtulmak istemesi onu daha da   fkeliendirmi  ti. Acaba ni  anlısının so  uk kollarına geri mi d  necekti? "Bunun i  in seni affetmeyecek, biliyorsun," demekten kendini alamadı Hank.

"Hayır, sanırım de  il." Kimi kastetti  ini bilmiyordu ama bunun bir   nemi yoktu     nk   kimsenin onu affedece  inden     pheliydi. Arabadan indi ve adam ona yardım etme zahmetine girmedi  i gibi, onu karanlıkta bırakarak hızla uzakla  madan   nce tek kelime bile etmedi.

Amanda uzun araba yolunda yava    a y  r  d   ve eve vardığında salonda ı  ı  n yandı  ını ve annesinin tek ba  ına oturup kitap okudu  unu g  rd  . Amanda ba  ını pencereye do  ru uzattı. "    t!" dedi.

Grace Caulden başını kaldırıp kızını gördü ve pencereye gitti. "Amanda, iyi misin? Bir kaza geçirmiş gibi ."

"Daha da kötüsü," dedi Amanda. "Anne, bana kıyafet getirebilir misin? Görünüşe göre... benimkileri kaybettim."

"Memnuniyetle canım," dedi Grace ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra dışarıda, ağaçların karanlığında, kolunda bir elbiseyle duruyordu. "Şu ejderha, Bayan Gunston, odanızın etrafında dolanıyordu. Yanından gizlice geçmek zorunda kaldım."

"Biraz ejderha gibi, değil mi?" Amanda, annesinin çıplaklığının boyutlarını görememesi için gölgede kalarak konuştu.

"Eve neden sadece bir erkek gömleği giyerek geldiğinizi bana söylemek ister misiniz? Tesadüfen Dr. Montgomery'nin gömleği olamaz, değil mi?"

Amanda annesine cevap vermek istemedi. Sadece odasına gitmek ve güvende olmak istiyordu.

Grace bir süre kızını izledikten sonra gülümsedi. "Bana ne zaman neler olduğunu anlatmak istersen, dinlemek için burada olacağım."

Amanda başını salladı. Konuşmaya başlarsa ağlayabileceğinden korkuyordu. Birlikte eve doğru yürüdüler. Taylor sanki Amanda'yı bekliyormuş gibi merdivenlerin başında duruyordu. Oldukça uzun boyluydu, yüzü bir gök gürültüsü bulutu kadar karanlıktı.

"Çok geç kaldın Amanda," dedi. "Ve çok yorgunum," diye cevap verdi.

"Kütüphaneye gelmeniz gerekiyor. Seninle konuşmak istiyorum. Bugün buraya sandviçler için fahiş bir fatura gönderildi. Kendini açıklamalısın. Ayrıca saçının neden döküldüğünü de açıkla."

Amanda daha fazla dayanamadı. "Kütüphaneye gidemeyecek kadar yorgunum, sandviçlerin parasını da yıllardır kaçırduğım yemeklerden biriktirdiğim paradan çıkarabilirim. Şimdi lütfen izin verin, ben yatmaya gidiyorum."

Amanda sözlerinin ne kadar devrimci olduğunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Arkasında şaşkın bir Taylor ve gülümseyen bir anne bıraktı.

Genel olarak. Odasına girdiğinde elbisesini ve hortumunu çıkardı ve geceliğini giyme zahmetine katlanmadan yatağına uzandı.

Bayan Gunston ertesi sabah kapıyı her zamanki gibi hızlıca çaldı ve Amanda'nın yatak odasına girdi. Oda darmadağınktı; yerde giysiler, uzak köşelere atılmış ayakkabılar, bir sandalyeye asılmış hortum. Yatak örtülerinin yarısı yerdeydi ve yatağın ortasında, bir ayağı yana sarkmış, yüzüstü yatan çıplak bir Amanda vardı.

Bayan Gunston bir an için konuşamayacak kadar şaşkıındı. "Kalk oradan!" diye bağırdı sonunda. "Ne cüretle elbiselerini etrafa fırlatırsın? Ne cüretle-"

"Git başımdan!" Amanda öfkeyle arkasını döndü ve çarşafı göğüslerinin üzerine çekti. "Hadi, git buradan ve Martha'ya bana kahve getirmesini söyle. Sert bir kahve."

Bayan Gunston itaat etti.

Amanda doğruldu ve elini başına götürdü. Ağrıyordu ve kadının tiz sesi hiç yardımcı olmamıştı. Kafasını kaldırdığında Taylor'ın kapı aralığında durduğunu gördü. *Şimdi* de yatak odama geliyor, diye düşündü. Kendisiyle ilgilenmesi için ona yalvardığında değil, şimdi başka bir adam ona dokunduğunda... diye düşündü.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Taylor. "Bayanlar bağırır."

Amanda kollarının altında sadece bir çarşafı yatağına otururken sonunda onun gözlerinde biraz ilgi gördü. Ve bu ilgiyle ilgili bir şey onu biraz etti. "İşe gitmek için giyinmem gerekiyor. Kapıyı kapatabilir misin?"

Taylor bir adım daha atarak odaya girdi. "Amanda, bugün o yere geri dönmene izin veremem. Şoför oranın pis insanlarla dolu olduğunu söyledi."

"Şoförün adı James ve evet pis insanlar ama bunun nedeni paralarının, yiyeceklerinin ya da yatacak yerlerinin olmaması."

"Amanda," dedi Taylor sert bir sesle, "gitmeni yasaklıyorum. Dün gece tarla işçilerinden biri kadar itibarsız görünüyordun ve bu sabah

- " Sözü nü ke sti ve ona ba k t ı .

"Ve bu sa bah, ne? Bu sa bah se nin ö ğ re n cin gi bi gö r ün mü yor mu yu m? Tay lor, lü t fen ka vga et me den ö nce gi t. Gi yin me li yim ve lü t fen gi t me mi ya sa kladı ğ ı nı sö y le me ç ü n k ü o za man sa na kar ş ı ge l mek zo run da ka l ı r ı m. Her kes gi de ne ka dar be kle, so nra te k rar ko nu ş u ru z, a ma lü t fen da ha so nra p ı ş ma n ol a ca ğ ı m bir ş ey i ş im di sö y le t me ba na."

Tay lor o da dan ç ı k ı p ka p ı y ı ka pa t ı r ı r ken ne di ye ce ğ i ni bi le mi yor gi bi y di.

A ma nda ya tak ba ş l ı ğ ı na ya san d ı . Sa nki vü cu du nu n iç in de ba ş ka bir in san var m ı ş gi bi y di. Ken di si ni her za man de h ş e te d ü ş ü re n Ba yan Gunston'a ba ğ ı r m ı ş ve Tay lor'a on un sö y le dik le ri ni ya p ma ya ca ğ ı nı sö y le mi ş ti.

Ma sa sı na uz an d ı ve o ra da Tay lor ta ra f ı n dan ye ni ha z ı r lan m ı ş bir pro gram du ru yor du. Ş u an da sek iz ya ş ı n day m ı ş gi bi gö r ün me si ne ne den o lan pem be-be yaz ç iz gi li i pe ğ i ni gi y mi ş , i ki ha ş lan m ı ş yu mur ta ve bir pa r ça ku ru tost yi ye rek a ş a ğ ı da ol ma sı ge re ki yor du.

Pro gram ı te k rar ma san ı n ü ze ri ne fı r lat t ı . Bu ka dar çok in san ı n ya r d ı ma iht i ya c ı var ken bu ra da ka l ı p de rs ç a l ı ş mak çok an la ms ı z gö r ün ü yor du. An la ms ı z, di ye d ü ş ü n d ü , Hank'i ta n ı m la mak iç in sık sık ku llan d ı ğ ı bir ke li me y di bu.

"Hank," de di yük sek se sle, de ne mek iç in. Ona uy gun gö r ün mü yor du. Çok ye ni, çok mo dern, çok ro man tik de ğ il di. Ki ta p lar ı n ı n ü ze ri n de ki is im ne y di? Ya ta ğ ı n ya n ı n da ki ki ta pl ı k tan bir ta ne al d ı ve te lif ha k k ı sa y fa sı n ı aç t ı . Dr. Henry Raine Montgomery.

"Raine," di ye f ı s ı l da d ı . Ku la ğ a es ki bir ş ö va ly e gi bi ge li yor du, sı ra dan in san lar iç in sa va ş a bi le cek güç lü , er ke k si bir a dam. Raine, di ye d ü ş ü n d ü , Sör Raine. Da ha da i yi si, Lord Raine.

Ka ş ı na rak ve es ne ye rek ya ta k tan ka l k t ı ve ma vi bir ta k ı m el bi se gi y di. Bu on un ze vkine gö re çok ko yu, çok se rtti ve bu ğ ün ter zis i ne uğ ray ı p Raine'in, ş ey, ah, Hank'in ho ş u na gi de bi le cek bir ka ç ye ni kı ya fet se çe bi le ce ğ i ni d ü ş ü n d ü .

Tu va le te gi tti -bu ğ ü n k ü pro gra ma gö re ya n l ı ş za man da- ve bir dü rt ü yle o da n ı n ka p ı s ı n ı ç al d ı .

annesinin günlerini geçirdiğini ve annesini kahvaltıya davet ettiğini söyledi. "Babam bu saatlerde yemek yiyor. Belki birlikte yiyebiliriz, sadece üçümüz."

"Eskiden yaptığımız gibi, daha önce-" dedi Grace ama yarıda kesti. Taylor gelmeden önce eklemesine gerek yoktu.

Keyifli bir kahvaltıydı ve anne babasının birbirlerine söyleyecek saatlerce sözü varmış gibi görüldüğü için Amanda pek bir şey söylemedi. Amanda dün geceyi düşünmekle meşguldü. Belki de yargılarında aceleci davranmıştı; belki de Raine -Hank'i kastediyordu-onu istiyordu. Belki de onun için sıradan bir kadın değildi.

Zihni meşgulken, her adımda ne kadar farklı görüldüğünün farkında olmadan ailesine veda etti. Taylor arabanın yanında onu bekliyordu ve kendini yaklaşan tartışmaya hazırladı.

"Senden gitmemeni *rica* ediyorum," dedi usulca.

"Orada bana ihtiyaç var," diye cevap verdi.

"Ve burada sana ihtiyaç var."

"Burada kimse hayatta olduğumu bilmiyor. Bütün gün odamda kitaplarım ve kağıtlarımla kalıyorum. Kendi ailemi yıllardır görmedim. Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma Taylor. Birilerine olduğumu hissetmek istiyorum."

Taylor ellerini onun üst kollarına koydu. "Benim için faydalısın," dedi ve sesinde çaresizlik vardı.

Amanda neredeyse onunla kalacağını söylüyordu ama aç çocukların hatırası onu durdurdu. Onlara herhangi bir şekilde yardım edebilecekse, bunu yapacaktı. "Sadece şerbetçiotu gelene kadar," dedi. "Barışçıl bir sendikalaşma olduğunu görmelerine yardımcı olmak istiyorum."

"Sendikalar!" dedi, ellerini bıraktı, yalvaran bakışları gözlerini terk etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz. Bu insanlar ağzımızdaki lokmayı almak istiyorlar. İstiyorlar-"

"Yani onlardan önce davranıyorsun, öyle mi? Onlar sana yapmadan önce sen onların yemeğini mi alıyorsun? Taylor, benimle gel. Bu insanları gör. Onlar hırsız değil. Onlar sadece-"

Ondan bir adım uzaklaştı. "Sekiz yıl boyunca babanla birlikte hasadı yönettiğimi unutuyorsun. Onları gördüm. Onlar pis-"

"İyi günler Taylor," dedi ve ondan uzaklaştı.

Kasabaya doğru yol alırken aklında birbiriyle çelişen binlerce düşünce dönüp duruyordu. Son birkaç hafta içinde başına o kadar çok şey gelmişti ki. Dr. Montgomery gelmeden önce memnun ve mutluydu ama şimdi her şey birbirine karışmıştı. Taylor'ın öğretmeni mi, sevdiği adam mı yoksa düşmanı mı olduğunu bilmiyordu. Ve Dr. Montgomery! Sevgili mi? Arkadaş mı? Öğretmen mi? Düşman mı?

Sendika merkezinde zaten kaos vardı. Joe ona bu karmaşanın kendi hatası olduğunu çünkü bedava yemek dağıtıldığını duyduklarını söyledi. Amanda'ya güvenmiyordu çünkü o bir Caulden'dı ve bunu ona belli etti.

Amanda merdivenlerden çıkarak dün Dr. Montgomery ile paylaştığı odaya gitti. Kendi kendine dünün hiçbir şey ifade etmediğini söylemesine rağmen, kapıya ulaştığında kalbi çarpıyordu.

Dün gece onunla sevişen adam Reva Eiler'ı kollarına almış öpüyordu.

Sanki Amanda'nın dünyasının dibi çökmüş gibiydi. Onun hakkında haklıydı. Amanda onun için bir deneydi, başka bir şey değil. Onu "sendikalaştırıp sendikalaştıramayacağını" görmek istemişti, tıpkı işçileri kendi haklarını savunmaya ikna ettiği gibi onu da kendi haklarını savunmaya ikna edip edemeyeceğini görmek istemişti. Belki de ilerlerken ona her şeyi açıklayan bir çevirmene sahip olmalıydı. Taylor'ı özlemle düşündü. Şerbetçiotları geldiğinde, programına ve düzenli bir yaşam biçimine geri dönmekten memnun olacaktı.

"Günaydın," dedi neşeye ve masasındaki yerini aldı. Dr. Montgomery ve Reva'nın ayrıldığını duydu ama onlara bakmadı.

"Günaydın Amanda," dedi Hank yumuşak bir sesle.

Başını kaldırıp bakmadı. "Dr. Montgomery," dedi sertçe, "insanları içeri alalım mı? Ya da belki de bu odayı

Özel toplantılar mı? Koridordan aşağı inebilirim. Evet, sanırım öyle yapacağım." Kağıtları toplamaya başladı.

"Amanda, lütfen açıklamama izin ver."

Ona baktı ve gözleri onunkilerle kilitlendiğinde, dün gece ona yaptığı her okşamayı, söylediği her kelimeyi hatırladı. Yüzüne kan hücum etti ve gözlerini kaçırdı. "Neyi açıklayayım, Dr. Montgomery?" Adamın inlediğini duyduğunu sandı. Kadınlarından birinin onu başka bir kadınla görmesinden dolayı üzgün olduğuna şüphe yoktu. "Bu yeni çevirileri açıklamak mı? İnsanlara buranın bir aşevi değil de bir sendika olduğunu nasıl söyleyeceğimi açıklar mısınız? Elimden geleni yapacağım."

"Reva'yı açıkla. O-"

"Kendini sana mı attı?" Amanda'nın gözleri parladı. "Seni zavallı adam.

Bu senin başına çok sık geliyor gibi
görünüyor." "Amanda, lütfen, ben-"

Masadan bir mektup açacağı aldı. "Bana bir adım yaklaşırsan bunu kullanırım."

Gözleri şimdi de öfkeliydi. Sakince , bileğini ve açacak masaya düşene kadar sıktı. "Nasıl öyle olsun," dedi. "Hadi işe koyulalım. Bekleyen insanlar var."

Amanda gürültüden, karmaşadan ve tüm bu insanlardan memnundu. Dün geceyi hatırlamasını engelliyorlardı. Reva ona sinir bozucu bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu ve Amanda birkaç kez Dr. Montgomery'nin ona ters ters baktığını fark etti ama gözlerini kaçırdı.

Saat birde Hank Amanda'nın elini sıktı ve "Öğle yemeğine gidiyoruz" dedi.

"Hayır, teşekkür ," dedi Amanda. "Aç değilim."

"Aç olmadığın gün, dünyanın sonunun geldiği gündür. Benimle gel yoksa öyle bir olay çıkarırım ki bir daha bu kasabada başını kaldıramazsın."

"Seninle yalnız kalmak anlamına geliyorsa, umurumda olduğundan emin değilim. Yoksa diğer kadın arkadaşlarını mı alalım? Daha doğrusu haremimi."

"Seni taşıyacağım," diye tehdit etti.

Amanda ayağa kalktı ve onunla birlikte dışarı çıktı ama kendisine dokunmasına izin vermedi. Adam arabasının önünde durdu. "Seninle buna binmeyeceğim," dedi. "Bana ne yaparsan yap."

Neredeyse gülümsüyordu. "Tamam o zaman, lokantayı deneyelim."

Onlar oturana ve her ikisi için de spesiyal sipariş edene kadar bir daha konuşmadı.

"Teşekkür ," dedi bir şekilde. "Yemeklerimin benim için seçilmesine alışkınım."

"Seni yiyip bitiren ne? Dün gece mi? Yoksa bu sabah mı? Eğer dün geceyse, ben-"

"yoksa bunu unutmayı tercih ederim."

"Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım," dedi Hank usulca ve Amanda'nın elini tutmaya başladı, ama tam o sırada garson kız yemekleriyle birlikte geldi.

İkisini de hayrete düşüren bir şekilde Amanda gözyaşlarına boğuldu. Garson kız bunu duydu ve Hank'e, Amanda'nın herkesin içinde ağlamasına neden olduğu için kötü kötü baktı. Hank utanarak garsonun elinden tepsiyi aldı, yiyecek ve içecek tabaklarını tepsiye koydu, Amanda'nın koluna girdi ve onu restoranın arka tarafına doğru çekmeye başladı. Mutfak çalışanları şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar ve Amanda ağlamamak için elinden geleni yaptı ama bu hiç de kolay değildi. Dışarıda, restorandan birkaç metre uzakta ve büyük bir meşe ağacının gölgesinde durana kadar durmadı.

Oturması için onu yarı itti. "Tamam, konuş," dedi, tepsiyi yere bıraktı ve onun önüne oturdu.

"Dr. Montgomery, ben-"

"Bana doktorluk taslama Amanda. Dün gece olanlardan sonra resmi aşamayı geçtik. Bana neden benimle iş başvurusunda bulunduğunu, neden seninle sevişmemi istediğini ve şimdi neden ağladığını anlatmanı istiyorum." Bunu söylerken bile, bir yanının ona aşık olduğu için geldiğini söylemesini istediğini biliyordu. Bunu söylerse ne yapacağından emin değildi,

Ama dn geceden sonra evlenme teklif etmeye çok yaklaşmıştı. Her geceyi dün gece yaşadığı gibi coşku içinde geçirmek için...

"Bu sabah Taylor'a kaba davrandım," dedi ve Hank'in omuzları dştı. "Ve Bayan Gunston'a."

"Oldukça korkunç," dedi alaycı bir tavırla. Amanda'yı bu sabah bu kadar sinirlendiren şeyin kıskançlık olduğunu ummuştu. Reva kendini ona atmıştı ve Hank başka bir kadının dudaklarının Amanda'nınki gibi ona kendini unutturup unutturmadığını görmek istemişti. Ama unutturmamıştı. "Yani," diye devam etti Hank, "bu sabah Taylor'a kaba davrandığın için mi bana kızgınsın ve ağlıyorsun?" Peki ya biz? diye düşündü. Ya dün gece?

Amanda kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Hank ona bir tabak yemek uzattı ve Amanda yemeye başladı. Yemeği bu adamla bağdaştırmaya başlamıştı. "Senin için çalışmaya geldim çünkü sanırım bir konuda haklı olduğunu fark ettim."

Hank ona umutlu bir bakış attı.

"Hayat hakkında pek bir şey biliyor gibi grnmyorum." "Oh," dedi düz bir sesle.

"Yani hayatın bazı yönlerini biliyorum, ama flört etmeyi bilmiyorum ve- şey, Dr. Montgomery, aşk hakkında pek bir şey bilmiyor gibiyim."

"Dün gece iyi iş çıkardın," dedi usulca, gözleri ateşliydi.

Gözlerini kaçırdı. "Bir bakıma, sahip olduğunuz şeyleri bana öğretmeyi stlenmeniz çok nazık bir davranıştı. Seni ğretmen olarak istemediğim için kızgın olduğumu biliyorum ama Taylor bana ilk geldiğinde de bir programım olmasına kızmıştım." Ona küçük bir gülümseme verdi.

Hank, "bir şeye ierlediğimi hayal bile edemiyorum," dedi.

"Lütfen bana kaba davranmayın, Dr. Montgomery. Benim ğretmenim olmak isteyen sizsiniz, başka türlüsü değil."

"Peki ne demek istiyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Diğer yarının nasıl yaşadığını görmeye geldin, değil mi? Yani şimdi öğretmenine/nişanlına geri döneceksin ve küçük kaçamağın için daha iyi olacaksın. Bu mudur yani?"

Amanda'nın gözleri yeniden yaşardı ve tabağını yere bıraktı.

"Kahretsin," dedi Hank ve ona mendilini uzattı. "Bütün
"Tamam," dedi usulca, " sıkın şeyin ne olduğunu söyle bana."

"Her şey!" dedi Amanda ve bu sözcük yüreğinden geldi. "Kendimi çok mutsuz, çok huzursuz hissediyorum. Sen gelmeden önce çok *mutluydum*. Bütün gün ders çalışırdım, Taylor ve ben şiir ve müzikle dolu çok güzel akşamlar geçirirdik, ama şimdi-" Burnunu sümkürdü. "Artık kafamın içinde ragtime müziği duyuyorum ve sürekli evde kalmak istemiyorum ve bilgimi *kullanmak* istiyorum. Taylor'ın ve babamın söylediklerini sorguluyorum. Ve şerbetçiotu toplamaya gelen o insanların yoksulluğunu! Kendimi hayatı boyunca bir kulede tecrit edilmiş bir prenses gibi hissediyorum."

Hank ona ders vermeyecekti, hatta izole edildiğini bile söylemeyecekti. "Demek dünyayı biraz daha görmek için benimle çalışmaya geldin. Dün gece huzursuzluğunun tedavisinin bir parçası mıydı?"

"Dün gecenin ne olduğunu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Dün gece sadece kafa karışıklığımı arttırdı. Artık kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmiyor gibiyim. Ve Taylor çok farklı görünüyor. Bir an bana küçük bir kızmışım gibi davranıyor - beni küçük bir kız olarak gördüğünü söyledi - ve sonra derslerimde başarılı olursam bana öpücükler vaat ediyor."

"O ne?" Hank şaşkınlıkla sordu.

Amanda ona doğrudan cevap vermedi. "Sanırım Taylor'ın da benim kadar kafası karışmış olabilir. Benim bir kız öğrenci mi yoksa bir kadın mı olduğumu bildiğinden emin değilim. O kadar uzun zamandır benimle birlikte ki, bir kadına nasıl davranması gerektiğini hatırladığından emin değilim."

Hank bunun asla unutulmayacak bir şey olduğunu söylemedi. Onun sorununa uzaktan bakmaya çalıştı, sanki ağzı bozuk bir kadın değil de öğrencisiymiş gibi- Öğrenci! diye düşündü. Öğrenciyi düşün. "Hangisi olmak isterdin Amanda?" diye sordu öğretmen sesiyle. "Bir kadın mı yoksa bir kız öğrenci mi?"

Tabağındaki yemeği tekrar aldı. "Sizden etkilendim Dr. Montgomery, bunu inkâr edemem."

Hank bir şey söylememek için dişlerini sıktı.

"Ama Taylor'ın beni bir kadın olarak görmesini nasıl sağlayacağımı bilseydim böyle olmazdım sanırım." Adama baktı ve onun kendisine öfkeyle bakmadığını gördü ve bu onu rahatlattı. "Bana söylediklerinin bazılarında büyük ölçüde doğruluk payı var. Evimde bir nevi tutsağım, ama bunun tek nedeni kaçmak aklıma gelmediği . Eğitimimi bırakıp sendika ile çalışmaya karar verdiğimde, bunu yapabildim. Ve bu sabah, Taylor..."

"Taylor ne?" Hank sesini soğuk tutarak sordu.

"Bu sabah geceliğim olmadan uyuyordum ve kapı açıktı ve Taylor yanımdan geçti ve o... bana ilgiyle baktı. Bana sanki çocuk değil de bir kadınmışım gibi baktı."

Hank tabağını kenara koydu. Daha fazla yiyemezdi. "Ah?" . Dün gecenin onun için anlamı bu muydu? Sonunda çelik omurgalı Taylor onun bir *kadın* olduğunu fark etmiş miydi? "Yani yatakta yarı çıplak bir kadına baktı ve biraz ilgi gösterdi, öyle mi?"

"Taylor'ı her zaman insandan daha az insan gibi göstermeyi başarıyorsun. Onun çocukluğumdan beri öğretmenim olduğunun farkında değil misin? Tabii ki beni liseli bir kız olarak düşünecekti. Bu yüzden onu öptüğümde-"

"O ne?"

"Benden öğreniyordu," diye cevap verdi usulca, acısını hatırlayarak. "O zamandan beri beni öptü ama aynı şey değildi."

"Neyin aynısı?"

"Şey, biliyorsun," diye cevap verdi, yüzü kızarmıştı.

"Belki de bana anlatmalısın."

"Dün gece yaptıklarımız... Sanki kendime engel olamadım. Sen Taylor'dan çok daha tecrübelisin. Etrafında her yerde kadınlar var. Reva seni öpüyor, Lily Webster sanki bizim yaptığımızı seninle yapmak istiyormuş gibi görünüyordu ve eminim üniversitende pek çok kadın vardır."

"Yüzlerce," dedi. "Binlerce. Gittiğim her yerde kadınlar benimle yatmak için can atıyor." Alaycılığını sesinden uzak tutamıyordu. Taylor kendisini jigolo gibi hissettirirken

ahlaklı, saygın bir vatandaşı; sahip olunmaya değer biriydi. "Bu iş nereye varacak Amanda?"

"Belki bana öğretirsin diye merak ediyorum. Yani, bana öğretiyorsun ama ben isteksiz bir ama belki istekli bir öğrenci olabilirim."

"Sana neyi öğreteyim? Nasıl sevişileceğini mi?" Kaşları neredeyse saçlarının hizasına gelmişti. Bir maden arayıcısı altın bulduğunda böyle hissedirdi.

"Hayır, tabii ki . Dün gece bana bunu öğrettin ve sana minnettarım. Artık düğün gecemden korkmayacağım ve ne yapacağımı bileceğim."

"Bir şey değil," dedi Hank ve Taylor'ın dün gece yaptıklarını bildiğinden şüphe duyduğunu söylemekten kaçındı.

"Bana hayatın kitaplarda olmayan kısmını öğretir misin? Mesela dans etmeyi, sinema filmlerini ve kadınlarla erkeklerin birlikte yaptıkları diğer şeyleri? Belki bir kız öğrenci gibi davranmayı bırakırsam, Taylor da bana öyle davranmaktan vazgeçer."

Taylor, diye düşündü Hank. Adamdan nefret etmeye başlamıştı. Dün geceyi Taylor'la geçireceği düğün gecesinin başlangıcı olarak görüyordu. Peki Hank başka ne istiyordu? Dün gecedan sonra onsuz yaşamaya dayanamayacağını söylemesini mi istiyordu? Onun başka bir Blythe Woodley olmasını mı istiyordu? Blythe'la yatmak, sonra da evlenmek için başka bir adam bulmasını istiyordu ve şimdi Amanda ona tam da bunu teklif ediyordu, ama nedense Amanda'nın teklifi onu kızdırıyordu.

"Sinema filmleri, ha? Başka bir şey var mı?" diye sordu en azından. "Başka seks dersi yok mu?"

Yüzü kızararak başka tarafa baktı. "Dün gece her şeyi konuştuğumuza eminim."

"Buzdağının görünen kısmı," dedi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. "Başka birçok pozisyon var, örneğin sen üstte, ayakta ya da otururken ya da-"

"Ayakta mı?" diye sordu merakla. "Yani, nasıl... ? Sadece merak ettim, fiziksel olarak, nasıl... ?"

"Ayağa kalkardım ve sen bacaklarını belime sarardın, ben de sana destek olurum-" Ellerini kalçalarını tutacakmış gibi kavradı. "Ve seni yaşlı erkeğimin üzerine yatırırdım."

"Senin-?" Amanda güldü, sonra kendini durdurdu. "Sanırım dün gece bu konuda yeterince ders aldım. Sanırım Taylor'la evlenene kadar bekleyeceğim." Taylor'ın onu kendi yatağına yatırdığını hayal de... "Dr. Montgomery," dedi yumuşak bir sesle, "sizce dün geceden bir bebeğim olabilir mi?"

Hank içtiği buzlu çayda boğuldu. "Umarım değildir," dedi içtenlikle.

"Ama ben yaptığımız şeyin üreme amaçlı olduğunu sanıyordum. Bu konuda biraz endişeliyim."

"Amanda," dedi öfkeli bir sesle. Onunla sanki başka bir kadınmış gibi konuşuyordu. "Bu tür şeyler hakkında çok fazla bilgim yok. Birçok kadınla yattım, yani orada burada birkaç kadınla ve hiçbirinin benim çocuğumu doğurduğunu sanmıyorum. Hatta eminim içlerinden biri bana bu durumdan bahsetmiştir. Sevişmek üremek içindir ama aynı zamanda biraz da zevklidir. Dün gece eğlenmediniz mi?"

Amanda ona bakamadı. Eğleniyor muydu? Dün gece zevkten neredeyse ölüyordu. Bu sabah onları dokunurken gördüğünde hem ona hem de Reva'ya silah çekebilirdi. "Evet, yaptım," diye fısıldadı. "Ama ben bir... çiftleşmenin bir çocuğa eşit olduğunu sanıyordum. Evli çiftler..." Evli çiftlerin ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için sözlerini yarıda kesti.

"Evli çiftler," dedi Hank sessizce, "sık sık sevişirler. Örneğin, diyelim ki sen ve ben evli olsaydık, seninle her gece ve sabah ders vermeye gitmeden önce sevişirdim ve muhtemelen öğle yemeği için de eve gelirdim. Her seferinde çocuk sahibi olman mümkün değil."

"Anlıyorum," dedi Amanda. Bu konuşmayı entelektüel bir zeminde tutmaya çalışıyordu ama teni tuhaf hissetmeye başlamıştı. Öğle yemeğinde mi? Gün ışığında mı? Adamın üzerinde kıyafet yokken nasıl görüldüğünü merak etti. Onu hissediyordu ama görünüşünü bilmiyordu. Acaba

Omuzları hissettiği kadar geniş miydi? Kalçaları- Boğazını temizledi. "Hiçbir fikrim yoktu. Bana anlattığın için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," dedi hoş bir şekilde. "Sana gösteririm, anlatırım, ne istersen."

"Çok ." Zayıfça gülümsedi ve yerdeki kirli tabaklara baktı. Tek yapması gereken farklı bir öğle yemeği istediğini söylemekti ve adam onu o küçük sarı arabasına bindirip götürecekti ve sonra elleri-

"Geri dönmeye hazır mısın?" Hank söyledi.

"Evet," diye yanıtladı yutkunarak ve ayağa kalkmaya başladı.

Hank elini onun koluna koydu. "İddiayı kaybettiğin gün Taylor'la aranızda neler geçtiğini bana anlatmak ister misin? Senden tiksintmesine ve seni matematikle cezalandırmasına neden olan şey neydi?"

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye cevap verdi.

"Belki bunun tekrarlanmasını önlemenize yardımcı olabilirim ama bana neyin yanlış gittiğini söylemezseniz hiçbir şey yapamam."

O öğleden sonrayı hatırlamaktan hoşlanmıyordu. "Onu öptüm. Önümde duruyordu ve ben de parmak ucunda durup onu öptüm."

"Aynen böyle."

Ne demek istediğini anlamamıştı. "Başka ne yolu var ki? O korkunç bahse girmiştik ve ben bunu çiftlik için sanıyordum, çünkü Taylor'a tutku gösterebilirim gideceğini söylemiştin, ben de onu öptüm. Başka nasıl yapabilirdim ki? Eğer seni öpersem, sen-" Durdu. "Ne demek istediğini anlıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum. Sen bir kız öğrenci gibi davrandın ve o da şüphesiz sana öyle davrandı."

"Kız öğrenciler öğretmenlerini öpmez. Ya da belki kız öğrencileriniz öpüyordur."

"Asla, ama biri , ona da Taylor'ın sana davrandığı gibi davranırdım."

"Ah," dedi, son birkaç günün tüm acısının gerçekten kendi hatası olduğunu hissederek. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

", geri dönelim. Birkaç dakika ayırabiliriz ve sana bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını göstereceğim. Bunu yapmanın doğru yolu."

Tereddüt etti.

"Sana modern bir kadın olmayı öğretmemi istediğini sanıyordum."

"Aklımda sinema filmleri vardı ya da belki bana tango yapmayı öğretirsin diye düşünmüştüm."

"Reva erkekleri tanıyor. Bahse girerim Reva Taylor'ı öpseydi onu matematikle cezalandırmazdı."

Amanda sağ eliyle yüzük parmağını yokladı, nişan yüzüğünü hissetmek istiyordu ama onu yine evde unuttuğunu fark etti. Reva, Taylor'ın *yüzüğünü* seçmesine yardım etmişti. "Gidelim, Dr. Montgomery," dedi. "Pek çok şeyde iyi değilimdir ama yetenekli bir öğrenciyimdir."

Onun kirli tabak tepsisini alıp restoranın arka tarafına doğru yürümesini izledi. Şimdiye kadar onun iyi olmadığı pek bir şey . Sırtarak onu takip etti. Öğretmesi gereken bir ders vardı.

Bölüm On Dört

Kingman'ın tozlu, sıcak caddesinde sessizlik içinde yürüdüler. Amanda olacakları beklerken konuşamadığını fark etti. Bu sadece bir dersti, dedi kendi kendine, Taylor'a aktarabileceği bir ders. Ne de olsa ilgilendiği kişi Taylor'dı, değil mi? Taylor yıllardır sevdiği adamdı. Taylor evleneceği adamdı. Onun gözünde kendini bir çocuktan bir kadına nasıl dönüştüreceğini öğrenmesi gerekiyordu. Ve Dr. Montgomery ona öğretecek kadar nazikti.

"Burada," dedi süpürge dolabının kapısını açarak. "Burası mı?" diye sordu.

"Sadece özel bir yer. ama, çok uzun zamandır uzaktaydık."

Adamın bu görevi bir an önce bitirmek istediği izlenimini edinmişti. Üst kattaki insanların sorunları elbette onunkilerden çok daha önemliydi. Kadın dolabın içine adım attı ve adam kapıyı arkasından kilitledi.

Hank büyük bir kovayı ters çevirdi ve üzerine oturdu. "Öncelikle, eğer ayaktaysa dezavantajlısın, çünkü senden daha uzun. Oturana kadar bekle, o zaman üstünlük sende olur. Şimdi ipi çek ve ışığı söndür ve gel kucağıma otur."

"Ama-" diye başladı.

"Taylor'mışım gibi davran. Bunu karanlıkta daha iyi yapabilirsin. Amanda, eğer evlendikten sonra bir program istiyorsan, o zaman sana öğretmem gerekenleri öğrenme. Bu sana kalmış."

Işığın ipini çekti ve oda tamamen karanlıktı ama Dr. Montgomery'nin elleri onu buldu ve kucağına oturması için yönlendirdi.

"Amanda! Ne yapıyorsun sen? Latince çalışıyor olman gerekirdi."

"Evet, ben- Oh, anlıyorum, sen Taylor'sın."

"Öyleymiş gibi davranmak," diye düzeltti Hank. "Amanda, ben kollarımı sana böyle sarardım," dedi, kollarıyla sırtını okşarken, "ellerim de şöyle yapardı." Ellerini kollarında gezdirdi, başparmakları göğüslerinin yanlarına dokunuyordu. "Ve seni böyle öperdim." Onu usulca, uzun uzun, dün geceyi hatırlamasına neden olacak şekilde öptü. Kolları ona dolandı, dili onunla iç içe geçti. Adamın eli göğsünü avuçladığında inledi. Oturarak, demişti. İnsanlar otururken de sevişebilirdi. Ona doğru daha fazla döndü.

Onu itti. "Ama ben ben değilim. Ben Taylor'ım." Hank yutkunuyordu ve acı verici bir şekilde rahatsızdı. Kız onu çılgına çevirecekti. "Taylor burada böyle otururdu." Ellerini uyluklarının yanına koydu, ona dokunmuyordu. Kapının etrafından biraz ışık geliyordu ve Taylor'ın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark edecek kadar onu görebiliyordu. Gözlerinde daha az hüznün var gibiydi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Seninleyken hiçbir şey yapmama gerek yok. Her zaman hazır görünüyorsun." Adamın şimdi ne kadar hazır olduğunu sol kalçasında hissedebiliyordu. Kalbi hâlâ çarpıyordu ama adam çok soğukkanlı ve öpüşmelerinden etkilenmemiş görünüyordu - belki de her şeyi etkilenmemiş değildi. "Sanırım onu öperdim," dedi, dudaklarına doğru eğilerek, ama o başını çevirdi.

"Hayır, daha başla. İşte, boynumu biraz öp ve belki bu elini birkaç düğmeyi açmak için kullan ve bu elini de saçıma koyabilirsin."

"Oh," dedi, "anlıyorum." Bu şimdiye kadar aldığı en kolay görevdi. Saçları yumuşak ve temizdi ve parmaklarının etrafında dolanıyor gibiydi. Gömleğinin düğmeleri kolayca açıldı ve elini içeri kaydırarak çıplak bedenine dokundu. "Böyle mi?"

"Aynen öyle," diye fısıldadı.

Dudaklarını onun boynuna koydu. Sıcak, pürüzsüz bir ten ve en ufak bir bıyık izi. Dilini onun bıyıklarına dokundurdu. Teninin tadı güzeldi.

"Kulak," dedi Hank ve kalbinin çarpıntısından kendini zorlukla duyabiliyordu.

Amanda belki de bu işi öğrenmeye başladığını düşünüyordu. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti. Adam ellerini kalçalarından onunkilere götürdü. Dilini kulağının kenarında gezdirdi, nefesi kulağına değiyordu. "İyi yapıyor muyum?" diye fısıldadı.

"Şimdilik iyi," diyebilirdi.

Şakağını, sonra gözlerini ve yüzünün aşağısından yanaklarına doğru öperken yaratıcı olmaya başladı. Artık gömleğinin düğmelerinin çoğunu açmıştı ve çıplak göğüslerini onun sıcak, koyu teninde hissetmek, göğsünün kıllarını pürüzsüz teninde hissetmek istiyordu.

"Bu kulak mı?" diye fısıldadı ve dilini kullanarak sol kulağını okşadı. Onun karşısında biraz gerinmek zorunda kaldı ve göğüsleri ona dokundukları yerde çok iyi hissetti. Elbisesini açmak ve onun ağzını üzerinde hissetmek istiyordu.

Onun dudaklarını öptü. Sanki ölüyormuş gibi onu öptü, dilini ağzına daldırdı, ona saldırdı, dudaklarını emdi, dudaklarını ısırdı; sonra ağzı ve dişleri çenesini ısırdı, boynuna indi. Elleri adamın giysilerini yırtmaya başladı.

Hank oyun oynamayı bıraktı. Kızın elbisesini kalçalarının üzerinden yukarı doğru iterken, ona hiçbir ağırlığı yokmuş gibi davranarak üzerine oturması için çevirdi. Kadının pantolonunun ağ kısmı yırtıldı, böylece kadın adama karşı çıplak kaldı; pantolonun kumaşı kadının yumuşak iç bacaklarına ve dolgun kadınlığına değiyordu.

Sol eli kızın başının arkasına kenetlendi ve onu çevirerek ağzının en derin girintilerine girmesini sağlarken, sağ eli pantolonunun düğmelerini açtı, parmak eklemleri kızı okşadı. Kadın adamın elinin derisine sürtündü.

Birisi kapı kolunu denemeye başladı.

"Sanırım kilitli," dedi Reva dışarıdan. "Anahtar sende mi yoksa Hank'te mi?"

"Sanırım yukarıda birkaç anahtar var," dedi Joe. "Gidip bakacağım."

Reva, "Ben de seninle geliyorum," dedikten sonra bir başkasına, "Sen burada kal. Kendi çocuğunun kusmuğunu temizleyebilirsin."

Dolabın içinde Amanda ve Hank kim olduklarının ve nerede bulunduklarının farkına vardılar.

"Gitsek iyi olacak," dedi Amanda. "Anlayacaklarını sanmıyorum."

Ben de öyle, diye düşündü Hank mekanik bir şekilde pantolonunu yeniden bağlamaya başlarken.

Amanda sonunda ışığın ipini bulup çekti ve kısa bir an için göz göze geldiler ama ona uzun süre bakmaya cesaret edemedi. Adamın tek yapması gereken ipi çekmekmiş gibi görünüyordu ve Amanda bir elektrik ampulü gibi yanıyordu.

Hank kapının kilidini açtı ve dışarı baktı. Reva ve Joe hâlâ üst kattaydı ama yeşil yüzlü küçük bir kızın elini tutan İtalyan bir kadın sessizce duruyordu. "Merhaba," dedi Hank. "Biz, ah..."

Amanda kadınla konuşmaya başladı, üst kata çıkmak için yanından geçerken dolapta ne yaptıklarına dair uzun bir bahane uydurdu.

Hank merdiven sahanlığında durakladı. "Bu hangi dildeydi?" diye sordu.

"İtalyan. İtalyan değil mi?"

"Sanırım öyle, ama kullandığınız dilin ne olduğundan emin değilim."

Amanda çaresizce, "Yunan ," dedi. "Belki Rus. Belki Latince."

Ona baktı ve ona dokunmamak için elinden geleni yaptı. Dilini kulağında hissedebiliyordu. "Git saçını düzelt," dedi, "sonra işe geri dön. Saat ikide bir trenimiz daha var. Baban üç eyalette işçi aramak için ilan verdi. Ne kadar çok insan alırsa, işler için rekabet o kadar artar. Yüzlerce kişiyi işten çıkarabilir ama yine de ekinleri toplamaya yetecek kadar işçisi olur. Şimdi git. Sana bir bakan herkes anlar."

Amanda aceleyle merdivenlerden çıkıp tuvalete gitti. Aynada kızarmış yüzü, omuzlarına dökülen saçları ve çok öpüştüğü için şişmiş dudakları görünüyordu. Hasarı onarmak için elinden geleni yaptı. En azından kimse yırtık iç çamaşırını göremeyecekti. Bir an için kapıya yaslandı. Adamın tek yapması gereken ona dokunmakmış gibi görünüyordu. Çirkin, utanmazca şeyler yaptı.

Taylor, diye kendine hatırlatmaya çalıştı. Taylor'a aşık ve onun kendisini bir kadın olarak görmesini istiyordu. Amacı buydu.

Tuvaletten çıktı ve sendikanın ne olduğunu anlamaya çalışan insanlarla dolu olan sıcak ofise geri döndü. Amanda onlara bir bardak su istediklerinde işlerini kaybetmeyeceklerini anlatacak.

Yerine oturmadan önce Dr. Montgomery'ye bir göz attı. Saçlarının arkası dağınıktı ve düzeltmek istedi ama o izlerken Reva'nın eli saçlarının üzerinde gezindi ve düzeltti. Reva Amanda'nın yanından geçerken fısıldadı, "Neden iki erkeğin olmak zorunda? Birini bana ver, olur mu?"

Amanda suçluluk duygusuyla dikkatini önündeki Hindu aileye verdi. Onlarla konuşabilmek için ortak bir dil bulması gerekiyordu. Hank'e bir daha bakmadı.

Ama Hank gözlerini Amanda'dan alamıyordu. Birliğin ne olduğunu hatırlayamadığı zamanlar oluyordu. Onun bir ukala, endişeli, gergin, yargılayıcı küçük bir namuslu olduğuna nasıl inandığını düşündü. Ama sonra ona dokunmuştu.

Reva sinir bozucu bir şekilde ona işini hatırlatmaya devam ve Hank hayal kurmayı bırakmak zorunda kaldı.

"Buralarda bir şeyler oluyor mu?" Hank sordu. "Bir kızı götürebileceğim bir şey?"

Reva ona en güzel gülümsemesini verdi. "Terrill Şehri'nin dışında bir panayır var ve ben de gitmek için can atıyorum," dedi ipucu olarak.

"Bir fuar. Harika." Hank Amanda'ya bir not yazdı, diğer kâğıtların arasına sıkıştırdı ve Joe'ya masasının üzerine koydurdu.

Amanda notu gördüğünde İspanyol bir aileyle konuşuyordu ve günlerce okuduğu her şeyi tercüme ettikten sonra Hank'in notunu İspanyolca olarak yüksek sesle okudu.

Genç ve güzel anne gülümserken, yakışıklı baba onunla bu gece sinemaya, yarın gece de karnavala gitmekten mutluluk duyacağını söyledi. Amanda saç diplerine kadar kızardı.

Saat 4:30'da Hank masasının önünde durdu. "Eee?" diye sordu. "Başka biriyle nişanlıyım. Seninle çıkamam."

"Sana bir randevuda nasıl davranman öğretebileceğimi düşündüm, böylece bütün akşam Taylor'a nutuk çekerek kendini aptal durumuna düşürmezsin."

"Oh," dedi. Onunla gitmek istiyordu, bir sinema filmi izlemek istiyordu, onun yanında oturmak istiyordu. Ve birkaç gün sonra onun gideceğinin de farkındaydı. "Evet, gitmek istiyorum."

"Peki ya yarınki karnaval?"

"Evet," diye cevap verebildi sadece.

Reva uzakta durmuyor, izliyor ve dinliyordu. Kendisi bu kadar az şeye sahipken Amanda'nın bu kadar çok şeye sahip olması gerçekten adil değildi. Sonra gülümsedi. Amanda'nın nişanlısının, Amanda'nın akşamlarını nerede geçirdiğini bilse ne diyeceğini merak etti.

Günün geri kalanında Amanda sanki harika bir şey olacakmış gibi hissetti. Birkaç kez kendine Taylor'ı hatırlattı ama bunu onun için yaptığını söyledi.

Saat altıda Hank masasına geldi. "Hazır mısınız?" diye sordu. "6:30'da başlayacak bir gösteri var."

Amanda çantasını aldı ve onunla birlikte çıktı.

Reva kapıya bakakaldı.

"Kıskanç mı?" Joe ona gülerek sordu.

"Evet, belki de öyleyim," dedi Reva. "Zenginler her şeyi alır."

"Doktor'un Amanda'yı zengin olduğu için mi sevdiğini sanıyorsunuz? O zaman odanın içinde yürürken ona nasıl baktığını görmediniz. Babasının neye sahip olduğundan çok onun neye olduğuyla ilgileniyor."

"Sana kim sordu?" Reva tersledi. "Bu ikisiyle çok ilgilenecek birini tanıyorum." Sendika merkezinden çıktı ve Caulden Çiftliği'ne doğru yürümeye başladı.

Hank, Amanda'nın yanında, son sinema filminin gösterildiği Opera Binası'na doğru yürüdü. Ona dokunmadı ama dokunmak istedi. "Eğer nişanlı bir çift olsaydık, şimdi koluma girerdin," dedi kolunu ona uzatarak.

Amanda ona gülümsedi. "Başka bir şey var mı?"

"Filmden korkma ihtimaliniz her zaman var. Filmin başından sonuna kadar kadın kahramanın hayatının tehlikede olduğunu duydum."

"Peki korkarsam ne yaparım?"

"Bana tutun," diye cevap verdi ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Seni koruyacağım."

Bir an adamın dudaklarına baktı, sonra kendini toparladı. "Lütfen unutmayın, Dr. Montgomery, siz benim öğretmenimsiniz, nişanlım değilsiniz."

"Bunu bir an bile unutmadım." Onu karanlık salona götürdü ve ortaya, ön tarafa yakın bir yere oturdular.

Amanda bir sinema filminden ne beklediğinden emin değildi ama bu kadar sürükleyici olabileceğini hiç hayal etmemişti. Genç ve güzel aktrisi tehdit eden tehlikeler o kadar *gerçektir* ki. Kötü adam o kadar korkunçtu ki, her zaman genç kadını ele geçirmek için planlar yapıyor, her zaman sinsice yaklaşıyor ve onu kaçırmak için fırsat kolluyordu.

Hank Amanda'yı izledi, duygularının bir çocuğunki gibi yüzünde nasıl oynadığını gördü. Bir keresinde kötü adam kadın kahraman için bir oyun oynadığında elini tuttu, o da kolunu omuzlarına doladı ve ona sarıldı. Amanda tarafından ödüllendirildi

Kadın kahraman neredeyse bir trenin altında kalırken yüzünü onun gömüyordu. Hayatında hiçbir filmde bu kadar keyif almamıştı.

Bittiğinde ve ışıklar yandığında, ayrılmaya isteksizdi, ona dokunmaktan vazgeçmeye isteksizdi. Kızın kolunu tutmaya devam edişinden, onun da aynı şekilde hissettiğini düşündü.

"Nişanlı bir çift şimdi ne yapar?" diye sordu sonunda, adamın kendisine doladığı kolunun elini tutarak. Onu sadece sinemaya davet etmişti. Şimdi onu eve götürecek miydi? Eve gittiğinde Taylor'ın bu akşam için bir Çiir dinletisi planladığını mı görecekti? Bir kadının tren tarafından neredeyse parçalandığını gördükten sonra nasıl çiir okuyabilirdi ki?

"Muhtemelen seni sessiz, samimi bir akşam yemeğine götürürdüm, mumların ve kemanların olduğu bir yere, sonra belki dansa giderdik."

Ona sadece söylüyordu, onunla gitmesini istemiyordu, diye düşündü. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Dans etmeyi bilmiyorum."

"Sana öğretilir. Öğrenme kapasiteniz var gibi görünüyor."

"Sanırım bu öğretmene bağlı." Dudakları onunkilere çok yakındı ve onu öpmek üzere olduğunu umuyordu.

"Hey!" diye bağırdı bir adam salonun arka tarafından. "Siz ikiniz ikinci gösterinin parasını ödeyecek misiniz?"

Hank ve Amanda birbirlerinden ayrıldılar ve salondan çıkmaya başladılar. Dışarı çıktıklarında Amanda konuşmaya isteksizdi. Şimdi ondan kendisini eve, Taylor'a götürmesini istemeliydi.

"Biliyor musun," dedi Hank, "gerçekten dans etmeyi öğrenmelisin. Ya sen ve Taylor Beyaz Saray'a davet edilerseniz ve Başkan sizden dans etmenizi isterse? Ne diyeceksin? Nasıl yapılacağını bilmediğini mi?"

Amanda'nın morali düzelmeye başladı. "Sanırım haklısın. Ama bunu giyerek dans etmeyi öğrenemem." Ağır lacivert takım elbisesine baktı. "Dans elbisem yırtılmıştı ve henüz onarılmadı."

Onun koluna girdi. "Bunu düzeltebiliriz. Bunun geldiği yerde daha çok elbise var."

Taylor Driscoll, Caulden salonunun solmakta olan gün ışığında duran Reva'ya bakarak, "Sanırım beni görmek istemişsiniz," dedi. Kendisine onun cıfcaflı bir şekilde makyajlı ve elbisesinin de korkunç derecede şatafatlı olduğunu söylemişti ama yine de ondan etkilendiğini hissetti. Onu yüzünü yıkamış, sade ve pahalı bir şey giymiş, belki de açık mavi renkte görmek isterdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Reva bu adamın kendisine duyduğu arzuyu hissedebiliyordu. Tabii ki o da doldurulmuş bir gmlekti ama Reva onun boyun eğmesini engelleyebileceğinden emindi. Onu öpmeyi, dudaklarını dudaklarına değdirmek için eğildiğini görmeyi çok istiyordu. Ondan uzaklaştı.

"Kendimi biraz okulun gevezesi gibi hissediyorum," dedi. "Buraya size Amanda'dan bahsetmeye geldim ama şimdi bahsetmem gerektiğinden pek emin değilim. Belki de gitmeliyim."

Onun gitmesini istemiyordu. Kendisine bile itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama son birkaç haftadır çok yalnızdı. Amanda hep yoktu, J. Harker'ı hiç görmüyordu ve tabii ki Bayan Caulden karşılaştıklarında bile onunla konuşmuyordu. "Bekle," dedi Reva'ya. "Kalıp biraz çay ya da Ėeri içmek istemez misin?"

ay, diye düşündü Reva. Gümüş bir demlikte servis edildiğine şüphe yoktu. Taylor'a baktı ve onun karanlık, yakışıklı gözlerindeki özlemi gördü. Dikkatli ol kızım, diye uyardı kendini, o sana göre değil. Bu evin dışında onun da kendisi gibi fakir olduğunu hissediyordu. Sadece Amanda'yla evlenirse parası olacaktı. "Evet," dediğini duydu, "ay içmek istiyorum."

Bir saat sonra Reva, Taylor'a Amanda'dan bahsetme konusuna ısınıyordu. Taylor bunu anlayışla karşılıyor gibiydi ama Reva onun gözlerinde acıyı görebiliyordu. Ve şaşkınlık. Amanda çok taze bir erkeği nasıl savuşturacağını bilmiyordu, nasıl dans edeceğini bile bilmiyordu. Nişanlısı da onun kadar geri kafalı mıydı?

Taylor duygularını belli etmemeye çalışarak, "Yani arasında giderek büyüyen bir bağ olduğunu düşünüyor gibisin," dedi.

Amanda güvenmesine izin verdiği ilk kadındı ve ona ihanet ediyordu.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim? Hank rüya gibi bir adam ama aramızda kalsın, pek mücadele etmiyorsun. Amanda'yı ona gümüş tepside sunuyorsun."

Taylor kaskatı kesildi. "Ondan Dr. Montgomery'ye eşlik etmesini istedim, ama düşündüm ki-"

Reva fincanını tıkırdatarak yere bıraktı. "Neden gidip Hank'i yumruklamıyorsun?"

"Özür dilerim."

"Sanırım bu iyi bir fikir değil," dedi Reva. "Sam Ryan'ın işini bitirdikten sonra, senin bir şansın olacağını sanmıyorum. Ama biliyorsun, bir avantajın var - Amanda ile nişanlısın. Yarın akşam Hank'le birlikte Terrill City'deki karnavala gitmesi gerekiyor. Neden onu panayıra davet etmiyorsun? İkiniz nişanlı olduğunuz için o da sizinle gelmek zorunda."

"Panayıra mı?" Taylor hayretle sordu. "Hiç sanmıyorum. Ancak yarın akşam Thackeray'in eserlerinden bir okuma var."

"Okumak mı?" Reva nefesini tuttu, sonra ona doğru eğildi. "Evlenme teklif ettiğinizde bunu nasıl yaptınız?"

"İnanıyorum ki Bayan Eiler, bu tür şeyler kişiseldir."

"Kişisel miydi? Dizlerinin üzerine çöküp ona sonsuz aşk yemini ettin ve seninle evlenmezse öleceğini mi söyledin?"

"Hiç sanmıyorum-"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sert, küçük kanepede arkasına yaslandı. "Hank ederdi. Eğer Hank bir kadına evlenme teklif etseydi, inan bana, çok romantik olurdu. Muhtemelen kemanlar çaldırır, bir küvet dolusu şampanya hazırlar ve kadına kendisini dünyanın en güzel, en arzulanan yaratığıymış gibi hissettirirdi."

"Anlıyorum," dedi Taylor ve bir şekilde anlıyordu da. Bayan Eiler'in bahsettiğı şey romantizmdi. "Sence Amanda bundan hoşlanır mı?"

"*Bütün* kadınlar kur yapmaktan hoşlanır. *Tüm* kadınlar bir erkeğin kendilerine tutkuyla bağlanmasını ister. Romantizm budur, bir erkeğin bir kadına ilgi göstermesidir. Çiçekler ve kemanlar olmak zorunda değil, sadece bir erkeğin kadının her zaman yanında olmasını istemesi olabilir. Konuşmak romantiktir. Bir erkeğin kıskanç olması romantiktir. Eğer Amanda'yı seviyorsanız, bunu ona göstermelisiniz."

Taylor kendini savunarak, "Ona bir yüzük verdim," dedi.

"Onu seçtiğimizden beri parmağında hiç görmedim. Tesadüfen ona seçmenize yardım ettiğimi söylemediniz, değil mi?"

"Sanırım bundan bahsetmiştim."

Reva inledi. Adamın içinde tutku vardı, bunu hissedebiliyordu ama adam bunu derinlerde bir yere hapsedmişti. Çözülmesine yardım edecek birine ihtiyacı vardı. "Bay Driscoll, size karşı açık sözlü olabilirim, Amanda'yı kaybediyorsunuz. Onun için mücadele etmezseniz, Hank Montgomery ile ya da belki bir seyyar satıcıyla kaçacak."

Taylor sadece Reva'ya baktı. İnsan nasıl dövüşürdü? Belki Robert Burns'ün şiirleri işe yarar.

Reva onun şaşkınlığını görebiliyordu. "Amanda'yı karnavala davet et," tekrarladı. "Onu karnavala götür ve iyi vakit geçirmesini sağla. Ona ödüller kazandırın. Onu bir ya da iki tura çıkar. Onu Aşk Tüneli'nden geçir ve çılgınca öp. Onu eve getirin ve odasına zorla girmeye çalışın. Onu istemekten deliye döndüğünüzü düşünmesini sağlayın."

Taylor gözlerini Reva'ya dikti. Amanda'yla bahsettiği şeylerin hiçbirini yapmayı hayal bile edemiyordu ama Bayan Eiler'ı öpmek istiyordu.

Reva onun bakışını gördü ve dünyadaki şeyden çok bu adama dokunmak istedi. Adamın bu kadar sert ve bükülmez oluşunda onu büyüleyen bir şey vardı. "Belki de Bay Driscoll," dedi usulca, "kadınları çılgınca öpme konusunda yeterince pratik yapmadınız."

"Belki de yapmamışımdır," diye cevap verdi aynı yumuşaklıkla.

Yavaşça birbirlerine doğru eğildiler ve dudakları birbirine değdiğinde elektrik çarptı. Taylor elini Reva'nın başının arkasına koyarak kafatasını sıkıca tuttu.

İlk önce o ayrıldı ve adamın karanlık gözlerine baktı. Zavallı, diye düşündü. Bunu unutma. Bir kilise faresi kadar fakir. Ona aşık olursan altı çocuğun olur ve onları besleyecek hiçbir şeyin kalmaz. "Fena değil," dedi, "ama çalışmaya ihtiyacın var. Amanda'yı karnavala götür ve onun üzerinde çalış. Şimdi gitmeliyim." Onunla "pratık" yapmaya başlamadan önce bir an önce gitmesi gerekiyordu. "İyi akşamlar Bay Driscoll."

"Ama dükkân açık değil," dedi Amanda, Hank'e. Elbise dükkânının vitrini önünde dururlarken. İçeride Chantilly dantelleriyle süslenmiş muhteşem bir ipek dans elbisesi asılıydı.

"Alaaddin'in hikayesini biliyor musun? Gece ya da gündüz, herhangi bir saatte kapıyı açacak sihirli sözcükleri biliyorum."

Ona doğru baktı. Adam ona gülümsediğinde dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Peki sihirli kelimeler nedir?"

"Nakit öderim," dedi ve Amanda güldü. "Hadi, ev sahibi üst katta oturuyor. Ona kapıyı açtıralım ve sana kıyafet bulsun."

Amanda mağaza sahibinin Hank için dükkânı açmayı bu kadar kolay kabul etmesini biraz kıskandı. Diğer dans elbisesini de oradan almıştı.

Merdivenlerden inerlerken, önlerinde duran ev sahibi Amanda, "Siz ikiniz kesinlikle arkadaş canlısı görünüyorsunuz," dedi.

Hank karanlık merdivenlerde durdu, sonra onu duvara yasladı. "Sen ve ben nişanlı olsaydık ya da gerçekten çıkıyor olsaydık, bunun kıskanç bir yorum olduğunu düşünürdüm. Kıskanıyor musun, Amanda?"

"Kesinlikle hayır. Başka bir adama aşıkken seni nasıl kıskanabilirim?"

"Güzel dükkan sahibini öperken kimi görmeyi tercih edersin? Taylor'ı mı yoksa beni mi?"

"Ben en çok sizi herhangi bir kadını öperken görmeye alışkınım. Bunu birliğe katılma şartı olarak koymamanız şaşırtıcı: Tüm güzel kadınlar birliğe katılmadan önce Dr. Montgomery'yi öpmek zorunda."

Adam buna güldü ve Amanda'nın merdivenlerden inmeye devam edebilmesi için hareket etti. Dükkânın içinde Amanda erkekleri tamamen unutmuştu. On dört yaşından ve Taylor'ın gelişinden beri bir elbise mağazasına girmemişti. O zamandan beri derslerine yetişmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, Taylor'ın açıkta kalan teninin çoğunu kapatan sağlam, basit kıyafetler seçtiği kıyafetler üzerinde fazla düşünmemişti. Ama burada kırılğan kumaşlardan, dantelli ve boncuklu elbiseler, güzel şeffaf ipek georgetteler, satenler, krep de chineler vardı.

Hank'e bakmak için döndü.

"Git," diye emretti, onun yüz ifadesine gülerek. "Her şeyi . Ne istersen al."

Amanda görkemli mavi saten bir elbiseye dokunmadan önce, "Faturayı babama gönder," dedi.

Hank mağaza sahibine sessizce, "Her şeyi ben ödeyeceğim," dedi. Amanda'nın tenine dokunan her şeyi satın almış olma fikri çok hoşuna gitmişti. Satenle süslenmiş pembe ipek krep iç çamaşırı takımlarını göstererek, "Bunlardan birkaçını da elbiselerin yanına koy," dedi.

Amanda elbiseleri denedi ve her birini Hank için modelledi. Hank'in kendisini nasıl hissettirdiğini tarif edemezdi, sanki dünyanın en güzel kadınıymış gibi. Beş elbise seçti ve vitrinde ilk gördüğü elbiseyi giydi. Birlikte Hank'in arabasına doğru yürüdüler, Hank onun paketlerini taşıyordu.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu. Hava çok karanlıktı, özellikle de arabasının park ettiği yer karanlıktı. "Yani, sen bir erkek olsaydın ve ben de bir kadın olsaydım, yani bekâr bir kadın olsaydım, ilgilenir miydin... Yani, iyi göründüğümü düşünür müydün?"

Hank kutuları arabasının yolcu koltuğuna bıraktı, sonra Amanda'nın elini tuttu ve onu üç palmiye ağacının derin karanlığının altına çekti. "Amanda," dedi usulca, "eğer şu anda benim olsaydın

güzelliğinden o kadar etkilenirdim ki..." Elini ağzına götürdü ve en uzun parmağının yumuşak, iç parmak ucunu ısırdı. Bu bir öpücük değildi, daha çok sanki onun tenini yutmanın eşiğindeymiş gibiydi. Parmağını avucunun içine doğru kemirmeye başladı, avucunun içini ısırdı, emdi. Dişleri ve dudakları bileğinin iç kısmına doğru ilerledi, sonra yukarı ve yukarı, dirseğinin iç kısmında bir saniye durakladı, sonra tekrar yukarı, kolunun en narin, en hassas kısımlarını öptü.

Adamın ağzı Amanda'nın omuzlarındaki dantellerin üzerinde, sonra köprücük kemiğinde, sağ omzunda ve sağ kolunda gezinirken Amanda başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı. Avuç içini emdi, sonra parmak uçlarını ısırdı.

"Amanda," dedi. Amanda'nın iki parmağının ucunu ağzına götürmüştü ve Amanda onun dilini, dişlerini ve ağzının içindeki sıcak ıslaklığı hissedebiliyordu.

"Evet," dedi ve ondan istediği her şeye evet demek istiyordu.

"Eğer benim , sana bunu yapardım," dedi.

Amanda ona baktı ve karanlıkta bile gözlerinin kukuletalı bakışını, burun deliklerinin hafifçe parlamasını görebiliyordu. Bir kobranın flütü izlediği gibi, hayranlıkla onun parmaklarını ağzının içinde hareket ettirmesini izledi. Vücudu zayıflamaya başlamıştı ve tam kendini ona doğru fırlatmaya hazırlanırken, adam elini bıraktı.

"Hadi bir şeyler yiyelim," dedi ve ona yardım etmek için arabaya doğru yürüdü.

Kucağındaki paketleri dengeleyerek arabaya bindi.

Hank restorana giderken pek konuşmadı. Ölümçül bir maddeyle oynadığını biliyordu ama bir bağımlı gibiydi ve kendine engel olamıyordu. Onu Driscoll'dan uzaklaştırabilirdi; bunu biliyordu. Ama bu ikisi için de adil olmazdı. Amanda'nın güzel dış görünüşünün altında hâlâ ilk tanıştığı o ilkel küçük hanım vardı. Tadı ne kadar tatlı olursa olsun, ona göre bir kadın değildi.

Amanda da neredeyse aynı şeyi düşünüyordu. Adam zavallı bir ayak takımıydı ve ona göre bir erkek değildi. Ona dokunmadığı zamanlarda onu olduğu gibi görebiliyordu. O bir tür adamdı.

ama o bir kadının sevmesi gereken bir adam değildi. Onu seven kadının acı dolu bir geleceği olacaktı.

Arabayı süren adamı izlerken bunu aklında tutmaya çalıştı, adamın profili ay ışığında ve farlarda belirginleşiyordu. Ama direksiyon simidindeki güçlü ellerini, vites kolunu tutuşunu izlemeye devam etti. Pedaldan pedala geçerken kasların çalıştığını gördü.

Hank ona baktı, gözlerindeki aç bakışı gördü ve sağduyuyu unuttu. Sağ elini kızın dizine koydu ve ipeğe dokundu. "Hiç siyah ipek çorap dışında bir şey giydin mi?"

"Taylor siyahın en rafine, en hanımefendi renk olduğunu söylüyor." Hank güldü. "Ya bir aptal ya da bir uzman."

"Hangisi olduğunu ben de bilmiyorum," dedi Amanda rüzgara karşı.

Sessiz küçük restoran kasabanın dış mahallelerindeydi ve Hank arabayı durdurduğunda bir an durup ona baktı.

O bir şey söylemeye başladığında Amanda parmaklarını onun dudaklarına götürdü. Sanki ciddi bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu. "Mümkün olduğu kadar uzun sürsün," dedi usulca. Elini çekti. "Bir nişanlı arabadan inmesine nasıl yardım eder?"

Ona gülümsedi. Kuralları biliyor gibiydi, bunun oynadıkları bir oyun olduğunu ve daha fazlası olmadığını biliyordu. "Önce onu öpebilir."

"Ah?" Amanda yanağını deri koltuğa yasladı.

Hank parmak uçlarıyla yüzüne dokundu ve saç çizgisine doğru ilerledi. Saç modeli her geçen gün daha gevşek ve yumuşak bir hal alıyordu. "Ve sonra tekrar olmayabilir."

Amanda hayatında çok az dalga geçilmişti ve hiçbir erkek tarafından cinsel bir çekilde dalga geçilmemişti. "Sen!" diye soluk soluğa bağırdı, sonra Hank kendini bir darbeden korumak istercesine ellerini havaya kaldırdığında, Amanda ona doğru hamle yaptı ve paketleri döşeme tahtasına düştü. Kadın adama tokat atarken, Hank'in koruyucu elleri vücudunun en lezzetli yerlerine temas etmeye devam etti.

"," diye bağırdı. "Seni öpeceğim."

Amanda kibirli bir tavırla, "Yapamayacaksın, çünkü buna izin vermeyeceğim," dedi ve arabadan indi.

Hank yanından fırladı, onu yakaladı ve kollarının arasında döndürdü. İzledikleri filmdeki kötü adamla alay edercesine, "Beni inkâr , değil mi, sürtük?" dedi. "Ya kendini bana teslim edersin ya da yaşlı anneni karın içine atarım."

"Ama efendim," dedi başını başka yöne çevirerek, "dışarısı seksen derece."

"O zaman çöle. Su olmadan. Şimdi, hizmetçi, benim misin?"

Amanda büyük bir dönüş yaptı, adamın kaval kemiğine tekme attı ve koşmaya başladı. "Hayatta olmaz," diye seslendi.

Hank onu birkaç adım ötede yakaladı, onu tuttu, kız onun elinden kurtulmaya çalışırken sırtı ona dönüktü. "Her şeyini istiyorum, dudaklarını, gözlerini, göğüslerini. Seni öpmek, okşamak ve bütün gece seninle sevişmek istiyorum."

Amanda çırpınmayı bıraktı ve onun kollarında döndü. "Kahramanın canı cehenneme, ben seni alacağım, kötü adamı." Onu derinden öptü, vücudunu onunkine yaklaştırdı, sert erkekliğini ona karşı hissetti.

"Amanda," dedi, onu kendine doğru bastırarak, vücudunu geriye doğru eğilecek şekilde bükte. Adamın bacağı kadının bacağının arasından kaydı.

Kalbi çarpıyordu ve onunla birlikte karanlığın içinde kaybolmaktan başka bir şey istemiyordu. "Beni beslemekten kurtulmaya mı çalışıyorsun?" dedi sonunda.

Ona bakmak için geri çekildi. "Seni tanıdığım ilk günden beri açlıktan ölüyorsun," dedi ona gülümseyerek. "Yemekten daha fazlası için açlık çekiyorum."

"Demek böyle düşünmeyi seviyorsun," dedi ve onu itti. "Berbat görünüyor olmalıyım. Çantamı al ve beni içeri götür ki saçımla bir şeyler yapabileyim."

Sanki yapması gereken buymuş gibi ona itaat etti ve Amanda gülümsedi. Bir erkeği kızdırmak, güldürmek ve ona emirler yağdırmak ne kadar da güzeldi. Adam döndüğünde elbisesini düzeltti ve içeri girdiler.

Kavga etmedikleri ilk yemekti bu. Yumuşak mum ışığında, sanki sevdiği gibi görünüyordu. Amanda bir an için ne hakkında konuşacaklarını merak etti, ama sonra sanki onun hakkında bilmek istediği binlerce şey varmış gibi geldi: nerede büyüdüğü, ekonomi öğretmenliğine nasıl geldiği, hesabı nerede öğrendiği, ailesinin nasıl olduğu, göçmen işçileri kurtarmadığı zamanlarda ne yaptığı.

"Araba yarışı mı yapıyorsunuz?" dedi tatlıya geçtiklerinde. "Kazanıyor musun?"

"Kaybettiğim kadar sık."

"Sence gelip kazanmanı ya da kaybetmeni izleyebilir miyim?" diye sordu, sonra yakında onun gideceğini ve kendisinin hâlâ burada hatırladı. Tabağına baktı.

"Belki sen ve Taylor gelip yarışları izleyebilirsiniz," dedi Hank. Umursamaz görünmek istiyordu ama sesi acı geliyordu. "Sanırım seni eve götürsem iyi olacak."

Başını kaldırdı. "Ama bana dans etmeyi öğreteceğine söz vermiştin. Beyaz Saray'ı hatırlıyor musun? Bu yüzden bana bir dans elbisesi almıştık."

Onu eve götürmek, aralarına biraz mesafe koymak istiyordu ama aynı zamanda onu gözünün önünden ayırmaya da dayanamıyordu. ". Dans edelim. Dans , ama seni uyarıyorum, fazla tazelenme."

"Yoksa ne yaparsın?"

"Benden ne istersen yaparım," dedi kastettiğinden daha ciddi bir şekilde. Hesabı istedi ve restorandan ayrıldılar.

On Beşinci Bölüm

Amanda yatakta gerindi, sonra hafif örtünün altına girdi ve tekrar gözlerini kapattı. Hiç kalkmak istemiyordu, gün ışııyla ya da diğer insanlarla yüzleşmek zorunda kalmak istemiyordu. Bütün gün yatakta kalmak ve dün geceyi düşünmek istiyordu.

Yemekten sonra Dr. Montgomery onu dansa götürmek istemişti ve birkaç araştırmadan sonra bölgedeki tek dansın Terrill City yakınlarındaki Glass Nehri'nde yüzen bir mavnada olduğunu öğrendiler. Mavna çoktan yola çıkmıştı ve gece 1'e kadar dönmeyecekti.

"Başaracağız," demişti Hank ve ikisi nehre varana kadar karanlık, bozuk yollarda çılgınca bir yolculuğa çıkmışlar, orada bir sandal kiralamış ve mavnaya doğru kürek çekmeye başlamışlardı. Şeytan gibi kürek çekebiliyordu. "Maine'de büyüdüm, hatırladın mı?" dedi ona tutunurken.

Mavnaya yaklaştıkça insanlar dans etmeyi bırakıp onları izlemeye ve tezahürat yapmaya başladılar. Gemiye binmelerine ve kiraladıkları tekneyi mavnanın arkasına bağlamalarına yardım etmek için çok sayıda el vardı.

"Hanımefendi dans etmek istedi. Ne yapabiliyordum ki?" Hank açıkladı ve herkesi güldürdü.

Gecenin hit danslarıydı ve Hank haklıydı; Amanda dans adımlarını öğrenmekte hiç zorlanmadı. Gecenin sonunda tangonun yanı sıra vals, polka, schottische ve kare dansları da yapıyordu. Amanda hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini biliyordu. Bir kez olsun ucube değildi; diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Erkekler onu güzel ve enerjik olduğu için, kadınlar da güldüğü için seviyordu.

İstiridye yediler, şampanya içtiler ve mavna ana üsse geri dönene ve grup toplanıp eve gidene kadar dans ettiler. O zamana kadar herkes birbirinin adını biliyordu ve birbirlerine el sallayıp iyi geceler dilediler.

Hank, Amanda'nın mavnanın kenarından kayığa binmesine yardım etti, sonra da ay ışığında yavaşça kürek çekerek onu kiraladığı yere götürdü.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Eli suyun içinde geziniyordu. "Harika hissediyorum. Diğer insanların bunu yaptığını hiç ."

"Pazar sabahı matematik sınavı yerine mi?"

"Bu kadınların kaç dil merak ediyorum."

"Touché," dedi Hank gülerek. "İyi bir öğretmen olduğumu kanıtlıyor muyum? Dünya hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordun."

Ay ışığında ona baktı. Adam her saat daha iyi görünüyordu. Ne cennet gibi bir geceydi. "Sen dünyadaki en iyi öğretmensin," diye cevap verdi usulca.

Sanki ondan ayrılmak istemiyormuş gibi onu yavaşça çiftliğe geri götürdü, sonra uzun yolun sonunda arabayı durdurdu. Eve dönerken hiçbir insan bu kadar yavaş yürümemişti.

"Sanırım içeri girsem iyi olacak," dedi Amanda. Ona dokunmuyordu ama kendisini kollarına almasını istiyordu. "Eğer nişanlı olsaydık, belki de iyi geceler dilerdik-" diye başladı.

"Sana dokunursam Amanda, otuz saniye içinde elbiselerimiz çıkar ve annenin çimenlerinde yuvarlanırsınız. Sen içeri gir, ben de otel odama gideyim. Merkezde görüşürüz, yarın da seni karnavala götüreceğim."

Ona doğru bir adım attı. "Hank," diye fısıldadı.

Neredeyse ondan uzaklaşıyordu. "Hadi Amanda, git buradan."

İsteksizce arkasını döndü ve karanlık, sessiz eve girdi. İçeri girdikten sonra geceliğini giydi, boş yatağına uzandı ve Taylor'ın yanında olmasını diledi. Uyumaya gittiğinde Taylor'ı düşünmeyeli saatler olduğunu fark etmedi.

Şimdi uyanırken yatakta kalmak ve dün gecenin her anını düşünmek istiyordu.

Ama öyle olmadı. Kapıyı kısa bir süre çaldıktan sonra Bayan Gunston, Amanda'nın odasına daldı. Yüzünden kızgınlığı okunuyordu ama bu sabah Amanda kendini umursamayacak kadar iyi hissediyordu.

"Gece iki," dedi Bayan Gunston. "Sabah ikiye kadar dığarıdaydınız ve içeri girdiğinizi duyan tek kiğinin ben olduğumu sanmıyorum. Bu utanç verici. Bundan sonra Efendi Taylor'ın sizi isteyeceğinden şüpheliyim."

"Sence değil mi?" Amanda durgun bir sesle konuştu.

"Şu bak, görölmeye değer bir manzarasın. Günün yarısını yatakta tembellik ederek geçiriyorsun, saçların öyle. Neler olduğunu biliyorum. Ben kör değilim. Dr. Montgomery yüzünden. Sen de bu kasabadaki tüm kadınlar gibisin, güzel bir yüzün peşindesin. Kasabadaki herkes onun şu Eiler kızlarından biriyle görüştüğünü biliyor. Onun gibi adamlar için kızlar sadece elde edilmesi gereken fetihlerdir. Peki senden ne aldı, küçük hanım? İstediği bir şey var mı? Sana o elbiseyi aldı mı? Bir elbise fiyatına ona istediğini verdin mi? Sen-"

Amanda sesini bile yükseltmeden, "Kovuldunuz Bayan Gunston," dedi.

"Beni kovamazsınız. Ben Bay Driscoll için çalışıyorum."

"Babam için çalışan ve dolayısıyla özünde benim için çalışan biri. Tekrar ediyorum, kovuldun. Taylor'a sana iki haftalık tazminat ödemesi talimatı vereceğim ama bu akşam gitmiş olacaksın."

"Ama yapamazsınız-" dedi Bayan Gunston, ama sesi gücünü kaybetmişti. Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

"Bravo!"

Amanda başını kaldırdığında annesinin kapıda durduğunu ve genişçe sırttığını gördü. "İşe geç kalmayacak mısın canım?" Grace kızının yatak odasının kapısını kapatırken, Amanda onun koridorda ıslık çaldığını duyabiliyordu.

Amanda yataktan kalktı ve aceleyle giyinmeye başladı. Bir dakika bile iş kaçırmak istemiyordu. Bayan Gunston'ı kovduğı için kendini kötü hissetmesi gerektiğini düşünüyordu ve belki de

Babası ve Taylor'dan gelecek tepkiler konusunda endişeliydi ama tek hissettiği, zalim yaşlı cadıdan kurtulduğu için duyduğu memnuniyetti.

Aceleyle merdivenlerden indi ve yemek odasına koştu. Dün geceki bütün o danslar onu açlıktan öldürmüştü. Taylor'masada oturduğunu ve önünde bir gazete olduğunu görünce aniden durdu. Onu görmeyeli yıllar olmuş gibiydi ama onu anda yeniden öğrenci Amanda'ya dönüştü. Sirtına taktırdığı çelik korseyi hatırlar gibi oldu ve kendini kaskatı tuttu.

"Günaydın," dedi soğuk, mesafeli bir sesle, içinde coşku ya da kahkaha yoktu.

Taylor elindeki kâğıdı bıraktı ve kız yanına otururken baktı. Hizmetçi haşlanmış yumurta ve kuru bir parça kızarmış ekmekle çıkageldi. Taylor elinin tersiyle itti. "Bayan Caulden'a domuz pastırması, çırpılmış yumurta ve tereyağlı, ballı bisküvi getir. Çay ya da kahve?" diye sordu Amanda'ya.

"Çay," diyebildi.

Hizmetçi gittiğinde Taylor Amanda'ya baktı. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Nedense Amanda olacaklar hakkında bir önsezi hissetti. Onun söyleyeceklerini duymayı ertelemek istedi. "Birlik Salonu'na gitmem gerekiyor. İnsanlar gelecek ve onlarla konuşmam gerekiyor. Hesaplarımıza göre on altı dil konuşuluyor. Pek çoğunu gerçekten bilmiyorum ama bazen bildiğim bir dili konuşan bir kişi bulabiliyoruz ve ona sendika hakkında bilgi verebiliyoruz. Bazen bu neredeyse komik oluyor. Örneğin bir Çin lehçesi konuşan bir adama ulaşmak için beş kişi kadar olmamız gerekecek. Bu gerçekten çok ilginç ve bana ihtiyaç var-"

Taylor elini onunkinin üzerine koydu. "Amanda, seni seviyorum." "Oh," dedi Amanda. "Oh."

Hizmetçi Amanda'nın önüne bir tabak dolusu yemek koyduğunda elini çekti. Amanda yemeye başladı ama yemeğin tadı ona Dr. Montgomery'yi düşündürdü. Genellikle yemek yerken

lezzetli yemekler yiyordu. Taylor'la birlikteyken kuru, tatsız yemekler yiyordu.

Yalnız kaldıklarında Taylor tekrar konuşmaya başladı. "Senin öğretmenin olmaktan talibin olmaya geçişte pek başarılı olduğumu sanmıyorum. Hayatta benim için zor olan şeyler var ve bunlardan biri de duygularımı ifade etmek."

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu ve bir yanı ona kendini ifade etmemesini söylemek istiyordu. Uzaklaşıp Birlik Salonu'na, ardından da bu geceki karnavala gidebilmeyi diledi. Lütfen, diye dua etti, hiçbir şeyin bu geceki karnavalı mahvetmesine izin verme.

"Bütün gece uyanıktım," dedi. "duydum." Kim duymadı ki? diye düşündü.

"Dün gece seni bu kadar geç saate kadar dışarıda tutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ve bana da söylenmesini istemiyorum ama bunun bir kısmının benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Seni bu kadar sıkı bir disiplin altında tutmamın nedeninin seni kaybetmekten korkmam olduğunu farkında mısın bilmiyorum. Çiftliğin benimle evlenmeni istememle büyük bir ilgisi olduğuna inandığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, finansal güvenlik benim için önemli, ama benimle evlenmeni seni sevdiğim için istedim."

Ona baktı ve Amanda'nın her zaman korktuğu karanlık gözleri incinmişlik ve acıyla doluydu. "Kadınlara olan inancımı bana geri verdin, Amanda. Annem-" Durdu ve başını başka yöne çevirdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Amanda onun ailesi hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. "Annen mi?" diye sordu usulca.

Adam ona baktı ve Amanda belki de onun gözlerinde yaşlar gördüğünü düşündü. Elini onun elinin üzerine koydu.

"Annem bana ihanet etti ve ben bütün kadınların onun gibi olduğunu düşündüm ama sen öyle değilsin Amanda. Sen iyi ve nazıksın ve ben... ben sana iğrenç davrandım."

"Hayır, yapmadın" diye itiraz etti, elini sıkarak. "Bana çok şey öğrettin. Muhtemelen Amerika'daki en iyi eğitimli kadını."

Ona minnettar küçük bir gülümseme verdi. "O zaman benden nefret etmiyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum? Elbette nefret etmiyorum. Evlenmek üzere nişanlandık, unuttun mu?" Ona göstermek için yüzüğünü kaldırmaya başladı ama yine yukarıda bırakmıştı.

Gülümsemesi genişledi. "Amanda, sana karşı dürüst olacağım. Kur yapma konusunda pek bilgim yok ama deneyeceğim. Şu andan itibaren sen benim öğrencim değilsin, ben de senin öğretmenin değilim. Artık program yok, ders yok. Diğer nişanlı çiftler ne yapıyorsa onu yapacağız. Amanda, mutlu olmamızı istiyorum."

Peki ben neden mutlu değilim? Amanda düşündü. Neden odama kaçıp yaklaşık dört yıl boyunca ağlamak istiyorum? "Kulağa harika geliyor," dedi.

"Pek mutlu görünmüyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Belki de biraz kanıta ihtiyacın vardır." Sandalyesinde döndü ve dizine vurdu. "Gel kucağıma otur."

Amanda'nın bu öneri karşısında hissettiklerini tanımlayacak tek sözcük dehşetti.

"Şaşırmış gibi bakma Amanda. Nişanlı bir çiftin yapması gereken son derece uygun bir şey bu."

Sertçe ayağa kalktı ve adam ellerini uzatıp onu kucağına çekti.

"Şimdi, bu güzel bir his değil mi? Amanda, sen gerçekten çok güzelsin." Elleri Amanda'nın kollarına gitti ve onu öpmek için kendine doğru çekmeye başladı.

Amanda'nın aklından görüntüler geçiyordu: Temizlik dolabında Hank'in kucağında oturuyordu. "Sanırım onu öperdim," demişti. "Hayır," diye cevap vermişti Hank, "kurnazca başla. Boynumu öp, gömleğimin düğmelerini aç, ellerini saçlarımın arasına koy."

Taylor onu öptü ama öpücüğün hiçbir yanı onu rahatlatmadı.

Geri çekildi ve eğlenmiş görünüyor. "Bunun biraz zaman alacağını görebiliyorum. Amanda, muhtemelen odanda ders çalışmayı tercih edeceğini biliyorum ama hayatta kitaplardan daha fazlası var. Evlendikten sonra bir kadının kocası için yerine getirmesi gereken bazı görevler vardır.

Tam olarak görev değil ama bir erkek ve bir kadın arasında olanlardan zevk alabileceğine inanıyorum."

Amanda onun kucağına sertçe oturdu ve Hank'in "Tadıma bak" dediğini hatırladı.

"Öğrenebileceğime inanıyorum," dedi.

"O zaman rahatla Amanda," dedi öğretmen Taylor'ın sesiyle.

Yıllarca itaatkâr olmanın verdiği refleksle ona doğru eğildi ve başını omzuna koydu.

Taylor onu kendine doğru çekti, halinden memnun görünüyordu, Amanda ise birbirlerine uymadıkları gibi saçma bir fikre kapıldı. Taylor'ın ince vücudu için fazla ağır olabileceğini düşünüyordu ve ayrıca, Taylor onun rahatlamasını istediğini söylese de, ona dönüp diliyle kulağını okçarsa dehçete düçeceğini hissediyordu. Hank'i düşünmeden edemiyordu: onu çitlerin üzerinden atarken ve arabalara bindirip indirirken Taylor'a hiçbir ağırlığı yokmuş gibi geliyordu ve *hiçbir şey* onu şok etmiyordu.

"Bana öğretmenin yerine sevgilin olmam bir şans vermeye hazır mısın?" Taylor sordu.

"Elbette," dedi Amanda. "Eğer evleneceksek-" "Eğer!"

"Evlendiğimizde, sevgililer olacağız."

Taylor kıkırdadı. "Benim utangaç küçük çiçeğim. Seni aşkla tanıştıracam."

Övünmek gibi olmasın ama biraz tecrübe edindim."

Ben de, demek istedi ama bunun pek hoş emindi.

Ona bakmak için elinden tuttu. "Bu gece başlayacağız. Seni Union Hall'dan alacağım -küçük işinin nerede olduğunu görmeliyim- ve Terrill City'deki karnavala gideceğiz."

"Karnaval mı?" Amanda'nın nefesi kesildi. "Ama-"

"Karnavalla ilgili bir sorun mu var? Belki de başka bir yere gitmeyi tercih edersiniz. Bir dans, belki. Bir sinema filmi? Ay ışığında yürüebiliriz. Belki bir ay ışığı pikniği? Bu

güzel olurdu. Çikolatalı pasta alabiliriz. Çikolatayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Amanda daha fazla dayanamadı. Onun kucağından indi. "Karnaval harika olacak. Şimdi gerçekten gitmeliyim."-duraksadı-"küçük işime. Akşam görüşürüz."

"Veda öpücüğü yok mu?" diye sordu hafifçe.

Onu öpmek için öne doğru eğildi ve adam elini başının arkasına koydu ve ona sert, ağzı açık bir öpücük vermek için başını çevirirken diğer eli göğsünün yan tarafına dokunmak için kolundan aşağı doğru hareket etti.

Birdenbire ondan uzaklaştı.

Kıkırdadı. "Gördün mü, öğretmenlikten başka bir şey de yapabiliyorum. Şimdi . Bu akşam görüşürüz."

Amanda sert bir tavırla yemek odasından çıktı. Birkaç dakika sonra limuzinin arkasında Union Hall'a doğru yol alıyordu. Artık hayattan istediği her şeye sahipti: Taylor onu seviyordu; ona bir kız öğrenci gibi değil, bir yetişkin gibi davranıyordu ve bu gece çocukluğundan beri sevdiği bir adamla karnavala gidecekti. Dünyadaki en şanslı, en talihli kadındı.

Peki neden hayatı bitmiş gibi hissediyordu? Neden odasına saklanıp bir daha hiç çıkmayacakmış gibi hissediyordu?

Birlik Salonu'na vardığında, vücudu ve yüzü dökülmemiş gözyaşlarıyla kaskatı kesilmişti. İlk gördüğü kişi Hank'ti ve bir an için gözleri onunkilerle buluştu ve alev aldı. Gözlerini kaçırdı.

Masasına geldi ve ona doğru eğildi. "Geç kaldın," diye fısıldadı. "Dün gece geç saate kadar dışarıda mıydın?"

Kulağına değen nefesi bile vücudunu ürpertti. "Maaşımdan kesebilirsiniz," dedi soğukkanlılıkla, masanın diğer tarafına geçerek. "Bana ödemediğiniz ücretler, ekleyebilirim."

Hank onun yanına taşındı. "Bir şey mi oldu? Eğer o piç Taylor sana bir şey yaptıysa, ben-"

"Taylor beni sevdiğini ve bu akşam karnavala götüreceğini söyledi, Dr. Montgomery. Bana verdiğiniz dersler için gerçekten teşekkür ederim.

Ben. Mükemmel çalışmış gibi görünüyor." Elini sıkması için ona uzattı. "Size sonsuz minnettarlığımı borçluyum."

Önce ona, sonra da eline baktı. "Rica ederim," dedi aynı soğukkanlılıkla. "Daha fazla... yardıma ihtiyacın olursa" -küstah bir tavırla onu bir aşağı bir yukarı süzdü- "haberim olsun." Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden iki tane beşlik çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Verilen hizmetler için. Şimdi, çalışmayı düşünüyor musunuz yoksa zengin Bayan Caulden'ın bugün yapacak daha önemli işleri mi var?"

"Bir günde senin bir haftada yapabileceğinden daha fazla iş yapabilirim," dedi ve adamın gözünün önünden kaybolmasını diledi, böylece onu öptüğünü, onunla dans ettiğini ya da onunla seviştiğini hatırlamak zorunda kalmayacaktı.

"Bunu göreceğiz." Arkasını döndü ve kendi masasına gitti.

Salondaki herkes duymuştu elbette. Joe, Reva'ya baktı ve "sıcak bir tane" der gibi elini sıktı. Reva gözlerini kaçırdı ve gülümsedi, ama gülümsemesi uzun sürmedi. Amanda'yı Hank'ten uzaklaştırmıştı ama o sevimli Bay Driscoll'u Amanda'yla birlikte düşünmek hoşuna gitmiyordu. Her iki adam da Amanda'ya kaybettiremezdi. ikisine de sahip olduğu gerçeği Reva'yı öfkeliyordu.

Hank çocukça davrandığının farkındaydı ama Amanda'ya duyduğu öfkeye engel olamıyordu. Ona her zaman gerçeği, sadece Taylor'ı istediğini söylemişti. Nişanlısını baştan çıkarabilmek için seks hakkında bir şeyler öğrenmek istemişti. Sadece bir şekilde *gerçek* gibi görünmemiştir. Onun o soğuk, sofu piçle evlenmek istediğine asla inanmamıştı.

Reva ona ters ters baktığında kâğıtları masasına çarpıyor ve herkesi tersliyordu. "Ne istiyordun?" diye sordu. "Amanda'yla evlenmek mi istiyordun? Eğer öyleyse, neden gidip ona sormuyorsun ve geri kalanımızı perişan etmeyi bırakmıyorsun?"

"Hayır, onunla evlenmek istemiyorum," diye tersledi. "O soğuk balık Driscoll'a aşık ve ayrıca o biraz-" Prig mi? Dün gece onunla dans eden kız hiç de kibar ve düzgün biri değildi. Temizlik dolabında kucağına oturan ukala değildi. Ve onunla sevişmesi için yalvaran kadın...

"Senin yapacak işin yok mu?" Hank Reva'ya ters ters baktı ve Reva arkasını döndüğünde kolundan tuttu. "Bu gece benimle karnavala gelir misin?"

Reva gözlerini devirdi. "Amanda nişanlısıyla karnavala gidiyor, sen de başka bir kadınla ortaya çıkıyorsun. Değil mi?"

"Gitmek istiyor musun, musun?"

"Neden olmasın?" dedi tiksintiyle. "Seninle olan diğer randevularımdan daha kötü olamaz. Hank, sen bu kasaba sıkıntıdan kıvrılıp ölecek."

Amanda, Dr. Montgomery'nin üzerine yığıldığı tüm işlerden memnundu ve bazılarının yapmacık olduğundan emindi, ama en azından onu düşünmekten alıkoyuyordu. Öğle yemeğine tek başına gitti ve Hank'le tanıştığından beri ilk kez aç değildi.

Union Hall'a geri döndüğünde, iki adam çok güzel bir genç kadın için kavga etmiş ve bir adam diğerine bıçak saplamıştı. Doktor ve şerif çağrılırken bir saat süren bir kaos yaşandı.

Şerif Hank'i hapse atmak istedi.

Şerif Ramsey, Hank'in koluna uzanarak, "Buna o sebep oldu ve cezasını çekecek," dedi.

"Kanıtınız yoksa-" Hank başladı.

Amanda ikisinin arasına girdi. Şerif kısa boylu, kalın yapılı, boynu kafası kadar büyük bir adamdı ve çocukluğundan beri "Bulldog" lakabını taşıyordu. Amanda onu sık sık babasıyla konuşurken görmüştü. "Dr. Montgomery'nin kavgayla hiçbir ilgisi yok," dedi.

Şerif Ramsey Amanda'ya son derece saygı duyuyordu çünkü babası ona "ekstra" koruma için gizlice aylık maaş ödüyordu. "Bayan Caulden, burada ne işiniz var bilmiyorum ama bu adam huzurlu toplumumuz için bir tehdit. Toplayıcılar ve çiftçiler arasında bir savaş başlatmak istiyor. Silah dağıttığını duydum ve işte onlara bıçak sağladığının kanıtı."

Amanda bu durum karşısında biraz şaşkındı, önyargının ilk gerçek tadına varmıştı. "Kimse silah ya da bıçak temin etmedi ve sizi temin ederim ki tek yaptığımız insanlara bir sendikaya katılma hakları olduğunu söylemek."

"Bayan Caulden, sizinle çeliştığım için beni bağışlayın ama bu insanların tek istediği kan dökmek." Hank'e baktı ve işaret etti. "Ve dökülen ilk kan sizinki olacak." Tekrar Amanda'ya baktı. "Korkunç bir şey olmadan önce buradan gitmeni tavsiye ederim. Şimdi babanla konuşmaya gidiyorum. Eminim kendini neye bulaştırdığını bilmiyordur." Arkasını döndü ve yaralı toplayıcıyı taşıyan iki adamla birlikte salondan çıktı.

Amanda Hank'e döndü. "Kan dökmekten kastı neydi?"

"Bazı insanlar birlik olmanın tek yolunun şiddet olduğuna inanıyor. Onlara göre dünyada hiç kimse dikkatini çekmeden sorunlarını dinlemez ve bunu yapmanın en iyi yolu da biraz kan dökmektir."

Onun bu bilgiyi sindirdiğini gördüğünde dikkatle onu izliyordu. Şimdi muhtemelen kitaplarına ve güvenli küçük dünyasına geri dönecek, diye düşündü.

"Ama bu insanlara sendikaları anlatırsak, şiddete başvurmadan bir sendika kurabiliriz."

"Sendika kurmak kolaydır. Öfke, sendikacılar şikayetlerini patronlara sunduklarında başlıyor. Patronların bir dilekçeye gülmesini nasıl engellersiniz?"

"Vur," dedi Amanda.

Hank ona güldü. "Strike ve hizmetçileri birkaç günlüğüne yemeklerini odalarında servis edebilirler mi?"

Amanda, Joe ve Reva'nın da İngilizce konuşan bir işçi ailesi gibi ona gülümsediğini gördü. Bir kez daha bir ucube ve yabancıydı, ait olmayan biriydi. Bir şeyin parçası olduğunu, *yardım* ettiğini hissetmeye başlamıştı ama onu hiçbir zaman kendilerinden biri olarak görmemişlerdi. Onun, herkesin hizmetçileri ve sınırsız bütçeleri olmadığını anlamayan zengin Bayan Caulden olduğunu düşünüyorlardı.

"Paralarının bir kısmını gerçekten biriktirmeleri gerekirdi," dedi olabildiğince kibirli bir şekilde. Bırakın istediklerine inansınlar. "Belki de içkiye ve sinema filmlerine harcıyorlardır. Belki de çekirge ile karıncanın hikâyesini tercüme etmeliyim." İpek elbisesindeki hayali bir lekeyi silkeledi. "Bu kadınlardan birine burayı temizletemez miyiz?" Masasına oturdu, sırtı onlara dönüktü.

Bir süre kimse bir şey söylemedi ve Amanda öfke ve gözyaşları arasında kaldı. Hepsi de çok aydınlanmış olduklarını düşünüyordu ama onu doğum koşullarına göre yargılamışlardı, onun hakkında doğru olduğunu görebildikleri şeylere göre değil.

Arkasında, Hank onun patlaması karşısında şaşkındı. Şerifle arasına girmesinden için ona çıkmıştı ve şerifin tavrı Hank'e onun düşmanın kızı olduğunu hatırlatmıştı. Ama sözleri daha önce ondan duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Son birkaç gündür çok çalışmıştı ve işçilere karşı hiçbir zaman hoşnutsuzluk göstermemişti.

Saat altıda Taylor Driscoll içeri girdi ve Hank adama karşı mantıksız bir nefret dalgası hissetti. Taylor yumuşak, sevgi dolu gözlerle Amanda'ya bakarken, Hank bir kalemi ikiye böldü.

"Hazır mısın?" Taylor sessizce sordu.

Amanda masasını düzeltti ve diğerlerine tek kelime veda etmeden oradan ayrıldı. Taylor'la birlikte limuzinin arka koltuğuna oturduklarında hâlâ konuşmamıştı.

"Demek orada çalışıyorsun?" Taylor sordu. Sohbet etmeye alışık değildi. Son sekiz yıl boyunca Harker'la çiftlik hakkında, Amanda'yla da okuduğu bölüm hakkında konuşmuştu.

"Çalıştığım yerde, ama ait olduğum yerde değil," dedi Amanda biraz buruk bir ifadeyle.

Taylor gülümsedi. Onun öğretmeni olmadığı yeni konumunda, o pis insanlarla dolu pis ev hakkında ne düşündüğünü ona söylememeye kararlıydı. Koltuğun diğer ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Hayır sevgilim, sen onlara ait değilsin. Sen bana ve kendi türünden insanlara aitsin."

Amanda ona baktı ve kendisinin de onun gibi olup olmadığını merak etti. Karnavala gitmeyi pek istemiyordu ama eve de dönmek istemiyordu. Belki de Taylor'a aitti. Tabii ki Taylor'a aitti!

Karnaval gürültülü ve kirliydi; kokuyordu; ısıltılıydı; cafcacıydı -Ve Amanda bunu hemen sevdi. Kendisinin küçük, şımarık bir zengin kızı olduğunu düşünen insanları unutmak için ihtiyacı olan şey buydu.

Taylor limuzinden indi ve hemen geri dönmek istedi. Burası hatırladığı kadar iğrenç bir yerdi. Başının üzerinde bir tabela vardı:

Prenses Fatima, tam kanlı bir Bedevi
efsanevi Ninova Şehri'nden, dans edecek
Hypatia'nın Kutsal Yazılar'da yaptığı gibi mistik
anakonda .

Tabelanın yanında, tuval üzerine yapılmış on beş metre yüksekliğinde, etrafına bir yılan sarılmış tombul, zayıf giyimli bir kadın resmi vardı. Üniversiteye bunun için mi gitmişti? diye düşündü. Üniversiteye *kaçmak* için gitmişti.

"Amanda, burası seni rahatsız ediyorsa gidebiliriz."

Amanda etrafındaki beceri stantlarına, oyuncaklara, sergilere, yiyecek satıcılarına bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Herkes aynı anda bağılıyor gibiydi. "Hayır, bu harika, değil mi?" Onun elini tuttu. "Oh, Taylor, beni getirdiğin için çok teşekkür ederim. Önce ne yapalım? Aç mısın? Biraz patlamış mısıra ne dersin? Çocukken ben de yedim. Sence corn dog ? Öğrenelim mi?"

"Ah evet, lütfen yapalım," dedi Taylor, hasta olabileceğini düşünerek. Başka erkekler de sevdikleri kadınlar için bunları yaşıyor muydu? Eğer öyleyse, birilerinin evlenmiş olması mucize olurdu.

Bir saat sonra Taylor hasta olacağından emindi. Patlamış mısır, yer fıstığı ve mısırlı sosis denilen iğrenç bir şey yemişti.

görevini yerine getirmiş, Amanda'nın kendisine ikram ettiği çikolata kaplı karamelleri kibarca reddetmişti. Hatta şişman, pis bir falcı Amanda'nın avucuna bakıp, "Bir kraliçeyle dans edeceksin ve kral olacak bir oğlun olacak," dediğinde bile hayrete düşmüş gibi davranmıştı.

Şimdi de kırmızı saten gömlekli, iğrenç kokulu bir gencin, pembe ve mor tüylerle kaplı çirkin bir oyuncak bebek kazanmak için Taylor'a tahta süt şişelerine top attırmaya çalıştığı bir standı gözlemle bakıyordu.

"Amanda, ya bir kişi *kazanırsa*?" diye sordu hayretle. "Bu sadece eğlence için," dedi.

"Haydi bayım," diye seslendi genç adam. "Beş sente üç top. Böyle güzel bir hanımefendi beş sente değmez mi?" Amanda'ya bir aşağı bir yukarı baktı. "Onu kazanmak için beş sent verirdim."

Amanda yalvaran gözlerle Taylor'a baktı ve bu cahil, hödük oyuna neden katılamayacağına dair bir neden düşünmeye çalışırken, sanki orada değillermiş gibi başka bir çift tarafından kenara itildiler.

Dr. Montgomery ve Reva önlerine çıkınca Amanda'nın neşesi kaçtı. Hank'in ilk topu süt şişelerine çarptığını ve hepsinin düştüğünü gördü.

"Gidelim mi?" Amanda Taylor'a şöyle dedi.

Hank yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesiyle arkasını döndü. "Evet, Bayan Caulden, sizinle burada tanışmak ne güzel. Driscoll," dedi Taylor'a başıyla selam vererek.

"Yine atacak mısınız bayım?" diye sordu havlayıcı, gözleri hâlâ Amanda'daydı.

Hank bir top daha fırlattı ve daha fazla süt şişesini , sonra Taylor'a döndü. "Senin gittiğin okulda atıcılık öğretmiyorlar mıydı?"

Amanda Taylor'a, "Bence gitmeliyiz," diye tekrarladı ama Taylor kıpırdamadı.

Hank üçüncü bir tahta şişe setini devirdi.

"Seçim sizin," dedi pazarlamacı Reva'ya, kabinin tavanından ve duvarlarından sarkan kewpie bebekleri göstererek.

Reva'nın yüzü pembe tüylü bir bebeği işaret ederken aydınlandı.

Taylor'ın içinde ilkel bir şeyler koptu ve erkekleri bu oyunu oynamaya itenin kazanılacak bayağı ödüller değil, bir erkeğin bir kadını kazanmak için becerisini sergilemesi olduğunu fark etti. Caulden Çiftliği'ne geldiğinden beri geçen yıllar Taylor geçmişini, okula gidebilmek için mücadele ettiği onca yılı neredeyse unutmuştu. İlk işlerinden biri, tıpkı bunun gibi bir karnavalda geceleri çalışmak olmuştı. Herhangi bir nedenle o gece çalışamayacak olanların yerine geçiyordu. Her kabinde, her araçta, her sahte sergide çalışmıştı.

Elini cebine attı ve bir çıkardı.

"Taylor," dedi Amanda, "bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. O şeylerden birine sahip olmak gibi bir arzum yok... o şeylerden..."

"Kewpie bebekleri," diye ekledi Hank. "Kaybedip seni utandıracağından mı korkuyorsun?" diye sordu usulca.

"Henüz sana bir şey kaybetmedi," diye cevap verdi ama nefesini tuttu. Taylor'ın kendini aptal durumuna düşürmesini gerçekten istemiyordu.

Taylor numaranın alt sıradaki şişelerin ağır olmasından kaynaklandığını biliyordu. Karnavalda çalışırken, şişelerin devrilebileceğini izleyicilere göstermek zorunda kalmıştı.

Kolayca üç şişeyi de devirdi ve Amanda, Hank'e muzaffer bir bakış atarak mor tüylü bir bebek seçti.

"Atış poligonunu deneyelim mi?" Taylor Hank'e sordu. "Yoksa beceri değil de sadece kaba kuvvet mi kullanıyorsunuz?"

"Dene beni," dedi Hank.

"Emin değilim-" diye başladı Amanda ama iki adam kadınların önüne geçti. Amanda Reva'ya zayıf bir gülümseme verdi ve cafcıflı, kırılgan bebeğe baktı. "Çok şirin, değil mi?"

"Hangisi? Onların aptallığı mı yoksa oyuncak bebek mi?" "Kesinlikle oyuncak bebek," diye yanıtladı Amanda.

Adamlar bir kabinden diğesine geçtiler. Hank'in daha çok çalışması gerekiyordu çünkü oyunları nasıl kazanacağına dair hiçbir bilgisi yoktu ama sanki hayatı için yarışıyormuş gibi çabaladı. Taylor beceri ve bilgi gerektiren kabinlerde kazandı ama Hank güç testinde onu fena halde yendi. Zili çaldırdı, Reva'nın dolu kollarına doldurulmuş bir hayvan soktu, sonra Amanda'ya bir hayvan kazanmak için ikinci kez çaldı ama Amanda kabul etmedi.

Saat dokuzda kadınlar bebekler, doldurulmuş hayvanlar, tabaklar, çirkin küçük fincan ve tabaklar ve "sürpriz" paketlerle doluydu. İki adam ava çıkmış aslanlar gibi önlerinde sinsice ilerliyordu.

Her kabini kapladıklarında, adamlar dönüp birbirlerine ters ters baktılar.

"Lütfen bunları arabaya geri götürebilir miyiz?" Amanda sordu. "Ve eğer senin için de uygunsa Taylor, eve gitmek istiyorum. Şiddetli bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyorum."

Reva orada durmuş, kolları ağzına kadar dolu bir şekilde bir adamdan diğesine bakıyordu. Amanda'nın neler olup bittiği hakkında gerçek bir fikri olduğunu sanmıyordu ama Reva'nın vardı. Taylor'ın ödülleri Amanda için değil, onun için kazandığından emindi. Taylor'ın her kazandığında ona nasıl baktığını görmüştü. Ödülü Amanda'nın kollarına itmişti ama baktığı kişi Reva'ydı.

Sanırım ona aşık olabilirim, diye düşündü Reva dehşetle. Onun için tamamen yanlış biriydi - hiç parası yoktu - ve hayatında asla onun gibi biriyle evlenmeyeceğini düşündü, ama şu anda karnavalı terk edip onunla birlikte olmak istiyordu. Yapma, dedi kendi kendine. Onun da en az senin kadar paraya ihtiyacı var ve Caulden Çiftliği'ni alabilmek için Amanda'yla evlenerek kendini satacak. Ama Amanda'yla evlenmeden önce, Amanda ona sahip olmak istiyordu.

Reva acı çekiyormuş gibi iki büklüm oldu ve gösterişli ödüllerin çoğunu düşürdü.

"Sorun nedir?" Amanda, Reva'ya yardım etmek için bir kolunu serbest bırakmaya çalışarak sordu.

Taylor anında oradaydı, kollarıyla Reva'yı destekliyordu. "Sadece karnım ağrıyor. Sanırım eve gitsem iyi olacak."

"Hadi o zaman," dedi Hank isteksizce.

Reva inledi ve karnını tuttu. "Senin o küçük arabanla yolculuk! Umarım beni daha da hasta etmez." Taylor'a baktı, onun gözlerindeki ilgiyi gördü.

"Onu eve götüreceğim," dedi Taylor. "Arabamın arkasında uzanabilir."

"Ama herkesin eğlencesini mahvetmekten nefret ediyorum." Gözleri Taylor'ın kollarıyla kilitlendi ve onun ne demek istediğini anladığını hissetti.

Taylor doğruldu ve Amanda'ya baktığında yine onun öğretmeniydi. "Amanda, Bayan Eiler'a evine kadar eşlik edeceğim ama geceni mahvetmek zorunda değilsin. Kalabilirsin ve eminim Dr. Montgomery seni eve bırakacaktır." İkisinden de bir cevap beklemedi. "Buyurun Bayan Eiler, şunları sizin için taşıyayım. İyi geceler Amanda ve çok geç kalma." Yanında Reva olduğu halde yürümeye başladı.

Amanda dişlerini sıktı. "Fırsatım varken *iki* gözünü de karartmalıydım," dedi öfkeyle.

Hank gülüyordu. "Sorun nedir? Biri erkek arkadaşını mı çaldı?"

"Beni *şimdi* eve götürür müsün? Şu anda?" "Aşk Tüneli'nde bir yolculuğa ne dersin?"

"Yılanlarla dolu bir çukurdan geçerim daha iyi," dedi ve onun önünde yürümeye başladı.

Onun kolunu yakaladı. "Neyin var senin? Bana öyle geliyor ki elimizde harika bir fırsat var. Reva senin buz adam erkek arkadaşınla kaçtı - gerçi onunla ne yapmak istediğini ben de bilmiyorum - ve burada yalnızız. Özel bir yere gitmek ister misin?"

"Seninleyken değil."

Onu öyle bir döndürdü ki iki hayvan ve bir tabak uçtu. "Neyin var senin? Dün gece kollarımda öyle yakın dans ettin ki sevgili gibiydik. Biz sevgiliydik. Tek yapmam gereken sana dokunmak ve-"

"Doğru!" diye tısladı ona. "Ben senin için... ücretli bir kadından daha iyi değilim, ama iş *beni* savunmaya geldiğinde, sen bir yabancısın. Vücudum hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. "

"Amanda," diye fısıldadı, "kalabalık çekiyoruz. Sessiz bir yere gidelim."

Kadın yürümeye başladı, adam da onun yanındaydı. "Odanız, belki?"

"Seni yiyip bitiren ne? Seni bana bu kadar kızdıran ne? Reva'yla buraya gelmen mi? Seni bu kadar kızdıran kıskançlık mı?"

Amanda kollarını açtı ve tüm ödülleri yere bıraktı. "Erkekler!" diye haykırdı. "Bir kadın her sinirlendiğinde *kıskandığını* mı sanıyorsunuz? Reva Eiler'la çıkman umurumda değil; yüz kadınla çıksan da umurumda değil. Beni bu kadar kızdıran şey bu öğleden sonra olanlar. Bir sendikanın tüm işleyiş biçimlerini bilmiyor olabilirim ve dünyanın pek çok yöntemi hakkında saf olabilirim, ama senin ya da bir başkasının bana boş kafalı bir sosyete kızı gibi davranmasına izin verirsem lanetleneneceğim -evet, *beni* duydun-. Seninle tanışana kadar sosyeteye *hiç* katılmamıştım. Union Hall'da tanıştığım insanları önemsiyorum. İnandığım bir şeye yardım etmek için nişanlıma karşı geldim ve ailemi utandırdım, ancak siz ve diğerleri bana vicdanım ya da beynim yokmuş gibi davranıyorsunuz. Şimdi, Dr. Montgomery, ödüllerinizi ve hızlı küçük arabanızı alın ve onları pek kimsenin görmediği bir yere koyun. Ben eve *yürüyeceğim*."

Topuklarının üzerinde döndü, neredeyse doldurulmuş bir ördeğe takılıyordu, sonra yürümeye devam etti.

On Altıncı Bölüm

Hank onu arabasına bindirmeyi başardı. Bu kolay bir iş değildi. Kadının neye bu kadar kızdığından emin değildi ama bugün işte duyguları incinmiş gibi görünüyordu. Evine giderken iki kez onunla konuşmaya çalıştı ama kadın onunla konuşmadı. Belki de sonunda o duygusuz Driscoll'u sevmediğini anladığı için kendini kötü hissediyordu. Sonunda aklının başına gelmesi iyi bir şeydi ama Hank öfkesini *ondan* çıkarması için hiçbir neden göremiyordu.

"et!" Amanda çığlık attı.

Hank yolda duran iki adamı tam Amanda'nın gördüğü anda gördü. Arabayı zamanında durdurmasının imkânı yoktu, bu yüzden onlara çarpmamak için direksiyonu sola kırdı. El frenini çekerken bile adamların kim olduklarını ve ne istediklerini biliyordu. "Arabada kal Amanda," dedi usulca. "Ne yaparsan yap, arabada kal. Ve onlara kim olduğunu söyleme. Caulden adının bu adamların önünde anılmasını istemiyorum. Anladın mı beni?"

Amanda ciddi bir şeyler olduğunu ve şu anda küçük özel tartışmaların zamanı olmadığını fark etti. Hank'e başıyla onay verdi.

Adamlar görür görmez kaçmaya başladılar.

Hank'in arabası ve o inerken arabaya ulaştılar.

"Merhaba Doktor," dedi uzun boylu olan. Saçları erken beyazlamıştı ve parlak mavi gözleri arabanın farlarının ışıltısıyla parlıyordu. "Andrei'yi tanıyorsun, değil mi?"

Hank gülümsemedi. "Son ortağın San Diego'da öldürüldü, değil mi? Whitey, seni burada istemiyoruz."

Whitey Graham, "Eski bir dostla böyle konuşulmaz," dedi.

"Bir birlik oluşturuyoruz," dedi Hank, "ve kan dökülmesini istemiyoruz."

Whitey avuçlarını Mercer'ın arkasına koydu ve Hank'e doğru eğildi. "Dünyanın bize bakmasını sağlamanın tek yolu şiddet ve bunu siz de biliyorsunuz. Biraz kan dökmezsek hiçbir şey olmayacak-

ve Caulden'inki ilk olacak. Toplayıcılarına nasıl davrandığını duymuştum. Bu yıl o piçi yakalayacağız."

Hank nefesini tuttu ve Amanda'nın arabada sessizce oturmasını ve bu adamlara kim olduğunu belli etmemesini umdu. Bu adamlar fanatikti, kendilerini bir davaya adanmışlardı ve bu dava onlar için özgürlüklerinden, hayatlarından ya da herhangi birinin hayatından daha önemliydi. Dünyaya neyin yanlış olduğunu göstermek istiyorlardı ve bunu yapmanın tek yolunun önce dünyanın dikkatini çekmek olduğuna karar vermişlerdi. Amerikalıların göçmen işçilerin acıklı durumuyla ilgili binlerce hikayeyi görmezden geleceğine ama ölüm, şiddet ve kan dökme hikayelerini dinleyeceklerine inanıyorlardı. Whitey Graham ve ortakları birbiri ardına Amerika'yı dolaşarak farklı göçmen işçi gruplarını gördükleri muameleye karşı öfkeye teşvik etmişlerdi. Bu öfkeler mal ve can kaybına yol açmış ama reformların yapılmasını zorunlu kılmıştı. Whitey çözümün maliyetine degeceğine inanıyordu.

"Caulden'ın cebinde yerel şerif var," dedi Hank. "Bulldog Ramsey adında küçük, hain bir adam ve seni çıplak elleriyle ikiye böler."

"Eğer beni yakalarsa," dedi Whitey. Amanda'ya baktı. "Caulden'ın kızının senin için çalıştığını duydum."

"Öyle ve iyi bir işçi. Toplayıcıların bir sendika kurmasına çok yardımcı oldu."

"Onları bir birlik haline getirmek." Whitey güldü. "Karınlarına dikkat etmek zorundalar ve Caulden bunu biliyor. Caulden bütün kartları elinde tutuyor. Toplayıcılara pislik gibi davranabilir ve onlar da bunu kabul etmekten başka bir şey yapamazlar." Whitey'nin gözleri lamba ışığında yanıyordu. "Bir gün Caulden gibi insanların elinden gücü alacağız. Bir gün işçiler adına bir sendika konuşacak. Ama bu gerçekleşmeden önce bazı ateşleri yakmalıyız."

"Ateşleriniz insanları yakıyor!" Hank yarı yarıya bağırdı. "Geldiğin yere geri dön, Whitey. ULW yarım düzine örgütçü gönderdi ve ben de toplayıcılara sendikanın ne olduğunu anlatıyorum. Sana ve silahlarına ihtiyacımız yok."

Whitey tekrar Amanda'nın başının arkasına bakmak için döndü. Araba durduğundan beri hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu. "Caulden'ın kızının çok güzel olduğunu duydum. Bu kadın kadar güzel mi?"

Hank homurdandı. "Caulden'ın kızı da en az onun kadar güzel. Tek ihtiyacı olan ağzında bir puro ve onun ikizi olabilir. Bu bayan Bayan Janet Armstrong."

"Çok yazık," dedi Whitey. "Bahse girerim Caulden kızını korumak için çok şey yapardı."

Hank, Whitey'nin vahşi, ısıltılı gözlerine bakarken, bu gözler beyaz saçlarının doğal olmayan parıltısıyla birleşince, Hank omurgasında bir ürperti hissetti. Amanda onların fanatizminin başlıca hedefi olacaktı. Onu kaçırlırlarsa Caulden'a istediklerini yapması için şantaj yapabilirlerdi. Onu öldürürlerse, diye düşündü Hank, dünyanın göçmen toplayıcıların sorunlarıyla ilgilenmesini sağlayabilirlerdi.

"Bunu halledebilirim Whitey," dedi Hank, korkusunu sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaparak. "yere geri dön."

Whitey arabanın farlarının oluşturduğu ışık çemberinin dışına çıktı. "Elbette, Doktor. Sorun olmadığını görür görmez buradan ayrılacağım. Önce Caulden, sonra da diğer çiftlik sahipleri tarafından halkıma iyi davranıldığını görür görmez evime döneceğim. Hiçbir yol açmayacağım." Arabadan uzaklaştıkça sesi başladı. "Şu Bayan Caulden'a benden selam söyle. Adı neydi? Amy, mi? Hayır, Amanda. Ona Whitey Graham'ın selamını söyle." Ayak sesleri duyuldu, sonra sessizlik oldu.

Hank olduğu yerde durdu ve gecenin sıcağına rağmen üşüdüğünü hissetti. Arabayı çalıştırıp tekrar içine binerken Amandayla konuşmadı. Üşümekten terlemeye başlamıştı, öyle ki Caulden Çiftliği'ne vardığında bunalıyordu.

Arabayı durdurdu ve Amanda'ya döndü. "Seninle tartışmak istemiyorum ama yarın evde kalmanı istiyorum. Hatta dışarı bile çıkma. Taylor sana biraz ders versin ve günü odanda geçir."

Amanda onun patronluk taslayan ses tonuna cevap verme zahmetine girmede. "Sence babamı öldürmek mi istiyorlar?" diye fısıldadı.

Hank sadece onun güvende olmasını istiyordu. Onun Union Hall'da çalışmasına izin verdiği için, onu şiddet içeren bir duruma maruz bıraktığı için kendine lanet ediyordu. "Whitey'nin gerçekten akli başında değil. Kendini işçilerin tarafında sanıyor ama bence bu şiddeti meşrulaştırmak için bir bahane. Geçen yıl Chicago'da seksen yaşında bir adamı dövdü-" Aniden durdu. Whitey'nin Amanda'yı tehdit etmesine o kadar sinirlenmişti ki sağlıklı düşünemiyordu. "Babanı öldürmek istediğini sanmıyorum. Büyük olasılıkla masum insanlar öldürülecek, bakmakla yükümlü olduğu altı çocuğu olan bir adam. Whitey sadece gazeteler yazsın diye kan akmasını istiyor. Kimin kanı olduğu önemli değil." Sesini alçalttı. "Senin bile değil, Amanda."

"Masum insanlar," dedi Amanda. "Babam öldürülmeyebilir ama 'masum' insanlar . Bu babamın suçlu olduğu anlamına mı geliyor?"

"Amanda, bu konuya girmek istemiyorum. Baban her şekilde kâr elde etmeye çalışıyor. Kâr etmek için ne yapması gerektiği umurunda değil. Toplayıcılar için üç eyalete ilan verdiğini söylemiştim. Binlercesi gelsin diye. Belki iki bini sendikaya katılacak ve koşullar dayanılmaz hale gelirse tarlaları terk edecek ama koşullar ne olursa olsun çalışacak kadar aç olan binlerce kişi daha olacak."

Amanda yumuşak bir sesle, "Babam insanlık dışı bir adam değil," dedi.

Belki de Whitey'nin yoğun duygularının yakınında bulunmaktan kaynaklanıyordu ama Hank kendi duygularının da yükseldiğini hissetti. "Baban, evlenmeden önce bir sahnede dans ettiği için yıllarca kendi karısından uzak durdu. Tek çocuğunu soğuk bir makineye teslim etti, onun her isteğini yerine getirmezse ondan yiyecek esirgeyen bir adama. Caulden'ın kendisini başkalarının yerine koyabilen bir adam olduğunu söyleyemem. Caulden ne istediğine karar verir ve onun peşinden gider. Amacına ulaşma yolunda kaç kişiyi yere serdiği önemli değil. Şerbetçiotundan kâr elde etmek istiyor ve şerbetçiotunun toplanması gerekiyor. Tarlasındakilerin *insan* olduğunu hiç düşündüğünü sanmıyorum. Onlar onun için kâr getiren makineler."

"Benim babam öyle biri değil," dedi Amanda. "Onu benim tanımıyorsun." Son birkaç gündür birlikte yedikleri yemekleri hatırladı. O

ona tahammül edemediğine dair sözlerini hatırlamayı reddetti. Bu onun suçuydu, onun değil. Hank'in elini uzatmasını beklemeden arabadan indi.

Hank arabadan atladı ve onun peşinden koştu. Onun önüne geçti, ellerini omuzlarına koydu. "Amanda, baban hakkında ne hissedersen hisset, bunun bir önemi yok. Benim için önemli olan senin güvenliğin. Yarın evde kalacağına ve Union Hall'a gelmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

"Reva tehdit altında olsaydı ne yapardınız?"

"Reva mı?" diye sordu. "Onun bununla ne ilgisi var? Reva ve Taylor'ın karnavalıdan birlikte ayrılmasını hâlâ kıskanıyor musun?"

Amanda uzaklaştı ama o Amanda'nın önüne geçti. "Söz vermeni istiyorum Amanda."

"Reva'nın hayatı tehdit altında olsaydı muhtemelen buna karşı koyacak kadar cesur olduğunu düşünürdünüz. Ama benim odamda saklanmam gerekiyor çünkü ben sadece aptal, küçük bir sosyete kızıyım, öyle değil mi?"

Hank ona bakakaldı. Hiçbir erkek kadınları anlayacak kadar uzun yaşayamazdı. "Reva'nın hayatı tehlikede olsaydı ben de onun güvenli bir yerde kalmasını isterdim."

"Ama Reva fakir ve ben zenginim ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor."

Hank az önce bir litre viski içmiş ve atlıkarıncaya atlamış gibi hissediyordu. "Sendikacılar *seni* istiyor çünkü sen Caulden'ın kızıydın. Amanda, yarın evde kalacağına söz ver."

Onun yanından geçti. "Benim için endişelenmeyin Dr. Montgomery, ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Aksi takdirde, her durumdan kurtulmanın yolunu satın alabileceğime eminim." Aceleyle evine doğru ilerledi.

Hank dışarıda durdu, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı. Onu odasındaki yatağa bağlamak zorunda kalsa bile, fanatiklerin şiddetine maruz kalmasına izin vermeyecekti. Kadının neye bu kadar kızgın olduğunu anlamamıştı ama küçük bir kadınlık krizinin hayatını tehlikeye izin vermeyecekti. Arabasına geri döndü.

Amanda birkaç dakikalığına evinin ön kapısına yaslandı. Hiç mantıklı konuşmadığının farkındaydı ama son zamanlarda duyguları beynine hükmediyor gibiydi. O sendika adamları onu korkutmuştu, hem de çok korkutmuştu. Whitey adındaki adamın sesi duygularla titriyordu ve Amanda'nın derisine metal bir törpü gibi batıyordu. Adam cinayetten, bir insanın kitap okumaktan bahsettiği gibi bahsediyordu. Bugün sendikayla bağlantılı olarak kan dökülmesinden söz edildiğinde, bu uzak ve mümkün olmayan bir şey gibi görünüyordu. Ama Whitey denen bu adam şiddeti yalnızca mümkün değil, olası da gösteriyordu.

Keşke yapabileceği bir şey olsaydı!

Birdenbire kapıya doğru yığılıp kalmaktan vazgeçti. Kan dökülmesinden söz edenlerin hepsi, babasının toplayıcıları korkunç koşullar altında çalışmaya zorlayacağı varsayımına dayanıyordu. Eğer sendikacıları babasının düşündükleri gibi bir canavar olmadığına ikna etmenin bir yolu varsa, şiddeti başlamadan önleyebilirdi.

Gecenin bu saatinde bile babası kütüphanedeydi. Daha önce onu rahatsız etmeye hiç cesaret edememişti ama son zamanlarda daha önce cesaret edemediği pek çok şeyi yapıyor gibiydi. Kütüphanenin kapısını çaldı ve içeri girmesini söylediğinde kapıyı kaydırarak açtı.

Adam yüzünde çatık bir ifadeyle ona baktığında, kız arkasını dönüp kaçmaya hazırdı. J. Harker Caulden sürprizlerden hoşlanan bir adam değildi ve kızının beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması belli ki hoş karşılanmamıştı. Amanda kendini hazırladı.

"Baba, seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum," dedi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak.

"Eğer konu Taylor'la olan evliliğinizse-"

"Hayır, değil," dedi hemen. Bütün erkekler kadınların sadece kıskançlık ve romantik aşk gibi duygularla ilgilendiğini mi düşünüyordu? "Sendikacılarla çalışıyorum ve insanlar sizin... bir zorba olduğunuzu düşünüyorlar ve öyle olmadığınız konusunda onları rahatlatmayı çok isterim. İnsanları önemsedığınızı bilmelerini istiyorum."

J. Harker kalemini bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu inceledi. Evinde bir şeyler değişiyordu ve bu değişikliklere neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Bazıları hoşuna gidiyor, bazıları ise hiç hoşuna gitmiyordu. Karısının kendisiyle flört etmesini ve kızının biraz cesaret göstermesini seviyordu. Ama çiftliğini yönetirken ne yaptığını sormaya hakkı olduğunu düşünmesi hoşuna gitmiyordu. Son birkaç gündür Taylor da ona sorun çıkarıyordu. Amanda ve Taylor gibi insanlar çiftlik işletmek hakkında ne biliyorlardı ki? Hayatları boyunca burunlarını kitaplara sokmuşlardı. Harker, Taylor'ı damat olarak seçmekle ne kadar akıllıca davrandığından şüphe etmeye başlamıştı. Belki de kızının evlenmesi için başka birini bulmalıydı.

Ama şimdi Amanda onun karşısında korkmuş bir tavşan gibi duruyordu ve küçük cesur bir yüz takınarak kendi çiftliğini nasıl işlettiğini öğrenmek istiyordu. Ona ofisinden defolup gitmesini söylemek istiyordu ama sonra kızının sendikacı ayaktakımıyla olan bağlantılarını kullanmanın daha akıllıca olacağını düşündü. Belki de herhangi bir sorunu önlemeye yardımcı olabilirdi. Gerçi bunun onun için pek önemi yoktu. Bulldog yarım düzine adamı daha görevlendirmişti ve toplama sırasında tarlaların her yerinde olacaktı. Herhangi bir sorunu başlamadan önce durduracaklardı.

"Sana tek önemsemişim şeyin kâr olduğunu söylediler mi?" J. Harker sordu.

"Neden, evet."

"Tarlalardaki insanları mı?"

Amanda dehşet duygusunu kaybetmeye başlamıştı. "Evet, öyle."

"Umarım Amanda, onlara inanmamışsındır. Öz babana karşı cephe almamışsındır."

"Hayır efendim, istemedim. Ama sizden gerçeği duymak istedim."

"Bana gelmene sevindim. Seni destekleyen çiftlik hakkında biraz bilgi edinmenin zamanı geldi. Görüyorsun, bu sorun yaşadığım ilk yıl değil. Son on bir yıldır grev ve silahlı saldırı söylentileri var ve ben kendimi hiç savunmadan bunların hepsine katlandım. Herkes bu çiftlikten muazzam bir kâr elde ettiğini düşünüyor,

Ama gerçek řu ki, zar zor geçiniyorum. O sendikacılar sadece řerbetiotunu kaça sattıėını dűřünüyorlar, yaptıėım masrafı hiç hesaba katmıyorlar. Amanda, bir balya řerbetçiotu yetiřtirmek yirmi dűrt dolara mal oluyor ve bunun yirmi doları vasıfsız iřçilere űdeniyor. Sadece řerbetiotunu kafeslemek için kullanılan *ipin* yıllık maliyeti dokuz bin dolar. Hiç kimse ipi dűřünműyor, deėil mi? Sanırım bir yerlerden bedava aldıėını dűřünüyorlar. Bir de kurutma ve nakliye masrafları var. Bu yıl o kadar kurak geçti ki geçen yılın űte ikisi kadar űrűn aldım. Bűtűn bunların toplamı." Durdu ve ona baktı.

"Bu insanlara balya bařına yirmi dolar űdemek isterdim," diye devam etti Harker. "Fakir olduklarını ve benim zengin olduėumu dűřündüklerini biliyorum, ama onlara kadar çok űđüyorum. Bu yıl Ėerbetiotu fiyatları o kadar dűėtű ki her yerden kısmak zorunda kalıyorum ama űcretlerden kısmıyorum Amanda. Bařa her yerde kesinti yapıyorum ki bu zavallı iřçilere hala en yűksek űcretleri űdeyebileyim. űrneėin, her yıl Kingman maėaza sahiplerinin tarlalarda kűűk uydu maėazalar kurmasına izin verdim. Iřiler paralarını Kingman tűccarlarına harcıyor, ben ise hem araziyi hem de fırsatı saėlıyorum ama umurumda deėil, elimden geldiėince paylařıyorum. Ama bu yıl cűmert olmayı gűze alamıyorum. Taylor, satın aldıėım malzemelerle dolu maėazalar kuruyor. Bűylece maėazalar sayesinde *biraz* kűr edebileėim ama yoksul iřçinin űcretini kesmek zorunda kalmayacaėım."

Amanda kendini sevinçli hissediyordu. Babası herkesin sűylediėi gibi bir canavar deėildi. Sadece anlamıyorlardı. "Sendika liderleri sana gelip tarlalara su gibi řeyler isteseydi, onların isteklerini dinler miydin?"

J. Harker kızına gűlűmsedi. "Tarlalara *limonata* gűnderilmesi için gerekli ayarlamaları yaptım bile. Ve yiyecek. Ve bardak bardak soėuk kuyu suyu."

"Oh," dedi Amanda gűlűmseyerek. Sanki tűm vűcudu gűlűmsűyorműř gibi hissetti. Sendikacıların bir řey talep etmesine gerek kalmayacaktı. Iřiler protesto etme hakları olduėunu bileceklerdi ama protesto edecekleri hiçbir řey olmayacaktı. Tarlasına limonata gűtűren bir adama kim kızabilir ki? "Teřekkűr ," dedi

dedi gülümseyerek. "Sendikacılara söyleyeceğim." Kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. "İyi geceler baba," dedi ve odadan çıktı.

Sanki ayakları yere değmiyormuş gibi merdivenlerden yukarı çıktı. Her şey yoluna girmişti. Şiddet olmayacaktı. Aslında sendikaya bile gerek kalmayacaktı. işveren babası gibi olsa ve tarlalara limonata dağıtsa, işçilerin sendika kurmasına gerek kalmazdı.

Amanda soyundu ve hâlâ gülümseyerek yatağına gitti. Yarın o kendini beğenmiş Dr. Montgomery'ye sözlerini yiyebileceğini söyleyebilecekti. Ve o korkunç adam Whitey hayal kırıklığına uğramayacak mıydı? Gazetelerin dikkatini, işçilerine en yüksek ücretleri ödeyen ve tarlalarda onlara yemek ve limonata dağıtan bir adama çekmenin hiçbir yararı olmazdı. Yarın sendika binasına gitmekten korkmasına da gerek yoktu. Güvendeydi, başkalarının söylediklerine iyi bir adam olan babası tarafından güvende kılınmıştı.

Taylor'ı bir kez bile aklına getirmeden uyumaya gitti. Sabahın üçünde Taylor elinde ayakkabılarıyla merdivenlerden sürünerek çıktığında da uyanmadı.

"Limonata!" Hank ona bağırdı. "Bugün buraya *limonata* için gelerek hayatını riske mi attın?"

Birlik Salonu'na girer girmez Hank onu kolundan yakalamış ve temizlik dolabına doğru çekmişti. Şimdi ona dik dik bakıyordu, gözleri öfkeden alev alev yanıyordu, boynundaki kordonlar bağırışlarının şiddetinden dışarı fırlamıştı.

"Neden gizlilik için uğraşıyorsun ki?" dedi soğukkanlılıkla. "Böyle bağırdığın zaman herkes seni duyabilir."

"Beni kimin duyduğu umurumda bile değil. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Amanda dolabın kapısını açmaya çalışıyordu ama adam kapıyı kilitlemişti. "Burada kalıp bu tür konuşmaları dinlemeyeceğim."

Kızın omuzlarından tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Babanın sana söylediği şey, bildiğim tüm dillerden daha kötüydü. Yalan söyledi.

Sen, Amanda. Açıkça yalan söyledi. Eğer çalışanlarına karşı iyi olsaydı burada olmamıza gerek kalmazdı."

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum. Herhangi bir şiddet olmayacak. Arkadaşına, o korkunç adam Whitey'ye evine gitmesini söyleyebilirsin. Taciz edecek başka bir çiftçi bulabilir."

Hank ellerini indirdi ve yüzü değişti. "Buna gerçekten inanıyor musun Amanda?" diye sordu usulca. "Bizi gerçekten kötü adamlar olarak mı görüyorsun? Valinin beni buraya sebepsiz yere gönderdiğini mi düşünüyorsun? Baban gibi masum ve sevgi dolu bir adamın başına dert açmaya çalıştığımıza mı inanıyorsun?"

"Bence *onu* yanlış değerlendirdiniz. Diğer çiftlik sahiplerinin işçilerine zulmetmediğini söylemiyorum ama babam iyi bir adamdır. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Çok büyük masrafları var ve kimse bu masrafları hesaba katmıyor. O-" Hank onu itip kapının kilidini açtığı anda sözünü kesti.

Kapıyı açık tuttu. "Evinize gidin, Bayan Caulden," dedi yorgun bir sesle. "Burası size göre bir yer değil. Siz sadece bir kayıt cihazısınız, başka bir şey değil. Caulden'ın basmakalıp sözlerini duymak isteseydim, ona sorardım. Şimdi eve gidin ve şerbetçiotları toplanana ve olacaklar olana kadar içeride saklanın."

Amanda onun yanından geçerek salona girdi. "Sen kararını verdin ve ben bunu değiştiremem," dedi sert bir sesle. "Ama göreceksin. Umarım yanıldığınızı kabul edecek kadar erkeksinizdir. İyi günler, Dr. Montgomery." Ondan uzaklaştı ve Birlik Salonu'ndan ayrıldı.

Caulden Çiftliği'ne dönerken öfkesi kaynama noktasına gelmişti. Sendika organizatörleri bir şeylerin yanlış gittiğine inanmak istiyor, sendika şarkılarını söylemek istiyor, güç delisi bir fıravun için piramit inşa eden kölelere eşdeğer olduklarına inanmak istiyorlardı. Bugün toplama işlemi başladı ve yarın Caulden Çiftliği'nde insanlara böyle davranıldığını görecektik zamanları olacaktı.

Dr. Montgomery'nin nasıl tepki vereceğini düşünürken kendi kendine gülümsedi. Sendikası için bir neden olmadığında hayal kırıklığına uğrayacak mıydı? Su getirilmesi için bir dilekçe sunmak istedi.

tarlalara. İşçilere su, yiyecek ve serin, lezzetli limonata dağıtıldığını gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görmek isterdi. Belki de babasından limonatayı kendisinin dağıtmasını isteyebilirdi. Dr. Montgomery'ye uzun, buz gibi bir bardak sunup ona nezaketle gülümsediğini hayal etti. Yanıldığını kabul edeceğinden çok şüpheliydi.

Eve girmek için limuzinden ayrıldı ve karşılaştığı ilk kişi Taylor oldu. Gözleri biraz yorgun görünüyordu ama omurgasını özellikle sert tutarak bunu telafi ediyordu.

"Amanda," dedi sertçe, "ben de tam seni almaya geliyordum. O yerdeki işin artık sona erdi. Toplama bugün başladı ve kendini bu insanlara daha fazla maruz bırakman için bir neden göremiyorum."

"Onlar 'o insanlar' değil; onlar insan. Eğer siz onları bu şekilde düşünme nezaketini göstermiyorsanız, en azından babam gösteriyor."

"Benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim Amanda."

Amanda ona karşı çıkmaya başladı ama ağzını kapattı. Birkaç gün sonra Dr. Montgomery yenilmiş olarak evine dönecek ve burada Taylor'la yalnız kalacaktı. Onu yatıştırmak için elinden geleni yapsa iyi olacaktı. "Özür dilerim. Sıcak yüzünden. Beni geriyor. İşimden çoktan ayrıldım ve geri dönmeyeceğim."

"Güzel," dedi çabucak. "Şimdi bu iş bitene kadar odanda kalsan iyi olur. Yeterince karıştın."

"Elbette," diye mırıldandı ve merdivenlere yöneldi, ama duraklayıp geri döndü. "Taylor, acaba tarlaya gidip yardım etmem mümkün olabilir mi? Belki limonatayı dağıtmak isterim."

Taylor'ın gözleri büyüdü. "Dağıt-" Kendini sakinleştirdi. "Erkekler tarlada olacak ve buranın bir hanımefendiye göre bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Ama Union Hall'da o adamlarla birlikte çalıştım."

"Amanda! Bana karşı gelme. Tarlaya gitmene izin veremem. Korkunç bir engel olursun. Herkese daha fazla iş mi çıkarmak istiyorsun?"

"Hayır," dedi ve elinin tırabzanı sıkıca kavradığını fark etti. Ona hiçbir yerde ihtiyaç yokmuş gibi görünüyordu. Ona ne Birlik Salonu'nda ne de tarlalarda ihtiyaçları vardı.

"Sizin için bir program hazırladım ve masanıza koydum. Tarlada bana ihtiyaç olduğu için seni test etmek için kalamayacağım. Ve Amanda, şerbetçiotları toplandığında seninle Bayan Gunston'ı işten çıkarman hakkında konuşacağız. Onu kalmaya ikna edemedim." Orada durdu ve kadının merdivenleri tırmanışını izledi.

Amanda odasına girdiğinde neşeli ruh halinin kaybolduğunu fark etti. Yeni programı eline aldı ve Taylor'ın ona artık program olmayacağını söylediğini hatırladı. Ayrıca sevgili olduklarından bahsettiğini de hatırlıyordu. Ama az önce gördüğü Taylor, onu hiç görmediği kadar resmi ve soğuktu.

Programı okumadan masanın üzerine fırlattı ve yatağına uzandı. Hava çok sıcaktı ve kendini çok huzursuz hissediyordu. Dr. Montgomery'nin ne kadar hatalı olduğunu anladığını hayal ederek iyi ruh halini yeniden yakalamaya çalıştı ama hayalini tam olarak canlandıramadı.

Ayağa kalktı, programa baktı, *Sezar'ın Seferleri*'ni Latince'den çevirmesi gerektiğini gördü ve inledi. Pencereden annesinin bir ağacın gölgesi altındaki şezlonga yayılmış, kitap okuduğunu ve çikolataya benzeyen bir şey yediğini görebiliyordu. Amanda yazı malzemelerini ve Latince kitabını kaptığı gibi annesinin yanına gitti.

Annesinin eşliğinde gölgede tembellik ederek çok keyifli bir öğleden sonra geçirdi. Annesi ona Kontes de la Glace adında bir kadın tarafından yazılmış büyüleyici bir roman verdi. Romantizm, tutku ve acı çekmeye değmeyecek bir adamın aşkı için acı çeken bir kadın . Amanda kitabı büyük bir hevesle okudu ve bir buçuk kilo çikolatayı bir kenara koydu.

Ertesi gün babası ve Taylor, Amanda'nın olması gereken yerde olmadığını, kendisine söyleneni yapmadığını fark edemeyecek kadar meşguldü, bu yüzden annesiyle daha fazla zaman geçirdi. Amanda çok cesur olduğunu düşünerek annesine sahnede dans ettiği zamanları sordu. Grace saatlerce konuştu ve Amanda

annesinin yaptığı şeyin g nahtan  ok sıkı  alışmaya benzediğini fark etti.

"Ama sen cesurdun," dedi Amanda. "Keşke benim de cesaretim olsaydı."

"Bence belki de vardır," diye yanıtladı Grace. "Sadece ne i in cesarete ihtiyacın olduğunu hen z bulamadın."

"Ariadne gibi mi demek istiyorsun?" Amanda, Kontes de la Glace'ın romanını işaret ederek sordu. "Bir adamı sevdiğime karar vermek ve onun i in savaşmak mı?"

"Kimi seviyorsun, Amanda?"

"Taylor, elbette," diye hızlıca cevap verdi Amanda, ama y z  kıpkırmızı olmuştu. Dr. Montgomery ile ge irdiği zaman bir deneyden ibaretti, o kadar. Ama bir yanı, Caulden  iftliği'ndeki iş iler hakkında yanıldığını anladığında onun nasıl davranacağını hayal ediyordu. Evlenme teklif edecek kadar pişman olacak mıydı? "Yanılmışım Amanda, sevgilim," dediğini hayal etti. "Hayatımın geri kalanını senin kadar bilge bir kadınla ge irmek istiyorum." Onun aptal olmadığını kabul etmesi fikri hoşuna gitmişti, bu ona her zaman hissettirdiği bir şeydi. Ama *onu* seviyor muydu? Onunla evlenir miydi? Taylor'ı ve sevdiği ailesini bırakıp onun k   k sarı arabasıyla d nyayı dolaşacak mıydı?

"Amanda," dedi Grace kızının hayal kurmasını b lerek, "bu senin Dr. Montgomery olabilir mi?"

Amanda d n p baktı. Bu oydu, tarlaların olduğu y nden geliyordu. İşte bu, diye d ş nd .  z r dilemeye geliyordu ve... Daha fazlasını ummaya cesaret edebilir miydi?

"Amanda," dedi Grace ve sesinde endişe vardı, "Dr. Montgomery'yi şahsen tanımıyorum ama y r y ş nden kızgın olduğunu tahmin ediyorum."

Amanda g l msedi. "Belki de kendine kızgındır. Sanırım buraya gelmesinin faydasız olduğunu anladı.  ok gururlu bir adam ve eminim yanıldığını kabul etmekten nefret edecektir."

Amanda ayağa kalktı ve eteğini d zelitti. "Umarım onu  aya davet etmemin bir sakıncası yoktur. Sanırım limonata sipariş edeceğim. Paylaştığımız k   k bir şaka."

"Sen ne dersen de, canım, ama Dr. Montgomery bana
-."

"İşte " Hank birkaç metre bağırdı. O da gömleğinin kollarındaydı ve terden sırılsıklam olmuştu, sanki bir yağmur fırtınasına yakalanmış gibi görünüyordu. "Sana güvenliğin için içeride kalmanı söylemişim ama işte herkesin görebileceği bir yerdesin. Sana yalan söyleyen herkese inanıyorsun ama sana gerçeği söyledim de bana inanmıyorsun."

Amanda kıpkırmızı kızardı ve annesine bakmayı reddetti. Cevap vermek için ağzını açtı ama Hank'in eli ön koluna yapıştı ve onu çekiştirmeye başladı. "Kes şunu!" demeyi başardı. "Bu benim annem ve-"

"Nasılsınız, Bayan Caulden. Amanda benimle geliyor. Ona babasının kendisi için çalışan insanlara nasıl davrandığını göstereceğim."

Grace bu adama ilgiyle bakarak, "Elbette," dedi. Kimse ona Dr. Montgomery'nin bu kadar yakışıklı ve erkeksi bir genç adam olduğunu söylememişti.

Amanda, "Sizinle gelmek istemiyorum," dedi.

"Ya ayağa kalkarsın ya da alt tarafa." Gözleri parlıyordu ve günlerdir tıraş olmamıştı. Neredeyse korkutucu görünüyordu.

"Yapmayacağım-"

Hank eğildi, omzunu kızın karnına koydu ve onu omzunun üzerinden kaldırdı.

"Bırakın beni!" Amanda bağırdı ve yumruklarıyla sırtına vurdu.

Hank onun arkasını tokatladı. "Dayak yemek için çok yorgunum." "Anne, bana yardım et!" Amanda ağladı.

"Kurabiye, Dr. Montgomery?" Grace Caulden tabağı uzatarak sordu.

"Teşekkürler," dedi, bir avuç aldı, sonra topuklarının döndü ve gitti.

Grace okumaya geri döndü ve gülümsemeyi bırakana kadar saatler geçti.

"Beni yere bırak," dedi Amanda.

Hank onu yere yatırdı, sonra ön kolundan tutup arkasına çekmeye başladı. "Bir şey görmeni istiyorum," dedi.

"Bana tarlalara gitmemem söylendi."

Durdu ve ona döndü. "Hâlâ kendi adına , değil mi Amanda? Herkes ne derse sorgusuz sualsiz inanıyorsun. Babanın son yıllarda toplayıcılara davranış biçimi o kadar kötü ki, insanlar bunu durdurmak için cinayetten bahsediyor, ama bu seni etkilemiyor. Caulden sana iyi bir adam olduğunu söylemek için beş dakika harcıyor ve sen yüzlerce insan dururken ona inanıyorsun."

"Ama o benim babam, o-"

"Bir insanı iyi yapamazsınız çünkü buna inanmak *istersiniz*. Bunun olmasını isteyemezsin." Döndü ve onu tekrar çekmeye başladı. "Neden birlikler kurulduğunu görmeni istiyorum."

Amanda da en az onun kadar öfkeliydi ve onun küçük sarı otomobiliyle bir uçurumdan aşağı yuvarlanışını görmeyi çok istediğini düşünüyordu. Öfkesi ilk başta önünde ne olduğunu anlamasını engelledi.

Önce mekânı kokladı. Kokuyu ona getirmek için bir esinti gerekmedi. Hava yüz beş dereceydi ve sulanan tarlalara yaklaştıkça nem oranı da artıyordu. Birdenbire ufukta görünen çadır kenti görmek istemediğini anladı. "Bekle," dedi, geri çekildi ve durdu. "Gitmek istemiyorum."

"Ben de öyle. Banyo yapmak ve belki de bu gece dansa gitmek için hazırlanmak istiyorum ama onlar yapamaz, ben yapamam ve *sen* de ." Onu tekrar çekmeye başladı.

Şerbetçiotu tarlalarının doğu ucunda, artık çadırlar ve derme çatma küçük barınaklarla kaplı devasa düz bir çayırılık vardı. Orada burada pis saman yığınları da vardı. Çöpler her yerdeydi: kemikler, çürümüş etler, at gübresi. Sinekler çoktu ve Amanda bir çadırın kapısında derisi yüzülmüş bir koyun kafası gördü, üzerinde kurtçuklar geziniyordu.

Hank onun kolunu sıkıca avucunun içine almıştı. "Baban çadırları günlük yetmiş beş sente kiralanıyor. Yetişkin bir adamın bütün gün bu güneşte ve bu nemde çalıştığını ve yaklaşık doksan sent kazandığını düşünürsek,

Sence de bu biraz fazla değil mi? Çadır alacak parası olmayanlar saman alıyor ve onunla yaşıyor. Çöp için herhangi bir karşılık yok."

Onu yolun aşağısına, pis kokunun ortasına çekti ve Amanda bir an için sadece bakabildi. Burası açık hava tuvaletleriydi. Her önünde on beş yirmi kişilik bir sıra vardı ve Amanda izlerken, sıranın en arkasındaki hamile bir kadın kenara çekilip kustu. Amanda'nın kendi midesi altüst oldu ve hâlâ tuvaletten birkaç metre uzaktaydı.

"Baban iki bin sekiz yüz kişi için dokuz tuvalet sağladı," dedi Hank. "Her biri iki kişilik. Erkekler ve kadınlar tuvaletleri paylaşıyor - onlar sadece işçi, mahremiyet kimin umurunda? Onlar sadece hayvan. Dün toplayıcılar çöplerini tuvaletlere atarak alanı temiz tutmaya çalıştılar ama delikler sadece iki ayak derinliğinde. Dün gece dolmuşlardı. Caulden temizlik yapmıyor. Bir tanesine girmek ister misin, Amanda? Yerde bir santim derinliğinde dışkı var. Gördüğünüz gibi, koku insanları hasta ediyor. Burada yeterince uzun kalırsanız birinin pantolonunu ya da eteğini kirlettiğini görürsünüz. Pislik herkese dizanteri bulaştırıyor."

Amanda'nın meydan okuması onu terk ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş, hiç böyle bir şey hayal etmemişti. Uzaklaştıklarında Hank'in onu çekmesine gerek kalmamıştı. Bir kuyu pompasının yanında durdu.

"Tüm işçiler için iki kuyu var, ancak gün doğmadan pompalanıyor ve bir sonraki en yakın kuyu bir mil uzakta. Zaten pek dinlenemiyorlar, ama su aramaya giderek ellerindeki azıcık şeyi de kaybediyorlar."

Eli hâlâ kızın kolunu tutarken tarlalara doğru yürümeye başladı. Onu şerbetçiotu tarlalarına götürdü. Bir tarafta işçiler şerbetçiotu asmalarını destekleyen uzun, çan kulesine benzer kafesleri aşağı indirmişlerdi, diğer tarafta ise kafesler hâlâ yukarıdaydı. Tarla, asmaları aceleyle söküp torbalara dolduran erkekler, kadınlar ve çocuklarla kaplıydı. Burası dayanılmaz derecede sıcaktı ve sıcak dalgaları nemin içinde parıldıyordu.

"Bu sıcakta çalışmak ister misin Amanda? Dn sıcaktan bir adam öldü. şimdiye kadar dört ocuk sedyeyle çıkarıldı. Burada tuvalet yok, bu yüzden toplayıcılar ya bütün gün gitmeyebilir ya da kampa geri dönmek ve tuvalet için sıra beklemek için bir saat kadar zaman ayırabilirler. Peki yüz kiloluk şerbetçiotu torbalarını yanlarında mı taşıyorlar yoksa bırakıp birinin almasına izin mi veriyorlar? Oraya gidiyorlar," dedi Hank, toplanmamış sıraları göstererek. "Tabii bu, tarlanın o kısmına ulaştıklarında insan dışkısı içinde yürürken toplamaları gerektiği anlamına geliyor."

Amanda hiçbir şey söyleyemedi. Dayanılmaz sıcakta zar zor ayakta durabiliyordu. Hank onu tekrar çekmeye başladığında hiç direnmedi. Onu bir arabaya götürdü, cebinden para çıkardı ve arabanın arkasında duran adama uzattı. "Soğuk bir bardak limonataya ne dersin Amanda?" diye sordu ve ona içinde sıcak bir sıvı olan kirli bir bardak uzattı.

Onu reddetmeye cesaret edemedi. Bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturdu. Tadı berbat olan içkiyi büyük bir güçlükle yuttu.

"Sitrik asit," dedi Hank. "Limonlar daha pahalı. Sitrik asitle baban  kuruşa galonlarca limon yapabilir, bardağını beş sente satabilir ve yüzlerce dolar kr edebilir." Bardağı ondan aldı ve terli, yorgun görünümlü, yaklaşık sekiz yaşlarında kk bir kıza uzattı. ocuk ağzllkle iti ve tarlalara doğru dönmeden önce Hank'e hayran gözlerle baktı.

"Baban da yiyecek satıyor ve onlara verilen tek su, bir kase güveç için bir bardak. İkinci bir bardak istiyorsan bir kase daha güveç alman gerekiyor. Suyu tek başına satın alamazsın ve Caulden'ın suyu bedava vermediği de kesin."

Onu tekrar çekmeye başladı ama bu sefer Amanda yanında yürüyordu. Onu tutmak zorunda değildi. Her şeyi görmeliydi, var olduğunu hiç bilmediği dünyanın bir kısmını görmeliydi. Yıllar boyunca şerbetçiotları toplanırken odasında oturmuş ve onları toplayan insanları hiç merak etmemişti.

Hank onu tartı istasyonuna götürdü ama yaklaşamadılar çünkü her yerde erkekler ve kadınlar çılgınca eşyalarını boşaltıyorlardı.

Şerbetçiotu dolu ağır kanvas çuvalları yere seriyor, ve yaprakları soyuyorlardı. İnsanların yüzlerinde acı ve ıstırap vardı, sanki hayatları için savaşıyorlardı.

"Bir adamın yüz kiloluk bir torba şerbetçiotu toplaması saatler sürer ve sonra torbasını tartılmak ve kendi adına kaydedilmek üzere sürükler, ancak babanız toplayıcılara şerbetçiotlarının yeterince 'temiz' olmadığını söylemek için müfettişler kurdu. Bu yüzden toplayıcılar sarmaşıkları ve ipleri söküp olgunlaşmamış şerbetçiotlarını atarak değerli saatlerini boşa harcamak zorunda kalıyor. Genellikle bir adam günde iki yüz elli ila dört yüz pound toplayabilir, ancak babanız bir adamın günde sadece yüz pound alabilmesini sağlıyor. Bütün gün bu güneşin altında çalışıyor, su yok, tuvalet yok ve doksan sent ile bir dolar on sent arasında kazanıyor."

Yüzünü ona döndü. "Baban neden bu kadar temiz şerbetçiotu istiyor biliyor musun? İki nedeni var: Birincisi, birkaç yaprak ve ipin ağırlığı için para ödemek zorunda kalmıyor, ama en önemlisi, ikinci neden işçinin işi bırakmasını *istemesi*. Baban çok zeki, Amanda. Acaba zekanı ondan mı aldın? Bu insanları kandırmak için dahiyane bir yol . Ülke genelinde şerbetçiotu toplama ücreti yüz pound için bir dolar. Baban ilanlarında en yüksek ücreti ve ikramiyeyi vaat ediyordu. Ücreti yüz kiloluk balya başına doksan sent ve toplanan her balya için on sent ikramiye. Bu 'ikramiye' hasat zamanı boyunca kalanlara ödenecek. Eğer bir işçi tüm şerbetçiotu toplanmadan önce işi bırakırsa, ikramiyesini kaybediyor. Şimdiden bin Japon ayrıldı. Bu pislikte çalışmazlar. İşten ayrılan her kişi için baban yüz pounddan on sent kazanıyor. On senti binlerce balyayla ve binlerce insanla çarpın. Elde edeceğin şey Caulden için bir sürü puro ve"-ona yukarıdan aşağıya baktı-"senin için bir sürü ipek elbise, Amanda."

Hank'in öfkesi artık tükenmişti ve omuzları çöktü. "Artık evine gidebilirsin Amanda. Evine git, güzel annenle bir ağacın altında otur ve babanın sana sağladıklarının tadını çıkar."

"Burada ne olacak?" demeyi başardı. Sesi boğuk çıkıyordu. Gördüğü şeyin dehşeti içine sızmaya başlamıştı.

"Bilemiyorum. Bu sandığımdan da kötü. Whitey çok konuşuyor. İşçiler işlerini kaybetmekten korkuyor ama altı yaşındaki çocuğunuzun sıcağa bayıldığını görmek insana bir şeyler yaptırıyor. Ve bu insanlar ne kadar çok çalışsalar da, ücretler bu kadar düşük, yiyecek ve su bu kadar pahalıyken, kazandıklarını harcıyorlar. Bazıları zaten babana borçlu. Öfkeleri kabarmaya başladı. Sanırım yakında babana gidecekler."

"Dinlemiyor," dedi Amanda, küçük bir kızın şerbetçiotundan sarmaşık koparmasını izlerken. Kız üç yaşlarındaydı ve kirli elbisesinin altından görünen pantolonunun paçası kirlenmişti. Amanda babasını savunmak istemiyordu. Yıllar sonra böyle bir şeye izin verebilen bir adam savunulamazdı.

Hank tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Hayır, dinlemeyecek ama onu ikna etmeye çalışacağım. Bazı değişiklikler yapılmazsa ne olacağından endişeleniyorum."

"Sen mi?" Amanda dedi ki. "Ama bu sabah Şerif Ramsey'in evimize geldiğini gördüm. Şerif Ramsey..." Sesi .

"Önce ateş et," dedi Hank. "Bunun farkındayım. Şimdi geri dönmeni istiyorum Amanda. Whitey'nin senin kim olduğunu bilmesini istemiyorum. Odanda kal. da iyisi, neden annenle birlikte birkaç günlüğüne San Francisco'ya gitmiyorsunuz?"

Amanda sadece ona bakabildi. Korkak, diye düşündü, ben her zaman bir korkak oldum. On dört yaşındayken Taylor'a karşı gelmekten korkuyordum ve yirmi iki yaşında babama karşı gelmekten korkuyorum. Ondan uzaklaştı ve çiftlik evine doğru geri dönmeye başladı. Belki kaybettiği zamanı telafi edebilirdi.

Hank onun gidişini izledi. Bu onun hatası değildi, bunu biliyordu ama neyle savaştığını görmesini istemişti. Onun tavsiyesine uyup bir yerlere gitmesi için dua etti. Ama Amanda için endişelenecek zamanı . Whitey'yi bulmalı ve o fanatiğin ne planladığını öğrenmeliydi. Bu insanlar yeterince ateşli ve öfkeliydiler, onları uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmezdi.

On Yedinci Bölüm

Kütüphanenin kapısı açıktı ama kapalı olsa da Amanda için fark etmezdi. Odaya doğru yürüdü. Babası masada oturuyordu, önünde kâğıtlar vardı, Taylor ona doğru eğilmişti.

Taylor doğruldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Amanda, odanda olman gerekiyordu. Sana söyledim-"

Amanda sadece babasına baktı. "Eğer tarlalarda olanları değiştirmeszeniz şiddet olayları yaşanacak."

J. Harker ona baktı, tek hareketi purosuyla uğraşan ağzıydı.

"Amanda, hakkında hiçbir Gey bilmediğin konularda konuğmayacaksın," dedi Taylor. "Hemen odana gideceksin ve-"

"Kapa çenenin Taylor," dedi Amanda. "Bu bir aile meselesi." Babası sandalyesinde arkasına yaslandı ve Amanda onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Tuvaletlerin ve çürüyen çöplerin kokusu hâlâ burnundaydı. "Sendika liderleri kan dökölmesinden bahsediyor ve ilk görmek istedikleri senin kanın."

"Amanda," dedi Taylor, yaşadığı şoktan kurtulmaya çalışırken, "yapamazsın-"

Ona bakmak için döndü. "Otur!" diye emretti, sanki o sinir bozucu küçük bir köpekmiş gibi. İtaat edene kadar ona ters ters baktı, sonra babasının masasına gitti, ellerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Yıllardır yaptığın hırsızlık yanına kâr kaldı ama bu yıl farklı. Sanırım toplayıcılar pisliğe ve susuzluğa katlanabilirler ama senin onları paralarından mahrum etmene katlanamayacaklar. Eğer ödemeye başlamazsanız, ateş etmeye başlayacaklar." Babasına baktı ve gözleri birbirine benziyordu, ikisi de kızgın ve inatçıydı.

"Amanda, ben-" Taylor başladı.

Amanda ona baktı. "Ya sessiz olursun ya da gidersin." Tekrar babasına baktı. "Eee?"

J. Harker alaycı bir sesle homurdandı. "Tarlalarda benim için çalışan on beş adamım var. Bana neler olup bittiğini anlatıyorlar ve izin istemek için bana ulaşamazlarsa, silah taşıyorlar ve onları nasıl kullanacaklarını biliyorlar. Bull'un bölgede daha fazla adamı var. İstedikleri kadar konuşsunlar ama dökülen kan onların olacak, benim değil."

Amanda geri çekildi. Neden bu kadar az insanlığa sahip olduğunu sormaya hiç niyeti yoktu ve onu ikna etmeye çalışmanın bir faydası olmadığını görebiliyordu. Onu tehdit etmek isterdi. Ama çiftlik dışında onun için önemli olan hiçbir şey bilmiyordu. Kampı temizlemediği takdirde evi terk etmekle tehdit etse bile bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Hank haklıydı: karısından kaçabilen ve kızını sürgüne gönderebilen bir adam her şeyi yapabilirdi.

J. Harker'ın gözleri zafer kazanmış gibi bakıyordu.

"Kazanmak senin için her şey demek, değil mi?" Amanda söyledi. "Yolunuza kim çıkarsa çıksın, oraya ulaşmak için kimi ezmek zorunda kalırsanız kalın, kazanmak . Bunu kazanamayacaksınız. Bugün birkaç yoksul, eğitimsiz göçmen işçiyi aç bırakabilirsiniz ama yarın kaybedeceksiniz. Gününüz sona erdi." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Adamın yakınında olmaya daha fazla dayanamadı.

Taylor onu merdivenlerde yakaladı. "Amanda," dedi usulca, "öyle demek istemedim-"

"Evet yaptın," dedi ona ters ters bakarak. "Bana yaptığın her aşağılayıcı, küçük düşürücü şeyi kastettin. Yıllarca kendini tıpkı babam gibi yapmaya çalıştın. Onun zulmedeceği binlerce çaresiz toplayıcısı varken, senin sadece tek başına, yalnız ve memnun etmeye hevesli bir kızın vardı. Taylor, o işçiler nasıl bıktıysa ben de bıktım."

"Ama Amanda, seni seviyorum."

"Hayır, tanıımıyorsun. Beni tanıımıyorsun bile. Bir dişinin nasıl görünmesi gerektiğini düşündüğün şekilde oyduğun tahta bir bebeği seviyorsun. Beni istediğinde, odamdan çıkarıyorsun; bana ihtiyacın kalmadığında, beni tutmak için küçük bir listeyle odama geri gönderiyorsun

meşgulüm." Onunla konuşarak daha fazla zaman kaybetmek istemedi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

"Amanda," dedi, onun önüne geçerek, "ne ? Yani, nişanımız-"

"Gidelim," dedi, sonra durdu ve ona büyük bir sabırla baktı. "Öncelikle toplayıcılara yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ben..." Durakladı, ne yapabileceğine dair bir fikir arıyordu. "Onlara limonatasız yapacağım. Ve şerbetçiotları toplandığında gideceğim."

"Onunla mı?" Taylor ona ateş etti. "Düşündüğün kadar kör değilim."

Taylor'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Sen kör olmayabilirsin ama ben oldum. Eğer Hank beni kabul ederse, evet, onunla giderim, ama beni isteyeceğini sanmıyorum. Şimdi, lütfen yolumdan çekilir misin? Biz burada önemsiz konular hakkında tartışırken bile sıcaktan bayılan insanlar var." Kadın onun yanından geçti.

"Önemsiz!" diye yarı yarıya bağırdı ona. "Bütün geleceğimi, beş para etmez bir kadının kaprisleri belirleyecek..."

Amanda dönüp ona baktı. "Çiftliği alacaksın, bundan eminim. Babam kendi aynısını başka nerede bulacak? İkinizin de bana ihtiyacı yok. Ama sana bir tavsiyede bulunmama izin ver Taylor. Buradan ayrılmalısın. Bugün gitmelisin. Hemen. Gidip Reva'yı almalısın ve asla arkana bakmadan yoluna devam etmelisin. Reva sana iyi . Omurga dediğin o çelik parçasına karşı koyacak kadar gevşek. Şimdi gitmeliyim ve doğruyu söylemek gerekirse Taylor, ne yaptığın gerçekten umurumda değil."

Aceleyle odasına çıktı, ağır ipek elbisesini yırttı ve sahip olduğu en hafif beyaz bluzu ve koyu renk pamuklu eteği giydi. Giyindikten sonra çekmecelerden ve dolabından giysilerini çıkardı. Bavulu yoktu, bu yüzden babasının yatak odasına gitti ve dolabın üstünden onunkini çıkardı. Giysilerini çantaya doldurdu ve aşağı indi. Eve bakmadı, çünkü orada

Oradan ayrılırken hiç üzüntü hissetmedim. Sadece kapının dışında bir özgürlük olduğu hissi vardı.

Bavulunu uşağın kilerine bıraktı ve mutfığa giderek aşçıdan uzun, kollu bir meyve suyu sıkacağı ödünç aldı ve Kingman'daki marketi arayıp bir kamyon dolusu limon sipariş etti. Telefonda, "O zaman onları Terrill City'ye gönder," dedi.

Dışarı çıktı, bir elinde bavul, diğer elinde meyve sıkacağı, durdu. Annesine veda etmesi gerekiyordu.

Amanda bir an için annesinin ağacın altındaki sandalyesinin yanında durdu ve olan biten her şey aklına geldi. Kendisine karşı büyük bir öfke duydu. Taylor'ın annesini inkar etmesine neden izin vermişti? Neden Taylor'ı bu kadar körü körüne takip etmişti?

Grace başını kaldırıp kızına baktı.

"Anne, ben-" Amanda'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Gitmeyi mi planlıyorsun?" Grace başıyla bavulu işaret ederek sordu.

"Sana karşı çok kötü bir insan oldum ve ben-"

Grace kızının sözünü kesti. "Seninle kaçmamın sakıncası var mı? Peki bu ne için? Birinin kafasına vurmak için bir sopa değil, mi?"

Amanda meyve sıkacağını havaya kaldırdı. "Babam işçilere limonata sözü verdi ve ben de onlara vereceğim. Limonların faturasını alıp teslimatı durdurana kadar bir iki gün geçeceğini tahmin ediyorum."

"Peki ya bavul? Bunun toplayıcılarla mı yoksa çok yakışıklı bir ekonomi profesörüyle mi ilgisi var?"

"I..." Amanda son birkaç saattir çok cesur olduğunu biliyordu ama yeni bulduğu cesareti onu terk ediyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını annesinin kucağına koydu. "Çok korkunçtu," diye ağladı. "O zavallı insanlar susuzluktan bayılıyor çünkü babam onlardan su parası alıyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Yıllarımı odamda geçirdim ve -"

"Sus, Amanda," dedi Grace sert bir sesle. "Kendini kırbaçlamanın hiçbir yararı olmayacak. Sen babasını memnun etmek isteyen küçük tatlı bir kızdın. Şimdi gözlerinizi kurulaştırın ve işe koyulalım. Neredeyse gün batıyor,

Toplayıcılar bugünlük duracak ve limonlar yarın sabahtan önce gelmeyecek. Ben birkaç şey toplarken sen burada bekle, sonra geceyi Kingman Arms'ta geçiririz ve yarın limonata yaparız. Şimdi gözlerini kurula ki profesörüne güzel görünesin."

"Ama anne, ben diye babamı terk edemezsin."

"Burada benim için ne var? Seni benden alarak ihanet olarak gördüğü şey için beni cezalandırdığından beri babanla aramızda hiçbir şey olmadı. Sen Taylor'la evlenene ya da aklın başına gelene kadar bekledim. Daha önce gidemezdim; *hepimiz* seni terk edemezdik. Ama şimdi gidebilirim." Ayağa kalktı. "Burada kal, mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

Amanda bir sandalyeye oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Eğer Hank beni kabul ederse," demişti. Onu uzun sevdiğini anlamak zor değildi. Yüzünü buruşturarak, başka hiçbir şeyi güçlü değilse bile iradesinin güçlü olduğunu düşündü. Taylor'ı sevmek için kendi iradesini kullanmış ve onun kendisine zorbalık etmesine, tepeden bakan öpücüklerine ve cezalarına rağmen ona sadık kalmıştı. Yine de Hank onu önemseydiğini göstermiş, ona bir insan gibi davranmıştı ama o kendini onu hor görmeye zorlamıştı. Neredeyse Taylor'la birlikte yaşayacağı sefil bir hayata razı olacaktı.

İlk endişesi toplayıcılardı ama onlar gittiğinde Hank'e gider ve gerekirse diz çökerek ondan af dilerdi.

Ağaçların arasından on kadar adamın evin önüne doğru yaklaştığını görünce dikkati dağıldı. Grubun başında kendine özgü saçları olan Whitey Graham vardı.

Amanda anında ayağa kalktı. Bu hiç şüphesiz Hank'in babasına vereceğini söylediği şikâyetlerin sunumuydu. Koşmaya başladı ve tam Taylor, J. Harker ve Bulldog Ramsey'nin iki yardımcısı verandaya çıktıkları sırada eve ulaştı. Amanda bir taraftaki derin gölgede duruyordu. Her iki tarafa da tam olarak uyduğunu hissetmiyordu.

"Bir şikâyet listemiz var," dedi Whitey. "Tarlalardaki durumdan memnun değiliz."

Harker adamı duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Gözleri kömür gibi, dik dik baktı.

Whitey verandaya çıktı, böylece Harker'la eşit boy hizasına geldi. Taylor bu küstahlığı protesto etmeye başladı ama Harker onu kenara itti.

"Ne söylemeye geldiysen söyle," diye Harker.

Whitey, tarla tuvaletleri, kamp tuvaletleri, tarlalara içme suyu getirilmesi, toplayıcıların denetçi olarak atanması, limonlardan limonata yapılması ve son olarak toplanan yüz kilo için bir dolar yirmi beş sent ödenmesi ve ikramiye verilmemesini içeren yedi şikayetten oluşan bir liste okudu.

Harker kararını verirken herkes nefesini tutmuştu.

Lütfen, diye dua etti Amanda, lütfen bunu kabul et.

Harker sonunda konuştu ve daha fazla tuvalet, günde üç kez su dağıtımı, gerçek limonata ve hatta toplayıcılar tarafından seçilen müfettişlere günde iki dolar elli sent ödemeyi kabul etti. Ama ücretleri artırmayı reddetti.

İnatçılık sırası Whitey'deydi. "Az önce kendi mezarını kazdın," dedi sessizce.

Harker elinin tersiyle Whitey'nin suratına bir tokat attı. "Arazimden defol."

Bir anda kıyamet koptu. Yardımcılardan biri Whitey'ye saldırdı. Whitey merdivenlerden aşağı koşarken, yanındaki dokuz adam kaçacaklarını mı yoksa dövüleceklerini mi bilemiyorlardı. İkinci şerif yardımcısı Whitey'nin tutuklu olduğunu bağırdı, Whitey ise tutuklama emri olmadığını söyledi. Bunun üzerine Whitey ve adamları mülkten kaçtı.

Amanda verandanın korkuluklarına yaslandı. Artık her şey bitmişti. Top tepeden aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Hiçbir insan patlamadan tarlalardaki koşullara uzun süre dayanamazdı.

Birdenbire Amanda dimdik ayağa kalktı. Hank neredeydi? Şikâyetlerini sunacağını söylemişti, ama daha ortalıkta bile yoktu.

Sunucuları. Bu işin dışında kalmaya mı karar verdi? Sonunda akli başına geldi ve bunun kendi savaşı olmadığını mı anladı?

Bu fikre neredeyse gülecekti. Hank Montgomery'nin vücudunda korkak bir kemik bile yoktu. Kendi ailesini dehşete düşüren J. Harker Caulden'ı tek başına alt etmişti ama Hank her zaman ona karşı durmuştu. Hank, Whitey Graham gibi çılgın adamlarla uğraştı. Hank, Kingman, Kaliforniya'nın ortasında bir Birlik Salonu kurmuş ve halk binanın üzerine KASABAYI TERK EDİN yazısını çizdiğinde, Hank sadece omuz silkmiş ve Joe'ya üstünü boyatmıştı.

Hayır, Hank Montgomery'nin şikayet komitesine katılmamasının nedeni korkaklık ya da ilgisizlik değildi. Peki onu uzak tutan neydi? Tarlada korkunç bir şey olmuş olmalı.

Başka bir şey düşünmeden hızla tarlalara doğru yürümeye başladı. Annesi, o daha serin ve gölgeli bahçeden çıkmadan kolundan yakaladı.

"Sonunda beni geride bırakmaya mı karar verdin?" Grace neşeli görünmeye çalışarak sordu ama sesi endişesini ele veriyordu.

Amanda, "Sendikanın adamları babama bir ultiatom verdi," dedi.

Grace inledi. "Babanın bunu ne kadar iyi karşıladığını tahmin edebiliyorum."

"Sunucuya tokat attı ama anne, Hank yanlarında değildi." Grace kızının korkusunu görünce kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Sizce Dr. Montgomery bu konuda daha iyi bir iş çıkarabilir miydi? sunum?"

"Hank makaleyi sunacağını söylemişti. Ama yapmadı. Anne, çok yanlış bir şeyler var. Bunu biliyorum. Hank'i aramaya gidiyorum."

Grace Caulden elindeki bavulu yere bıraktı. "O zaman gidelim. Onu bulacağız."

"Tarlalar berbat," dedi Amanda, gözleri annesinin gözlerini ararken. "İnsanlar-"

Grace kızının elini tuttu. "Bir şeyler yapmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi? İkimizin de odalarımızda saklanmayı bırakmamızın zamanı geldi."

"Evet," dedi Amanda ve yürümeye başladılar.

İki saat boyunca aradılar. Her çadırı, her bakımsız küçük kulübeyi dolaştılar, tarif edilemez kokuşmuş çöp yığınlarının üzerinden geçtiler, çok fazla tacize ve müstehcen sözlere katlandılar. Herkese sordular, Amanda'nın bildiği her dili kullandılar. El hareketleriyle iletişim kurdular. Sorabilecekleri her şeyi sordular ama saatlerdir kimse Dr. Montgomery'yi görmemişti.

Whitey Graham, aramanın üçüncü saatine başladıklarında yollarını kesti. "Siz ikiniz Caulden mısınız?" Büyüyen karanlıkta gözleri parlıyordu. "Şu anda Caulden'lara karşı duygular oldukça yüksek. Siz ikiniz buradan gitseniz iyi olur."

"Dr. Montgomery'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi Amanda, bu adama karşı duyduğu korkuyu yutkunarak.

Whitey sırtıttı. "Saatler önce güzel bir bayanla gitti. O zamandan beri onu görmedim. Belki de..." Yüzünün müstehcen önerilerde bulunmasına izin vererek .

Amanda sıkılı yumruklarını eteğinin kıvrımlarına sakladı. "Onu yakalayacağım. Onu sürükleyeceğim... Gerekirse yataktan çıkaracağım ve sonra babamla konuşacak. Maaşına zam alacaksın. Hank babamı ikna etmenin bir yolunu bulacak."

Whitey kaba bir şekilde gülümsedi. "Profesörün güçlü olduğunu düşünüyor gibisin. Şahsen, Caulden'ın sözünü dinletmek için kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum, belki birine birkaç el ateş etmek dışında."

Amanda yutkundu ve yüzünün dehşetini ele vermemesini umdu. "Ben onu yakalarım. Hank nasıl konuşulacağını bilir. Babamla konuşabilecek biri varsa, o da odur."

"Konuşmak için çok geç olabilir." Küstah bir tavırla onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Amanda ondan uzaklaştı ve Kingman'a giden yola doğru yürümeye başladı.

Grace kızına yetişmek için acele etti. "Ne korkunç bir adam. Tüylerimi diken diken ediyor. Canım, aceleyle nereye ?" "Reva Eiler'in evine," dedi acı acı.

"Dr. Montgomery'nin onunla birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, . çok sayıda kadına ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor."

Grace kızına yetişmek için koştururken çimenlere takılıyor, topukları takılıyor, eteği sürekli takılıyor ve küçük şapkası tek gözünün üzerine düşüyordu. "Seni onunla sadece bir kez gördüm canım, ama bana öyle geldi ki sana bayılıyordun."

Amanda tereddüt etti, sonra adımlarına devam etti. "Bütün kadınlara böyle bakıyor."

"Hiçbir erkeğin *iki* kadın için bu kadar yoğun olacak kadar enerjisi yoktur." Amanda omzunun üzerinden, "Hank'in çok enerjisi var," dedi.

"Devasa miktarlarda enerji. Uzun ömürlü, kalıcı, inanılmaz enerji."

Grace durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kızının arkasından baktı. "Sevdiği kadın için ne büyük şans," diye mırıldandı ve aceleyle ilerledi.

Amanda tarlanın kenarındaki çitin üzerinden tırmandı ve annesine yardım etti.

"Kasabaya kadar yürümeyi mi planlıyoruz?" Grace ağrıyan ayak bileklerini esneterek sordu. Sol küçük parmağında su toplamaya başladığını düşündü.

"çekeceğiz."

Grace, Amanda'nın dehşetini görmemesi için arkasını döndü. Yıllarca kızının bir gün Taylor'ın kurallarından kurtulması için dua etmişti ama uysal bir kuzu olmaktan çıkıp, arabalara binmeye başlaması istediğinden çok daha fazlasıydı.

Yoldan geçen ilk araba onlar için durdu ama şehir dışına doğru gidiyordu. Yakışıklı genç Sam Ryan camdan dışarı eğildi ve Amanda'ya gülümsedi.

"Demek yine karşılaştık," dedi yumuşak bir sesle.

Amanda gözlerini ona dikti. "Sam, bu arabayı geri döndürmeni ve annemle beni Reva Eiler'in evine götürmeni istiyorum."

Sam arabaya doğru geri çekildi. "Üzgünüm ama yapamam." Sanki Grace'i yeni fark etmiş gibi bakıyordu. "Babam için bir iş yapmam gerekiyor."

"Eğer beni hemen Reva'nın evine götürmezsen, ailene gider ve dans gecesi bana ne yaptığını anlatırım. O yırtık elbise hâlâ bende."

Sam yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, binin ama sizi Reva'nın evinde beklemeyeceğim."

"Kimse senden bunu istemedi," diye tersledi Amanda.

Amanda, Reva'nın evine giderken tek kelime etmedi. Grace, "Sam dansta sana ne yaptı?" diye fısıldadığında annesine cevap bile vermedi. Amanda içinde Hank Montgomery'ye öfke duymakla meşguldü. Onu sevdiğini ve zavallı, savunmasız işçilere yardım etmeye çalışarak ne kadar asil bir insan olduğunu düşünürken, o Reva Eiler ile oyalanıyordu. Ve Amanda, Taylor'a Reva'nın peşinden gitmesini söylemişti! Erkekler ve kadınlar konusunda ne kadar da aptaldı. Reva Union Hall'da Hank'le flört etmiş ve Taylor'ı onu karnavalıdan eve götürmesi için kandırmıştı.

Amanda, Reva ve Hank'i birlikte bulduğunda onlara yapacağı korkunç şeyleri hayal etmeye başladı.

"İşte buradayız," dedi Sam asık suratla, "ve bu bizi ödeştiriyor. Geç kaldığım zaman babam kafamı koparacak."

"Bunu hak ediyorsun," dedi Amanda arabanın kapısını kapatırken. "Savunmasız kadınlardan faydalanmamalıydın."

"O profesör etrafınızdayken pek de savunmasız değildiniz. Arka dişlerimden birini kırdı."

Amanda ona gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere hatırlarsın."

Sam yüzünü buruşturdu ve arabasını sürerek uzaklaştı.

"Amanda canım," dedi Grace, "bu iş hallolduktan sonra seninle uzun uzun konuşmamız gerekecek."

Amanda cevap vermedi ama Reva'nın kapısına gidip çaldı. Dışarıda kırık bir salıncak, tahtaları eksik bir çitin yanında bir yığın halinde paslanmış teneke kutular olan pis, küçük bir evdi. Sanki yaşam savaşı veriyormuş gibi görünen gülhatmi çiçekleri, bir çiçeğe benzeyen bir şeyden büyüyordu.

kamyon amurluğu. n pencerenin bir camı kayıptı ve üzerine gazete kağıdı bantlanmıştı.

Kapıyı ikinci kez çaldığında Amanda içeriden gelen ayak seslerini duydu. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Ben Amanda Caulden, Bay Eiler. Reva'yı görmek istiyorum," diye bağırdı Amanda. "Eğer buradaysa," dedi nefesinin altından.

"Uyuyor," diye bağırdı Bay Eiler.

"Kiminle?" Amanda mırıldandı. "Onu gerçekten görmem gerekiyor," diye bağırdı kapıdan.

Bir el öfkeyle gazeteyi kırık camdan kopardı. Pencerenin geri kalanı o kadar kirliydi ki cam da olmayabilirdi. Reva'nın yüzü pencerede belirdi. "Buradayım Bayan Her şeyi Bilen Caulden," dedi Reva, "ve yatağımda yalnızım, bu sizi . Sizi şehrin bu tarafına getiren nedir? Tuvaletinizi temizleyecek birine mi ihtiyacınız var?"

"Hank nerede?" Amanda sordu.

"Benimle değil."

Amanda ona ters ters baktı. "O zaman ne zaman gitti? Sanırım sizi erken emekliliğe zorlayan onun ziyareti oldu."

"neredeysen on oldu. Bazılarımızın sabah işe gitmesi gerekiyor. Hepimiz prensesler gibi olamayız."

"Bir dakika!" Grace öne doğru bir adım attı. "Siz iki genç *bayan*" - kelimenin altını çizdi- "saçınızı başınızı yola başlama dan önce, sanırım buraya neyi öğrenmeye geldiğimizi bulmalıyız. Reva, Dr. Montgomery ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ve bize onun başka bir kadınla birlikte olabileceği söylendi ve biz de bunun sen olduğunu düşündük."

"Buraya gelmedi. Bütün gün tarladaydı. Dn onu birkaç dakikalığına gördüm ve oldukça üzgündü. Dışarının berbat olduğunu ve uzak durmamı söyledi."

"Nerede dair bir fikriniz var mı?" Grace sordu.

"Belki otele döndü ve yattı. Ya da belki Union Hall'a gitmiştir, ya da belki bir şeyler yemek için lokantaya gitmiştir. Ya da belki-"

"Bakmamıza yardım etmelisin," dedi Amanda. "Sanırım ona bir şey oldu." Artık onun Reva'yla birlikte olmadığını bildiği için sakinleşmeye başlamıştı. Whitey ona yalan söylemişti ama neden? Belki de sadece Caulden olduğu için mi yalan söylüyordu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"O iyi," dedi Reva. "Hank kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca, geç oldu ve uykuya ihtiyacım var."

"Ya gönüllü olarak gelirsin ya da seni sürükleyerek çıkarırım," dedi Amanda. "Gerçekten mi Amanda?" dedi Grace. "Reva'nın haklı olduğuna eminim ve Dr. Montgomery iyi. Belki de-"

"Taylor'ı alıyorum," dedi Reva, sanki o bir malmış gibi. Amanda bir müzayedecinin sesiyle, "Tamamdır," cevap verdi,

"Kirli gecelikli kadına satıldı."

"Giyinmem için bana beş dakika ver."

Amanda tatlı bir gülümsemeye, "Ruju unutursan üç dakika kazanırsın," dedi.

Grace gülümsemesini gizlemek için gözlerini kaçırdı.

Dört dakika içinde Reva giyinmiş ve dışarı çıkmıştı. Amanda artık iğneleyici sözlerle vakit kaybetmiyor, bir general gibi -ya da babası gibi- emirler yağdırıyordu. Ne Reva ne de Grace ona karşı çıkmayı düşünmedi. Amanda onlara kontrol edecekleri yerleri belirledi ve bir saatten az bir süre verdi. Kingman'ın neredeyse tamamını koşarak aramaları gerekecekti.

Bir saat sonra Kingman Arms'ın önünde buluştular.

"Ondan iz yok," dedi Reva. Artık o da endişeleniyordu. "Bütün gün kimse onu görmedi. Otele geri dönmedi. Joe Union Hall'da ve Hank'i görmemiş."

Grace'in de hiç şansı yoktu.

"Keşke arabasını bulabilseydik," dedi Amanda. Kalbi boğazına fırlamış gibiydi. Hissettiği şey dehşetti, tam anlamıyla zayıflatıcı bir dehşet. Bir şey... olmadığı sürece tarlaları ve sendikacıları asla terk etmeyecekti. olabileceğini hayal etmekten hoşlanmıyordu. Çok fazla kan dökülmesinden ve

Şiddet. "O arabasını asla terk etmez," diye fısıldadı. "Eğer yapabilseydik-"

"Ama arabası tarlanın arkasında," dedi Grace.

Amanda ve Reva dönüp ona baktılar.

"Bir keresinde ayağım takıldı ve şerbetçiotu tarlalarında sarı bir şey gördüm. Neredeyse sarmaşıkların altına gizlenmişti ama ne olduğunu biliyordum. Dr. Montgomery'nin küçük otomobilinin renginde başka hiçbir şey yok."

"Ona bir şey yaptılar," dedi Amanda yumuşak bir sesle ve bunun doğru olduğunu biliyordu. "Şiddet istiyorlar ve Hank onları durdurmak istedi. Onu ortadan kaldırdılar."

"Onu çıkardılar mı?" Grace sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Reva geriye doğru bir adım attı. "Biliyor musun, saat çok geç oldu ve gerçekten çok yorgunum. Sanırım eve gidip yatsam iyi olacak. Birkaç saat içinde işe gitmem gerekiyor. Amanda, şerbetçiotları geldikten sonra öğle yemeği yiyelim."

Amanda Reva'nın kolunu tuttu. "Bizimle çiftliğe geliyorsun. Whitey Graham'ı bulacağız -bu işin arkasında onun olduğunu biliyorum- ve Hank'in nerede olduğunu bize söylemesini sağlayacağız." Yutkundu. "Eğer çok geç kalmazsak. Reva, babanın ödünç alabileceğimiz bir silahı var mı? Whitey gibi bir adamın üç kadının lütfen demesini dinleyeceğini sanmıyorum."

"Silah mı?" Reva sordu.

"Belki bir tabanca. Daha da iyisi, bir av tüfeği. İki büyük yuvarlak namlu dikkatini çekecektir."

Reva uzaklaştı. "Yine de Amanda, Taylor'a sahip olabilirsin. İki erkeğe de sahip olabilirsin. Sanırım artık eve gitsem iyi olacak, iyi geceler Bayan Caulden. İyi geceler, Amanda."

Amanda, Reva daha on adım atmadan onu yakaladı ve kolunu sıkıca Reva'nın koluna doladı. "Şimdi bana karşı korkaklaşma. Hank'i bulmak zorundayız. Belki çiftliğimizde patlak vermek üzere olan savaşı önleyebilir, ama daha da önemlisi, Hank yaralanabilir."

"Yaralanmamızdan bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Reva.

"Reva, bazen insan yapmak istemediği şeyleri yapmak zorunda kalır. Öyle değil mi anne? Anne?"

İki genç kadın geri döndüklerinde Grace Caulden'ın hâlâ Kingman Arms'ın önünde durduğunu gördüler. Oval yüzü ay gibi solgundu.

"Reva, babanda hiç viski var mı?" diye fısıldadı kısık sesle.

"Viskisi olduğunu garanti edebilirim," dedi Reva ve sesinde korku vardı.

"Hadi ama, zaman kaybediyoruz," dedi Amanda. "Hank'i bulmak zorundayız." Gecenin içine doğru yürüdü, iki kadın da tereddütle onu takip ediyordu.

On Sekizinci Bölüm

"Bunu nasıl kullanacağını bildiğinden emin misin?" Reva sordu. "Ya da çalıştırmayı?" Sesi çok sessizdi ve içinde sadece saygı olarak sınıflandırılabilen bir nitelik vardı. Dün olsa, düzgün, her zaman doğru çatal kullanan Bayan Amanda Caulden'ın son iki saat içinde yaptıklarının hiçbirini yapamayacağını söylerdi.

Üç kadın Bay Eiler'den çift namlulu on iki kalibrelik bir av tüfeği "ödünç" almışlardı (adam tüm olay boyunca sarhoş bir şekilde horlamış ve ancak Grace kolunun kıvrımından yarısı boş viski şişesini aldığı anda kendine gelebilmişti). Sonra Amanda onları kokuşmuş eski bir pikabın arkasına bindirip Caulden Çiftliği'ne götürdü.

Kamyonetin arkasında, sarsıntı ve itiş kakış arasında, solgun yüzlü Grace kızının elini tutmuştu. "Eğer buradan canlı çıkamazsam, hayatım, sana bir itirafta bulunacağım. Ben Kontes de la Glace'ım."

Amanda gözlerini kırıştırtarak annesine baktı. "Ariadne ve o adam hakkındaki kitabı *sen mi* yazdın?"

"O odada tıklıp kalmışken kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Kitapların satışından elde edilen telif hakları var ve siz ve genç doktorunuz bunlarla oldukça iyi yaşayabilirsiniz." Grace öne doğru eğildi. "Ve Reva'ya göz kulak olur musun lütfen?"

Amanda annesinin elini sıktı. "Bu iş bittiğinde bütün romanlarını okuyabilir miyim? Kaybettiğim zamanı telafi etmem gerek."

Grace kızına gülümsedi ve tarlaya giden yolun geri kalanında sessiz kaldılar.

Whitey Graham'ı bulmak kolay olmuştu; alanın güney ucundaki küçük dans platformunda, işverenlerin kötülüğü hakkındaki konuşmalarından birini yapıyordu. Etrafta şenlik ateşleri vardı ve insanların kızgın, yorgun gözleri ateşin sıcaklığını yansıtıyordu. Whitey kalabalığa kışkırtıcı ULW şarkılarından birini söyletirken Amanda kalabalığın kenarına geldi, Whitey'nin dikkatini çekti ve onu takip etmesini işaret etti.

Reva ve Grace konuşamayacak kadar korkmuş ve şaşkın bir halde sessizce durmuş, Amanda'nın Whitey'nin kafasına silahı doğrultup Hank Montgomery'nin nerede olduğunu öğrenmek istemesini izlemişlerdi.

Whitey havalı biriydi, Reva'nın ona hakkını vermesi gerekiyordu. Amanda'ya Hank'in nerede olduğunu söylemenin bir sakıncası olmadığını, çünkü ona ulaşmasının çok uzun süreceğini söyledi. "Yarın olacak. Caulden'ın bizi dinlemeyi reddetmesi bardağı taşıran son damla oldu. Burası önümüzdeki yirmi dört saat içinde patlayacak."

Amanda tüfeği onun burnuna doğru yaklaştırdı. "Eğer bana Hank'in nerede olduğunu söylemezsen önümüzdeki iki dakika içinde patlayacaksın."

Amanda'ya biraz saygıyla baktı ve ortağı Andrei'nin Hank'i Sierra Nevada'ya götürdüğünü söyledi.

Dağlar, Whitey ve Andrei'nin Kingman'a girmeden önce birkaç gün saklandıkları bir kulübeye kadar uzanıyordu. Amanda'nın ısrarları üzerine ona yolu tarif etti. Onun endişesinin eğlenceli olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Siz zenginler birbirinize , değil mi?"

"Zengin mi?" Amanda söyledi. "Hank kazandığı her şeyi sendikaya harcıyor."

Whitey ona güldü. "Profesörün ailesi o kadar zengin ki siz Caulden'ları fakir gibi gösteriyor. İki yıl önce işçileri babasının şirketi Warbrooke Shipping'de greve götürmeye çalıştık ama..."

"Başarılı olamadınız," diye bitirdi.

"Amanda," dedi Grace, "bütün bunları şimdi durdurabilirsin. Bay Graham'ı buradan götüreceğiz."

Amanda tereddüt etti ve olasılıkları tarttı. "İnsanların protesto etme hakkı var ve şu anda bunu sadece babam durdurabilir ve sadece Hank babamı ikna edebilir."

Whitey yine güldü. Amanda'nın onu vurmayacağını biliyordu ve Montgomery'nin peşine düşse de fark etmezdi - onu asla zamanında geri getiremezdi. Doktordan kurtulmaları gerekiyordu, yoksa her şeyi mahvedebilirdi. Amanda'ya ve tüfeğine sırtını döndü ve kalabalığa geri .

Reva, "Bu adamın yaşaması ya da ölmesi gerçekten umurunda değil," diye fısıldadı.

Amanda Whitey Graham'ı düşünmekle vakit kaybetmedi. "Gidip Hank'i almalıyım," dedi ve Mercer'ın saklandığı yere doğru hızla ilerlemeye başladı.

Şimdi kadınlar arabayı örten yırtık şerbetçiotu sarmaşıklarını kaldırmış ve arabaya bakıyorlardı. "Çalıştırabilir misin?" Reva tekrarladı.

"Umarım öyledir," dedi Amanda. "Hayır, ben çalıştıracağım." Hank'in arabayı çalıştırırken yaptığı her hareketi gözden geçirdi. Kıvılcımı ve jikleyi çekti, sonra öne koştu ve krankı çevirdi. Motorun canlanması için dört deneme yapması gerekti, sonra da viteslerle uğraşmak zorunda kaldı. Vites değiştirmek zordu, direksiyon o kadar zordu ki kolları sanki yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu.

ve frene bastığında araba durmadı. Durmadan önce bir metre uzunluğundaki şerbetçiotu sarmaşıklarını biçti.

"Amanda, sanmıyorum-" dedi Grace korkuyla.

Amanda arabayı geri vitese takarak, "Şimdi hallederim," dedi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Geri vitesteyken direksiyonun ayna görüntüsü olacağını hesaba katmamıştı ve yola çıkmadan önce daha fazla şerbetçiotu sarmaşığı çıkardı. Reva'ya ve annesine el salladıktan sonra doğuya doğru yöneldi, ayağı gaz pedalını yere vuruyordu.

Hem Hank hem de Taylor onun yetenekli bir öğrenci olduğunu söylemişlerdi ama hiçbir şeyi o arabayı sürmeyi öğrendiği kadar çabuk öğrenmemişti. On beş dakika sonra direksiyon olmak için doğduğunu hissetmeye başladı. Hank'in sürüşünü o kadar dikkatle incelemişti ki, motorun sesinden ne zaman vites değiştirmesi gerektiğini anlıyordu.

Gecenin bir yarısıydı ve dağlara doğru uzanan geniş toprak yolda trafik yoktu ve rüzgâr saçlarını savururken arabanın gitmesine izin verdi. Arabanın hızı, böyle bir makineyi kontrol edebiliyor olmak ona kendini güçlü hissettiriyordu.

Yolculuk sırasında tek bir kötü an yaşadı, o da arabalı iki çiftçinin sohbet etmek için yolun ortasında durmaya karar vermesiydi. Amanda kafasını tuttu, yolun genişliğini, durması için gereken mesafeyi hesaplamaya çalıştı, durmaya çalışırsa bir arabaya çarpacağını biliyordu, bu yüzden arabalara doğru yanlamasına kaymasına neden olan düzgün bir sola dönüş yaptı.

Çiftçiler, dönüp kendilerine doğru gelen küçük sarı bir arabanın içindeki güzel bir kıza bakacak kadar uzun süre konuşmayı bıraktılar, arabanın burnu yol kenarındaki çitlere doğru dönüktü, her yere taş ve çakıl sıçırıyordu. Bir çift at huysuzlanmaya başladı ama çiftçi onları kontrol etti.

Araba kaymayı bıraktığında, Amanda iki atın gövdesinin hemen altındaydı, hayvanlardan birinin gözleri çılgınca dönüyordu, diğeri ise hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Yoldaki üç kişinin nutku tutulmuştu. Önce Amanda kendine geldi. Kalbi küt küt atıyordu ama bir kazadan kurtulduğu için son derece gururluydu.

"Günaydın," dedi çiftçilere. Yolcu koltuğunun üzerinde solmuş bir şerbetçiotu asması vardı ve onu kendi koltuğunun üzerinde asılı duran atın başına uzattı. Hayvan çıtırdamaya başladı ve sakinleşti.

İki çiftçi arabayı geri döndürmesine yardım etti ve gideceği yerde ona şans diledi. Arabayı tekrar sürerken el salladı.

Bir kez benzin alması gerekiyordu, sonra tekrar dağlara doğru yola koyulacaktı. Whitey'nin Hank'in nerede olduğu konusunda ona yalan söylememiş olması için dua ediyordu ve yaklaştıkça daha da endişeleniyordu. Çatısının yarısı çökmüş ıssız dağ kulübesine geldiğinde, arabayı durduramadan neredeyse dışarı çıkmıştı. Ağır el frenini çekti, arka tekerleğin arkasına bir taş itti ve koşmaya başladı.

Kulübe boştu. Bir an paniğe kapıldı ve Whitey'nin yalan söylediğinden emin oldu, ama sonra arka duvarın yanındaki zeminden geriye kalanlar üzerinde bir leke gördü. Oraya gitti ve inceledi. Kan. Yerde çok fazla kan vardı, sanki yaralı biri bütün gece orada uyumuştı.

Bir an için ağlamak istedi. Yorgun, aç ve korkmuştu ve yerde kurumuş kan vardı.

"Beni mi arıyordunuz?"

Kafasını kaldırdığında Hank'in kapıda durduğunu gördü. Bir çığlık atarak ayağa fırladı ve onun kollarına atıldı. "Yaşıyorsun! Ah sevgilim, aşkım, çok korkmuştum." Onun yüzünü ve boynunu öpmeye başladı.

Hank ondan uzaklaşarak, "Dur bir dakika," dedi. "Neler oluyor ve kolumu biraz gevşetebilir misin?"

Ondan uzaklaştı ve vücudunun sağ tarafındaki kanı gördü. "Seni vurdular mı? Onları öldüreceğim! Bay Eiler'ın av tüfeğini kullanacağım ve-"

Hank parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Bunu daha sonraya saklayabilir miyiz? Neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Korkarım bütün gece baygındım. Arabanın sesini duyunca uyandım. Mercer'i kim sürüyordu?"

"Ben yaptım. Hank, sevgilim, çok endişelendim. Öldüğünden korkuyordum."

Hank kan kaybından ve aç susuz geçirdiği soğuk geceden dolayı halsiz düşmüştü ve bu rüyayı görecektik kadar ateşi olmasından korkuyordu. Amanda'nın ona sevgilim demesi mümkün olamazdı.

Olabilecekleri önlemek için çiftliğe geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama şu anda önemli olan tek şey Amanda'ydı. Parmak uçlarını onun saçlarına götürdü. "Neden buradasın Amanda?"

"Seni almaya. Seni geri götürmeye geldim." Utanç onu ele geçirmişti. Onu son gördüğünde işçilerin yaşam koşulları için onu suçluyordu.

"Sendikaya yardım etmek için mi? Taylor'a başvuramaz mıydınız?"

Yalan söylemek, şiddeti önlemek için geldiğini söylemek için ağzını açtı ama kendini durdurdu. "Evet," dedi usulca, "seni sendikacılar için almaya geldim ama bundan da öte, seni sevdiğim için geldim."

Hank hiçbir şey söylemedi, öylece durup uzun süre ona baktı ki Amanda kendini aptal yerine koyduğunu anladı. "Affedersiniz," dedi ve dışarı çıkmak için onu itti. Sırtını ona dönmedi. "Hazırsan seni çiftliğe geri götüreceğim. Whitey dün babama bir şikâyet listesi sundu ve babam tabii ki maaş zammını kabul etmedi, bunun üzerine Whitey onu tehdit etti ve babam da Whitey'i tokatladı. Şerif Whitey'i muhtemelen bugün tutuklamayı planlıyor ve sen de bunu görebilirsin."

Sözünü kesti çünkü Hank ona döndü, yaralanmamış sol elini saçlarına daldırdı ve onu öyle sert öptü ki ayak parmakları dar ayakkabılarının içinde kıvrıldı.

"Seni seviyorum Amanda," dedi. "Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, seni sevmediğimi hatırlamıyorum. Sanırım seni bekliyordum, kararını vermeni bekliyordum."

"Kararımı verdim," diye fısıldadı. "Kingman'ı seninle terk etmek istiyorum. Nereye gidersen git seninle gelmek istiyorum. Her zaman seninle olmak istiyorum."

Onun yanağını okşarken gülümsedi. Onu saran kolları omzunu acıtıyordu ama fiziksel acı, onunla tanıştığından beri hissettiği acının yanında hiçbir şeydi. Onu ilk gördüğünde tam ona göre bir kadın olduğunu düşünmüştü ama sanki istediği kadının bedeninin içinde bir otomat vardı. Ama onun için gelen bir kadındı, kanlı canlı bir kadın.

"Whitey'e nerede nasıl söylettin?" "Yüzüne bir tüfek doğrulttum."

Hank gülümsedi. "Araba kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Seni izliyordum."

Daha geniş gülümsedi. "Peki ya Taylor?"

"Reva ile daha fazla zaman geçirmesini önerdim ve Reva onu istedi, ben de verdim."

"Oh, yaptın, değil mi?" Hank güldü. "Demek sen ve Reva bizi ayırdınız. Sanırım yazı tura atmadığınız için memnun olmalıyım."

Ondan uzaklaştı. "Bana gülmeyi bıraktıysan, gitmemizi öneririm."

Onun kolunu yakaladı. "Gerçekten ciddi miydin Amanda? Sonunda beni sevdiğini anladın mı?"

Bunu söyleme şeklinden pek hoşlanmamıştı ama gerçek gerçektir. "Evet," dedi. "Sonunda farkına vardım."

Biraz geri çekildi, yüzünde bir sırıtma belirdi. "Sanırım nereye gidersem gideyim benimle geleceğini söylemen bir evlilik teklifi."

Utanç duygusu geri dönüyordu. Şampanya ve elmas yüzüklerin zamanı değil miydi? Ama adam burada kanlı bir gömlekle, gözlerinin etrafında yorgunluk çizgileriyle duruyordu ve o da kirli ve yorgundu. "Sanırım öyle." Ellerine baktı.

"Bunu torunlarımıza anlatana kadar bekleyin," dedi Hank. "Büyükannelelerinin rica ettiğine asla inanmayacaklar."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bundan birine , bırak torun sahibi olmayı, benden çocuk bile yapamazsın." Topuklarının üzerinde döndü ve ondan uzaklaştı.

Onu yakaladı ve sağlam olan tek koluyla kendine doğru çekti. "Özür dilerim, bebeğim. Sadece bana verdiklerinin bir kısmını sana da vermek istedim. Benim olduğunu bildiğin halde benimle savaşıp bana yaşattığın cehennem hayal bile . Driscoll'a her baktığında biraz öldüm. Bir keresinde bana ait olduğunu fark edeceğinden umudumu kesmiştim ve çekip gitmiştim, ama sonra sen Birlik Salonu'na girdin. Beni tamamen perişan ettin."

Terli gömleğine karşı gülümsedi. "Buna sevindim. Sen de benim hayatımı altüst ettin."

Onu alnından öptü ve bir süre sarıldı. "Sanırım gitsek iyi olacak. Kolum yine kanamaya başladı ve tek kolla geri dönmek zor olacak."

"Ben geri döneceğim," dedi.

Ondan uzaklaştı. "Sen mi?" Sırıttı. "Amanda, Mercer'da direksiyonun nasıl olduğunu biliyor ? Ya frenler? Neden, sen bile-"

"Buraya kim geldi sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Bu farklıydı, bu..."

"Neydi?" diye sordu.

"Gerekli." Artık gülümsemedi.

"Ve şimdi gerekli değil mi? Tek kolun ve ateşinle benim iki kolumla olduğumdan daha iyi bir sürücü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"bakarsanız var."

Geri adım attı. Arabayı işaret "Pekâlâ, senindir," dedi. Kenara çekildi ve adamın karmaşık çalıştırma prosedürü üzerinde çalışmasını izledi. Yarası açıldı ve birkaç kez başı döndü ama krankı çevirmeye devam etti.

Ona doğru gitti. "Lütfen, Hank," dedi. "Lütfen yardım etmeme izin ver."

Hank ona baktı. Lütfen derse ne isterse yapacağını her zaman biliyordu. Bunun şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olduğunu biliyordu ama arabayı onun kullanmasına izin verdi. Düşündüğünden de kötüydü. Çok hızlı sürüyordu, direksiyonu dengesizdi, etrafını göremediği halde diğer arabaları geçiyordu.

Whitey ve Andrei'nin onu ne zaman kaçırdıklarıyla ilgili sorular sormaya devam etti. Andrei'nin kendisini asla vurmak istemediğini ama dağın yamacındaki bir ağacın devrildiğini ve Andrei'yi o kadar korkuttuğunu, bu yüzden de silahın ateş aldığını mırıldandı. Hank eğildi ama yeterince hızlı değildi. Andrei Hank'in öldüğünü düşünmüş ve cesedi gözden uzak tutmak için onu kulübeye çekmiş, sonra da bırakıp gitmişti. Hank, Amanda gelene kadar uyumuştı.

"Çok acıyor mu?" Amanda ona bakarak sordu.

Kız gözlerini yoldan her ayırdığında biraz midesi bulanıyordu. "Ölüm kadar değil."

Amanda onun başka bir şey daha söylediğini duyduğunu sandı ama kulağına "Taylor'ın kadınlar hakkında doğru bir fikri varmış: onları kilit altında tutmak" gibi gelmişti, bu yüzden yanıldığından emindi.

İki kez benzin almak için durup sandviç ve kahve aldıktan sonra tekrar yola koyuldular. Caulden Çiftliği'ne gün batımına kadar varamadılar.

Ve o zamana kadar her şey bitmişti.

Amanda arabayı toplayıcıların kampının yakınındaki servis yoluna çeker çekmez insanların çoğunun gitmiş olduğunu gördüler. Hank solgun ve zayıftı, Amanda onu doktora götürmek istedi ama o gitmedi. "Babanı görmek istiyorum," dedi. Amanda başını salladı, onun elini tuttu ve yürümeye başladılar.

Joe Testorio onları gördü ve haberlerle birlikte koşarak geldi. Her şey birkaç dakika içinde olmuştu. Whitey Graham konuşmalarından birini yapıyordu ki iki araba geldi; birinde şerif, bölge savcısı ve bir şerif yardımcısı, diğerinde ise dört şerif yardımcısı. Savcı sükunet talebinde bulundu, ancak yardımcılardan biri Whitey'i göstererek tutuklama emri olduğunu ve onu götüreceklerini söyledi. Memurlar kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

Ama sonra bir şey oldu, Joe ne olduğundan emin değildi, ama daha sonra birisi üzerinde birkaç adamın durduğu bir bankın devrildiğini söyledi. Çıkan gürültü ve adamların bağırıışları kalabalığı galeyana getirmeye yetmişti.

Pandemonium. Bir şerif yardımcısı kalabalığı sakinleştirmek için başlarının üzerinden tüfekte ateş . Tam tersi bir etki yarattı.

Üç dakika sonra kalabalık geri çekilmeye başladı ve şerif, bölge savcısı, bir şerif yardımcısı ve biri on üç yaşında bir çocuk olmak üzere iki işçi yerde yatıyordu, hepsi ölmüştü.

Mümkünse, Hank haberi duyunca biraz daha solgunlaştı. Amanda onun elini daha sıkı kavradı.

Hank kapıyı çalmadan Caulden'ların evine girdi ve Amanda yanında olduğu halde kütüphaneye yürüdü. J. Harker masasında oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi bakıyordu.

"Beni tehdit etmeye mi geldin?" diye sordu kanlar içindeki Hank'e ve meydan okuyan Amanda'ya bakarak. "Şiddete karşı kampanyanız buraya kadarmış. Vali Eyalet Milislerini gönderiyor. Sendikacılarınızı gördükleri yerde vuracaklar. Kaybettin Montgomery, kaybettin."

"Farkında değilsiniz ama kaybeden sizsiniz. Tek yapman gereken işçilere iyi bir zam yapmaktı - bir para - ve bunu önleyebilirdin. Şimdi dünya Caulden Çiftliği'ni duyacak."

J. Harker, "Sendikacılarınızın savcayı ve şerifi nasıl öldürdüğünü dinleyin," dedi. "Ülke sendikanızı parçalayacak. Savcı, karısı ve çocukları olan sevilen bir adamdı."

"Bu ülkenin duyacağı şey, isyan etmelerine *neden olan* insanlık dışı koşullardır. Ve bunu onlara ben anlatacağım. Burada neler olduğunu, bu insanları neyin uçurumun kenarına ittiğini ayrıntılı olarak anlatacağım."

"Ben de ona yardım edeceğim," dedi Amanda.

J. Harker homurdandı. "Odana gidebilirsin. Taylor'ın yerine birini bulacağım."

"O da mı seni terk etti?" Amanda yumuşak bir sesle söyledi.

"O beş para etmez Eiler sürtüğüyle kaçtı," diye mırıldandı Harker. "Ama onun yeri doldurulabilir."

"Şimdi istediğin şeye sahipsin: Bu devasa çiftlik tamamen sana ait. Seni utandıracak bir geçmişi olan bir karın yok.

Çocukça şakalar yapacak ve insanlara mükemmel olmadığınızı düşündürecek bir kızınız, gözünüzü korkutacak müstakbel bir damadınız yok. Ama başka bir şeyi de kaybettiniz: Henüz farkında değilsiniz ama bu çiftliğin kontrolünü kaybettiniz. Açgözlülüğünüzü dünyaya gösterdiniz ve para kazanmak için insanların ölmesine izin vermeye istekli olabilirsiniz, ancak dünya size izin vermeyecek. Gününüz sona erdi ve Hank ile ben bunun sona erdiğini görmenize yardım edeceğiz."

"Artık bitti mi?" J. Harker gözleri kızgın bir şekilde konuştu. "O zaman gidebilirsiniz. Hiçbirinize ihtiyacım yok." Bunu söylerken bile yalan söylediğini biliyordu ama gurur hayatına hükmetmişti ve artık değişmek için çok yaşlıydı.

"Hoşça kal baba," dedi Amanda ve dönüp Hank'e baktı. "Hazır mısın, sevgilim?"

Hank başıyla onayladı ve kütüphaneden çıktılar ama Hank onu koridorda durdurdu. "Amanda, seni sevdiğimden daha önce emin değildiysem bile şimdi eminim. Benimle evlenir misin?"

"Evet," diye fısıldadı, sonra gülümsedi. "Ve oğlumuz bir kral olacak." "Ne?"

"Taylor ile karnavala gittiğimde, bir falcı bana
-."

"Kan kaybından ölüyorum ve sen o soğuktan bahsediyorsun-"

"Taylor'dan bahsetmiyordum, oğlumuzdan bahsediyordum.
olacak-"

Onu öptü. "Hadi, Birlik Salonu'na gidelim. Olanlar hakkında bazı insanlarla röportaj yapmak istiyorum. Bunu ne kadar çabuk yazarsak, gazetelere o kadar çabuk ulaştırabilirim."

"Seni doktora götürdükten *sonra* gideriz."

"Şehir içinde mi süreceksiniz? Yolda başka arabalar varken mi? Sokakta *yayalar* varken mi?"

"Lütfen?" diye sordu usulca, parmağını onun yanağında gezdirerek. "Evet," dedi adam. "Evet."

Yazarın Notu

Bu kitaptaki kişileri ve olayları, önceki romanlarımda olduğundan daha doğrudan tarihe dayandırdım.

Dr. Henry R. Montgomery, Almanya'da eğitim görmüş bir ekonomi profesörü olan Dr. Carleton Parker'a dayanmaktadır. Dr. Parker önemseyen bir adamdı: öğrencilerini önemsiyordu, insanlara işverenleri tarafından nasıl davranıldığını önemsiyordu. Okuldayken, emek ve emekçiler hakkında ilk elden bilgi edinmek için yazlarını dünyanın dört bir yanındaki madenlerde çalışarak geçirdi. Onur derecesiyle mezun olduktan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne döndü ve burada sendikasız işçilere uygulanan dehşet hakkında yazdı ve .

Dr. Parker işçilerin sorunlarının şiddete başvurulmadan çözülebileceğini umuyordu, ancak IWW, Uluslararası Dünya İşçileri ya da diğer adlarıyla Wobblies, dünyanın dikkatini çekmenin tek yolunun şiddet olduğuna inanıyordu. Bir dava uğruna ölmeye hazır gerçek şehitler mi yoksa düpedüz deli mi olduklarını kimsenin bilmediği birkaç adam, bir istismar yerinden diğerine giderek ezilen işçileri protesto için ayaklanmaya teşvik etti. Ne yazık ki, haklı görünüyorlardı çünkü kan döküldüğünde dünya baktı, dinledi ve sonunda bir şeyler yaptı.

Uyanış, 1913 yılının Ağustos ayında, Kaliforniya'nın Wheatland kasabasında, bunaltıcı derecede sıcak bir günde meydana gelen Wheatland Şerbetçiotu Ayaklanması'na dayanmaktadır. Tarlalardaki koşullar hakkında yazdığım her kelime gerçektir. Genellikle bir yazarın hikayesine daha fazla dram katmak için gerçek olaylara eklemeler yapması gerekir, ancak bu durumda ben hiçbir süsleme yapmadan sadece gerçekleri aktardım. Gerçekler hayal edebileceğimden çok daha kötüydü ve sadece onları okumak ve daha sonra anlatmak bile beni hasta etmeye yetti.

İsyanın kendisi anlattığım gibiydi. Bölge savcısı o gün tesadüfen Wheatland'i ziyaret ediyordu.

Şerifin adamları gelince, o da peşlerine takılmaya karar verdi. Arbede sırasında öldürüldü. İsyan sırasında çiftliğin sahibi evine saklandı.

İsyanın ardından Eyalet Milisleri Wheatland'e çağrıldı ve IWW liderleri için bir insan avı başlatıldı. Dört kişi -William Beck, Richard "Blackie" Ford, Walter Bagan ve Herman Suhr- cinayetle suçlandı. Bu kişiler, Wheatland'e (romanımdaki Terrill Şehri) çok yakın olan Marysville, Kaliforniya'da yargılandılar ve burada sendikacılara karşı duygular yükseliyordu.

Duruşma tam bir komediydi. Mazeretler "çok iyi" olduğu için reddedildi. "Kanıt" IWW genel merkezine çekilen bir telgraftan ibaretti.
posta pulları için.

Bagan ve Beck beraat etti; Ford ve Suhr ise ömür boyu San Quentin'e gönderildi. Aldıkları cezalar, sendikacıların bir daha özel bir toprak sahibinin işine karışmaları halinde başlarına neler geleceğini bilmeleri anlamına geliyordu.

Ama geri tepti. Dr. Carleton Parker, Kaliforniya Eyaleti Göçmenlik ve Konut Komisyonu'nda Yönetici Sekreter olmak için öğretmenliği bıraktıktan sonra Wheatland'e gitti. Orada yaşananlar hakkında sorular sordu ve bazı güçlü makaleler yazdı. Çalışma kamplarının sıhhi koşullarının düzenlenmesini öngören mevcut yasaların uygulanmasına yönelik planlar büyük ölçüde onun çabalarıyla yapıldı. Sağlık Kurulu'na işverenleri denetleme, kınama ve kovuşturma yetkisi verildi ve göçmen işçileri eğitmek ve onları hakları konusunda bilgilendirmek için bir komisyon kuruldu.

Umarım hikayem çok tek taraflı olmamıştır. Özel arazi sahibinin hakları var ve çalışanların "Bir gün patron olacağım ve havalı bir ofiste oturup telefona cevap vermekten başka bir şey yapmayacağım" şeklindeki yorumlarını çok sık duyuyorum. Wheatland İsyanı'nın olduğu yıl, şerbetçiotu fiyatları dibe vurmuştu, alıcıların depoları önceki yıllardan doluydu ve birçok şerbetçiotu çiftliği iflas ediyordu ve bir çiftliği işletmek gerçekten de çok büyük paralara mal oluyordu. Şirket sahibi elinden geldiğince tasarruf etmek zorundaydı. Bu felsefi bir ikilemdir: binlerce insana düşük maaşlı

Su olmadan çalışıp (su dağıtımı maliyetli olduğu için) iftliğini kurtarıp gelecek yıl daha fazla iş mi sunuyor, yoksa iyi ücret ödeyip, bir yıl boyunca pahalı hizmetler sunup, iflas edip gelecek yıl hiç iş sunmuyor mu?

Bay Durst (benim J. Harker Caulden'ım) sonunda iflas etti ve bugün Wheatland eski zengin halinin soluk bir gölgesi. Wheatland Hop İsyanı'nda kimin kazandığından emin değilim.

Jude Deveraux

Santa Fe, New Mexico

Ağustos 1987

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.